

ГРАДИНЯ ПРОСЯКИНЯ

часть
четвёртая

ГРАФИНЯ ПРОСЯКИНЯ ЧАСТ ЧЕТВЪРТА

chitanka.info

„Графиня просякиня“ — книга, в която контрастът между доброто и злото ни вдъхва утехата от тяхната преходност... Страданията на прелъстената и изоставена, прогонена заедно с детето си от бащиния дом и преследвана от своя демоничен съпруг — прелъстител, крадец и убиец — графиня, като че ли никога няма да имат край... Четири сюжетно свързани помежду си книги, които читателят ще чете със затаен дъх, ще преживява заедно с героинята и ще бърза към развързката...

„Животът на Ирма и тук не протече така мирно, както бихме могли да си въобразим и както тя желаше. Нейната красота ѝ пречеше да се отдаде само на себе си и да заживее тихо. Напротив, тази красота увеличаваше всекиго и не даваше покой на никой мъж, който се беше доближил веднъж до Ирма. Нямаше сигурно предпазно средство срещу съблазняващата ѝ външност и всеки можеше да попадне в изкушението да се увлече и забрави и най-светите си задължения. Това беше неизбежната съдба на Ирма и нейната трагедия. Какво можеше да направи тя, за да го избегне? Да изчезне съвсем от света? Но това бе невъзможно. Тя трябваше да живее — не само заради себе си, но и заради своето дете.“

КАУБОИТЕ

Оставихме Норт, когато бягаше с плячката си, напускайки вилата на съпругата си Мери, за да потърси нов театър за своите подвизи. Не се боеше от преследване, защото Мери го беше крила в дома си и нямаше да посмее да го издаде. Неговата кражба не бе напълно сполучлива, но все пак се беше сдобил с една голяма сума, с която можеше да продължи своя обичаен живот на авантюрист.

Така си мислеше той, когато стигна до гарата и се качи във влака за Синсинати. Имаше намерение най-напред да вземе слугата си Хосе, когото бе назначил привидно на работа. Слугата му бе предупреден да го чака всеки момент.

Първата му работа бе да намери Хосе и наистина го намери. Не минаха и няколко минути и метисът се появи.

Юнона имаше право. Слугата наистина изглеждаше съсипан. Както всички метиси, за него бе невъзможно да свикне да работи и като нямаше какво да краде, той бе гладувал до пристигането на господаря му. При заминаването си Норт не му бе оставил никакви пари, защото и самият той нямаше.

— Тъкмо навреме съм дошъл — забеляза Норт усмихнат и даде на Хосе няколко банкноти по сто долара. — Иди сега незабавно в хотел „Юниън“ и нареди всичко, както ти бях поръчал по-рано. Тази вечер ще тръгнем.

— Имам да ви съобщя нещо важно, синьор — каза метисът на ухото му. — Тя беше тук.

— Кой? Ирма ли?

— Да, тя, съпругата ви! Даде тук няколко концерта, които събраха много публика, но аз все нямах пари и не можах да присъствам на нито един от тях!

— Дявол да го вземе! — извика Норт. — Кажи ми бързо къде е тя сега!

— За нещастие не успях да разбера — отвърна слугата. — Съпругата ви живееше в предградието на Нюпорт заедно със своята

негърка. Видях я там случайно и я проследих няколко пъти. Замина преди два дни, но никой, дори хазайката ѝ, не можа да ми каже къде е отишла.

— Тук не се чувствам сигурен — каза Норт. — Отличителните ми белези са известни на всички полицаи. Портретът ми излезе във всички вестници. Трябва да заминем надалече, в западните щати, поне в Мисури. Мисля, че там ще бъда поне за кратко време по-спокоен.

— Какво ще правите там? — попита Хосе с тон на слуга, комуто са поверени всички тайни на господаря му.

Норт вдигна рамене.

— Засега нямам никакъв план. Трябва да се уверя, че съм в безопасност.

Няколко дни след този разговор Норт седеше в един салонен вагон на влака, който пътуваше за Мисури. Авантюристът въртеше небрежно около пръстите си цигара и размишляваше върху нови възможности, които биха го направили пак милионер.

Хосе беше в съседния вагон.

Норт гледаше замислен пейзажите, които се редуваха с изумителна бързина край прозорците на вагона и постепенно преминаха в поле с по-див и запустял вид. Най-често сред обработените ниви се виждаха романтичните възвишения на планински вериги, пресечени на места от долини, в които пасяха многобройни стада едър добитък. Животните гледаха изненадано и уплашено прелитация пред очите им влак. Норт обаче не се възхищаваше от гледката.

Той беше спокоен. Никакво угризение на съвестта не го тормозеше за нещастиято, което бе причинил преди няколко дена в Ню Йорк на човека, който го обичаше.

Само преди няколко часа влакът бе преминал край град К., откъдето Ирма едва бе успяла да се избави последния път от неговите преследвания. Споменът за красивата жена, която някога бе притежавал и която бе напуснал, разпали отново страстта му. Той беше обичал Ирма години наред със силата на първата любов и сега не можеше да я забрави и да се примири със загубата ѝ.

Мери, Луиза, Мануелита, Джана Уотсън бяха наистина красиви, но тяхната красота не можеше да съперничи с тази на Ирма. В нея имаше нещо божествено и същевременно много земно, докато другите съблазняваха единствено като обект за плътски удоволствия.

И същата тази Ирма той бе обрекъл на страшна мизерия. В домогванията си към тази красива жена Норт бе подтикван не само от необузdana страст, но и от едно непреодолимо влечение. Така, търсейки постоянно начин да бъде до нея, той ѝ поднасяше най-горчивите часове от живота ѝ.

Изведнъж Норт се сепна. Наблизо се чу изстрел. След това влакът намали хода си. Последваха още няколко изстрела и влакът постепенно спря.

— Какво се е случило? Нещастие ли? — питаха се пътниците и се трупаха по прозорците, за да погледнат навън.

— Всички по местата си! — извика силен глас.

Флегматичният американец, който седеше до Норт, стана и отбеляза хладнокръвно:

— Сега ще се избавим от няколко излишни долара. Каубоите спряха влака.

Жените започнаха да пищят и да се вайкат.

— Успокойте се, госпожи! — опита се да ги утеша американецът. — Нищо лошо няма да ви се случи, абсолютно нищо. Каубоите са добри и галантни момчета и са особено внимателни към дамите и госпожиците.

— Да, да! Галантни! — извика една стара дама, като прегръщаше дъщеря си, която бе скрила своето красиво лице в пазвата на майка си.

— Повтарям ви, че няма да ви сторят никакво зло — продължи американецът. — Сами ще се уверите. Ето ги, идват.

Вратата се отвори и във вагона влязоха младежи в красиви испански костюми. Облеклото на тези скитници се състоеше от вълнена риза, панталони от дебел цветен шаяк, големи лъскави ботуши с мексикански шпори и широки пояси от кожа, на които висяха ножове и револвери. На раменете си носеха красиви къси наметала в съчетания от най-разнообразни цветове. Техните мургави лица бяха увенчани от широкополи сламени шапки с пъстри подбрадници.

Единият от тримата каубои носеше кошница с букети от полски цветя. И той, и другарите му държаха револверите си готови за

стрелба. Неканените гости поздравиха с учтивост, странна за случая, и дори направиха комплименти на дамите, които се намираха в салонния вагон. След това онзи с букетите излезе напред и каза високо:

— Дами и господа! Ние не сме от онези разбойници, които обират от пътниците всичко! Ние сме весели момчета, останали за момент без ракия и тютюн и някои други неща от първа необходимост. Нашият водач Ред Карли, когото ние всички почитаме, реши да разиграе една малка търговийка, за да можем да се снабдим с това, което ни липсва. Аз зная, дами и господа, че не носите уиски и тютюн в себе си. Затова искам да ви предложа да си купите по един букет. Значи всеки ще купи по един букет. А за да не остане някои онеправдан, молим ви най-почтително да покажете портфейлите си, защото стойността на всеки букет е различна и се определя по съдържанието на кесиите!

Това ставаше в Америка. Американецът вече бе извадил от джоба си своя портфейл и го беше разтворил.

— Най-после — продължи ораторът, замълчал за минута и измерил всички със своя пронизателен поглед — съветвам ви да се съсредоточите добре, да не би по невнимание вместо портфейлите и кесиите си да извадите оръжие, защото двамата ми другари, които ме придружават, са добри стрелци и техните куршуми улучват муха в полет. Сега — внимание! Започваме!

Старата дама отвори чантата си с треперещи ръце.

— Оставете, миледи — каза ѝ човекът с цветята, — от дамите не искаме нищо. Но госпожицата няма причини да се крие. Ето един букет за вас, мис!

И младият каубои подаде на госпожицата един букет, придружен с изискан комплимент.

— Боже! Оставете момичето ми! — молеше се майката в страха си. — Тя нищо не може да разбере. Аз съм бедна вдовица и това е едничката ми дъщеря.

Каубоят започна да се смее с глас.

— Успокойте се, миледи! Никой не мисли да отнема вашата дъщеря.

Той сложи букета на коленете на майката и мина при американеца, като разгледа съдържанието на портфейла му.

— Ето един букет, струва двеста долара!

Без да мигне, американецът извади две банкноти и ги подаде на чудноватия продавач на цветя, който ги хвърли в кошницата. Другите четирима господа във вагона също бяха поканени и ограбени по същия начин.

— Ще посетите ли и другите вагони? — поинтересува се американецът.

— Нашите другари са заети със същата търговия. Ние сме около четиридесет души и локомотивът ще остане в плен, докато си свършим работата. Машинистът е говедо. Трябваше да спре влака веднага щом чуе изстрелите. Тогава всичко щеше да мине добре. Но той закъсня, затова бяхме принудени да му забием няколко куршума в кожата, докато се вразуми.

Дамите изтръпнаха и се огледаха изплашено. Те се възряха в красивото лице на младия оратор, който беше извънредно спокоен и говореше, като че ли въпросът бе за нещо, което се разбира от само себе си.

— Ей, сър — каза каубоят, като се спря пред Норт, — къде е чантата ви? Нямате ли пари в себе си?

Норт не отговори, само се вгледа яростно в лицето на каубоя.

— Отместете се! — нареди последният и насочи цевта на своя револвер към авантюриста.

— Не искам — отговори Норт студено.

— Охооо... ще видим тогава — извика каубоят. — Я елате насам, момчета, единият — вдясно, а другият — вляво, и опрете дулата на револверите си в ушите му.

Другарите на красноречивия каубой изпълниха заповедта му светкавично. Дамите изпищяха и закриха лицата си с ръце, за да не гледат ужасната екзекуция.

— Не се съпротивлявайте! — прошепна американецът на Норт. — Животът ви е в опасност.

Норт беше скръстил ръцете си на гърдите и гледаше хладнокръвно револверите. Каубоят, който държеше кошницата с цветя, извади от джоба си часовник.

— Давам ви една минута, сър — каза той спокойно. — Секундарникът ще я отмери точно. Веднага щом стигне шестдесет, животът ви няма да струва пукната пара.

Той поднесе часовника пред очите на Норт така, че да може да вижда добре секундарника.

— За Бога, сър, отстъпете! — извика американецът.

— Имате още четвърт минута — каза каубоят сериозно.

— На шестдесет ще стреляте, момчета!

Двамата бандити кимнаха утвърдително и се разбраха с поглед.

— Четиридесет и пет... четиридесет и шест... четиридесет и седем... — броеше каубоят. — Ние не се шегуваме, сър! Петдесет и четири... петдесет и пет... петдесет и шест...

Другите двама сложиха пръсти на спусъците.

— Стойте! — извика в този миг гръмлив глас откъм вратата.

Каубоят, който държеше кошницата с цветята, вдигна очи.

— Една минута, Ред Карли — каза той, — искам да пратя този твърдоглавец на онзи свят.

— Не! Почакайте. Аз сам ще произнеса неговата присъда — обяви човекът, когото нарекоха Ред Карли. Той беше облечен като другите бандити, но неговите дрехи бяха по-чисти, по-запазени и малко по-пъстри. Поясът му беше украсен с богати сребърни обшивки. Той бе човек в силата си, с лице, опърлено от слънцето. Очите му имаха решителен и спокоен поглед.

— Какво има? — попита той другарите си.

— Този човек не иска да покаже кесията си и да даде парите си — отговори един от каубоите.

Водачът на бандата — Ред Карли, отиде при Норт, който стоеше неподвижно на мястото си и гледаше пред себе си, като че ли онова, което ставаше наоколо, не се отнасяше до него.

— Покажете чантата си! — нареди му Ред Карли.

— Не искам — отговори Норт студено.

Главатарят на разбойниците от изненада отстъпи крачка назад.

— Рискувате живота си, сър — каза той.

— Правете каквото искате — отговори Норт, спокоен и непоколебим. — Аз няма да отстъпя и поддържам отказа си.

Ред Карли измери авантюриста с изпитателен поглед. След това се оттегли и прошепна няколко думи на другарите си. Те се спуснаха като светкавици върху Норт и вързаха ръцете му с каиши. При все че той бе много силен и се защитаваеше като бесен, накрая бе победен и вързан от разбойниците.

— Така! Сега — напред! — заповяда главатарят на бандата.

Двамата каубои хванаха Норт от двете страни и го тласнаха към вратата на вагона. Тя се отвори мигновено и пленникът веднага бе заобиколен от група каубои, които се качиха на конете и сред общия вик изпразниха револверите си във въздуха.

— Добра работа свършихме! — викаха те на своя главатар. — Да живее Ред Карли! Хип-хип-хип! Ура!

Норт бе вдигнат веднага на един кон. Някакъв каубой се качи зад него, за да го крепи да не падне, понеже беше вързан.

— А, ама кого виждаме тук! — изреваха няколко души, когато видяха един човек да върви след тях.

— Да ни убие господ, ако това не е Хосе! Откъде се появи пък ти?

Това наистина беше Хосе, слугата на Норт, който, като видя опасността, в която се намираше неговият господар, бе тръгнал след него.

— Аз съм слуга на онзи господин — каза Хосе и посочи Норт.

— Така ли? Ела тогава и ти с нас! Нашият стан не е далеко, там ще можем да си поговорим спокойно. Но господарят ти, струва ми се, няма да остане дълго на краката си. Той се възпротиви на Ред Карли, а нашият главатар не прощава на никого такава обида.

Един от каубоите отиде бързо до локомотива на влака, където стоеше машинистът с вързани отзад ръце и гледаше към разбойниците.

— Сега можеш да тръгнеш — извика му той, след като отвърза ръцете му. После се метна на коня, за да настигне другарите си.

В СТАНА

Четата конници премина в галоп. Радостните викове на бандитите по случай бляскавата победа и успешния обир не преставаха и огласяха местността.

Конникът, седнал зад гърба на Норт, беше възстар човек с обгоряло от слънцето лице. Той мърмореше нещо неразбрано, от което Норт успя да долови само: „Да го обесят с главата надолу!“ и „Да го опекаат на огъня!“.

След едно лудо препускане, което трая около половин час, конниците най-после стигнаха на определеното място. Диви викове загърмяха в скрития стан, където останалите каубои очакваха завръщането на своите другари.

Станът бе разположен в подножието на едно възвишение и Норт видя няколко жени, които се движеха около безбройните огньове.

Конете бързо бяха разседлани. След това каубоите образуваха кръг около своя главатар.

— Претърсете добре пленника и ми донесете всички пари, които намерите в него! — заповяда той.

Хванаха Норт за двете ръце. Един каубой отвори чантата му.

— Дяволе! Тази чанта е украсена порядъчно! — възкликна каубоят и се затича към главатаря, за да му занесе чантата.

Ред Карли седеше неподвижен на мястото си и пое мълчаливо чантата.

— Така, изпразнете всичко от него и го струпайте тук!

На посоченото място се образува цял куп банкноти и разни златни и сребърни монети. Когато главатарят на четата почна да брои парите, настана дълбока тишина.

— Всичко около пет хиляди долара! Много малко! — каза най-после главатарят. — Ние сме шестдесет човека. На всеки от нас ще се паднат по осемдесет долара.

Каубоите се раздвижиха. Те не бяха доволни от разпределението на плячката и започнаха да викат от всички страни:

— Защо не ни позволи да грабим, както ние си знаем? Можехме да вземем всичко, каквото намерим. Никой нямаше да се възпротиви. Ние сме глупаци! Какво е това — да получим по няколко долара!

— Тишина! — извика Ред Карли високо. — Ние не сме горски разбойници! Казвал съм това винаги, повтарям го и сега. Кой ще се осмели да каже още нещо?

Всички млъкнаха и наведоха очи към земята. Никой не дръзваше да отвори уста. Ред Карли хвърли доволен поглед върху успокоените си другари. В този момент очите му се спряха върху чантата на Норт, която още не беше претърсена.

— Стойте! — извика ред. — Тук има още нещо — парите на нашия пленник. Я да видим!

Той отвори чантата и измъкна удивен банкнотите. След това подскочи от радост и изкрещя:

— Момчета! Тази плячка е превъзходна. В чантата има към половин милион долара!

Радостни викове съпроводиха това откритие. Каубоите заскачаха от радост и затропаха така силно с крака, че земята потрепери. В този момент един каубой се приближи до Ред Карли и му прошепна нещо на ухото.

— Как, Хосе тук? — възкликна главатарят. — Не съм виждал това момче цял век. Прати го веднага при мен.

Когато каубоят отиде да изпълни заповедта, той бързо събра парите.

— Разпределението ще се извърши след един час — обяви Ред Карли на другарите си. — Елате всички, защото всеки от вас ще получи по няколко хиляди долара. С тези суми ще можем да прекараме чудесно цели седмици.

Норт чуваше всичко това и се пръскаше от яд, като разбра как се разпореждат с неговите пари, но той тактично се примири с положението си, понеже предчувстваше, че няма да бъде осъден на смърт.

Хосе вече се бе представил на самия главатар, който води с него таен разговор на четири очи. Каубоите познаваха слугата на Норт, понеже той бе живял между тях дълго време, преди да замине за Нови Орлеан. Хосе се бе скарал с един от другарите си и го бе наранил по време на свадата. След това бе забягнал, понеже се страхуваше от

отмъщението на другите. Там бе намерен от Норт, който търсеше тъкмо такъв човек.

Хосе умееше да се приспособява към всяка ситуация, желана или не. Той отначало се изненада, когато позна старите си сподвижници, които спряха влака и обраха пътниците, а раненият от него бе жив и дори вече нямаше никакви следи от раната. Като видя, че всичко е забравено, Хосе започна да се ръкува с всички бивши свои съратници по безчинство, както и с ранения някога бандит.

Норт се беше вдълбочил в нерадостни мисли, когато при него дойде Хосе.

— Капитанът ви вика веднага — каза той на господаря си. — Направих всичко, каквото можах, и вярвам, че няма да ви се случи никакво зло.

Той развърза каишите, с които бяха вързани отзад ръцете на Норт, и му показва колибата, в която бе Ред Карли. Норт отиде бавно дотам. Главатарят на бандата вече го чакаше.

— Седнете, сър — покани го вежливо капитанът и му посочи едно столче, покрито с мечешка кожа. — Говорих с вашия слуга Хосе, когото познавам много добре — продължи той, след като Норт седна. — Аз ще взема вашите пари. Не знам дали те наистина са ваши и ми се струва, че и вие сте ги отнели отнякъде.

— Какво ви каза Хосе за мен? — попита Норт рязко.

— Каквото и да ми е казал, достатъчно е за мен, за да зная, че имате право да бъдете върху земята, а не на няколко метра в нея — каза главатарят. — Нямайте причини да се сърдите на слугата си. Той винаги ви е желал доброто и това, което узнах от него, е достатъчно да ви гарантира живота. Иначе отдавна щяхте да бъдете мъртъв.

Норт искаше да възрази, но като размисли, замълча.

— Добре правите, че мълчите — одобри Ред Карли. — Ако се противите, нищо добро няма да ви сполети. Когато ви се удаде случай заедно с нас да спечелите някоя значителна сума, ще бъдете възнаграден за сегашната загуба. Но ние не сме безогледни разбойници. Освен това тук, по Мисури, сте на сигурно място много повече откъдето и да е другаде. Във всеки вестник човек може да се запознае с вашата външност. Убеден съм, че ако ние не ви бяхме взели, щяха да ви арестуват на първата станция. До вагон салона имаше

отделение полицаи, които възнамеряваха да претърсят всички вагони. Не знам откъде са получили сведения, че вие пътувате със същия влак.

Норт се стресна. Значи е бил на ръба на пропастта и беше цяло щастие, че е попаднал в ръцете на каубоите. Само да не бяха му отнели всичките средства. Сега нямаше никакви пари и не знаеше как ще преживява.

— Сега няма причина да бъдете толкова угрижен — опита се да го успокои Ред Карли. — Вашите пари ще разделим помежду си, но и вие ще получите една част, ако се съгласите да станете наш приятел занапред.

Норт трепна. Какво искаше да каже Ред Карли с последните си думи?

— Виждате ли, приятелю — продължи главатарят след кратка пауза, — нашата операция не донесе големи резултати и затова момчетата са малко неспокойни. На мен ще ми бъде трудно да ги утеша, защото онези неколкостотин долара ще стигнат за кратко време. Наистина днес ще получат малко повече, но то няма да остане за дълго в кесиите им. Те харчат разсипнически всичко, каквото вземат. Като видях днес колко спокойно гледате дулата на пистолетите в момент, когато едно малко дръпване на пръста можеше да ви прекъсне живота, аз си казах: „Този човек е наш брат, той е от нашата черга и ние трябва да го вземем в редиците си“. Какво бихте казали, сър, ако станете наше ухо. Като си промените външността, ще отидете в съседния град и ще разузнаете кога пак ще има транспорт с пари или керван със стока. От само себе си се разбира, че ние ще приемем всичко, което ни бъде предложено, макар и не доброволно. Момчетата чакат плячка. Ако щастieto ни се усмихне, и вие ще получите свой дял от плячката и така ще възстановите сумата, която загубихте сега... Приемате ли?

Норт се замисли. Отначало той се бе зарадвал, че остана жив, но влизайки в средите на разбойниците, щеше да получи възможност да им отмъсти за насилието върху него и за ограбването му. Те нямаха представа на каква опасност се излагаха, като вземаха със себе си този лукав, коварен, хитър и безкрайно злопаметен и отмъстителен човек, освен това той беше толкова ловък, че можеше да ограби и самите грабители — разбойниците. Имаше преимущество, че се изплъзна от ръцете на полицията, а предложението на Ред Карли му даваше възможност да живее в големите градове и да се развлича както му е

угодно. Така ставаше пак елегантен кавалер, чиито доходи и източници на препитание никой не можеше да узнае.

— Добре — каза той и в знак на съгласие подаде ръка на главатаря на каубоите. — При тези условия аз съм твой човек!

— Знаех, че такъв ще бъде отговорът ти — отбеляза доволно Ред Карли и стисна сърдечно ръката на Норт, без да има представа каква змия пуска в пазвата си.

— Ти отговаряш напълно на условията, които се изискват за такава мисия, защото имаш външност на джентълмен и притежаваш изтънчени маниери. Ще останеш няколко дни при нас, докато полицията загуби следите ти. След това ще можеш да вземеш със себе си Хосе и да го прашаш при нас винаги щом научиш нещо. Той ще бъде свързката. Ще делим по равно плячката. Твоята част ще бъде равна на моята, а тя винаги е била значително по-голяма от на другите.

— А сигурен ли си, че твоите хора няма да ни предадат? — попита на свой ред Норт, доста окуражен от чутото току-що. — Преди малко видях няколко жени около огньовете.

— Не се страхувай от тях — отвърна весело Ред Карли. — Мога да се закълна във верността на момчетата ни, освен това те са потайни, отколкото много мъже в градовете.

— Тогава съм спокоен — каза Норт. — От кой град ще започнем най-напред?

— Засега можеш да опиташ щастието си в Литъл Рок. Там твърде често пристигат пари от източните щати, за което се предизвестява няколко седмици по-рано. Ние ще преместим нашия стан на по-удобно място, в близост до града, така че Хосе да стига бързо до нас.

— Това няма да бъде трудно за него, той е несравним ездач — отбеляза Норт.

— Да, един от най-добрите ездачи, които познавам — потвърди със задоволство главатарят. — Затова много съжалявах, когато избяга от нас заради едно скарване със свой другар. Сега ще ти дам двадесет хиляди долара. Имаш нужда от пари, защото трябва да се представиш като благородник и да влезеш във връзка с богатите семейства. Сумата не е голяма, но ако свършиш добре работата, тогава всички ще бъдем богати.

— Колкото до мен, никога не ще имаш случай да се оплачеш — каза Норт, докато събираше банкнотите.

— Надявам се, че знаеш как се дели между приятели — вметна главатарят с усмивка. — Всяка плячка се разделя на четири равни части, три, от които са за момчетата, а четвъртата остава за нас двамата.

Норт си припомни онова славно време в Нови Орлеан, когато с помощта на Хосе ограбваше своите другари от клуба. Предложението на Ред Карли бе в основата си по същата система.

— Ще останеш доволен от мен — повтори той още веднъж. — Ако се представи сгоден случай да се предприеме нещо извънредно и опасно, тогава също можете да разчитате на мен. Аз съм виртуоз в опасните и смели нападения.

— Браво! Обичам да чувам такива неща — извика Ред Карли весело и стисна силно ръцете на Норт. — Така, а сега трябва да се прибереш! Хосе ще ти покаже зад бараките една колиба, в която ще намериш всичко. Аз ще ти пратя няколко шишета вино, каквото друг път не си имал случай да вкусиш.

Норт излезе от колибата на капитана, намери Хосе и му предаде накратко резултата от разговора си с главатаря на каубоите.

— Аз дадох на капитана тази идея — каза Хосе, като се усмихна хитро. — По този начин вие ще сте свободен и независим. След като съберем достатъчно пари, ако този занаят не ни хареса, ще го изоставим.

Хосе отведе Норт в една колиба, в която имаше маса, стол и дървено легло, покрито с кожи. В това време един каубой донесе виното, което капитанът бе обещал.

— Ще видя дали мога да намеря нещо за ядене — каза Хосе и излезе.

Норт тръгна с него.

В стана на бандитите навсякъде горяха огньове и над тях в големи казани се приготвяха вкусни ястия. Край едно огнище Хосе забеляза някаква жена.

— Слушай — каза и той, — можеш ли да донесеш нещо за ядене. Ужасно сме гладни!

Момичето се сепна. След това се взря в лицето на Хосе и като нададе радостен вик, неочаквано се хвърли в обятията му.

— Какво, не ме ли познаваш вече, Хосе — извика тя. — Аз съм твоята Лучия.

— Наистина! — възкликна радостно Хосе и целуна някогашната си любовница.

— Ама и ти си един! Избяга и не се поинтересува повече за мен! — упрекна го момичето.

— Сигурно си си намерила през това време друг любовник. Освен това не съм първият мъж, когото си ощастливила с горещата си любов.

— Колко си лош! — каза Лучия, като гледаше с крайчеца на окото си красивия мъж зад гърба на Хосе, който беше ням свидетел на тази неочаквана среща.

— Донеси ни сега бързо нещо за ядене, защото сме много гладни. След като се нахраним, ще си поговорим. Какво ври там на огъня?

— Една много хубава супа. Вместо хляб има качамак като злато. Ще ви донеса веднага няколко порции!

И Лучия се затича към огъня.

— Това момиче сигурно е било твоя любовница, когато си живял преди сред каубоите? — осведоми се Норт.

— Да — отговори метисът. — Много красиво момиче, но малко лекомислено. Днес е с един, утре — с друг. Особено си пада по такива, които могат да пеят. Обожава песните.

Лучия скоро се върна и донесе толкова много ядене, че биха могли да се нахранят предоволно шестима души. Паници, чинии, сервизи и блюда нямаше и храната трябваше да се изгребва направо от тенджерата. Норт яде с голям апетит, а Лучия разменяше горещи любовни погледи с Хосе, който седеше малко по-настрани.

— Сега трябва да се върна при Бен, защото е много ревнив — обясни Лучия. — Добро момче е, но е беден и има сприхав характер. Трябва да се пазиш от него и да бъдеш внимателен, когато искаш да разговаряме.

— Бъди спокойна, Лучия — засмя се Хосе. — Ние няма да оставаме тук, защото имаме да вършим друга работа. Ще идвам само от време на време, за да ви видя.

По лицето на момичето мина сянка на тъга.

— Тогава няма да е много приятно. Аз не съм те забравила и ще те чакам. Щом дойдеш, дай ми знак и аз ще намеря по няколко минути за тебе.

— Лучия! Къде изчезна! — извика един груб глас откъм огъня.

— Ето ме! Идвам! — извика момичето, като размени с Хосе една бърза целувка.

Нощта закри съвсем романтичния лагер на каубоите разбойници. Надалеко се чуваше само плющенето на камшиците и веселите подвиквания и подсвирквания на каубоите, които прибираха добитъка си в оборите. Това бе картина не за гледане, а за изживяване, пълна с настроение и отмора за душата, която при такава обстановка става мека и мечтателна. В нея се ражда поезия и любовта измества всички притеснения и съображения от ежедневието.

Само Норт не се оставяше да бъде пленен от тази загадъчна хубост. Смелият авантюрист мислеше за друго. Той кроеше нови планове, чрез които да обезщети себе си за загубата, която беше претърпял в този съдбоносен ден. Виждаше, че с една такава шайка от шестдесет смелчаци, каквито изглеждаха тези каубои, можеше да се извършат чудеса. Чувстваше, че те трябва да бъдат активизирани от един още по-смел човек. Такъв бе той самият.

Опитът му подсказваше, че трябва да ги завладее за своите собствени цели. Той умееше да лъже, да създава миражи, да подхранва горещи надежди. Трябваше да им обещае голяма плячка и да подготви удар, от който би извлякъл най-голяма печалба. Но той не забравяше и насилието, което упражниха върху него онези, които държаха револверите до ушите му, както и онзи, който шепнеше отзад, че трябва да бъде обесен и опечен.

Когато звездите се пръснаха по небето, Норт си легна, доволен, че бе начертал в общи линии своя план. Трябваше да се заеме с осъществяването му внимателно и постепенно, за да стане отново богат и да заеме мястото на Ред Карли. Три неща на този свят не се управляват със съдружници: кораб, жена и разбойническа банда.

Борбата започваше. Ред Карли бе слаб да се бори с такъв злодей, какъвто бе Норт. Съдбата на бандитите беше решена. Те щяха да опознаят един разбойник от най-висока класа.

Вярност, другарство, хуманност при разбойниците не съществуват. Там човешкият живот се ражда с убийство и завършва с убийство.

В ЛИТЪЛ РОК

— Ей, Хенри, най-после те видях! Вече бях повярвал, че отдавна си изгнил някъде.

— Виждаш добре, Едуърд, че съм още жив, слава богу! Какво прави твоята годеница?

— Пст! Не говори толкова високо! Ние наистина се сгодихме, но генералът настоява първо да получи чин капитан и чак след това да обявим официално годежа.

— Какъв проклет човек е твоят тъст! Какво иска още от тебе? Ти си хубавец, млад, храбър и имаш състояние. Обещаваш да направиш блестяща кариера!

— Както и да е, аз скоро ще стигна чина, който желая. Записан съм пръв в списъка за производство. В най-близко време генералът, моят тъст, щял да ми повери някакво важно поръчение и след неговото изпълнение ще бъде повишен в чин капитан.

— Моите поздравления, Едуърд! Желая ти щастие.

Този разговор се водеше между двама офицери от втори артилерийски полк, който квартируваше в Литъл Рок. Тези младежи бяха верни приятели и си приличаха твърде много, така че полкът бе нарекъл единия Кастор, а другия — Полукс.

Едуърд Суантън се беше сгодил тайно преди няколко седмици с Мейбъл, дъщерята на генерал Брендшоу, но тя не искаше да има годеник с по-нисък чин от капитан. Годежът на младата двойка още не беше оповестен, въпреки че старият генерал обичаше Едуърд като свой собствен син.

Хенри Клей, който работеше във военното министерство, твърде рядко се отдаваше на вечерните развлечения, които се устройваха в двореца на генерала. Той оглеждаше с любопитство всички гости на тазвечерното празненство — блестящото общество, събрано във великолепните салони на генерал Брендшоу.

— Едуърд, кой е онзи красавец, който в момента разговаря с твоя тъст? — поинтересува се Хенри.

По лицето на Едуърд премина сянка. Той обясни:

— Капитан в оставка, казва се Роден. Служил е в германската армия, но е напуснал поради някаква малка неприятност. Това е, което знам.

— Струва ми се, че този капитан е в доста приятелски отношения с твоя тъст. Нашият генерал рядко се отнася така любезно със своите познати. Той е затворен човек.

— Виждам — каза Едуърд, като хвърли един съвсем неприятелски поглед към бившия германски офицер.

— Виждам, че никак не ти е симпатичен — забеляза Хенри, който бе уловил недружелюбния поглед на своя приятел.

— Не мога да го понасям! Намирам го много високомерен и дързък. Постоянно преследва моята годеница с погледи и комплименти и аз се радвам, че Мейбъл също споделя моите антипатии към него.

— Как е попаднал чак тук, в Литъл Рок?

— Има претенции, че се интересува твърде много от нашия арсенал, и съумя да се представи на генерала и да го учуди със своите познания, които не струват и два цента.

— Генералът сигурно знае как да се държи с него и да се предпази от издаване на военни тайни пред този германец. Струва ми се, че ти робуваш само на предположения, Едуърд, и че твоите опасения се коренят в ревността ти, особено спрямо този човек, който се любовува на твоята красива годеница — нещо, което никой не може да му забрани.

— Но аз не искам да ѝ се любовува — възрази Едуърд рязко. — Забележа ли го още веднъж, ще го привлече под отговорност и ще ме помни, докато е жив.

— Но, Едуърд, защо викаш толкова силно? Не виждаш ли, че всички ни гледат. Не забравяй, че сме сред хора — каза Хенри, като отправи към приятеля си поглед, пълен с упрек. — А, ето най-последва и самата Мейбъл — извика той радостно, като видя младото момиче, което идваше към тях.

Мейбъл, дъщерята на генерал Брендшоу, бе извънредно красива. Погледът на нейните черни очи галеше мило лицето на годеника ѝ. Тя подаде приятелски ръка на неговия приятел.

— Капитан Роден пак е седнал при баща ми на разговор — каза Мейбъл със звънливия си глас. — И двамата говорят за работи, които

не разбирам. Затова дойдох при вас.

— Моите почитания, мис — каза Хенри развълнуван. — Зная, че ще бъдете много щастлива с бъдещия си съпруг, защото познавам Едуърд като себе си.

— Благодаря ви — произнесе Мейбъл тихо, без да откъсва поглед от годеника си.

— Пак ли те е раздразнил този германец със своето високомерие? — попита Едуърд също толкова тихо своята годеница, като мина заедно с нея и Хенри в залата и се огледа.

— Той едва ме поздрави днес — отговори Мейбъл. — Почувствах облекчение, когато го видях толкова хладен. Но ми се струва, че той задържа баща ми, за да му говори само за себе си.

— Все ми е едно, нека стоят и говорят колкото искат — каза Едуърд и прегърна Мейбъл.

— Едуърд, скъпи мой, ако ни види някой! — извика момичето уплашено.

— Не се бой! Хенри бди и ще ме предупреди — успокои я младият офицер и целуна влажните й устни.

— Колко си лош! Чакаш само удобен момент! — възпротиви се на шега Мейбъл и му върна целувката.

Влюбената двойка се раздели. Старият генерал влезе в залата.

— Разбира се! Когато търсиш, все ще го намериш с Мейбъл! — каза той благоразположено. — Сега ела с мен, Едуърд, имам да ти съобщя нещо.

Генералът влезе в една съседна стая. Едуърд го последва, като гледаше след Хенри, който в това време подаваше ръка на Мейбъл, за да я отведе в салона. Когато вратата се затвори след генерала и бъдещия му зет, в залата влезе капитанът в оставка Роден, като се оглеждаше наоколо.

— Не са тук — промълви той тихо. — Но аз трябва да разбера за какво се касае. Доверчивият генерал ми каза, че скоро ще пристигне транспорт със значителна сума пари, предназначена за арсенала на артилерийската част. За нещастие не можах да узная часа на пристигането, а това беше най-важното.

Вратата към съседната зала, в която бяха влезли генералът и Едуърд, беше останала полуотворена и капитанът в оставка, който беше не друг, а нашият герой Артур Норт, можа да подслуша техния

разговор. Той тържествуваше. В очите му светеше зловещ блясък, докато следеше разговора между генерала и Едуърд. Неговите предчувствия не бяха го излъгали, те говореха за работа от голяма важност за него.

— Получих неотдавна телеграма, с която ми известяват, че парите са готови в М., и че се очаква да пристигне офицерът, който ще ги приеме — казваше генералът на Едуърд. — Реших да поверя на теб тази отговорна работа. По това можеш да съдиш колко те ценя и какво доверие имам в теб. Паричният контрол е конвоиран досега само от един висш офицер. Но понеже аз определям хората за конвоя, реших да изпратя тебе. Като възнаграждение за тази отговорна работа ще получиш чин капитан.

— Много съм ви благодарен, че ме натоварихте с такава важна мисия, татко. Ще се постарая да оправдая вашето доверие — каза младият офицер. — Сумата голяма ли е?

— Много, защото е предназначена за изработване на нови оръдия. Има десет милиона долара в злато и банкноти.

— Колосална сума! Кога трябва да я приема?

— Ще тръгнеш утре с първия влак за Мемфис. Предаването на парите ще трае най-много един час, така че ще можеш да се качиш с конвоя на обедния влак.

— Да взема ли войници с мен? — попита Едуърд.

— Ония десет артилеристи, които отделих за тази цел, още тази сутрин са пристигнали в Мемфис. За да избегна привличането на каквото и да е внимание върху тази експедиция, ги пратих напред, защото трябваше да бъде много внимателен, още повече като имам предвид несполучливото нападение онзи ден върху транспорта. Войниците са въоръжени със саби и револвери и добре боравят с тях.

— Знае ли Мейбъл, че аз ще донеса парите? — поинтересува се офицерът.

— Да, любезни мой. От дъщеря си не крия нищо и нямам никакви тайни, защото тя умее да мълчи като гроб. Но ти не трябва да говориш с нея по този въпрос, защото човек никога не може да е напълно сигурен, че не е подслушван или следен от някого. Иначе утре пак ще бъдеш в Литъл Рок.

Норт беше чул достатъчно. Той се отдалечи бързо от вратата и се върна в салона, където намери Мейбъл и започна да ѝ отправя

всевъзможни комплименти в присъствието на Хенри.

Сериозната натура на Мейбъл не можеше лесно да се поддаде на такова ласкателство. Мисълта ѝ бе насочена към Едуърд и тя с безпокойство гледаше към залата, където се бяха усамотили генералът и Едуърд. Най-после на девойката ѝ дотегна и тя се отправи към залата, придружена от Хенри. След няколко минути капитанът в оставка Роден дойде пак при нея и продължи да ѝ досажда с думи и погледи.

Мейбъл хвърли умоляващ поглед към Хенри, който разбра какво трябва да направи като приятел и кавалер и ѝ подаде ръката си, за да я отведе в салона.

— Вашите обноски, господин поручик, са съвсем лишени от тактичност! Явно е, че искате да прекъснете моя разговор с милата госпожица — каза капитанът в оставка с тон на обиден, като се изпречи пред тях и им препречи пътя.

Очите на офицера пламнаха.

— Не съм свикнал да търпя такива забележки, мистър Роден, и се налага да ви помоля най-настойтелно да избягвате подобни отношения.

— Аз съм капитан, господин поручик! — отговори Норт остро.

— Това, което сте били в Германия, за мен няма никакво значение — отвърна Хенри студено. — Вие нямате никакъв чин в американската армия, затова за мен сте обикновен гражданин.

Роден прехапа устни и се обърна към Мейбъл, която напразно се опитваше да успокои младия офицер.

— Позволявате ли ми да ви предложа ръката си, мис Брендшоу? — попита той вежливо, като хвърли заканителен поглед към Хенри.

В тази минута звъннаха шпори и се чуха бързи стъпки. Появи се Едуърд. Младият офицер явно бе чул края на спора, защото беше блед и гледаше с ярост капитана, който стоеше до Мейбъл и не преставаше да опипва със страстен поглед красивото лице на момичето.

— Позволете да ви попитам колко и до каква степен сте близък с госпожицата, че си позволявате да я хващате под ръка, без предварително да ѝ поискате разрешение за това? — осведоми се германският капитан в оставка студено и надменно.

Едуърд бе готов да избухне, но се въздържа, защото разумът му подсказваше, че трябва да се овладее.

— Не съм длъжен да давам обяснения на никого за постъпките си — каза той гордо и поведе Мейбъл към вратата на салона.

— Попитях само защото виждам, че не можете да запазите хладнокръвие. Освен това исках да знам дали генералът би одобрил една такава свобода от ваша страна — произнесе капитанът остро.

— Ако искате да станете вестоносец на генерала, можете да го сторите. Идете в салона, там ще го намерите — отвърна Едуърд презрително и мина с Мейбъл в другия салон.

Капитан Роден поиска да го спре, но Хенри му се изпречи на пътя и го измери с такъв заканащен поглед, че Роден бе принуден да се оттегли, за да не стане скандал.

— Искате ли още нещо от мен? — попита Хенри студено.

Мнимият капитан обърна гръб на младия офицер и хлътна зад един цветарник. Хенри остана на мястото си, докато капитанът се скри съвсем, и едва тогава последва своя приятел в салона.

— Чакай, момче! — мърмореше си Норт. — Ще направя така, че да ме запомниш добре.

Престъпникът със своята изискана представителност, чрез умелата промяна на физиономията и главно чрез елегантното си облекло се беше вмъкнал лесно във военните кръгове в Литъл Рок. Той научи много подробности относно паричния транспорт и веднага състави план, по който можеше да сложи ръка на колосалната сума. С привлекателната си външност биваше приет навсякъде. Като инженер и бивш пруски юнкер той имаше добри познания по военното дело и успя да спечели доверието на генерал Брендшоу, който освен това беше германofil и хранеше сляпа вяра в германците, които му бяха голяма слабост.

След като се сдобил със сведенията, Норт трябваше да отиде в стана на каубоите, за да се споразумее с Ред Карли и да разработят в подробности изпълнението на смелия и опасен план, без да се излагат на риск. Красивата Мейбъл бе разпалила у него поривите на любовта и бе засегнала чувствата му на сладострастник, които експлодираха при вида на всяка хубава жена. Освен плана за обира той изработи и друг, по който да спечели младото момиче за себе си, а ако то му откаже, да му нанесе удар така, че да разкъса любовта му към годеника и да го направи жертва на тази любов. Яростният поглед, с който бе измерил

Едуърд, бе ясно доказателство за настроението му, а мрачният пламък в неговите демонски очи предвещаваха само беди, гибел и смърт.

Норт си отиде по най-бързия начин, без да се сбогува дори с генерала.

В дома му го чакаше Хосе.

— Веднага оседлай конете — заповяда му той. — След половин час най-късно трябва да тръгнем. Паричната пратка за арсенала тръгва от Мемфис с назначение за Литъл Рок и трябва да я заловим по пътя. Носят десет милиона долара.

— Дали няма да има голям конвой? — попита от своя страна слугата, чиито очи блеснаха, като узна за голямата плячка.

— Ще бъдат един офицер и десет души артилеристи. С тях ще се справим лесно — каза Норт надменно.

— Само толкова ли? — учуди се Хосе. — Да не би тука да се крие някаква изненада. Струва ми се, че има нещо нередно.

— Знам с положителност, че конвойът ще се състои от толкова души, колкото казвам — отсече Норт.

— Добре. Ще разберем от Ред Карли как стоят работите — каза Хосе. — Той има опит в тези неща.

НАПАДЕНИЕ, В КОЕТО ПРЕДВИДЛИВОСТТА И НЕБРЕЖНОСТТА СИ ДАДОХА СРЕЩА

Слънцето отдавна беше изгряло, когато Норт и Хосе пристигнаха в стана и скочиха от конете си, облени в пот и пяна. Хосе поведе конете към обора, като се оглеждаше да види Лучия, а Норт се отправи към колибата на Ред Карли, който го посрещна със сърдечно стискане на ръката.

— Сядай! — каза главатарят. — Предчувствам, че има нещо извънредно, понеже идваш лично. Разкажи в какво се състои работата.

— Да, наистина, отнася се до една огромна сума, която ще прекарат днес с вечерния влак — цели десет милиона долара.

По лицето на Ред Карли се очерта недоверие. Той каза:

— Ще трябва да се откажеш от нея.

— Защо? — попита Норт. — Боите се от няколко войници, които съпровождат конвоя?

— За мен това няма значение. Могат да бъдат и три пъти повече. Те са страхливи като зайци, които ще избягат още при първия изстрел. Но това няма значение. Друго нещо тук е същественото.

— Кажи го и на мен! В какво се състои трудността? — Норт не можеше да скрие раздразнението си, че такава голяма сума ще се изплъзне от ръцете им.

— Да — продължи Ред Карли. — И друг път съм се опитвал, когато транспортът носи такава голяма сума. Ние не можем да спрем влака между Мемфис и Литъл Рок.

— Ако извадим релсите и предизвикаме дерайлиране?

— Не можем — защото нямаме такива инструменти, освен това железопътната линия се проверява на всеки час. Релсите на новата линия са свързани с траверси. За да ги разглобим, ни трябва специални инструменти, каквито ние нямаме. Наличните няма да ни послужат за такава сложна работа.

— Ще сложим ръка на тези пари, бъди сигурен! — извика Норт.
— Ще намеря начин да отстраня всякакви пречки!

— Малко трудно ще бъде — каза шефът, като се двоумеше. — Влакът върви с такава скорост, че няма да можем да улучим машиниста, той просто ще прелети покрай нас.

— Въпреки всичко ще успеем — увери го Норт. — Към колко часа минава влакът покрай вашия стан?

— Към десет вечерта, не сме много далеч от Литъл Рок.

Норт се замисли.

— Можеш ли да ми кажеш как се казва станцията, която се намира между нашия лагер и Литъл Рок? — попита Норт внезапно.

— Голд Уел — отговори шефът изненадан. — Но какво може да ни е от полза, когато влакът не спира там?

— На какво разстояние е станцията оттук? — продължи да се осведомява Норт, без да мисли за нищо друго.

— На един добър ездач му трябват четири часа, за да стигне дотам.

— Добре! Можеш ли да ми дадеш пет или шест смели и готови на всичко момчета? — попита Норт с пламнали очи. — Аз ти обещавам, че ще спра влака — добави той, като повиши глас. — Бъди напълно уверен в това.

— Ще ти дам колкото хора искаш — каза главатарят, все още учуден. — Но не разбирам каква връзка има тука станцията Голд Уел?

— Не питай! — прекъсна го Норт. — Влакът ще спре, а как — това е моя работа. Ти само бъди на разположение близо до станцията и съсредоточи цялото си внимание върху вагона с парите. Аз ще имам грижата влакът да не получи никаква помощ от станцията.

— Наистина интересно — отбеляза Ред Карли. — Ако всичко свърши благополучно, ще имаме богата плячка, която ще ни направи изведнъж богати. Дявол да го вземе! Ще ни дойде повече от милион на всеки от нас.

— Аз няма да се задоволя само с един милион — каза Норт.

— Ще увеличавам десетократно сумата. И това е само началото.

Главатарят изгледа с нескривано удивление този смел авантюрист, в чиито очи гореше демонски пламък.

— Имам още един въпрос — каза Норт. — Местността около станцията Голд Уел със същото име ли е означена?

— Да. Тя е отдалечена от най-близкото село най-малко на три-четири мили. Там не живеят повече от пет-шест души, само чиновници.

— Толкова по-добре — промълви Норт, като стана да си върви. — Време е да действаме.

В това време Хосе намери Лучия при един извор в гората. Момичето се запъти радостно към него и започна да го милва влюбено.

— Е, разкажи сега как я караш с онзи, Дългия Бен? — започна да разпитва Хосе.

— Как ли? Постоянно ме ревнува от когото и да било и ме преследва на всяка стъпка — изсмя се Лучия. — Но днес го няма, на мандрата е и няма да ни пречи.

— Но защо не го напуснеш? — попита Хосе. — Ти си намиращ достатъчно обожатели. Този човек е непоносим.

— Да, само да можех да се избавя от него! Но това не е толкова лесно! На пръв поглед — може би, но всъщност не е така. Той ме заплашва с изтезания, ако го напусна. Всички го познават като върл разбойник и другите момчета му правят винаги път.

— Е, добре де, нека се опита с мен — изпъчи се Хосе, — да видиш какво ще му погодя на този дългуч.

— Но ти няма да останеш за постоянно в стана — забеляза Лучия, — кой ще ме защити в твоё отсъствие?

— Мисля, че ще останем тук за по-дълго време. Чух, че господарят ми има намерение да постоим повече в лагера — успокои я Хосе и я целуна звучно. Лучия му отвърна със същото.

— Хиляди дяволи! И тук те намирам пак... — извика изведнъж някой и веднага след това Дългия Бен изскочи пред влюбената двойка.

Хосе се изправи. Двамата съперници се изгледаха остро един друг.

— Как си позволяваш да прелъстяваш моята любовница! — изкрещя Бен в лицето на Хосе.

— Не говори глупости, Бен! Лучия е била моя още преди да се запознае с тебе — обясни Хосе спокойно.

— Това няма значение. Важното е, че сега е моя, и ще извия врата на всеки, който се осмели да ми я отнеме.

— Не ставай смешен, Бен — каза Хосе. — Сега имаме по-важна работа, та да се караме за едно момиче.

Но Бен не искаше и да чуе подобно нещо и извади револвера. Сигурно щеше да стреля, ако гръмкият глас на Норт не бе сложил край на свадата.

— Какво става тук? — извика той. — Долу оръжието... или дяволите ще ви вземат!

Страшен заканителен поглед излъчваха пламналите очи на авантюриста. Той смърри строго двамата противници. Оръжията се прибраха. Бен изчезна ядосан и възмутен в един гъсталак, а Лучия веднага избяга в противоположна посока.

— Виждаш ли колко смешен ставаш с твоята любов — каза ядосано Норт на Хосе. — Сега не е време да се занимаваш с жени.

— Само поговорих няколко минути с нея — заизвинява се Хосе. — Но онова магаре ни прекъсна.

— Остави това сега — заповяда Норт. — Трябва да насочим цялото си внимание върху плячката. Това е нашата работа за днес.

Норт дръпна слугата си настрани и дълго му говори нещо. Хосе отговаряше само от време на време с по някоя дума или кимаше с глава в знак на одобрение.

В стана започна трескава подготовка. Всички вече знаеха, че ще има грабеж с голяма плячка. Навсякъде се чистеха оръжия, преглеждаха се седлата и юздите и се даваше в изобилие храна на конете за предстоящото нощно нападение.

Часовете изминаха бързо. Слънцето започна да залязва, когато Норт и шестима смели въоръжени мъже се отправиха към определеното място, за да извършат дръзкото нападение, което неговият изобретателен ум бе обмислил до най-малките подробности.

Малката чета яздеше мълчаливо. Тя изкачваше залесени бърда и могили, слизаше по тях, преваляше ровове и клисури, преминаваше възвишения, докато най-последните очи на конниците забелязаха зданието на станцията Голд Уел.

— Спрете! — изкомандва Норт и скочи от коня си. Другите се подчиниха и отведоха конете си в един храсталак, който ги закриваше изцяло и не можеха да се виждат отникъде.

От небосклона на запад слънцето осветяваше много добре станцията и светлата линия на релсите, които се простираха долу, придаваше особена тайнственост на тази романтична местност. Нищо

не издаваше присъствието на разбойническата чета, която чакаше смрачаването, за да изпълни плана си.

Норт се беше скрил заедно с Хосе зад една могила до малка горичка. Оттам се виждаше много добре зданието на станцията. Гарата изглеждаше като мъртва. Не се забелязваше никакво движение около нея. Само нарядко някои чиновник се мярваше за миг и оглеждаше перона. Слънцето вече бе залязло и хоризонтът бързо помръкваше. Норт запали клечка кибрит и освети часовника си.

— Девет часът вече минава! Време е! Напред!

Конниците слязоха бързо от могилата, като оставиха само един каубой да пази конете. Те се промъкнаха до станцията, от която излизаше слаба светлина откъм стаята с телеграфа.

Стаята беше на партера, така че Хосе, който се беше долепил до прозореца, можа незабелязано да надзърне вътре и да види добре всичко. Той се върна след няколко минути при Норт.

— В стаята има само двама чиновници. Единият стои на писалищната маса, а другият — до телеграфния апарат.

— След мен — заповяда Норт енергично. — Насочи своя револвер към писаря. С другия ще се заема аз. Останалите да ни последват. Да донесат и ремъци.

Заповедта бе изпълнена светкавично и седмината се вмъкнаха в коридора на станцията. Норт отвори бързо вратата и насочи револвера си към един от чиновниците.

— Без мърдане! — извика той. — Иначе няма да пощадя живота ви!

Преди чиновниците да успеят да се опомнят и да вземат някакво решение, се видяха вързани и пред носовете им бяха насочени дулата на пистолетите. Телеграфистът попита с треперещ глас:

— Какво желаете? В станцията няма да намерите нищо, освен малко пари и някакви книжа без стойност.

Норт не го слушаше.

— Искам да те питам друго нещо — каза той рязко, но спокойно. — Ще ми отговориш ли?

— Вероятно — отвърна чиновникът, като гледаше със страх оръжието.

— Добре! Кажи ми как може да се даде знак за спиране на онзи влак, който сега ще мине оттук. Знай, че ще бъдеш мъртъв, ако се

опиташ да ни излъжеш.

— Ще ви кажа на драго сърце какъв е знакът за спиране, но машинистът няма да му обърне внимание.

— Тогава няма ли някакъв сигнал за внезапно спиране, за предотвратяване на катастрофа? Как мога да спра бързия влак? Казвай, защото...

— Трябва да вдигнете знака за спиране — обясни чиновникът. — На сигналния стълб светят два червени фенера. Вдигнете ги горе, така че и двата да стоят един до друг. Щом забележи това, машинистът веднага ще спре, защото този сигнал означава, че пътят е опасен или има препятствия по него.

— Горко ти, ако си ме излъгал! — заплаши Норт. — Двама души ще останат тук да те пазят, а другите ще дойдат с мен. Бързо, нямаме време за губене!

Бандитите напуснаха станцията и се отправиха към стълба със знаците.

— Побързайте — извика Норт запъхтян. — Влакът пристига.

Надалече се показва светлина, която се приближаваше все повече и се уголемяваше. Това бяха светлините на локомотива, които светеха ярко в гъстия мрак.

Фенерите за желанния знак бяха запалени. Един след друг те бяха вдигнати нагоре. Знаците вече бяха на стълба. Последва остро изсвирване. Машинистът бе видял сигнала и се мъчеше да спре влака. Земята кънтеше под тежестта на вагоните, които се приближаваха, разтърсвани от действието на спирачките. Парата излизаше на големи кълба... Локомотивът можеше да спре малко по-далече от станцията.

Минута след това гръмна силен вик и множество черни сенки наизскачаха от мрака и се нахвърлиха като бесни върху вагона, който носеше държавния герб на северноамериканските Съединени щати.

— На локомотива! — разпреди се Норт. — Хванете машиниста.

Междувременно и в самия влак бе вдигната тревога. По прозорците се показаха униформени и се чуха изстрели. Започна се стрелба. Каубоите отговориха и в продължение на няколко минути не се чуваше нищо друго, освен гърмежите от стрелбата и стенанията на ранените. Няколко души се търкаляха и превиваха на земята.

Когато стрелбата поотслабна, каубоите се метнаха бързо върху платформата на вагона, откъдето идваха изстрелите. Някои от храбрите

бранители бяха убити, останалите се защитаваха отчаяно.

Норт бе един от първите, който се вмъкна във вагона, все още пълен с барутен дим. Той позна по униформите двамата офицери. Това бяха Едуърд и Хенри, който бе придружил доброволно приятеля си.

— Предайте се! — извика им авантюристът и се спусна към тях.

— Ха, какво е това! Капитан Роден бил разбойник! — извика Хенри и се опита да удари със сабята си Норт, който едва можа да избегне удара.

— Значи не искате да се предадете? Добре!

Норт изпразни револвера си в Хенри. Куршумът обаче улучи друг, скочил в последния момент пред Хенри. Това беше Едуърд, който падна смъртно ранен. Хенри прескочи падналия и хвана Норт за гърлото.

— Подлец! — викаше Норт с все по-заглъхващ глас.

Хосе искаше да се притече на помощ на господаря си, но един артилерист му се изпречи на пътя. В това време офицерът се справи с Норт и успя да го изправи и да го хвърли под вагона. Един бърз поглед на младия офицер бе достатъчен, за да се увери, че всичко бе загубено. Разбойниците не го изпускаха от поглед, а малцината оцелели войници, които се бяха спасили от клането, хвърляха през прозорците сандъците с пари след каубоите, които крещяха от радост.

— Следвайте ме! — извика офицерът на войниците. — Към локомотива!

За един миг стигнаха до машината и се хвърлиха като бесни срещу каубоите.

— Карай! — кресна Хенри на машиниста, който още беше като замаян. — Напред! От това зависи животът ни!

Машинистът хвана ръчката за управление. Артилеристите започнаха да стрелят по каубоите, които искаха отново да се качат на локомотива. Но колелата бяха вече в движение и влакът тръгна бързо.

— Долу, момчета! — извика Ред Карли, който беше схванал опасността. — Бързо долу, иначе сте загубени!

Разбойниците, които бяха останали във вагоните, заскачаха долу недоволни и ядосани, че нападението не беше сполучливо. От всички страни стреляха по влака, но напразно. Той набра скорост. Скоро куршумите не можеха вече да го стигнат и той изчезна бързо в тъмнината.

— Но защо не изхвърлихте навън сандъците с парите? — крещеше Ред Карли. — Къде са банкнотите? Те бяха главното!

Един от разбойниците обясни:

— Във вагона имаше нещо като каса, но тя беше затворена, а когато поискахме да я разбием, влакът тръгна.

Бандитите започнаха да се оправдават за неуспеха си.

— Дявол да го вземе! — скръцна със зъби главатарят. — Сега товарете бързо плячката на конете и катърите. Не забравяйте да вземете и ранените от нашите!

На светлината на фенерите се виждаха падналите разбойници. Повечето бяха ранени тежко и се търкаляха в локви кръви. Двама бяха мъртви. Всички опити да ги спасят останаха безуспешни. Другарите им ги обвиха с платна и ги натовариха на конете.

— Дявол да го вземе, загубихме десет души! — процеди през зъби Ред Карли. — Проклети войници!

Той се ядосваше на несполуката и на загубата на свои хора, която в неговите очи изглеждаше много голяма.

— Друг път тези войници не ги бива за нищо, а сега ми създадоха такива главоболия.

— Голяма работа ни отвориха тези артилеристи — обади се един каубой, който бе взел участие в битката. — Шест души от тях са убити. Един офицер е тежко ранен и лежи на пода във вагона.

— Офицер ли? — сепна се Ред Карли. — Дявол да го вземе! Тая работа може да стане много опасна. Трябва да тръгнем още сега, да си плюем на петите и още през тази нощ да преместим стана.

Ред Карли изпсува яростно. Той ясно схващаше опасността от изпращането на голяма войска срещу неговата банда.

— Няма да е чудно, ако утре осъмне цял полк срещу нас. Но къде е мистър Норт?

Лицето на Ред Карли бе окървавено, защото бе получил силен удар от сабя по главата.

— Къде е моят господар? — питаше и Хосе. — Не го ли е виждал някой?

— Дяволи! Да не сте го оставили във влака?

— Не. Във влака нямаше никой от нашите, видях добре! — каза един от каубоите.

— Тогава бързо го потърсете! — заповяда главатарят. — Нямаме много време.

Ръчните фенери започнаха да осветяват във всички посоки. Изведнъж някой извика:

— Ето го тук! Лежи!

Разбойниците се затичаха натам и осветиха мястото, където беше простряно неподвижно между релсите на една странична линия тялото на Норт. Той се беше сгромолясал тук при изхвърлянето му от влака. Лицето му беше окървавено и очите му затворени.

— Мъртъв ли е? — попита Ред Карли, който едва задържаше дишането си.

— Не, но е ранен много тежко в главата — заяви Хосе, който вече бе успял да разгледа подробно своя господар.

Авантюристът бе вдигнат много внимателно на един катър. През време на пътуването Хосе го крепеше и го пазеше да не падне.

Повикаха двамата разбойници, оставени да пазят станцията, и разбойническата чета напусна околностите на гарата.

Ред Карли яздеше до Норт и хвърляше от време на време строг поглед върху шумящата чета. Сега той бе зает с мисълта как да раздели плячката в своя полза, като вземе най-голям дял.

КРАЯТ НА ЕДНА ПЛАМЕННА ЛЮБОВ

Нападнатият влак летеше лудешки сред нощния мрак. Оскъдната светлина на лампата във вагона осветяваше мрачна и грозна картина. Трупове на войниците лежаха сгърчени или разкрачени долу на пода, а ранените гледаха с мъка убитите си другари.

Хенри седеше на един стол и държеше умиращия си другар. От време на време се навеждаше и му прошепваше по някоя утешителна дума.

— Хенри — изпъшка Едуърд, — загивам! Раната ми е смъртоносна. Хенри, чуваш ли ме?

— Тук съм, Едуърд — прошепна приятелят му, който гледаше с просълзени очи бледото лице на умиращия.

— Имаме ли още много до Литъл Рок? — прошепнаха устните на ранения.

— Още десетина минути. След това вече всичко ще е наред — утеши го Хенри.

— Задигнаха ли парите? — попита Едуърд, спомняйки си за нападението.

— Не, заграбиха само сандъчетата със златото. Не се тревожи за тях. Ние ги защитавахме до последно.

Едуърд поклати леко глава.

— Ти ме закри с тялото си — промълви тъжно Хенри. — Защо го направи? Защо се изложи на смърт? Ти си сгоден!

Младият офицер, който бе гледал без колебание смъртта в лицето, сега кършеше ръце от скръб по приятеля си. Струваше му се, че няма да може да изтърпи срещата с неговата обична Мейбъл.

— Не си ли спомняш, Хенри — каза Едуърд едва чуто, — че ти ме спаси с риск за живота си, когато щях да се удавя в онази проклета река? Живот за живот, ето това е възмездие.

Настъпи тишина. Двамата приятели мълчаха, докато влакът пристигна на гарата в Литъл Рок. Въпреки че беше късно през нощта,

перонът бе препълнен с хора, между които имаше много униформени. Генералът също бе дошъл да посрещне Хенри и Едуърд.

Офицерите се зачудиха, когато видяха, че влакът влиза с голяма скорост в гарата, и забелязаха ужасени пощенския вагон, направен на решето от куршумите.

— Случило се е нещастие! — чуха се викове.

Някои бързо се качиха във вагоните. Посрещна ги Хенри.

— Любезни господа — каза той, — Едуърд е смъртно ранен, шест души от войниците са мъртви, а още толкова са ранени. Нападна ни банда разбойници, с измама ни принудиха да спрем влака посредством лъжливи сигнали.

Генералът се промъкна между уплашените офицери, понеже чу добре думите на Хенри.

— Жив ли е още Едуърд? — попита той разтревожен. Макар и войник, гласът му трепереше.

— Той е във вагона — прошепна Хенри, — иска да види Мейбъл.

— Целият ли транспорт е ограбен?

— Не, само сандъците със злато. Банкнотите са налице.

— Донесете бързо носилка — извика генералът на един офицер.
— Раненият да бъде пренесен в моя дом.

Нервно движение царуваше на гарата. Войниците заеха входовете и изходите, а няколко лекари започнаха да дават първа помощ на ранените.

Новината за нападението се разпространи мигновено и не след много време пред гарата се струпаша много хора, които гледаха с ужас ранените и убити войници. Придружен от Хенри, генералът крачеше след носилката, на която бе положен Едуърд. Погледът му бе съсредоточен и печален, защото един от лекарите му беше казал, че Едуърд е смъртно ранен и няма да живее повече от час.

— Сигурен ли си, че онзи разбойник, който ви е нападнал, наистина е капитан Роден? — попита генералът Хенри, след като последният му бе докладвал подробно за нападението. Хенри потвърди с печален израз на лицето.

— Как ли ще понесе Мейбъл този удар! — промълви той.

— Моята дъщеря е войнишко дете, но тя обича Едуърд повече от себе си и сигурно никога няма да се появи усмивка на устните ѝ след тази скръб.

Печалното шествие стигна най-последно до дома на генерала.

— Ще отида да подготвя Мейбъл — каза старият войник на Хенри. — Пренесете Едуърд в малката стая. След няколко минути ще дойда и аз.

Младият офицер даде някои нареждания на носачите и те отнесоха носилката с приятеля му в посочената стая, където го положиха внимателно на леглото.

— Приближи се, Хенри — прошепна умиращият, след като носачите се отдалечиха.

Офицерът отиде до леглото. Сърцето му се раздираше от мъка, като гледаше пожълтяващото лице на своя умиращ приятел.

— Хенри — каза Едуърд с угасващ глас, — жив ли е още подлецът, който ни нападна?

— Той получи наказанието си — отговори Хенри. — Успях да го раня тежко. Можех да го понижа, но държа много на шпагата си и не исках да я оскверня с кръвта на един такъв предател. Хвърлих го между вагоните и ако случайно е останал жив при падането, вероятно след това при движението на влака е бил премазан.

— Бъди здрав, Хенри — прошепна му Едуърд. — Благодаря ти за вярното приятелство, което ми е доставяло много радост и ме е крепило в трудните часове. Покровителствай и се грижи за Мейбъл. Бог да те благослови!

Хенри стисна ръката на своя приятел, без да може да каже нито дума, и като събра всичките си сили, за да не го надвие слабостта, се изправи и устоя на вълнението, което го бе обзело.

Едуърд погледна към вратата. Генералът влизаше с дъщеря си. Младата девойка се въздържа да не избухне в плач и коленичи до леглото на Едуърд, а генералът се оттегли с Хенри в един ъгъл. Те наблюдаваха печални тъжното сбогуване между двамата млади влюбени.

— Едуърд, мой Едуърд! — извика Мейбъл.

Офицерът погледна хубавото и мило лице на своята любима, която го гледаше смирено.

— Любезна Мейбъл, аз те напускам, чувствам го. За мен няма вече никакво спасение.

— Ще те последвам и аз, мили мой — прошепна Мейбъл и захлупи лице върху гърдите на своя годеник.

— Помисли за баща си, скъпа моя — промълви Едуърд глухо. — Ти принадлежиш на него и той има нужда от теб. Защо искаш да му отнемеш единствената утеха на старините му!

— Не мога да живея без тебе — изплака Мейбъл. — Не си отивай, Едуърд! Не ме оставяй! Какво ще правя аз на този свят без тебе!

— Бъди вярна и обична дъщеря на баща си, това е единствената ми молба. Зная, че ще я изпълниш. Обещай ми на прощаване, че ще изпълниш най-голямото ми желание.

— Твоето желание ли? Само го кажи, каквото и да е то, и аз ще го изпълня. Мога да ти откажа само едно.

— Какво е то? — попита Едуърд.

— Бих ти отказала дори и в предсмъртния ти час, ако ти би пожелал да се свържа с друг, след като загубя тебе!

Очите на умирация светнаха. Той притегли страстно към себе си своята любима Мейбъл.

— Кажи ми твоето желание! — молеше се Мейбъл, като целуваше бледите устни на Едуърд.

— Трябва да си отида от този свят, преди да те видя моя съпруга — каза офицерът. — Това е непоносимо за мене. С какво нетърпение броях дните и часовете! А сега остава само един час! Един последен час! Всяка надежда вече е изчезнала. Няма ги красивите сънища. Ние се разделяме! Аз си отивам сам! Сам... И те оставям.

Мейбъл скри лицето си във възглавницата под главата на умирация. Крехката и снага се прегъваше от риданията ѝ. Старият генерал се приближи до леглото на агонизиращия офицер.

— Ще изпълня с радост последното ти желание, скъпи сине. Давам ти Мейбъл за съпруга в този час, преди да ни напуснеш завинаги.

— Хенри — обърна се той към приятеля на своя зет, — идете веднага при преподобния отец Корнел и го помолете веднага да дойде и да благослови децата ми. За няколко минути ще свършите тази работа. Свещеникът е при убитите войници.

Хенри кимна с глава и веднага излезе от стаята. В същия момент Едуърд с неизказана признателност, отразена в ясните му очи, хвана ръката на генерала и я стисна сърдечно.

Старият войник беше видял много храбри войници, паднали убити в гражданските войни, бе затворил очите на много умрели свои другари, но сега чувстваше, че вълнението го обземаше изцяло, че то щеше да го завладее и победи. Той се оттегли разстроен в другата стая и дълбоко се замисли. Върна се след няколко минути, за да остави свещеника да влезе в стаята, придружен от Хенри.

Когато преподобният отец се отправи към леглото на умиращия, генералът показа на Хенри един венец от кипарисови клонки, изплетен доста умело. Той го държеше внимателно в ръцете си.

— Оплете го моята сестра. Искях в този печален час да не липсва нищо. Мислех да доведе тази нещастна жена вътре, но не можах, защото ме е страх, че няма да издържи и ще припадне.

Старият воин се приближи до леглото на умиращия и сложи полека венеца върху черната коса на Мейбъл.

Зрелището бе трогателно. В стаята цареше мълчание и сянката на смъртта се разхождаше около леглото на Едуърд. Раненият офицер гаснеше бавно и една невидима ръка щеше да отнесе чистата душа в небесата на онзи свят, откъдето няма връщане.

Поддържан от Хенри и генерала, Едуърд с мъка се изправи и седна в леглото, като сложи ръката си върху ръката на Мейбъл, която беше коленичила до него. В това време преподобният свещеник Корнел вече произнасяше благословията към младоженците. Той попита внимателно Едуърд дали е съгласен да се ожени за Мейбъл.

— Да — каза офицерът силно и ясно.

Мейбъл повтори същата дума, задавена от сълзи. След това стана, положи главата на своя съпруг върху гърдите си и целуна пламенно студените му устни.

Старият свещеник се оттегли настрана. Той бе кръщавал Мейбъл и сега бе изпълнил най-хубавата и последна благословия. Свещеникът даваше сега същата тази Мейбъл за съпруга на онзи, когото тя обичаше. Но в каква мъка беше потопена тази венчавка!

— Едуърд, мили мой, чуваш ли ме още? — попита Мейбъл, като го гледаше в очите, които губеха постепенно блясъка си.

— Прощавай, мила — прошепна умиращият. — Бъди здрава! Ще се видим някога там горе.

— Идвам след тебе, Едуърд — каза с треперещи устни Мейбъл. — Аз съм твоя завинаги. И смъртта не може да ни раздели.

Главата на офицера бавно се наклони назад. Погледът му потърси още веднъж любимата жена и съпруга, която се обля в сълзи.

— Каква щастлива смърт! — промълвиха бледите устни. Очите му угасваха, угасваха... След няколко минути той притихна и издъхна.

Генералът изведе Хенри от стаята.

— Познавам добре дъщеря си. Излишно е да се успокоява, бъди сигурен, Хенри. Няма да мине много време и аз може би ще остана съвсем сам на света!

Старият генерал наведе глава. Хенри се опита да събере силите си, за да може да каже на стареца няколко утешителни думи, но само стисна ръката на генерала и напусна бързо къщата.

На улицата срещна командира на неговия полк, който се връщаше от казармата. Младият офицер му се представи и му разказа накратко всичко онова, което се бе случило по време на нападението. После описа и церемонията в дома на генерала и края на Едуърд.

— Вечна му памет! — каза полковникът опечален. — Едуърд беше доблестен офицер и аз го обичах като свой син. Но ще отмъстя за него! Два ескадрона конници заминават утре със задачата да издирят и накажат разбойниците.

— Позволявате ли и аз да взема участие в експедицията? — попита Хенри.

Полковникът хвърли бърз поглед към ранената ръка на Хенри, след това погледна въпросително в лицето младия офицер. Хенри разбра какво си мислеше неговият началник и каза:

— Такова леко одраскване не е в състояние да ме задържи. Моля ви, господин полковник, да ми позволите да взема участие в експедицията. Аз ще ви бъда извънредно полезен, понеже познавам местността.

— Добре! Ще ви поверя едно отделение войници. Представете ми се утре рано сутринта, а сега лека нощ!

Докато Хенри слизаше надолу по улицата, лицето му бе разкривено от гняв.

— Ще отмъстя! Пазете се! — говореше той сам на себе си. — Да се скриете вдън земя, пак ще ви намеря и ще отмъстя за моя скъп и забравим Едуърд.

В това време генерал Брендшоу седеше в стаята си, налегнат от мрачни мисли. Чувстваше се виновен, че бе дал подслон на един

злодей, опропастил съдбата на единствената му дъщеря.

ЗАВРЪЩАНЕТО И РАЗОЧАРОВАНИЕТО НА ПОЛКОВНИК РОДЖЪР

Бърнард разлистваше в кабинета си някакво дело, което го интересуваше извънредно много. Това бяха донесенията и рапортите по убийството на милионера Шмит. Това престъпление бе останало неразкрито и престъпникът — ненаказан.

Бърнард не вярваше в невинността на Норт, както му бе представила случая Мери, но му се струваше, че и Ирма бе до известна степен негова съучастничка. Нямаше причина да се съмнява в достоверността на обясненията на Мери и от своя страна бе дал тайно разпореждане до всички префектури в Съединените щати да търсят и узнаят мястото, където се намира Ирма, да я следят и да не я изпускат от поглед до второ нареждане. Властите бяха упълномощени да я арестуват, в случай, че се опита да се укрие или избяга, тъй като по онова време тя бе живяла в дома на Шмит.

Колкото и да беше странно, Бърнард не можеше да направи други заключения при данните и съвпадението на фактите, които му бяха представени. Норт беше изчезнал безследно, възможно бе Ирма да знае къде се крие или пък самата тя да го укрива. Нейната разправа и преговори с Норт в дома на Мери, чиято компаньонка бе, останаха неизвестни за външния свят. Те бяха дали само повод на полицаия, който по природа и като професионална деформация вижда навсякъде подозрителни хора, да мисли, че срещите ѝ с Норт имат някакво отношение към убийството. За да дойде до такова заключение, Бърнард дълго бе размишлявал.

Внезапното появяване на Ирма в Ню Йорк, нейното ангажиране като компаньонка на Мери, втората съпруга на Норт, тайните ѝ свиквания с него — всичко това за мозъка на един полицай, свикнал да вижда в обикновеното необикновено, беше достатъчно, за да го накара да мисли, че Ирма е престъпница.

Той отново бе зает с разсъждения в тази посока, когато вратата се отвори и на прага застана висок, строен човек.

— Добър вечер, Маршъл!

— Добър вечер! Я, кого виждам! Дали не ме лъжат очите!?
Полковник Роджър!

— Да, самият той! Представям ви се по случай завръщането си от отпуск.

— Извинете, господин полковник, но доста сте закъснели. Просрочихте отпуска си без никакво разрешение!

— Не съм виновен за това — отговори Роджър, изненадан от студения прием на Бърнард. — Бях тежко ранен, лежах цели месеци, така че не можех да се върна по-рано.

— Ранен ли казахте, господин полковник? — попита Бърнард малко по-внимателно.

Роджър се почувства обиден от тази студенина. Какво се бе случило с Бърнард? Той винаги го бе посрещал приятелски, а сега го намираше толкова променен.

— Спомняте ли си онази голяма катастрофа по Мисисипи преди няколко месеца? — запитва Роджър също толкова хладно.

— Ах, да, вие говорите за взрива! — отговори Бърнард.

— Аз бях един от пътниците на този нещастен параход — поясни полковникът лаконично.

— Невъзможно! Зная, че нито един човек не се е спасил от тази катастрофа!

— При все това има един и това съм аз! Спаси ме едно непредвидено обстоятелство. Предупредиха ме малко преди избухването да напусна парахода. Няколко секунди след това той бе вдигнат във въздуха. В болницата съм лежал дълго време в безсъзнание.

— Съжалявам много — каза Бърнард хладно, което отново направи неприятно впечатление на Роджър.

Полковникът бе твърде горд, за да се унижи да поиска обяснение от Бърнард за обрата в отношението му към него, затова реши да отговаря на въпросите му все така сухо.

— Вижда се, че не сте сполучили да арестувате престъпника — продължи Бърнард.

— Не, за жалост, въпреки че го преследвах много отблизо — отговори Роджър и разказа накратко за пакостите на Норт в Нови Орлеан и печалната участ на фамилията Сейнт Артай.

Бърнард изслуша внимателно полковника и въпреки че не стана по-дружелюбен от това, все пак призна, че Роджър е действал енергично и умело.

— Тъкмо се занимавах с това дело — каза той, като посочи дебелия том книжа. — Можете ли да ми кажете къде се намира сега Ирма, първата съпруга на Норт?

Полковникът трепна — нещо, което не убягна от острия поглед на шефа на тайната полиция.

— Не — отговори Роджър. — Не зная къде се намира тази клетница, защото тя изчезна безследно. Научих, че е тръгнала за Колумбия, но нищо повече не можах да узная.

— Но не представлява голяма трудност да се открие тази жена или местата, където се укрива! — настоя шефът на тайната полиция, като гледаше изпитателно полковника.

— Не разбирам защо толкова държите на това — отвърна Роджър и поклати глава. — Изглежда, че тя също е заподозряна в нещо.

— Дори и така да е, има ли значение — каза Бърнард, като наблягаше на всяка дума.

Роджър отстъпи крачка назад.

— Шефе, уверявам ви, че грешите! Как можете да се съмнявате в мисис Норт. Тя не е способна да извърши и най-дребното престъпление.

— Това е ваше мнение — възрази Бърнард сухо. — Аз обаче гледам на нещата другояче.

Полковникът усети, че кръвта му закипява.

— Държа да забележа, мистър Бърнард, че онзи, който е обвинил мисис Ирма пред вас, е подлец, когото аз ще привлека под отговорност.

— Внимавайте, г-н полковник, аз зная своите задължения и ще работя, както ми диктува разумът — отвърна началникът.

— И смятате да преследвате нещастната Ирма? — извика Роджър огорчен.

— Това не ви засяга! — каза Бърнард енергично. — Наистина вашето мнение за невинността на мисис Норт е малко странно.

— Напълно ясно и оправдано е — каза полковникът. — Който познава добре и отблизо тази жена, ще се съгласи с мен.

— Понякога външността маме — отбеляза Бърнард. — Ще бъда принуден да ви представя случай да се убедите сам в нейната

виновност или невинност.

— На мене ли? Защо именно на мен? — учуди се Роджър.

— Ще встъпите ли в длъжност? — запита изведнъж шефът.

— Да, затова съм дошъл, да получа вашите заповеди.

— Добре. Сега ще ви натоваря с една задача, която ще ви даде необходимото осветление, г-н полковник! — каза Маршъл. И като се замисли за една минута, добави: — Върнете се там, където загубихте дирите на мисис Норт, и разпитайте навсякъде най-щателно къде се намира и какво прави. Ако успеете да я доведете в Ню Йорк, ще заведа следствие срещу нея.

— С други думи казано, да я арестувам и да я доведа тук, така ли? — попита полковникът, като сдържаше с мъка възбудата си.

— Щом искате да наричаме нещата с истинските им имена — да, така е! — отговори Маршъл.

— Тогава отказвам да изпълня тази заповед! — отговори полковникът рязко.

— Какво? Добре ли чух? Не искате да изпълнявате моите заповеди? — запита раздразнен шефът.

— Не искам! — отговори Роджър твърдо.

— А знаете ли последствията, които води след себе си един такъв отказ? — предупреди Бърнард.

— Разбира се! — отвърна студено Роджър.

— И?

— Приемам уволнението си! — каза полковникът решително.

— Помислете си добре, полковник. Искането ми се да вярвам, че сте произнесли тези думи малко прибързано — забеляза Бърнард.

— Никога не оттеглям думите си! Държа на отказа си.

— Добре тогава, нашият разговор е изчерпан — отсече Бърнард.

Полковник Роджър се поклони и напусна работния кабинет на шефа на тайната полиция.

— Още една минута само, г-н полковник! — извика Бърнард.

Но Роджър не го чу, защото вече беше излязъл. Той напразно се мъчеше да разбере какво се бе случило в Ню Йорк по време на неговото отсъствие, та се е стигнало дотам самата Ирма да бъде заподозряна. Дали целият свят не беше се обърнал против нещастната жена, та тя да не може никъде да намери покой? Какви демонски сили

бяха пуснати в ход, за да се стигне до нейното мнимо участие в престъплението?

Роджър всъщност не знаеше много добре какво му предстои да прави при така стеклите се обстоятелства. Дойде му наум да отиде да види втората жена на Норт и да научи от нея някои подробности. Сега тя бе за него единствената отправна точка, от която можеше да започне своите разобличения, за да разпръсне съмненията върху Ирма. Той се качи на един фойтон и се отправи към двореца Гулд. Но беше напразно, защото там узна, че Мери бе заминала нанякъде за неопределено време, като съобщила само, че ще се обади от южните щати.

Това известие накара Роджър да се запита какво можеше да търси Мери в южните щати. Дали не беше отишла там да търси Норт и Ирма? Такова едно предположение не изглеждаше за Роджър съвсем неоснователно.

Изведнъж друга мисъл премина през трескаво работещия му мозък. Той бе отказал на Бърнард да доведе Ирма в Ню Йорк, но ако Бърнард натовареше с тази задача някой друг, който би издирил Ирма и би се отнасял грубо с нея?!

Не, това не биваше да се допусне.

Той реши да тръгне да търси Ирма и като я намери, да я заведе в Германия, където тя щеше да бъде защитена от всякакви притеснения. Трябваше да намери някого, който да му обясни подробно неясните събития, станали през време на неговото отсъствие от Ню Йорк, защото иначе щеше да се лута в лабиринт от предположения и да работи „на тъмно“. Той обаче не намираше такъв човек. Може би само слугите на Мери биха били в състояние да кажат нещо. Понеже беше сигурен, че ще бъде уволнен, Роджър се чувстваше по-свободен. Като реши да действа бързо, той започна да наблюдава двореца на Гулд и успя да открие в една гостилница кочияша на Мери.

Чрез един много щедър бакшиш, придружен с обещанието, че ще пази тайна, той го спечели на своя страна. Кочияшът разказа на полковника, че отначало Мери живеела много уединено и не приемала абсолютно никого.

— Само напоследък — прибави старият човек — господарката ми стана малко особена в обноските си.

— В какво точно, разкажи! — настоя Роджър с добре прикрито любопитство.

— Поведението ѝ стана наистина странно. По-рано тя никога не напускаше Ню Йорк. Сега много често ходи във вилата си в Далбъри и често прекарва там дори по-продължително време. И... — старецът се огледа предпазливо на всички страни, за да види няма ли някой, който да го слуша. — Какво да кажа — пошепна той, — един глупав слух се разнесе... Но Ана, слугинята, започна да твърди, че госпожата живеела там с някакъв мъж.

Роджър заслуша внимателно. Това беше нещо важно.

— Никой не знаеше с положителност каква бе всъщност истината — продължи кочияшът. — Но и външно госпожата много се бе променила. По-рано бе бледа, тъжна, замислена, а сега бе станала добра, весела, пълна с енергия, така че всички се чудеха на промяната в нея. Но това нейно добро разположение не трая много — само няколко седмици. Един ден пристигна някакъв гост — възрастен господин от Германия, който носеше благородническа титла... Фейзелщайн ли беше...

— Хоенщайн — помогна му Роджър, едва сдържащ вълнението си от важното откритие, до което се бе добрал.

— Да, така беше. Граф Фон Хоенщайн! Той идва няколко пъти и след това аз го заведох с мисис Мери на станцията, от където заминах за вилата. Когато след няколко дни тя се върна, беше толкова променена и съкрушена, че ние се уплашихме, като я видяхме.

— След това старият граф идва ли пак? — попита Роджър.

— Да! Той посети още няколко пъти госпожата. Чухме след това, че си заминал. Не след дълго и господарката ми си стегна куфарите за път.

Като се връщаше към дома, Роджър разсъждаваше върху всичко, каквото му бе разказал кочияшът. Коя ще е била тази тайнствена личност, която се е подвизавала във вилата? Дали Мери не е имала някакъв любовник, когото е криела там? Но щом и графът я е посещавал във вилата, това неизвестно лице може би има някаква връзка и с Мери, и с него. Освен това защо ли е дошъл графът в Америка? И най-накрая, тази промяна у Мери след отиването ѝ във вилата заедно с графа. Това не се беше случило току-така!

Полковникът напрягаше мозъка си, за да разгадае неяснотите, но не можеше да изгради едно твърдо предположение, защото му липсваха още факти.

Без съмнение промяната у Мери, така силно поразила слугите ѝ, бе свързана непременно с графа, а също така и със заминаването ѝ след неговото посещение във вилата. А графът бе баща на Ирма.

Тук лежеше развързката.

Когато Роджър влезе в стаята си, погледът му попадна върху един голям жълт плик, оставен на писалищната му маса. Отвори го бързо и очите му пробягаха по съдържанието му.

— Уволнението ми! — промълви той. — Очаквах го. Идва тъкмо навреме. Като не съм обвързан със служебни задължения, по-лесно ще мога да разгадая загадката.

Преди всичко полковникът реши да потърси и намери Ирма и да ѝ съобщи за пристигането на баща ѝ в Америка. Той вярваше напълно в нейната невинност и сега можеше да ѝ бъде много полезен. Обладан от любов, Роджър тръгна да търси любимата жена.

В тъмнината, която обгражда всяка човешка съдба, още една сила, невидима за окото и недоловима за съзнанието, се подготвяше да окаже помощ на Ирма.

ЕДНА СРЕЩА

Ернст Крюгер, бившият оръженосец на граф фон Хоенщайн, служеше сега като кочияш в една ферма близо до Марвил. Той не бе получил никакъв отговор на писмото, пък и изобщо не беше очаквал такъв от страна на графа. И затова колко голямо беше учудването му, когато един ден неговият сегашен господар го повика и му каза, че някакъв господин иска да говори с него.

Кочияшът напусна бързо двора на обора и се отправи към къщата на господаря си, откъдето фермерът му правеше знак да побърза. Ернст влезе тичешком, но се стресна, като видя един висок стар господин, който пристъпи още по-близо към него.

— Боже господи! — извика Крюгер. — Сънувам ли? Буден ли съм или не! Моят господар... граф Фон Хоенщайн!

— Да, Ернст, аз съм! Получих твоето писмо, в което ми съобщаваше това, което аз отдавна исках да зная. Дойдох да разбера какво става! Ако искаш, пак ще те взема със себе си в Германия и никога няма да забравя твоята услуга.

Очите на кочияша се навлажниха.

— О, господин графе, с каква радост ще дойда с вас. Вече се наситих на Америка, въпреки че не мога да се оплача от сегашния си господар.

— Значи ще дойдеш с мене — каза графът приятелски. — Аз вече почти уредих с господаря ти твоето заминаване.

Когато Ернст, упоен от радост, отиде да прибере и стегне багажа си, съпругата на фермера разказа на графа случката с Ирма.

— Ето и бележката, която вашата дъщеря ни остави — каза жената. — Ние я запазихме, защото Ернст ни каза, че ви е писал и че може би ще пожелаете да получите някакъв предмет от вашата изгубена дъщеря.

Граф Фон Хоенщайн взе с трепереща ръка записката. Веднага позна почерка на своята дъщеря. Извърна се настрани, за да скрие

вълнението си, и доближи до устните си единствения скъп предмет, който имаше до този момент от своята Ирма.

— Няма никакво съмнение — каза той тихо, като се стараеше да сдържи вълнението си. — Тези редове са писани от моята дъщеря. Благодаря ви още веднъж от сърце и душа, че сте спасили дъщеря ми от гладна смърт.

— Ние само изпълнихме християнския си дълг, господин графе — отвърнаха фермерите сърдечно и стиснаха горещо ръката на госта.

— Как бе облечена Ирма? — запита бащата загрижен.

— Много бедно. Освен това нямаше нито цент у себе си — отбеляза фермерката тъжно. — Мислех да я снабдя на другия ден с всичко, но тя си бе тръгнала още в ранни зори. Съмнявам се, че би приела нещо от мен, защото за всичко, което ѝ давах, трябваше да я моля със сълзи на очи. Едва я склоних да приеме парчето хляб, което ѝ дадох по пътя, макар че беше гладна.

Старият джентълмен чувстваше напора на сълзите в очите си.

— Да, само по това мога да я позная — прошепна той. — Моята Ирма би предпочела да умре от глад, отколкото да се оплаче на някого. Тя е добра и кротка като ангел, но гордостта на нашето родословие не ѝ позволява да проси милостиня.

Като помълча малко, той попита:

— Не ви ли разказа нещо за себе си?

— Много малко. Беше страшно уморена — обясни фермерката. — Можяхме само да разберем, че търси своето дете, което било изчезнало преди известно време, и че отивала в Марвил, където според сведенията и се намирало едно изгубено дете.

— Далече ли е оттук този град? — попита благородникът.

— На около трийсет мили.

— Господи, какво ли не е могло да се случи на горката ми Ирма по пътя, лишена от всякакви средства! — въздъхна графът.

— Нашите пътища са сигурни. По тях няма скитници и опасни хора — утеши го фермерът.

— Благодаря на бога! — каза благородникът. — Това за мене е утеха. Имам още един, последен въпрос, ако ми позволите. Тук имам една нейна снимка като момиче. Когато я видяхте, беше ли променена много?

Фермерите огледаха добре фотографията и жената каза:

— Не, не се е променила никак. Аз дори я взех за момиче и се учудих, когато ми каза, че била омъжена от няколко години. Много рядко съм срещала красота като нейната. Влизах крадешком в нейната стая, за да се любувам на лицето ѝ. Тя приличаше на ангел, когато спеше.

Графът сложи ръка на очите си и се приближи до прозореца. Едва сега виждаше ясно колко несправедлив е бил тогава, когато бе изгонил Ирма. Кой знае какви страдания е трябвало да изтърпи тя след това. Колко много нахални погледи са се спирали безсрамно върху лицето ѝ, толкова красиво и привлекателно. В същото това време той бе живял в охолство, а единствената му дъщеря се беше скитала по чужди страни и непознати пътища, докато са я намерили насред пътя, почти примряла от глад. О, това е било твърде много! Той трудно можеше да понесе тази мисъл.

Двамата съпрузи наблюдаваха с искрено съчувствие стария баща, който стоеше изправен до прозореца, изживявайки голяма вътрешна драма. Те чувстваха, че всяко усилие да го утешат в случая би било излишно.

Ернст, готов за път, се появи на прага. Граф Фон Хоенщайн се съвзе и се приближи до фермерката.

— Не мога с нищо да ви се отплатя за това, което сте направили за моята дъщеря, спасявайки я от гибел — каза той. — Бих желал с нещо да изразя своята благодарност към вас. Виждам, че живеете охолно. Отказахте и всякакъв подарък от моя страна. Но ако някога изпаднете в нещастие, моля ви, спомнете си за мен. Не забравяйте, че ще намерите в моя дом в Германия сигурна защита и подкрепа.

Старият джентълмен стисна още веднъж ръцете на тези добри хора. Той дотолкова беше трогнат, че не можеше да говори и само направи знак на Ернст да го последва във файтона, с който го чакаше слугата Йохан.

На следващия ден графът пристигна с двамата си прислужници в Марвил и веднага започна своите издирвания. Но и той получи същия отговор, който бе получил по-рано и Хосе. Съобщиха му, че Ирма заминала с някаква си мис Уилмингтън, без да посочи целта и мястото на пътуването си.

Старият съдия, приел тогава Ирма, бе умрял, така че благородникът не можа да узнае за намерението на дъщеря му да

посети мормоните, повярвала, че Лидия се намира в ръцете им.

Граф Фон Хоенщайн се отчая, като разбра, че Ирма е изчезнала, без да остави и най-малка следа след себе си. Той стоеше опечален и вдълбочен в мисли в стаята на хотела си и не знаеше накъде да се отпрати.

Влезе слугата Йохан и доложи, че някакъв господин желае да говори с графа.

— Как се казва?

— Роджър.

— Роджър ли? Не го познавам, но го покани да влезе.

— Извинете ме, че ви безпокоя, г-н графе! — каза Роджър, като влезе. — Идвам като непознат, но свързан с вас чрез една обща цел, която преследваме и двамата.

— Обща цел ли, г-н Роджър? — повтори Фон Хоенщайн учуден. — Как да разбирам тези ваши думи? Моля ви, обяснете ми, ако обичате!

— На вашите услуги, г-н графе! — каза Роджър сериозно. — Повтарям ви, че ние двамата, всеки за себе си, преследваме една обща задача. Вие сигурно търсите вашата изгубена дъщеря.

Графът скочи от стола.

— Знаете ли нещо за нея? Къде се намира тя сега?

— За нещастие не зная това, но искам да разбера. Следя пътя ѝ още от пристигането ѝ в Америка, но сега за малко го изпуснах от погледа си.

— Значи вие сте в течение на това, което става с дъщеря ми? — каза графът радостен. — Тогава моля ви, разкажете ми всичко, което знаете за нея, най-настойтелно ви моля! По какви причини сте се интересували от съдбата на моята дъщеря?

— Би се получил много дълъг разказ и се опасявам да не ви отегча.

— Щом ще чуя нещо за своето дете, никога няма да почувствам отегчение, дори да слушам цяла нощ. Прочее, моля ви още веднъж нищо да не скривате от мен...

Роджър започна да разказва. Старият граф беше приседнал на канапето и слушаше с най-голямо внимание Роджър, който описваше спокойно и точно перипетиите и страданията на нещастната Ирма.

Йохан също стоеше зад вратата и следеше със стиснати челюсти разказа, едва сдържайки изблика на състрадание в себе си.

Роджър свърши разказа си с пътуването на параходчето, на което Ирма се бе качила заедно с Норт. Старият граф изслуша всичко внимателно и хвърли благодарствен поглед върху този човек, който му вдъхваше доверие.

— От този момент нищо повече не съм чул за нещастната жена — прибави Роджър, завършвайки историята на Ирма.

Лицето му изразяваше лека печал.

— Откакто престъпникът ви избяга, правихте ли опити да търсите дъщеря ми? — запита графът.

— Сега вече не съм шеф на полицията, защото си подадох оставката — отговори Роджър.

— Оставката ли? Да не би тя да е във връзка с моята дъщеря?

— Да не говорим за това. Но да се върна на първия ви въпрос. Мога да ви кажа, че поради нараняването си бях задържан на легло цели месеци. Едва сега можах да подновя моите издирвания и случайно прочетох адреса ви в пътническия лист. Затова и аз се настаних в този хотел.

Изпитателният поглед на стария граф срещна страдалческото лице на своя събеседник.

— Е, добре, г-н Роджър, аз зная вече, че моята дъщеря преди няколко седмици е била в Марвил — каза Фон Хоенщайн и разказа какви разследвания бе направил той самият. Извади и писмото на Ернст и го прочете на Роджър, който се трогна още повече. Графът забеляза това и каза деликатно:

— Вие обичате моята дъщеря, не отричайте!

— Повече от себе си! — въздъхна полковникът.

Графът съчувстваше на Роджър. Вече беше разбрал, че бившият шеф на полицията е бил ангел хранител за нещастната Ирма.

— Как ще мога да ви се отблагодаря, г-н Роджър? — каза той прочувствено.

— Не желая никакви благодарности, господин графе. Това, което съм направил, е излязло от сърцето ми, защото обикнах вашата дъщеря още от първия миг, когато я видях. Аз я помолих да стане моя съпруга, но тя ми отказа по един благороден начин. Разделих се с нея, но я

защищавах от всички опасности, които я заплашваха, доколкото можех.

— Дъщеря ми е графиня Фон Хоенщайн, г-н Роджър — каза графът с гордост. — Ние, Хоенщайн, знаем да мълчим.

Роджър се замисли. В този момент виждаше пред себе си ангелското лице на Ирма. Старият граф се наведе и сложи ръка на рамото му.

— Чуйте ме, моля ви се! — каза той. — Виждам, че обичате дъщеря ми и сте й помагали. Това аз няма да забравя никога. Но тя държи на законите и докато не се освободи от брака си с оня мерзавец, никога няма да отдаде сърцето си на друг.

Роджър наведе глава.

— Но след като той получи наказанието си?

— Времето ще покаже! Сега най-важното е да намерим нещастната Ирма.

Роджър мълчеше.

— Сега ще я търсим вече заедно — прибави графът — и вярвам, че ще имаме успех.

ЖЕЛЕЗОПЪТНА КАТАСТРОФА

Оставихме Ирма, когато отпътува заедно с Юнона от Синсинати за Колумбия, за да търси Лидия. Пътуването беше благополучно. Ирма бе стигнала в Атланта и на следващата вечер се надяваше да пристигне в Колумбия. За да спечели време, тя бе взела сутрешния влак и се бе настанила в едно купе с Юнона.

— Добре ли го видя на перона в Синсинати, Юнона? — попита Ирма загрижена.

— Не мога да кажа точно, мисис — отговори негърката, като се позамисли. — Видях за миг човек с мургаво лице и ми се стори, че е онзи метис. Но той бързо изчезна.

— Може би ни е забелязал много по-рано и ни е преследвал — разтревожи се Ирма. Тя се плашеше от устройването на ново преследване от страна на Норт.

— Бъди спокойна, мисис! — каза негърката, стараяйки се да я утеши. — Юнона ще пази винаги мисис.

— Ах, боже! Къде ли бих била сега, ако не беше това вярно момиче! — възкликна Ирма.

— Сега, като стигнем в Колумбия, където мисис изгуби детето, Юнона ще претърси цялата гора, целия град, ще пита всички... ще намери малката Лидия.

— Уви, надеждата ми е твърде малка — въздъхна Ирма. — Ако някой не се е съжалил над моята малка Лидия, тя сигурно вече е загинала.

Юнона млъкна. Тя знаеше, че господарката ѝ много страда, щом помисли за детето си.

Влакът бе спрял и вратата на купето се отвори. Влезе млад човек с вид на търговски пътник и намести своя багаж. Лицето на този мъж бе увехнало и изхабено. Той впи поглед в Ирма. Влакът отново потегли.

— Хубаво време, нали, мис? — опита се да започне разговор с Ирма непознатият.

Ирма не отговори, а Юнона му изпрати един враждебен поглед.

След упорито мълчание Ирма се премести в друго купе, за да се избави от нахалното любопитство на този пътник. Но не се мина много време и се случи нещо много страшно. Влакът внезапно беше разтърсен със страшен трясък и спря. Беше се сблъскал с друг влак, пуснат по погрешка срещу него. Катастрофата бе неизбежна, макар че машинистите на двете композиции положиха големи усилия да намалят силата на удара. Вагоните се вбиха един в друг, локомотивите бяха раздробени. Настана страшна паника. Убитите бяха много, ранените викаха и охкаха високо. Имаше много премазани и обезобразени. Отгоре на това последва и експлозия. Един вагон с газ полетя във въздуха.

Ирма загуби съзнание, но скоро се съвзе под грижовните ръце на Юнона. Двете жени се поздравиха, че са останали живи. Юнона бе закрила с тялото си Ирма и по този начин я беше спасила, но самата негърка бе получила много рани. Спаси ги само това, че бяха в последния вагон.

Целият влак гореше. Картината, която се разкри пред двете жени, когато те изскочиха от вагона, беше ужасна.

Останалите живи железничари се мъчеха да потушат огъня, подпомагани от няколко пътници. Други пренасяха ранените.

Ирма и Юнона можаха да спасят и ръчния си багаж и бързо се отдалечиха, като навлязоха в храсталаците.

В същото време един висш чиновник, останал жив от влака от Атланта, ходеше от вагон на вагон и от човек на човек и очевидно търсеше някого.

— Не сте ли виждали една много красива млада жена, придружена от негърка? — попита той един мъж.

— Може да е между премазаните — отговори запитаният. — Видях няколко мъртви негърки.

Висшият чиновник се отдалечи отчаян. Той бе видял Ирма на гарата и се бе възхитил от нейната красота. Сега го тревожеше мисълта, че тази красавица може да е загинала под развалините на влака. Започна да търси между загиналите, но напразно.

В следващите дни всички вестници поместваха цели колони за голямата катастрофа. След изнесения списък на убитите стоеше следната забележка:

„Четиридесет и един от трупите са така обезобразени и овъглени, че установяването на самоличността и точното описание на външните белези е невъзможно.“

Вероятно между тях беше и една изключително красива млада жена в пепелява рокля, придружавана от негърка. Кондукторът, който бе преместил Ирма и Юнона в последния вагон, беше загинал и не можеше да даде доказателства, че Ирма се е спасила.

Оставаше едно страшно съмнение, което отново тласкаше съдбата на Ирма в неизвестността.

ЕДНА УЖАСНА НОЩ

Ирма въздъхна с облекчение, когато с помощта на Юнона се отдалечи от мястото на страшната катастрофа, за да не чува писъците и стоновете на ранените и умиращите. Около двете жени, докъдето достигаше погледът им, се простираше голямо блато и сега на Юнона предстоеше, използвайки опита си на скитница, да излезе и изведе Ирма от тази опасна местност.

Негърката вървеше напред и търсеше удобна пътека. Тя преведе с голямо внимание своята господарка по няколко острова сред блатото, покрито с трева и тръстика. Беше взела един голям клон и като го размахваше и удряше с него по земята, разчистваше пътя от змии и влечуги, каквито в тази местност имаше в изобилие.

Доста време мина, докато Ирма и Юнона можаха да се установят на едно по-високо и сухо място, под сянката на едно дърво. Тук двете жени се нахраниха. Ирма искаше да стигнат до следващата гара, затова Юнона внимаваше да не изгуби от погледа си трасето на железопътната линия. Но тази гара беше много далече, а вече започваше да се мръква. Ирма с ужас си помисли, че ще бъде принудена да прекара нощта сред тръстиките, заобиколена от змии.

Изведнъж Юнона наддаде радостен вик.

— Мисис, ние излязохме от блатото, тук вече е твърда земя.

— Слава богу! — въздъхна Ирма зарадвана. — Сега ще можем да си починем спокойно.

В това време обаче небето помръкна. Чуваха се гърмежи и всичко показваше, че приближава буря. Понеже трябваше да се подслонят някъде, Юнона започна да строи колиба от пръти, вейки и листак, макар че беше вече тъмно. Като поработи известно време с присъщата си ловкост и сръчност, тя изведнъж вдигна глава и отправи поглед в далечината.

— Там има светлина — извика тя радостно. — Където има светлина, там трябва да има и хора. Да отидем там, мисис.

Тя хвана господарката си за ръка и я поведе по посока на светлината. След като изминаха значително разстояние, двете жени можеха вече добре да различат светлината. След още половин час път се озоваха пред малка къщичка. Посрещна ги кучешки лай.

Къщата се намираше край една гора. По всичко изглеждаше, че бе занемарена. Около нея имаше обор за добитък. Един малък плет заграждаше жилището.

Юнона изтича бързо до вратата и почука. Кучето залая яростно. След малко отвътре се чува стъпки. После вратата се отвори и на осветения праг се показаха мъж и жена.

— Нощта ни свари по пътя — каза Ирма със сладкия си глас. — Можем ли да намерим тук подслон за тази нощ?

— Разбира се, мисис — отговори жената, — но нашето жилище е доста скромно. Ще трябва да се задоволите с това, което намерите, понеже не сме се готвили за гости.

— Много съм ви благодарна — отговори Ирма, като влезе с Юнона в стаята. — Почувствах се щастлива, че можах да намеря убежище от приближаващата буря.

Жената отвори една врата и покани гостите да влязат в друга бедно наредена стая. Тя разглеждаше с любопитство красивото лице на Ирма.

— Но откъде идвате и как дойдохте именно тук? — запита пак жената, като приближи няколко стола до масата.

Гостенките седнаха и Ирма разказа на гостоприемните хора за катастрофата с влака и за своите странствания из обширното блато, докато стигне най-после тук.

— Сега разбирам защо днес следобед минаха толкова много локомотиви и вагони — каза мъжът. — Железопътната линия е наблизил и като бях в полето, се изненадах от това голямо движение. Друг път обикновено минават само два влака на ден.

— Колко път имаме още до най-близката станция? — попита Ирма.

— Ако тръгнете рано сутринта утре, ще вървите около три-четири часа — отговори човекът. — За жалост нямам никаква кола, иначе бих ви закарал дотам.

— Аз мога да отида и пеш — отвърна Ирма. — Днес извървах толкова много път, че свикнах да вървя пеш.

— Починете си малко, мисис — каза жената любезно, като я погледна със съчувствие. — Сега ще ви донеса нещо за ядене.

След това тя извика съпруга си и излезе с него навън.

Колонистът се беше установил с жена си тук, край блатото, защото в тази местност земята беше много евтина и даваше добър приход. Те нямаха деца и работеха толкова, колкото бе им необходимо за собствената им прехрана, за да не умрат от глад. Къщичката и полусрутените постройки доказваха, че много рядко човешка ръка похващаше да се погрижи за тях, за да ги предпази от окончателно разрушаване.

Мъжът и жената седяха при огнището и гледаха мълчаливо огъня, който бяха наклали.

— Какво ще кажеш за тази работа, Джим? — попита жената след няколко минути.

— Какво да ти кажа! След катастрофата на влаковете тяхното идване тук е обяснимо. Тази дама ми се вижда богата. Никак не е чудно, че не е искала да остане на мястото на произшествието, за да гледа умиращите.

— Не говори такива глупости! — възрази жената остро. — Моята мисъл е друга! Какво ще кажеш за жената? Тя е богата!

— Възможно е — отговори мъжът.

— Видя ли гребена, който носи? — продължи жената, отивайки ясно към целта си. — Той е покрит с диаманти. Не се съмнявам, че има в себе си и пари!

— Но каква полза? — забеляза мъжът.

— Каква полза ли? Те могат да станат наши!

— Не говори глупости!

— Де, де! Ти беше съден някога за кражба — отговори жената ехидно. — Пък и аз имам дълги пръсти. Трябва да опитаме. Нужни са ни пари. Това е! Сега ни се удава удобен случай да си ги набавим.

— Кой знае! — поклати глава мъжът.

— Слушай! — прекъсна го жената. — Негърката трябва да преспи тази нощ в плевника, а госпожата ще легне в другата стая, така че да можеш да работиш спокойно.

— Само убийство да няма — отвърна човекът. — Такова нещо не мога да извърша.

— Няма да стане нужда. Ще наредим работата хитро. Стаята няма ключалка. Ще се вмъкнеш и ще вземеш чантата ѝ. Сигурно там си държи парите. Не вземай украшението, защото то може да ни издаде.

— А ако се събуди?

— Няма нищо, ще я следиш и щом усетиш, че се размърдва, ще избягаш веднага навън. На сутринта ще се вържем сами и когато тя дойде да се оплаква и ни намери така, ще ѝ кажем, че през нощта са ни обрили разбойници. Ще плачем и ще охкаме, за да я заблудим. Ще разхвърляме и нашите вещи, за да се вижда, че и при нас са тършували.

— Чудесно! — забеляза той. — Но ако тя се събуди и тръгне веднага след мен?

— Бъди сигурен, че няма да тръгне след тебе. Ще вика и ще крещи, но няма да се помръдне от мястото си. Ти прави това, което ти казвам.

— Добре, признавам, че си съобразителна.

В това време Ирма и Юнона разговаряха за гостоприемството на съпругеската двойка.

— Юнона няма доверие в тях — каза негърката. — Те само се показват добри. Това е доказателство за лошо сърце. Юнона ще бди.

— Виждам, че си много мнителна, Юнона! Вярно е, че тези хора и на мен не направиха добро впечатление, но утре ще им платя добре и ще си отидем.

След малко жената на заселника покани Ирма и Юнона на вечеря. Ирма остана доволна от храната.

— Вярвам, че сте много уморена. Постлах ви в другата стая, а негърката ще спи в плевника.

Ирма искаше да задържи Юнона при себе си, но хазайката обясни, че няма постелки за нея. Негърката изпрати Ирма с един скрит поглед, който казваше, че тя ще бди добре през тази нощ.

Когато Ирма се прибра, поиска да заключи и видя, че вратата няма ключалка. Облада я лошо предчувствие въпреки уверенията на жената, че нищо лошо не може да се случи и че наоколо живеят само добри хора. Тогава Ирма реши да не заспива и само да полежи облечена, и то за малко, докато си почине. Тя се заслушваше плахо при

всеки шум, но нищо определено не можеше да долови. Само дъждът плющеше навън.

Изведнъж се стресна. Стори ѝ се, че дочу стъпките на човек, който се приближаваше към нейната стая. Тя беше угасила свещта. Гледаше към вратата и видя как тя бавно се отвори. Влезе някакъв мъж, който пристъпваше бавно и се ослушваше.

В това време друга една сянка застана на вратата. Ирма я видя добре. Стори ѝ се, че в ръцете на силуета до вратата блесна оръжие, и едва не припадна от страх.

Междувременно човекът се приближи до стола, на който Ирма беше сложила чантата си. Той се наведе бързо, взе я и излезе като стрела навън, затваряйки вратата след себе си.

Това не беше някои друг, а самият хазаин. Той обаче скоро разбра, че сянката, която се бе появила на вратата, е негърката, за която погрешно си мислеха, че спи в плевника. Юнона само бе се престорила, че си ляга. В обора тя постоя около половин час и след това пак се върна на пруста. Тя се зачуди много, като видя, че кучето не е на мястото си. Това бе знак, че се крои нещо. Тогава се промъкна неусетно до пруста и се ослуша. Беше вече след полунощ, когато видя, че хазаинът се промъква крадешком. Юнона беше убедена, че човекът нямаше намерение да убива Ирма, а иска само да я ограби, затова го остави да извърши кражбата, за да се намеси в последната минута. Когато заселникът се приближи до леглото на Ирма, Юнона вече се бе прицелила в главата му с револвера си. Той не подозираше в какво опасно положение се намираше. Но когато тя видя, че крадецът взема само чантата, се оттегли много предпазливо, за да не бъде забелязана.

Заселникът затвори полека вратата и си отиде, последван от Юнона чак до дъното на пруста, където го чакаше жена му.

— Успя ли, Джим? — попита тя.

— Ето чантата — каза той радостно.

Когато разтвори чантата, намери в нея злато и пари. Юнона ги наблюдаваше. Тя бе решила да им отнеме плячката.

— Занеси сега чантата в кухнята, Джим! — каза жената. — Сложи я в гърнето и после ела при мен.

Малко след това Юнона също се промъкна в кухнята, взе чантата и я скри под роклята си. След това отиде да си легне в плевника.

Когато започна да се развиделява, Ирма стана. Тя реши да не казва на Юнона, че са я ограбили, защото се опасяваше, че негърката ще вдигне скандал пред заселника. В джоба и бяха останали още няколко долара, с които щеше да си плати сметката.

В това време влезе Юнона. Тя веднага схвана причината за мълчанието на Ирма относно кражбата, но беше твърде хитра и съобразителна, за да се издаде. Двете тръгнаха из къщата да търсят домакините и доста се учудиха на тишината, която цареше навсякъде, но още по-учудени останаха, когато намериха покъщнината разхвърляна, а заселникът и жена му — с вързани крака и ръце.

— За бога, какво се е случило? — попита Ирма.

— Нападناха ни разбойници — завайка се жената. — Убили са навярно кучето ни. Съсипани сме!

— И мен ограбиха — каза Ирма печално, — задигнаха ми чантата.

— Вашата чанта ли, мисис? — извика Юнона. — Но защо мисис не ми каза?

— Едва преди малко забелязах, че я няма.

— Ясно — отсече заселникът, — ограбили и нас, и вас.

Юнона се усмихваше скришом, защото историята с връзването ѝ беше ясна и имаше за цел да заблуди Ирма. Негърката задържа Ирма да си вървят. Когато бяха вече далече, тя разказа на Ирма какво се бе случило и ѝ върна чантата с парите.

ПЕЧАЛНО ИЗВЕСТИЕ

Поради нездравословния климат на Южна Каролина граф Фон Хоенщайн трябваше да се откаже за известно време от търсенията на дъщеря си, докато се възстанови напълно.

Роджър беше бдял денем и нощем над стареца и чак когато опасността премина и графът настоя да го остави, полковникът си тръгна. Ернст трябваше да го придружи, понеже Йохан оставаше при господаря си. Така Роджър се раздели с графа и тръгна за Луисбърг, където се надяваше да научи нещо за изчезналата жена.

Ирма наистина бе стояла четири седмици в този град и бе доставила удоволствие на тукашната публика с хубавите си песни. Всички говореха с възхищение за красивата певица, която бе изчезнала като ангел небесен в небето. Тя бе живяла в една частна къща и Роджър не можа да намери нито един ред, писан от нея, но научи, че е била дълго време и в Синсинати. Той веднага замина натам и отседна в същия хотел, в който бе нощувала и Ирма. Хотелиерът му разказа как певицата е била измамена от своя импресарио и даде адреса на къщата в Нюпорт.

Роджър приказва с хазайката на Ирма, която каза, че от певицата е останала само една нотна тетрадка. Когато Роджър видя почерка, у него вече нямаше съмнение, че това е била самата Ирма.

— Кога замина тя оттук? — попита той.

— На двадесет и първи октомври, с вечерния влак за Колумбия.

— За Колумбия ли? Как беше облечена?

— В пепелява рокля.

— Негърката с нея ли отиде?

— Да, с нея. Бързаха много. Чух само, че говореха за някакво момиченце.

— Сега съм напълно сигурен, че е била тя!

Роджър започна издирвания във всички градове и хотели, където Ирма беше отсядала. Така стигна до Атланта. След това, движейки се по следите, оставени от Ирма в хотелите и техните пътнически

регистри, стигна до град Огъста, където Ирма трябваше да е прекъснала пътуването си. Тук обаче той узна, че тя е заминала с влака, който претърпял катастрофа. Келнерът, който му каза това, добави:

— Но тази хубава жена с пепелява рокля е тук и сега.

— Какво, тук? — извика Роджър.

— В гробищата, там е погребана.

Роджър беше зашеметен от страшното известие и за момент изгуби равновесие. Когато дойде на себе си, поиска да прочете всички вестници, които бяха описали катастрофата. Постепенно се убеждаваше, че Ирма наистина бе загинала. Сега животът му се виждаше напълно безсмислен. Как щеше да съобщи на стария баща печалната вест!

И. ФОН Х.

Няколко дена след това граф Фон Хоенщайн плачеше пред общия гроб на жертвите от катастрофата в гробищата на Атланта. Беше съкрушен напълно. Реши да вземе със себе си Йохан и Ернст и да се върне в Европа. Беше се сбогувал с Роджър в Марвил, който започна отново да търси Норт.

Графът пътуваше с влак през Колумбия и мина край злокобното място на катастрофата. В Огъста слезе от влака с намерение да пренощува и да си почине. Йохан остана при господаря си, а Ернст тръгна на разходка из града, видя една кръчма и реши да влезе и да пийне нещо.

Кръчмата беше почти празна. Кръчмарката стоеше облегната на тезгяха и се прозяваше. Имаше само един клиент, ако се съдеше по външността му — земевладелец. Беше умислен. Пред него лежеше лист хартия и той се канеше да пише.

В това време кръчмарката донесе на Ернст поръчаното питие, но докато той утоляваше бързо жаждата си, земевладелецът скочи изведнъж и хвърли ядосано перото на масата.

— Дявол да я вземе тази работа! Не мога да свърша писането и след хиляда години!

Ернст изгледа с любопитство непознатия и се усмихна, като видя петното върху хартията.

— Да, да, имате право да се смеете — извика земевладелецът. — Такъв като мене чудесно владее пушката и търнокопа, но щом стане нужда да вземе перото в ръка, е съвсем безсилен.

— Мога ли да ви помогна с нещо? — попита Ернст. — Аз съм свикнал малко с писането и мога да пиша! Само да не е нещо съдебно!

— Ах, ще ми направите голяма услуга — каза земевладелецът развеселен. — Няма да гледам дали са два-три реда повече или по-малко. Пък и не е толкова страшно. Думата ми е само за едно известие във вестника.

— Само толкова ли? — каза Ернст. — Тогава дайте листа и перото. Всичко ще се уреди.

— Елате при мене — предложи земевладелецът и се обърна към кръчмарката: — Жена, дайте на този джентълмен още една чаша. Така! Седнете сега и пишете!

— И какво да пиша? — попита Ернст. — Някакви работници ли ви трябват или нещо друго?

— Не — отвърна земевладелецът, — аз намерих нещо!

— Намерихте нещо ли? — попита Ернст. — Навярно някоя голяма сума?

— Да пази бог! Не. Това нещо е живо — едно дете.

— И никой ли не се е явил да го потърси?

— Да видите, ваша милост — каза земевладелецът, вече добре разположен, — каква история е това с детето! Имаме го вече от половин година, без да сме уведомили някого за него. Не сме го направили, защото живеем в гората и идваме в града веднъж на три-четири месеца. Освен това жена ми много обича детето, понеже ние нямаме свои деца и искаме да го задържим при нас.

Като каза това, земевладелецът потъна в мисли и загледа печално пред себе си. Ернст не обърна голямо внимание на това съобщение. Той знаеше, че Ирма беше загубила детето си, но беше чул за това само мимоходом, така че скоро забрави за него. Още повече че не знаеше къде точно Ирма бе загубила своята дъщеря и дали пък не го беше намерила междувременно. Освен това градът Огъста беше много далеч от Марвил и Ернст нямаше никакво подозрение, че това намерено дете може да е на Ирма.

— И как сте намерили това дете? — попита той земевладелеца, който не беше никой друг, освен Милтън, който бе избавил Лидия.

— Наистина, едва ли ще можете да ми повярвате — каза той. — Представете си, връщаме се ние със съпругата ми у дома от Огъста. Беше се мръкнало и чакахме да изгрее месецът, за да пътуваме по светло. Седяхме край огъня, който бяхме наклали, и изведнъж чухме писък. Гледам — един голям вълк тича към огъня. В същия миг вземам пушката и право във вълка — бум! Звярът се търколи мъртъв! Не бях доволен само от това, защото бях чул и някакъв писък. Взех една запалена главня и отидох към мястото, откъдето се бе чул той. И

представете си каква бе изненадата ми! Намирам едно момиченце, хубаво като ангелче, което вълкът се е канел да разкъса.

— Удивително! — възкликна Ернст. — Имаше ли наоколо някакви селища?

— Тъкмо това е интересното! Там не можеш да намериш жива душа на разстояние от десетина мили. Иначе и да има хора, то те ще са бедни, а ясно беше, че момиченцето бе от богато семейство.

— Както и да е, вие трябваше да съобщите за намирането му — забеляза Ернст, не одобрявайки постъпката на земевладелеца. — Помислете си само какви страдания е изпитвала и изпитва майката на детето, откакто го е загубила.

— Да. Вярно е! Моята жена е виновна — каза земевладелецът, като се извиняваше. — Искаше да задържи детето на всяка цена. Обича го като свое. Това дете промени изцяло живота ни. То ме накара да не напускам няколко месеца гората. Живеехме съвсем уединено и когато последния път ходихме в Огъста, жена ми пак ме помоли да отложда даването на обявлението. Но от известно време насам тя сънува лоши сънища. Присънвала й се майката на детето, която си го искала и се заканвала! Сега тя самата не ме оставя на мира и ме принуди да оставя всичката си работа и да дойда в града, за да пусна една обява във вестника и да се намерят родителите на момиченцето.

— Щом е така, кажете ми как се казва то и на каква възраст е. Аз ще напиша обявата.

— Момиченцето знае само собственото си име — Лидия, и почти не говори английски. Моята жена смята, че неговите родители сигурно са германци. На около четири-пет години е.

— Така ли? — извика Ернст и се вслуша по-внимателно. — Не сте ли намерили някакъв знак у детето, по който да се познава произходът му, някой белег по облеклото му?

— На дрехите му нямаше никакъв знак, но то носеше на шията си малко кръстче, украсено с брилянти, а на тях има издълбани няколко букви.

— Кои са буквите?

— „И. фон Х.“

— „И. фон Х“! Боже господи! — възкликна Ернст. — Възможно ли е! Това означава Ирма фон Хоенщайн.

— Какво, познавате ли родителите му? — попита земевладелецът смаян.

— Слушайте, приятелю — извика Ернст бързо, — елате с мен. Има един господин в Огъста, който ще ви каже веднага дали детето е негово или не. Бързо, ще вземем файтон!

Земевладелецът се подчини, като клатеше глава. Когато отидоха при графа, Ернст разказа на стария благородник всичко, което бе чул.

— Да, вярно е, аз подарих някога на моята дъщеря тази скъпоценност, която описвате — каза графът.

На другия ден той и Милтън заминаха с файтон за самотната къща в гората, за да вземат детето.

ДЯДО И ВНУЧКА

Към обяд пристигнаха във фермата. Жената очакваше своя съпруг и се изненада, като видя файтона.

— Ето, жена, дядото на нашата Лидия! — каза ѝ Милтън. — Майката на детето загинала преди няколко дни при катастрофата.

— За бога, не казвайте това на момиченцето! — извика жената. Тя отведе графа в стаята си и отиде да повика Лидия. Когато тя дойде, погледна учудено стария граф.

— Ирма, това е цяла Ирма! — извика той и прегърна детето. — Лидия, Лидия, аз съм твоят дядо, ти си ме виждала вече веднъж.

В слабата детска памет се събуждаше някакъв далечен смътен спомен. Момиченцето си припомни как бе протегнала тогава ръчички към стария си дядо. Сега детето разбра, че принадлежеше повече на този стар господин, и се притисна в него.

— Ето кръстчето — каза жената, — тази скъпоценност намерих на врата на Лидия.

Графът бе трогнат и каза развълнувано:

— Ще ви възнаградя много добре за грижите, които сте положили за моята внучка.

Раздялата на семейство Милтън с Лидия беше тежка, но те се утешаваха с обещаното от графа възнаграждение, което възлизаше на десет хиляди долара.

На следващата сутрин граф Фон Хоенщайн, Лидия, Ернст и Йохан заминаха. Старият благородник се възроди. Той постоянно милваше Лидия.

Когато минаха край Колумбия, графът не можеше да предположи, че неговата дъщеря, която той считаше за загинала, се намираще само на няколко минути път от него. След два дена той беше вече в Ню Йорк. Искаше да пише на Роджър, но тъй като не знаеше адреса му, не можа да му съобщи за намирането на Лидия.

Дядото и внучката заминаха за Германия и спряха пред стария замък на Хоенщайн, когато беше вече снежна зима. Всички виждаха в

Лидия преродената Ирма — толкова дъщерята приличаше на майка си.

По това време Ирма се бе установила като компаньонка у една благородна дама, Илайза Клариндън, сгодена за Едгар Поуел. Беше взела и негърката със себе си в Карлстоун.

Ирма обаче не забравяше за Лидия. Търсенето на детето ѝ тежеше и я задължаваше.

В това време пристигна в града кметът на Луисбърг и като срещна Ирма, я помоли отново да излезе на сцената. Ирма отначало не се решаваше да приеме, но като си спомни, че ѝ трябваха много пари, за да търси Лидия, отстъпи със съгласието на Илайза Клариндън, която кметът увери, че Ирма има великолепен глас.

СПОМЕНИ

Веднага след пристигането им Ирма си легна. Пътуването я беше изморило твърде много, Юнона ѝ помогна да се съблече и ѝ разказа колко любезно е била приета от слугите.

На следващия ден младата мис Клариндън бе във възторг от добрата си и любезна приятелка. После тя принуди Ирма да ѝ покаже всичко, каквото притежаваше. Мистър Клариндън проследи с благородна усмивка двете млади дами, уловени ръка за ръка, които се разхождаха под сянката на дърветата.

— Нямаме много време до обяд! — извика Илайза. — Ще ви представя днес на годеника си. Колко ще се радва, че съм си намерила приятелка.

— Желая ви много щастие — каза Ирма топло. — Уверена съм, че животът няма да ви донесе друго, освен най-хубавото!

— О, кажете ми, вие сгодена ли сте? — попита Илайза с чистосърдечна наивност.

— Не, аз живея съвсем сама и с труд си проправям път в живота.

Кметът, на когото бе направила впечатление, я беше помолил и тя сама бе обещала да пази най-дълбоко мълчание около своите преживявания, така че минаваше като неомъжена.

— Така млада и хубава — каза Илайза замислено. — Но почакай само, мис Норт, ще бъдеш обикната от всички веднага щом започнеш да ходиш в дружествата.

Ирма не отговори.

— До женитбата ми с Едгар има още много време! — извика Илайза. — Татко казва, че трябва да чакам още най-малко една година, тъй като съм била много млада, но аз съм почти на седемнадесет години! Наистина, татко е прекалено строг!

Ирма се приготви да отговори нещо, но мистър Клариндън извика от прозореца:

— Едгар дойде, Илайза, елате с мис Норт на масата!

— Да отидем бързо горе! — извика младото момиче, като дърпаше Ирма след себе си.

При влизането на двете дами в трапезарията Едгар се закова на мястото си. Магическото видение Ирма, която се кланяше пред младежа като принцеса, го заслепи.

Илайза се хвърли на врата на годеника си и го целуна нежно.

— Е, харесва ли ти мис Норт? — извика тя. — Не е като мис Клайв. Бъди уверен, Едгар, че тя е много добра и любезна, така че ще науча много неща от нея.

— Дете, няма ли да се вразумиш някога? — попита мистър Клариндън любезно. — Мислиш, че това е начинът, по който трябва да представиш бъдещата си приятелка на Едгар?

— Не ме мъбри, тате! — отвърна Илайза. — Мис Норт ми харесва и аз я обикнах още от първата минута. Следователно тя трябва да се хареса и на Едгар. Нямам ли право?

— Сигурно, мило дете, ти винаги имаш право! — каза Едгар, като помилва зачервеното ѝ лице.

По време на обяда мистър Клариндън говори повече от всички — за новостите от пристанището и за много други неща, които никак не интересуваха дамите. Едгар отговаряше с удоволствие, но скритите погледи, които хвърляше от време на време към Ирма, показваха, че би му било по-приятно да разговаря с двете дами.

Обядът най-после свърши и мистър Клариндън стана, тъй като беше свикнал да си почива след обяда.

— Не се безпокойте, деца, аз ще отида в стаята си и ще се върна за кафето.

През времето, когато бащата разговаряше с Едгар, Илайза бе започнала разговор с Ирма и сега привлече годеника си в него.

— Ще ни разходиш ли утре с яхтата си, Едгар? — попита тя с подкупваща усмивка. — Толкова ми се иска да се разходя по море, а и времето е чудесно.

— Ще ми бъде трудно, Илайза — отговори Едгар замислено. — Имам много работа в пристанището и рядко имам възможност да се измъкна.

— Но веднъж ще направиш изключение, Едгар, не бъди толкова лош, направи ми това удоволствие! Искам да покажа на мис Норт

изглежда на нашия град откъм морето. Ще отидем до острова на пристанището, затова ни стига само един следобед.

Едгар хвърли нежен поглед на Ирма, която мълчаливо бе изслушала разговора.

— Ще направя всичко възможно — каза той — и утре сутринта ще ви дам отговор, дали ще бъде свободен или не...

— Ах, да, Едгар, отсега се радвам! Ти си един много смел моряк, така че с тебе няма да ме е страх от никаква опасност!

— Обичате ли да се разхождате по море, мис Норт? — обърна се Илайза към Ирма.

— Много рядко съм имала случай да правя подобни разходки — отговори Ирма. — В Германия, някогашното ми отечество, родното ми място се намира сред планини и освен пътуването ми през океана не съм имала друг случай да се кача на параход.

— Вие сте от Германия? — намеси се в разговора Едгар. — Позволявате ли ми да ви попитам защо напуснахте отечеството си?

— Бях самотна — отговори Ирма внимателно — и повярвах, че в Америка ще мога да си създам едно по-сигурно съществуване.

— Горката жена! — промълви Илайза със състрадание. — Кой знае колко много сте страдала!

— Да, имах много неприятности! — отговори Ирма. — Но бог ми е помагал, тъй че намирах всякога, и в най-тежките минути, подкрепа и помощ.

— Елате, мис, да отидем в градината! — предложи Илайза след малка пауза. — Ще покажа на вас и на Едгар замъка, който баща ми построил за мен. Едва вчера работниците го завършиха. Колко много се зарадвах! Кажете ми, моля ви, мис Норт, имате ли в Германия замъци?

Ирма потвърди:

— В нашата страна има много останки от замъци на средновековните феодали.

— Ах, това е чудесно! Щом е тъй, кажете ми дали тази постройка е такава, каквато трябва да бъде. Идеята и плана извадихме от един английски любовен роман и татко много пъти е поклащал глава пред моите изисквания.

Младите напуснаха трапезарията и скоро навлязоха в градината, която сякаш ги привличаше със сенчестите си алеи. Домът на мистър

Клариндън беше разположен извън града и беше заобиколен с големи градини, сред които се издигаха красиви вили.

Илайза вървеше до Едгар и беше сложила фамилиарно ръката си върху талията на Ирма.

— Погледнете моята опера, мис Норт! — извика тя весело. — Татко казва, че е безформена маса от камъни. Но какво разбира той от романтизъм!

Ирма остана учудена, като видя, че пред нея се издига изкуствена могила от величествени скали и развалини с тераса, която гордо се издигаше над върховете на зелените дървета. Те се изкачиха по стълбите, издълбани в скалите, и влязоха през портата сред развалините, откъдето каменна стълба водеше горе на едно възвишение. След като се качиха, тримата седнаха на една скамейка, вградена в зида.

От това място зрението се скиташе свободно между върховете на дърветата, люлеещи се от вятъра, и се виждаха селските къщи, разпръснати тук-там из морето от зеленина на полето, а по-нататък се простираше заливът, в който беше разположено пристанището, винаги оживено с многобройните кораби, които сновяха из него. Всичко това представляваше омайваща гледка. Зелени като смарагд островчета се подаваха от синкавата вода. На едно от тях гледаха заканително към хоризонта мрачните зидове на форта Самтър.

Едгар целуна годеницата си.

— Но това е омагьосващо! Не мислех, че си способна на едно такова...

— О, ти не знаеш колко съм романтична — шегуваше се Илайза. — След като се венчаем, аз ще се облека като благородна дама от средновековието, а пък ти ще се разхождаш с блуза и чизми с шпори, както са ходили някогашните кавалери!

— А защо не и в цяла броня? — изсмя се Едгар, като прие шегата. — В такъв случай ще имаш сутрин задължението да ми държиш предницата на шлема, за да не пада, докато си пия кафето.

— Не те е срам! Ти се подиграваш с мен — каза Илайза, като се правеше на сърдита. — Почакай само, ще избягам и ще се скрия така, че да не можеш повече да ме намериш!

В следващия миг тя се спусна по стълбите, последвана от Едгар, и се скри зад един зид.

Ирма остана сама на терасата, без дори да забележи, че годениците я бяха напуснали. Едно неясно чувство бе завладяло съзнанието ѝ. Пред очите ѝ стоеше запустял замък от германските планини, откъдето често беше гледала надолу под стрехите на родния си дом. Там, както и тук, мрачната кула от развалините на стария германски замък завършваше с тераса, на която графската дъщеря бе седяла по цели часове да слуша тайнственото шумолене на елхите. В тази минута тя беше забравила всичко. Единствено красивото ѝ отечество владееше мислите ѝ и тя се чувстваше далеко-далеко между дивите скали на замъка Хоенщайн.

Едгар беше намерил годеницата си и ѝ се караше за глупавите прищевки.

— Наистина, ти си още дете — каза той недоволен. — Ще помоля твоята компаньонка да се държи по-строго с теб. Ти си вече сгодена и трябва да изоставиш веднъж завинаги тези детинщини.

Илайза недоволна последва Едгар, който се отправи към кулата. Внезапно той се спря смаян, когато погледна към терасата, където пъргавата снага на Ирма като че ли се отделяше от небесния лазур.

— Какво ти е, Едгар? — попита Илайза, като се приближи до годеника си.

— Сякаш е принцеса от други времена! — отговори той, като се мъчеше да успокои дишането си, без да сменя поглед от терасата. Той имаше право, защото нямаше нужда от богато въображение, за да се види, че съществото от терасата беше красавица, която сякаш се беше събудила от вековен сън, и като се разхождаше сред развалините, оплакваше безвъзвратно отлетялото минало, изпълнено с красота.

Илайза се любуваше на ангелското лице на Ирма, която гледаше замислена надалече пред себе си, облегната леко на ръката си.

— Не е ли красива, Едгар? — забеляза Илайза. — Сякаш е богиня, а не човешко същество!

Той кимна одобрително, но не отговори, защото му беше трудно да отдели погледа си от тази красива жена. Най-сетне въздъхна дълбоко и погледна в сините очи на Илайза, които още бяха устремени към Ирма.

Изведнъж Ирма трепна и напусна терасата с ръка на челото. На портата към развалините я посрещна Илайза.

— Кажете ми, любезна мис Норт — запитва я тя, като я дразнеше, — не бяхте ли прелетели като омагьосана принцеса до Германия, далечното си отечество. Тъкмо това видях там горе.

Ирма погледна въпросително към терасата, после към Илайза, хвана я за ръката и я отведе със себе си.

— Да, трябва да си го изповядам — продължи младото момиче. — Гледах ви скришом, когато бяхте горе на терасата. Когато като дете четях приказки, желях да видя чудеса и омагьосана принцеса в някой пуст замък. Да, ако искате, вярвайте, но ви казвам, че като ви видях преди малко там горе, почувствах, че горещото ми желание от детството се е изпълнило.

ВОДОВЪРТЕЖ

Животът на Ирма и тук не протече така мирно, както бихме могли да си въобразим и както тя желаше. Нейната красота ѝ пречеше да се отдаде само на себе си и да заживее тихо. Напротив, тази красота увличаше всекиго и не даваше покой на никой мъж, който се беше доближил веднъж до Ирма. Нямаше сигурно предпазно средство срещу съблазняващата красота на Ирма и всеки можеше да попадне в изкушението да се увлече и забрави и най-светите си задължения. Това беше неизбежната съдба на Ирма и нейната трагедия. Какво можеше да направи тя, за да го избегне? Да изчезне съвсем от света? Но това бе невъзможно. Тя трябваше да живее — не само заради себе си, но и заради своето дете.

На следващия ден по обяд Едгар се намираше на борда на яхтата си и гледаше с нетърпение към кея, очаквайки пристигането на двете дами. Двама млади моряци бяха заети с платната и чакаха заповед за отплаване.

Денят бе чудесен. Слънцето прежуряше силно. Лек морски ветрец галеше страните и косите. Изведнъж очите на Едгар светнаха. Острият му поглед бе открил един файтон, който се носеше по дължината на кея.

— Ето ги! — прошепна той. — Те са...

Младият човек трепна, сякаш нещо прекъсна мислите му. Елегантният впряг се приближаваше с бързината на вятъра и спря пред яхтата.

— Добре дошли! — извика Едгар и се завтече към файтона, за да поздрави своята годеница и мис Норт.

И двете носеха отворени тоалети. Роклята на Ирма подхождаше на кръшната ѝ снага толкова добре, че Едгар не можа да се въздържа да не изрази с възклицание своето възхищение. Той отведе двете дами в кабината. Яхтата бързо навлезе навътре в морето поради големия отлив. Скоро прекосиха залива при форт Самтър и спряха на пристана.

Пред ресторанта на брега Едгар запозна дамите с няколко офицери от форта.

На връщане излезе силен вятър. Наближаваше буря. Яхтата попадна във водовъртежи моряците побързаха да вземат всички предпазни мерки. Отново се върнаха към форта.

Едгар си беше съставил плана за спасение, според който, когато яхтата стигнеше до брега, той щеше да вземе Ирма на ръце и да я пренесе. Така и стана. Едгар я обгърна и тя затвори очи. Въпреки че беше въпрос на живот и смърт, Едгар усети страшно вълнение при допира с тялото на тази красива жена. Илайза беше изнесена на брега от друг моряк. Яхтата, с малки повреди, също бе спасена.

НОВА ЛЮБОВ

Множеството веднага се насъбра около Едгар, който беше освободил ръцете си от Ирма и я бе пуснал да стъпи. Тя стоеше на крака, докато Илайза беше примряла в ръцете на ресторантьора.

— Моля ви се, заведете дамите в една стая — помоли го Едгар. — Те са съвсем мокри.

Ресторантьорът изпълни веднага желанието на Едгар.

— Виждате ли, мистър Поуел, че съм имал право с моето пророчество! — извика старият Жак. — Още сутринта предусетих, че ще се случи нещо във въздуха. Подуших промяна в атмосферата. Мога само да ви поздравя, че толкова леко се отървахте от бедата.

Едгар слушаше само с едното си ухо думите на стареца. Очите му бяха втренчени в Ирма, която отиваше с ресторантьора към къщата на брега. Най-после всички стигнаха и влязоха в стаята, за да се скрият от дъжда.

Едгар се сбогува с юначните моряци, помогнали с всички сили за спасението на дамите и него самия.

— Но сега, мистър Поуел, гледайте да се преоблечете със сухи дрехи — каза офицерът, който беше развеждал няколко часа преди това Едгар и двете дами из крепостта.

— Няма нищо — отговори Едгар, макар че беше мокър като мишка от горе до долу. — Повече се тревожа да не би тази случка да има някакво лошо последствие за моята годеница и мис Норт.

— Надявам се, че няма да има — каза офицерът. — Наистина годеницата ви е слабичка и крехка, но едно малко измокряне няма да навреди на толкова млад организъм. Що се отнася до другата дама, не съм забелязал нищо у нея, което да ви безпокои. Тя стъпва гордо като принцеса в мократа си мантия. Прилича на богиня. Я ми кажете, мистър Поуел, от каква народност е тази жена? Толкова е красива, че разпръсква сияния!

— Тя е германка — отговори Едгар накратко. — Не я познавам по-отблизо.

Офицерът стисна още веднъж ръката на Едгар и се прибра в крепостта. Младият инспектор погледна вяло човека, който влезе в стаята на ресторантьора и му донесе сухи дрехи за преобличане. После отиде замислен до прозореца и се загледа в бушуващите вълни, които нападаха с бясна сила от всички страни малкото островче, като че ли бяха ядосани, задето жертвите им се бяха изплъзнали.

Едгар сложи ръка на челото си и изпъшка. Мислите му постоянно се връщаха към онзи момент, когато бе държал Ирма в обятията си и бе гледал отблизо нейното бледо лице, облеgnато на рамото му. Защо не мислеше с такава нежност и за Илайза? Не беше ли тя негова годеница? Странно бе това отклонение в мислите му. Те не преставаха да го връщат към образа на чудно красивата чужда жена.

Между това бурята утихна все така бързо, както се бе разразила. Слънцето изгря между разпръснатите се облаци и след час по ясното синьо небе нямаше и следа от развилнелия се за кратко време ураган.

Едгар влезе в ресторанта, за да изчака дамите, които още бяха в стаята на съпругата на ресторантьора. Най-после вратата се отвори и Илайза дойде при Едгар, за да благодари на своя любим за неговата пожертвователност.

— Ах, Едгар, все още изпадам в ужас при мисълта за грозната опасност, която ни заплашваше — каза тя, като прегърна своя годеник. — Колко ли се е уплашил горкият ми баща!

Едгар погледна през рамото на Илайза към Ирма, която беше влязла спокойно след девойката и идваше да изкаже признателността си към своя спасител. Младият мистър Поуел стисна смирено ръката на Ирма, но очите му се възряха с такова въодушевление и жар в лицето на красивата Ирма, че тя се смути и като се обърна, се оттегли към прозореца.

Слънцето осветяваше неспокойните води на залива, а в далечината се виждаха очертанията на някакъв параход, който се насочваше към острова.

— Слава богу, че сте тук! — извика радостно неговият собственик, когато стъпи на брега. — Много се разтревожих, защото си мислех, че бурята ви е заварила в морето. Но какво е станало, Илайза? Защо си в друга рокля?

— Не се безпокойте! — отговори вместо нея Едгар. — Всичко свърши благополучно. Само се измокрихме до кости и затова трябваше

да се преоблечем.

Но старецът се успокои едва след като прегърна дъщеря си Илайза и се убеди след многобройните въпроси, че от преживяното премеждие не са останали никакви лоши следи. Той изслуша с притеснение разказа за опасното закотвяне и напускането на лодката, преди тя да потъне. След това хвана ръката на Едгар и я стисна силно, отправяйки към младия човек признателен поглед.

— Никога няма да забравя това, Едгар — каза той тържествено. — Илайза е единственото живо същество, което имам още на този свят, което обичам и което ме обича. Не бих могъл да преживея нейната загуба.

Мистър Клариндън настоя всички незабавно да се върнат у дома. Те се качиха на кораба, който ги отведе през широкия залив към града. Мистър Клариндън отведе дамите в кабината и седна до дъщеря си, като я помоли да му разкаже още веднъж всичко, което се бе случило.

Едгар беше останал на палубата и гледаше замислен димната тръба на парахода, от която излизаха гъсти кълба пушек, размесен с искри, които вятърът отвяваше и разнасяше из въздуха. След това се разходи с бавни, лениви крачки по палубата, като си даваше вид, че иска да прогони от главата си някакъв натрапчив образ, който постоянно се изпречваше пред очите му и го вплиташе в странна мрежа от чувства и възприятия.

— Ирма — промълви той на себе си като насън. — Ирма, красавице божествена!

След това се сепна, уплашен от собствения си глас. Спомни си, че е сгоден за Илайза, която го обичаше от цялата си душа.

— Да изгоним мислите си по тази жена! — му извика като че ли в кухнята на неговия череп някакъв вътрешен глас.

Въпреки това образът на красавицата остана на предишното си място. Той вече не бе в състояние да отхвърли копнежите си по него. Чертите на милото създание се бяха запечатали завинаги в съзнанието му по време на корабокрушението и постоянно изплуваха пред очите му. Той с огорчение съзнаваше, че ще бъде победен от едно ново увлечение и нова страст. Стресна се, като че ли се събуди от тежък сън, за да бъде наново атакуван от парливи мисли и честолюбиви съображения. Някаква невидима сила го тласкаше към красивата жена, но го измъчваше обстоятелството, че по време на премеждието Ирма

му бе направила много сериозна забележка да се занимае с Илайза, неговата годеница, с която той бе така тържествено свързан. Не беше ли това знак, че Ирма оставаше недостъпна за него? При все това той мислеше постоянно за тази очарователна жена. Спомни си мъките, които изпита при нейното спасяване. Едно малко закъснение, едно прибързване на вълната, която потопа лодката — и Ирма сега не би съществувала и отдавна би била на морското дъно.

Той въздъхна, като си помисли за този опасен момент, и усети неизразима радост, че тя е спасена, че живее, че той може да я вижда, да я слуша и да ѝ се люби.

Сега вече беше наясно със своето душевно състояние!

Той обичаше истински за пръв път, но безнадеждно!

Да, точно така — безнадеждно, защото бе обвързан с едно същество, което му имаше пълно доверие и щеше да му се отдаде изцяло — на него, който вече обичаше друга. Как би могъл да се избави от тази мрежа? Не виждаше никакво средство, никакъв начин. Бе принуден да държи на честната си дума и да се счита завинаги свързан с една жена, която не обичаше, а да бъде далеч от друга, на която не можеше никога да изкаже тайните на сърцето си. Сега виждаше ясно, че изпитваше към Илайза чувства, каквито може да изпитва брат към сестра си, но не и други. Срещу това стоеше другата жена, която обичаше, както мъж обича жена, но с обич, която той не можеше да изрази и която бе забранена за него.

Най-после той се окопоти и реши никога да не издава тайната на сърцето си. Ирма не трябваше да узнае, че той я обича. Щеше само да я гледа отдалече и да ѝ говори приятелски, като се надяваше това да е достатъчно, за да успокоява вълнението на неговото трепетно сърце.

Едгар бе в разцвета на своята младост. Той имаше твърдост и кураж и бе сдържан човек. Но сега за пръв път се чувстваше слаб и размекнат. Та кой би могъл да устои на чара и красотата на Ирма?

Едно остро изсвирване на парахода го изтръгна от мъчителните му мисли. Бяха стигнали кея. До стълбата стоеше екипажът на мистър Клариндън.

Едгар се затича по моста и заведе двете жени и мистър Клариндън до файтона.

— Няма ли да дойдете с нас, млади човече? — попита мистър Клариндън.

— Не, Илайза и мис Норт сигурно са много уморени и ще имат нужда от почивка — отговори Едгар и подаде ръка на всички за сбогуване.

— Но вярвам, че утре ще дойдеш непременно за обяд? — попита мило Илайза.

— Със сигурност, скъпа моя, ще дойда точно навреме.

Файтонът на мистър Клариндън потегли, а Едгар се качи на своя, който го чакаше на кея. Старият мистър Поуел се зачуди много от мълчаливостта на сина си. Той знаеше, че Едгар бе заминал с яхта по море, и като го видя, го смъмри за безразсъдството му. Старият баща обичаше сина си със същата любов, с каквато приятелят му Клариндън обичаше своята дъщеря Илайза. Той помисли, че Едгар е настинал и това е причината за неразположението му. Затова го принуди да отиде веднага да си легне.

— Имаш треска — каза мистър Поуел. — Познава се по очите ти. Вярвам, че ще бъде добре, ако повикам лекаря.

— Не, татко! За бога, не! — извика Едгар. — Чувствам се добре и съм весел като птичка в гората. Ти още гледаш на мен като на дете. Та за пръв път ли се връщам от излет по море!

Той говори така енергично, че старият Поуел се зачуди на тази промяна в тона му. При все това бащата настоя, че Едгар е настинал.

— Тогава изпий поне няколко чаши топло вино! — каза той загрижено. — Толкова си се променил в лицето, че едва те познах. Да не си се скарал с някого?

— Извини ме, татко — каза Едгар. — Ти имаш право. Ще отида да си легна и утре ще бъда напълно здрав.

Едгар отиде в стаята си. Имаше нужда да насочи мислите си към нещо много пикантно или поне да ги замъгли, затова заповяда на слугата да му приготви питието, препоръчано от баща му. Той глътна една след друга няколко чаши топло вино и се тръшна на леглото, за да се избави от мъчителните си видения. Търкаля се дълго време в постелята, без да може да заспи, и когато най-после природата надви и сънят го облада, сънищата и бълнуванията му донесоха нови мъки. Сънува, че стои на пода на лодката, държейки Ирма на ръце. Тя го прегръщаше и го целуваше пламенно. Това бе върхът на щастието, когато изведнъж една голяма вълна повдигна лодката. Сега той стоеше с Илайза на брега и гледаше пред себе си в бистрата вода трупа на

Ирма. Нейното красиво лице беше озарено от ослепителна светлина. То бе божествено. Тогава той се изтръгна от обятията на Илайза и се втурна към своята мъртва любима, взе я в прегръдките си и я притисна до сърцето си, което затуптя силно. Тогава се събуди.

ДОНА МЕРСЕДЕС

Да се върнем пак при Норт, които при обира на влака беше ранен и отведен някъде далече, тъй като водачът на каубоите бе сметнал за необходимо да остави колкото се може по-голямо разстояние между него и преследвачите му.

Бяха изминали няколко седмици. Благодарение на желязната си физика Норт бе надвил опасността и острата треска и като се съвзе, започна отново да крои смели планове, за да стане пак богат. Смелият авантюрист не беше на себе си от яд, че по-голямата част от сумата му се беше изплъзнала благодарение на усърдието на офицера. В сандъчетата със злато бяха намерили малко повече от един милион долара и Норт скърцаше със зъби, като си мислеше колко близо е бил до щастието. В отношенията му с Ред Карли сега съществуваше известно охлаждане, понеже Норт държеше на господарските си обноски и заради тях често влизаше в разправии с водача на каубоите.

Беше чудно как Норт умееше да упражнява демонското си господство над дивите каубои, които не смееха да реагират, когато авантюристът им кажеше остри думи или ги поглеждаше с пламенните си очи. Дори и Дългия Бен, който изпълняваше много пъти немарливо заповедите на своя шеф, бе станал съвършено друг, когато Норт се обръщаше към него със своя остър глас.

Каубоите бяха се разположили на лагер в местност, където имаше много малко трева за паша на добитъка им, но понеже Ред Карли не беше дал заповед да отидат по-надалеко, те предполагаха, че има нещо предвид, и чакаха с нетърпение да чуят неговия план.

Норт беше в колибата си, когато Ред Карли дойде и седна при него.

— Днес пристига пощата от Кларксвил. Можем да вземем богатата плячка. Казват, че имало неколкостотин хиляди долара. За нещастие аз не мога да взема участие в нападението, тъй като чакам важно съобщение. Ако ти желаеш, наблюдавай момчетата да не преминат допустимите граници.

— Добре — отговори Норт. — Наситих се да стоя на едно място. Колко хора да взема със себе си?

— Двадесетина биха били достатъчни. Наистина пощата е конвоирана от малък отряд драгуни, но те ще се разбягат при първия изстрел.

— Както по-рано артилеристите, конвоиращи влака от Литъл Рок — подметна подигравателно Норт.

По лицето на Ред Карли премина сянка.

— Да, онези сякаш бяха дяволи. И днес още не мога да разбера защо се защитаваха толкова самоотвержено, въпреки че ние бяхме улеснили бягството им. Но тук такава възможност е изключена. Аз съм се срещал много пъти с драгуните и познавам добре пощата.

— На мен ми е все едно — отговори Норт. — Аз ще бъда със слугата си наблизко и ще гледам да избегна големия риск.

— Добре — отсече Ред Карли, — но не желая да си навличам ново преследване от страна на полицията и войската. Докато ти лежеше болен, нас ни преследваха. Истинско чудо е, че можахме да се отървем от ноктите им.

Норт извика Хосе, който стоеше на няколко крачки встрани, облегнат на едно дърво, и му даде нужните заповеди. В това време Ред Карли се сбогува и се отдалечи. Норт хвърли след него недоверчив и мрачен поглед, но не посмя да каже нищо, понеже знаеше, че съгласието между него и Ред Карли вече не съществува.

След половин час малката чета конници препускаше през долините по пътя към Кларксвил, където щяха да причакат в засада пощенската кола. След като мина доста време, гъст облак прах ги предупреди, че пощата, съпроводена от охраната, се приближаваше. Хосе даде установения знак и всички зачакаха с нетърпение револверния изстрел, чрез който Норт трябваше да обяви началото на нападението.

Вече се чуваше шумът от колелата на пощенската кола, която скоро щеше да мине покрай мястото, където се бяха спотаили каубоите, скрити в един гъсталак. Колата беше заобиколена от отряд драгуни. Младият офицер, командващ патрула, разговаряше с един от пътниците в дилижанса, а войниците яздеха безгрижно отстрани, без да подозират засадата, която ги очакваше. Когато стигнаха най-последния гъсталак, лека струйка пушек се издигна бързо над елхите, след това

се чу силен гръм и каубоите наизскачаха от скривалищата си с диви викове.

Ред Карли бе предвидил този път правилно — драгуните дори не си направиха труда да извадят револверите си и да стрелят по нападателите, а обърнаха конете назад и избягаха обратно в галоп, последвани от подигравателните викове на каубоите. Офицерът бе решил да се противопостави на нападението и извади ядосан сабята от ножницата си, но като чу фученето на куршумите покрай ушите си, помисли, че е по-добре да не се излага безразсъдно на гибел, смушка коня си и отлетя след войниците си.

Норт напусна заедно с Хосе поста си и слезе предпазливо по хълма. Изстрелите бяха зачестили и крясъците на каубоите ставаха все по-високи и яростни. Той побърза да слезе долу. Скоро се намери на мястото на нападението, но трепна, като видя чудноватата картина: файтонджията стоеше горе на капрата с вдигнати нагоре ръце в знак, че не иска да се съпротивлява. До вратичката на дилижанса стоеше една изключително красива жена, която държеше по един револвер във всяка ръка и действаше отлично с оръжието, за ярост на нападателите. Беше успяла да свали няколко от каубоите, проснали се на тревата, но и тя самата бе потънала в кръв. Другите каубои все повече се приближаваха към нея и стесняваха кръга. Тя беше извънредно храбра и смела. Норт беше поразен от нейното геройско държане, скочи бързо в центъра на борбата и се озова до стрелящата жена, която самоотвержено се приближаваше към сигурната си смърт. Още много малко — и те щяха да я убият.

— Стойте! — ревна Норт гръмогласно. — Спрете! Назад!

Той махна с ръка на разярените каубои и извика:

— Ние не сме убийци на жени, нито пък ще бъдем някога! Не стреляйте!

— Тя уби петима от нашите! Няма да я оставим жива! — креснаха няколко от нападателите.

— Казвам ви, че няма да стреляте! — прогърмя отново гласът на Норт. — Забранявам ви! Ще оставим жената жива и ще я вземем в лагера. Там ще решим какво ще правим с нея.

Авантюристът бе придобил такова влияние върху хората, че те се подчиниха и сега, макар и пряко волята си. Едни от тях се приближиха до ранените си другари, за да ги вдигнат, а другите взеха сандъка с

парите и след малко по дивите им викове пролича, че заграбената плячка е богата.

Норт се върна при жената, която бе спасил в последната минута. Тя още стоеше неподвижно при вратата на колата и държеше здраво в ръце изпразнените револвери. Нейните живи очи проследиха Норт с някакво неописуемо изражение.

— Искате ли да ми направите една услуга? — попита тя накратко.

— На драго сърце, стига да мога — отговори Норт галантно.

— Услужете ми с вашия револвер, сър. Във вихъра на стрелбата не запазих за себе си нито един куршум, а не искам да падна жива в ръцете на тези разбойници и да стана жертва на техните скотски инстинкти.

— Лъжете се, ако мислите, че просто една разбойническа чета е ограбила пощата — каза Норт, като гледаше с пламнали очи стоящата пред него красавица. — Давам ви честната си дума, че никой няма да ви стори зло, въпреки че трябва да дойдете с нас в лагера.

— Мога ли да разчитам на вашата дума, сър? — попита жената.

— Повтарям ви, че никой от моите хора няма да се доближи до вас без необходимото уважение.

— Благодаря ви от сърце, сър! — отговори непознатата, отиде до колата и като се облегна до вратичката ѝ като жива статуя, се загледа в дивашките изстъпления на каубоите.

Норт се беше приближил до нея и я гледаше с нескрито удивление.

Чужденката изглеждаше близка по народност до прадедите на днешните мексиканци. Беше извънредно хубава, а черните ѝ очи притежаваха блясък и самоуверен израз, излъчваха смелост и енергия. Бликащият от тях огън беше доказателство, че тази неизвестна чужденка, заявила своето право на живот така поразително, при изключителни обстоятелства и сред тази дива местност, бе свикнала да господства и да вижда всички в краката си. Устните ѝ, свити и изкривени надолу, сочеха наличието на желязна воля и енергия у тази жена.

Страстното сърце на Норт заигра и се разискри от съблазнителната хубост на тази жена. Опитният прелъстител веднага

скрои хиляди планове и средства, чрез които да спечели благоволението на тази чудна красавица.

Най-после обирът на пощата беше завършен. Багажът на чужденката и сандъкът с парите бяха натоварени на катъри. Ранените каубои бяха вдигнати от своите другари на коне и конниците напуснаха мястото на нападението.

Чужденката яздеше между Норт и Хосе. Тя не удостои с поглед нито един от каубоите. В лагера останалите каубои очакваха с нетърпение завръщането на конниците, понеже бяха вече предизвестени по бърз пратеник за станалото. Ред Карли излезе да ги посрещне и изгледа смелата чужденка, която се беше защищавала с нечувана храброст срещу четата на дивите разбойници, за разлика от страхливите драгуни, които бяха избягали. Като видя колко красива беше тя, неговото лице се проясни. Той дори свали шапка, когато пленницата мина покрай него.

Ред Карли отиде направо при Норт, който беше изостанал малко назад и направи един кратък доклад за добитото от нападението.

— Какво ще правим с жената? — попита Ред Карли, след като Норт свърши изложението си.

Той повдигна рамене.

— Ранила е петима от нашите и другарите им искат нейната смърт. Аз им обещах, че тя ще бъде съдена в лагера.

Ред Карли се замисли. Очите му останаха втренчени в красивата жена, която яздеше на няколко крачки от Хосе и оглеждаше живописния лагер на каубоите.

— Добре си направил! — каза най-после той. — Но какво да правим сега с нея? Нямам желание, нито ми харесва да убивам жени.

— Нито пък аз — прибави Норт. — Но ако я бях оставил там, сигурен съм, че някои от момчетата щеше да остане назад и да я убие. Затова именно я доведох тук, в лагера.

— Добре. Утре ще решим какво да правим — каза Ред Карли замислен. — Тази нощ може да преспи при Лучия. Там има отделна колиба.

Норт го погледна изпитателно, но той млъкна и тръгна бързо нататък, понеже четата вече навлизаше в лагера. Каубоите се събраха около коня, на който яздеше пленницата, и не се отдръпнаха, докато Норт не отведе жената в колибата на Лучия. Момичето излезе да ги

посрещне и спря изненадано поглед върху хубавата жена. Норт и помогна да слезе от коня и се обърна към Лучия:

— Дръж тази жена под твой надзор и покрив и се постарай нищо да не ѝ липсва. Аз ще се погрижа да ѝ донесат багажа. След това ще заповядам на Хосе да я държи надалеко от нежеланите любопитни погледи.

Лучия се показва твърде благосклонна и обеща, че ще изпълни нарежданията на Норт.

— Тук сте в пълна безопасност! — каза той на чужденката. — Никой няма да ви безпокои. Утре рано сутринта ще дойда да видя как сте прекарали нощта и дали някой не ви е досаждал.

Норт поздрави изискано и поиска да тръгне, но жената го спря.

— Бих желала да знам името на моя спасител — каза тя, като удостои Норт с един ласкав, благосклонен поглед.

— Тук, сред пустинята, сме принудени да пазим имената си в тайна — отговори умело Норт. — Наричайте ме Роден.

— Разбирам вашата предпазливост — отговори чужденката. — Моето име е Мерседес Итърби. Аз съм от Аризона.

След това тя влезе в колибата, последвана от Лучия.

Когато Норт се върна в лагера, видя наблизо Ред Карли. Изглежда, че се беше навъртал около колибата на Лучия и бе подслушвал. Той изгледа недружелюбно Норт, но не поиска да говори с него, а се върна бързо при своя огън, който гореше малко по-встрани от другите огньове.

— И ти си се влюбил в красивата Мерседес — промълви на себе си Норт, наблюдавайки Ред Карли. — Напразно се мъчиш. Аз вече спечелих тази тайнствена жена и няма да се оставя да ми я отнемеш. Не се изпречвай на пътя ми, защото ще ти дам да разбереш кой съм аз.

ДВАМА СЪПЕРНИЦИ

На следващия ден Норт току-що бе станал, когато Ред Карли влезе в колибата му, като го поздрави. Имаше вид, сякаш е взел някакво решение, но се стесняваше да го съобщи на другаря си, въпреки че бе човек, който умееше да прикрива своите мисли. Накрая все пак намери смелост да заговори и да прекъсне мълчанието:

— Снощи аз поразмислих добре за съдбата на жената, която ти доведе. Реших какво да правя с нея.

Норт трепна и се загледа в опърленото от слънцето лице на Ред Карли, който все още беше смутен.

— Мога ли да разбера какво смяташ да правиш с нея? — попита Норт с престорено спокойствие.

— Разбира се! Това не е тайна. Виждаш ли, повечето от нашите момчета живеят с жените или любовниците си в лагера. Аз досега не съм помислял за подобно нещо, понеже бях зает с други неща, но когато вчера ти доведе тази чужденка, разбрах, че тя е подходяща за мен, затова реших да я направя моя жена.

— Вярваш ли, че тя ще се съгласи? — попита Норт спокойно.

Ред Карли, който очакваше друг отговор, каза небрежно:

— Не ме е грижа за това. То ще дойде от само себе си. Тя ще ми бъде благодарна, че спасява живота си. Иначе, ако беше се изпълнила волята на момчетата, отдавна нямаше да е между живите. Те бяха ужасно настървени. През нощта Червения Джим е умрял от раните, които тя му е нанесла. Едва успях да ги успокоя.

Ред Карли стана и тръгна да излиза, но Норт го спря.

— Какво мислиш да предприемеш сега?

— Какво ли? Е, искам да отида в колибата на Лучия и да съобща на жената честта, която ѝ оказвам — каза Ред Карли усмихнат.

— Няма да направиш това — отговори Норт решително.

Ред Карли се обърна грубо и отиде съвсем близо до него.

— Какво каза? — извика той ядосано. — Да не съм те чул да ми говориш по този начин!

— А аз ти повтарям: да не си посмял да се приближиш до онази жена! — отвърна високо Норт.

Двамата мъже се измериха един друг с очи, в които светнаха гневни пламъчета. Ред Карли хвърли презрителен поглед на противника си и се отправи към вратата.

— Не ставай смешен — подметна той иронично. — Ще направя това, което съм решил, и никой не може да ме спре.

— Освен мен — отговори Норт със заканаителен тон.

— Само ти не! — извика Ред Карли подигравателно. — Пази се, защото, ако не стоиш мирен, ще заповядам на моите хора да те изгонят от лагера. Аз не търпя противоречия и неподчинение на заповедите ми.

— Много съм любопитен да видя как ще ти се изпълни тази заповед — изсмя се Норт. — Сега ще отида да предложа на тази жена моята защита и ще ти разваля плановете.

Лицето на Ред Карли стана червено от злоба.

— Искаш да се подиграеш с мене ли? — извика той и сложи ръка на оръжието си. — Ще ти покажа, че аз съм господар тук!

Но преди да успее да изпълни намерението си, Норт вече беше насочил цевта на револвера си към него.

— Остави револвера си на мира! — извика Норт заканаително. — Едно мръдване — и си мъртъв.

Ред Карли се спря, бесен от ярост.

— Иди извикай твоите хора — започна подигравателно Норт. — Заповядай им да ме изгонят от лагера. Тогава ще разбереш кой е истинският господар на четата.

— Да, това ще ти покажа още в тази минута! — изсъска Ред Карли и излезе от колибата на Норт.

Норт обаче не се безпокоеше от избухването на своя съперник, защото знаеше, че освен няколко души всички други каубои ще бъдат на неговата страна, тъй като той бе успял отдавна да постави тези младежи под свое влияние. Те го слушаха слепешката и уважението им към Ред Карли беше само проформа.

Норт неотдавна беше изпробвал своето влияние и знаеше неговата сила. А предишния ден, когато спря каубоите да стигнат до Мерседес, застреляла петима от другарите им, той се убеди, че напълно ги владее. Всички знаеха, че под негова команда можеха да

удовлетворяят напълно своите желания и страсти, и затова му бяха предани и послушни.

Сред лагера се чу пушечен изстрел. Веднага след това последва шум и викове.

— Ах, Ред Карли събира момчетата си! — промълви Норт. — Сега трябва да му покажа, че неговото влияние върху каубоите е свършено, че те са вече мои оръдия.

Той излезе бързо навън и извика Хосе, който чакаше наблизко, за да го последва. В средата на лагера се беше събрала тълпа около Ред Карли, който, седнал на един пън, говореше на четата си с възбуден тон. При приближаването на Норт каубоите се дръпнаха настрани, като оставиха един тесен проход между редовете, през които Норт премина бързо и остана на няколко крачки разстояние от Ред Карли.

— Другари, чухте ли как ми се подиграва този човек? — извика Ред Карли с див глас. — Изгонете го заедно със слугата му! Изгонете този подлец от нашия лагер, макар че той заслужава да бъде обесен!

Нито един от каубоите не се помръдна. Норт вече владееше тези храбри хора и ги гледаше самоуверено. След това излезе Дългия Бен и заяви, че спорът засяга само Ред Карли и Артур и другите няма защо да се месят и да ги слушат.

— Правилно! — извикаха каубоите и се разотидоха.

Норт беше победител. Но с това не свърши всичко. Между него и Ред Карли се състоя още една среща — един ужасен двубой с ножове в тъмнината, в който Артур намушка и уби Ред Карли. Когато свърши с главатаря на разбойниците, той отведе със себе си спечелената вече дона Мерседес и имайки я като жена, замина с богата плячка за Сан Франциско. Изглеждаше, че съдбата вече съвсем закриляше своя любимец Артур Норт и го отдалечаваше и пазеше от гонителите му. Той доби ново име и стана неузнаваем. Жертвите сами падаха в ръцете му. Сега идваше ред на Уилям Тейлър.

КРАСИВАТА ВДОВИЦА

Младият Уилям Тейлър бе прочел в един вестник обявлението, с което млада хубава жена си търсеше съпруг. Адресът ѝ бе: „А. Х. 27 пощенска служба. Скотланд Скуеър.“

Той силно се интересува и писа писмо на този адрес, като поиска среща. В същия ден майка му предаде в негово владение една сума от 150 000 долара, резултат от получено наследство.

Той отиде на уговорената среща в едно кафене. Там трябваше да бъде вдовицата, носеща на гърдите си бяла камелия, за да може той да я познае. Но в кафенето влезе един мъж, който носеше уговорения знак.

Уилям трепна озадачен, но се представи. Непознатият любезно съобщи името си.

— Артур Гонсалес. Аз съм брат на жената, която иска да се омъжи. Дадох обява във вестника без нейно знание, затова първото условие е никога да не ѝ кажете, че сте чели такава обява. Второ, сестра ми Мерседес е още млада. Ние сме мексиканци, изселени в Аризона. Нямаме родители. Мерседес е много красива и добра като ангел. Беше се омъжила през време на едно мое далечно пътуване, но този неин брак бе много нещастен. Мъжът ѝ бе лош човек и скоро умря. Аз взех сестра си със себе си в Санта Фе, в чийто гарнизон служех. Сега ще ви представя пред нея като мой приятел от детинство. Много ще се зарадвам, ако тя ви хареса и ви избере за съпруг. Вярвам, че ще стане така, защото вие сте хубав и благороден човек! Ето нейна снимка!

Уилям видя една изключително красива жена и малко смутен попита:

— Ще останете ли дълго време в Сан Франсиско?

— Четири или шест седмици най-малко, тъй като аз наблюдавам мините на сестра си и не мога да отсъствам за дълго. Доскоро бях офицер в мексиканската армия, но си подадох оставката, понеже

Мерседес остана сама и имаше нужда от човек, който да управлява грамадното ѝ имущество.

— Сестра ви има ли намерение по-късно да се установи постоянно в тези си имения? — попита Уилям малко загрижен. — Аз не съм много склонен да живея на село.

— Не, само големите градове могат да създават най-луксозен живот. Мерседес желае да живее в някои по-голям център.

Лицето на Уилям се проясни.

— Идеята ви не е лоша — каза той доволен. — Само в един голям град, където се намират всички удоволствия, може да се живее истински. Един полудив живот в околностите на мините не е много по вкуса ми.

— Тогава съгласен ли сте още сега да ви заведе при сестра си?

Когато Уилям видя красивата жена пред себе си, разбра, че тъкмо тази млада вдовица е жена и съпруга за него.

— Каква е вашата професия? — попита Гонсалес.

— Нищо. Нищо не работя!

— Щастливец!

— Но вече се наситих на мързела. И сега, когато получих едно голямо наследство — 150 000 долара, — вярвам, че ще мога да се захвана с нещо доходно.

— Вие наистина сте щастлив, мистър Тейлър! — извика Гонсалес. — Без да правите нищо, богинята на щастието ви отрупва с подаръци, каквито други трябва да придобиват чрез продължителен труд.

— Да — отговори Тейлър. — Мислите ли, че с наследените 150 000 долара може да се направи нещо.

— Мисля. Можете да се ожените. Или може би вече сте сгоден?

— Не, още не съм направил това — той крадешком хвърли поглед към Мерседес, в очите на която забеляза особен блясък.

Уилям се обнадежди. Младежката му доверчивост и дори лекомислие го наведоха на мисълта, че тези очи бяха отправени точно към него. Въпреки че не му се искаше да престане да гледа тази пленителна жена, той стана, за да си върви.

Когато Гонсалес го изпрати и се върна при Мерседес, той каза усмихнато:

— Уловът ни ще бъде добър!

ДУШЕВНИ ТЕРЗАНИЯ

Ирма стоеше в Карлстоун. Едгар не беше се появявал от деня на опасната разходка. Оттогава бяха изминали много дни и Илайза не знаеше как да си обясни отсъствието на своя годеник. Беше решила вече да му пише, когато слугинята извести, че той е дошъл.

Ирма напусна стаята, за да не безпокои двамата млади, а Илайза се затича към годеника си, но се сепна, когато видя в какво състояние се намираше той. Като че ли беше остарял с няколко години. Правеше усилия да се усмихне приятелски.

— За бога, защо си посърнал така, да не си болен? — извика тя.

— Нищо ми няма, мила моя — отвърна той. — Може би съм малко уморен.

— Не можеш да ме излъжеш. Виждам, че нещо ти се е случило.

Те поговориха още малко и Едгар ѝ заразказва някои новини. Илайза стана и се запъти към вратата.

— Къде отиваш? — попита Едгар.

— Да повикам мис Норт.

— Не, недей! Или по-добре повикай младото момиче!

— Защо не искаш да дойде мис Норт?

Учудена, Илайза все пак отвори вратата. Едгар хвърли отчаян поглед към Ирма, когато тя влезе. Беше блед като платно. Когато Ирма му подаде ръка, промълви няколко неясни думи. Тя не можа да си обясни студеното отношение на момъка към нея и след кратък и незначителен разговор напусна стаята под някакъв предлог.

— Едгар — каза Илайза, — как да си обясня твоето държане? Какво означава това? Какво имаш против мис Норт? С какво е могла да те обиди, тя, която е толкова кротка и мълчалива? Не видя ли, че искаше да ти подаде ръка.

— Не забелязах — извини се той. — Нещо не ми е добре.

Едгар се бореше със себе си. Той се беше обвързал с Илайза, но появата на Ирма обърка всичките му планове. Беше като омагьосан от

Ирма и дори се боеше да я види, защото не можеше да се владее пред нея.

— Да повикам ли сега мис Норт? — попита Илайза, като донесе на годеника си чаша лимонада.

— Трябва да си вървя — отговори той, целуна момичето и излезе.

Когато Ирма отново влезе в стаята, Илайза я прегърна и ѝ се оплака от странното поведение на Едгар. Ирма го обясни с някакви неприятности, които Поуел може да е имал в работата си.

На следващия ден Ирма отново се отдаде на мъчителни мисли по своето дете. Юнона се бе върнала, без да донесе никакви положителни вести.

Тъкмо когато бе в градината, изпаднала в мрачно настроение, видя, че Едгар се приближава. Той седна на пейката до нея, загледа я втренчено и дълго мълча. Изведнъж хвана ръката ѝ. Тя се обърна ядосана и стрелна с поглед пламналите му очи.

— Пуснете ръката ми, мистър Поуел. Това е недостойно.

— Изслушайте ме, преди да ме осъдите — промълви Едгар глухо. — Аз много страдам... мисля, че винаги съм ви обичал и че чак сега съм открил това!

— Вие обаче сте сгоден, мистър Поуел — напомни му Ирма. — Вашата годеница ви обожаваше. Не ме карайте да ви презирам.

— Да ме презирате! — въздъхна младежът. — Защото ви казах, че ви обичам — най-хубавото нещо, което може да се каже на човек. Сгоден съм, но не по желание. Сега, когато ви видях, разбрах, че истински мога да обичам само вас!

Ирма се опита да се освободи отново от Едгар, но не можа.

— Ирма, обичам ви, ще полудея от любов към вас! — говореше вече високо Едгар.

— Оставете ме! — извика Ирма. — Вървете си!

— Само една дума още!

— Не, оставете ме! — каза строго Ирма и се освободи от силната ръка на Едгар.

По лицето му се изписа отчаяние.

— Не искам повече да живея! Не мога да живея без вас! Вие нямате милост към мен!

— Не — каза Ирма. — Дори и да не бях равнодушна към вас, пак не бих могла да отговоря на чувствата ви, защото съм омъжена.

— Омъжена ли?

— Да!

— И къде е мъжът ви?

— Отдавна сме се разделили.

— Значи сте свободна!

— Пред съвестта си — не! Никога вече няма да придружа мъж до олтара.

— Но аз ви обичам!

— А аз вас — не! Изпитвам само чувство на признателност, че спасихте живота ми. Вие сте обвързан с това момиче и ще постъпите много жестоко с него, ако вървите постоянно след мен и ме задиряте. Оставете ме на мира! Помислете за Илайза!

Ирма се поклони учтиво и се отдалечи. Последните и думи паднаха като тежък камък върху Едгар Поуел. Обзе го мъка и той прошепна болезнено:

— Ирма, ти беше за мен един хубав сън. Сега и той свърши!

БЕЗ РОДИНА

Ирма се върна бързо в къщата, понеже се боеше да не би Едгар да я последва, отиде в стаята си и като се отпусна на един стол, заплака горчиво. Тя се беше надявала да намери тук една нова родина, но тази нейна надежда се оказа напразна. Нещастieto я преследваше навсякъде. Като че ли съдбата ѝ беше отредила никъде да не намери покой и почивка. Щом и мистър Поуел, един почтен и сдържан младеж, се беше запалил от нещастна любов по нея — той, който бе длъжен да бъде любещ съпруг на една толкова хубава жена, тя вече не вярваше в никого и започваше да се бои, че всеки мъж можеше да се влюби в нея и да я безпокои. Може би някакво тежко проклятие, изречено някога от зла орисница, я преследваше и не ѝ даваше мира! Някаква вихрушка я догонваше постоянно и я оплиташе в тежките си мрежи.

Това бе проклятието на хубостта! Красотата, вложена някога в нея при раждането ѝ с такава щедра ръка от природата, сега се бе превърнала в тежест. Тя ѝ навличаше такива неприятности, така усложняваше отношенията ѝ с хората, че я правеше нещастна, без да може да се спаси. Сега чак тя разбра защо хубостта трябва винаги да бъде свързана с богатство. Блясъкът на златото беше преграда пред неканените гости, които не криеха желанията си и смело протягаха ръка към рядко красивата, но бедна скитница.

Тя си спомни сега много случки от живота си в родителския замък, когато общественият ранг и богатството я бяха покровителствали. А сега от това не беше останало нищо, освен една бедна, никому непозната жена, която страдаше само затова, че се беше родила.

Ирма най-после стана, тръсна глава, за да изгони тежките мисли, и се отправи към салона, понеже Илайза се бе върнала с баща си. Беше решила да остане, като вярваше, че Едгар ще удържи думата си и няма да я задиря повече.

Илайза бързо дойде при нея. Беше разбрала, че годеникът ѝ е дошъл преди няколко часа.

— Къде е Едгар? — попита тя жизнерадостно и доверчиво. — Аз го очаквах едва довчера. Ти поговори ли му, мила Норт?

— Видях мистър Поуел в градината. Вярвам, че още е там.

Младото момиче бързо слезе по стълбата, която водеше към градината, и обиколи тичешком всички алеи, но не намери никого. След малко дойде един слуга и ѝ каза, че Едгар си е заминал, преди да дойде тя. Илайза наведе печално глава.

„Сигурно се е разсърдил, когато не ме е намерил тук — помисли си тя с тъга. — А аз толкова очаквах да го видя тази вечер!“

— Аз съм сигурна, че вашият годеник ще дойде довчера — утеши я Ирма, като се събраха отново заедно. — Вероятно е помислил, че ще се върнете чак вечерта, и не е искал да стои тук напразно.

Но часовете минаваха бързо, започна да се мръква, а Едгар все го нямаше, въпреки че Илайза тичаше почти всяка минута на прозореца, за да види дали не идва. Ирма напразно се опитваше да я развесели.

Изведнъж на прага на полуотворената врата към салона се показва Юнона и тайно направи знак на Ирма да отиде при нея.

— Ето, мисис, писмо за теб. Сега го получих — пошепна негърката и подаде на господарката си едно малко пликче.

Ирма усети, че кръвта замръзва в жилите ѝ. Мистър Поуел щеше да бъде съвършен подлец, ако още настояваше на своите задирания. Тя отиде бързо в стаята си, отвори плика и прочете писмото, което на места бе нечетливо, измачкано и влажно. Сигурно Едгар го бе целувал, преди да го изпрати!

Той пишеше:

„Обична и незабравима Ирма! Простете ми, но по друг начин не мога да се обърна към вас. Като не намерих отговор на любовта си от наша страна, искам поне да изкажа болката си.

Не бих могъл да погледна в бистрите и ясни детски очи на Илайза и избягнах да я срещна, за да мога да остана сам с моята мъка и да се самоизтезвам.

Вечно ще се връща в спомените ми минутата, когато в лодката, наполовина разбита, ви държах в обятията си, безкрайно красива и добра, облегнала доверчиво на рамото ми хубавата си глава. Аз ще живея винаги с това видение до последния час на моя живот.

Вие искате да ви забравя, но това е невъзможно. Не се забравят тежките удари на съдбата!

Не мога да не мисля за вас!

Но аз ще удържа думата си, която ви дадох. Ще бъда верен слуга на Илайза, но не мога да ѝ дам истинска любов, защото моята ще е посветена само на вас!

А сега позволете ми да ви помоля за една среща! Заклевам се във всичко, което ми е най-свято, че няма да ви докосна. Искам само да ви предам онова, което днес не беше възможно да изкажа. Приемете това свиждане като на умиращ, който се нуждае от последната утеха на вярата. Определете ми час, в който ще мога да чуя пак нежния ви глас. Тогава ще ви опиша душевното си състояние и ужасните си мъки, които биха смекчили сърцето и на най-твърдия съдия.

Обещавам ви, че след това няма никога повече да се приближавам до вас и ще ви гледам само отдалеч. Никога и на никого няма да кажа за случилото се между нас.

Ваш до гроб: Едгар Поуел“.

Две големи сълзи се изтърколиха по бледите бузи на Ирма. Тя обаче реши да не се съгласява на исканата среща, понеже се страхуваше, че близостта ѝ до младия мъж би разпалила наново страстта му.

Юнона влезе в стаята ѝ.

— Човекът още чака — каза тя предпазливо. — Той иска да му занеса отговор. Мисис написа ли писмото?

— Почакай още малко! — помоли Ирма. — Ще ти дам веднага отговора. Дотогава пригответи куфарчето ми и събери и твоите вещи. Ще си заминем още днес от Карлстоун.

Юнона се спря уплашена.

— Какво? Ще заминем ли? Днес ли? Защо?

— После ще ти обясня, момиче, сега направи това, което ти поръчах! — каза Ирма. — Почакай само няколко минути, ще ти дам отговора.

Тя взе бързо перо и лист и написа:

„Уважаеми мистър Поуел,

Не се сърдя, а ви съчувствам. Надявам се обаче, че вашата болка е излечима и че вие ще успеете да я излекувате.

На срещата не мога да дойда. Искате твърде много от мен. Ние не трябва да се виждаме никога повече. Още днес напускам тази къща, но искам от вас, мистър Поуел, да устоите на обещанието, което дадохте пред мен.

Съвземете се! Сбогом завинаги!

Ирма Норт“.

— Юнона — каза Ирма, — предай това писмо на човека, който чака. След това веднага събери нещата ни — трябва да тръгнем незабавно. В десет часа, когато домът утихне, ще отида при портичката в градината. Ти ще ме чакаш там с багажа, докато дойда.

Юнона взе писмото и слезе бързо долу. Ирма остана замислена няколко минути, след това взе перото и написа друго писмо, което гласеше следното:

„Любезна мис Клариндън,

Не ми се сърдете, че ви напускам по един съвсем неочакван и странен начин. Причините за това засягат само мен и аз ви моля настоятелно да не ги търсите. При вас бях доволна, че намерих подслон. Но съдбата реши да започна отново да скитам, докато намеря някъде вечен покой.

Вие имате дом и годеник. Желая и на двама ви щастие. Бог да ви пази от всякакви беди. Аз ще се моля за вас!

Ваша признателна: Ирма Норт“.

Ирма остави перото, сложи писмото в плик и написа адреса на г-ца Илайза Клариндън. С какви надежди бе влязла тя в този дом, колко силно обикна Илайза, а сега... Силна буря бе разрушила спокойното ѝ съществуване, бе натрошила гнездото ѝ и беше я тласнала отново към скитническия и пълен с неизвестност живот. След час трябваше да напусне тази уютна къща и пак да започне да странства заедно с Юнона.

Наистина сега нямаше кой да утеши самотната нещастна жена. Само негърката бе едничкият човек, с когото тя споделяше своите терзания и жалби. Юнона не я оставяше никога и винаги, и в най-тежките минути, бе готова да се жертва за своята господарка.

Ирма сложи писмото на масата и въздъхна тежко. След това огледа с тъжен поглед стаята.

ПЪРВАТА ЛЮБОВ

Уилям Тейлър се бе влюбил толкова силно в красивата Мерседес, че беше заслепен. Нейният вълшебен образ постоянно смущаваше въображението и мислите му. На другия ден следобед той пак искаше да посети Мерседес, но Гонсалес го изпревари и дойде при него. Той предложи да направят една разходка. Започна да уверява Уилям, че на него и на сестра му ще им бъде много приятно, ако той ги посещава по-често, всеки ден.

Уилям благодари, обеща, че ще идва често, и добави:

— Обичам безкрайно сестра ви. Това е първата ми и последна любов.

— И тя ви обича — отвърна Гонсалес. — Мога напълно да ви уверя в това. Аз съм ѝ говорил много за вас.

— Много съм ви благодарен.

Неусетно бяха стигнали до дома на Гонсалес. Мерседес посрещна Уилям с многозначителен поглед. Беше облечена в рокля с голямо деколте, която даваше възможност да изпъкнат по-ясно изящните и идеално правилни форми на тялото ѝ.

Гонсалес излезе за малко. В това време Уилям видя у жената блестящите брилянти на графа и му дойде наум една идея.

— Това е много ценна вещ! — забеляза той.

— Нещо като семейна реликва! Не може да бъде подарявана на никого, ако не е член на нашето семейство. Това е едно много рядко, почти единствено украшение. Вие нямате ли нещо подобно? Нали сте много богат, можете да си позволите такова бижу.

— Не съм купувал още накити, защото досега не можех да намеря жена, достойна да ги получи като подарък от мен.

Уилям се разчувства и каза, че вече почти е намерил тази жена и че тя е първата му любов.

— Вярно ли е?

— Да, вярно е, а вярно е също, че аз обичам вас.

Той поиска да целуне ръката ѝ. Тя се отдръпна внимателно. Уилям попита:

— Не ми ли се сърдите? Не ме ли мразите?

Беше коленичил пред Мерседес. Тя каза:

— Но моля ви, станете, какво ще каже брат ми, ако ви завари така?

— О, аз споделих и с него, че ви обичам. Самият той каза, че няма да се противопостави на нашата връзка — каза Уилям и покри с пламенни целувки красивите ръце на обичаната от него жена. — Кажете ми — продължи Уилям, като стана, — безразличен ли съм ви, или храните поне малка симпатия към мен?

— Сега не мога да ви дам никакъв отговор — отвърна иронично Мерседес. — Ще се посъветвам със сърцето си и ще поискам мнението на обичния ми брат.

В това време Гонсалес влезе и любовното излияние беше прекъснато. Уилям скоро след това се сбогува и излезе, защото искаше да остане насаме с мислите си.

— Е, докъде стигнахте? — попита Гонсалес.

— Той е безумно влюбен в мен. Но въпросът не е там. Трябват ми пари.

— Какво говорихте за брилянтите? — попита Гонсалес, без да обръща внимание на другото.

— Той не може да познае, че брошката е фалшива — каза Мерседес и захвърли украшението на масата. — Ето ти тенекето!

— Утре ще притежавам истинско бижу! А този глупак ще купи това тенеке като най-хубаво.

— Добре. Освен това му кажи още утре, че съм съгласна с предложението му и че отговарям на чувствата му.

Когато на другия ден Гонсалес се видя с Уилям, му каза, че Мерседес го обича и макар че е била решила да не се омъжва, сега щяла да промени решението си в негова полза. Уилям беше много развълнуван и покани Гонсалес да отидат заедно, за да купят подарък на своята любима.

Златарят им показва една брилянтна огърлица за 65 000 долара.

— Мерседес има много такива украшения — забеляза Гонсалес.

— След един час ще се върна — каза Уилям на бижутера — и ще купя украшението. Моето име, предполагам, Ви е познато: Уилям

Тейлър, Десета улица.

— Да, радвам се, че ставате наш клиент — поклони се вежливо златарят.

Когато Гонсалес се върна при Мерседес, той ѝ разказа всичко, каквото се бе случило. Прибави също, че е разубедил Уилям да купи украшението, а да ѝ подари само цветя.

След известно време Уилям посети Мерседес. Беше облечен в елегантен костюм. Изглеждаше силно развълнуван и след като изказа няколко комплимента, попита:

— Ще станете ли моя съпруга, Мерседес, ще ме обичате ли?

Той извади от малката кошница с цветя, която бе донесъл, една кутия. Когато я отвори, Мерседес видя вътре прекрасна огърлица.

Мерседес бе очарована, бе готова да удовлетвори всички желания на Уилям, но си спомни, че трябваше да играе ролята на влюбена годеница. Гонсалес наблюдаваше сцената отстрани. Дойде ѝ една идея. Тя не искаше да загуби огърлицата, като я даде на Гонсалес, а реши да отиде при златаря, за да я заложил, и след време да я откупи. Междувременно Гонсалес ловко се вмъкна в стаята, като прекъсна любовните прегръдки на двамата влюбени, и правейки се на непосветен, започна гласно да се възхищава на подаръка.

Мерседес много съжаляваше, че трябва да продадат украшението, за да имат тя и Гонсалес пари, и то много пари.

— Дай огърлицата! — каза Гонсалес властнически, когато останаха сами.

Тя му я подаде, но изказа желание да отиде и тя с брат си при бижутера. Той я разубеди и я укори, че премного се отдава на влечението си към Уилям.

— Иначе на мен ми е безразлично — прибави Гонсалес.

— Едно време беше на друго мнение.

— Да, но моите авантюри с нежния пол са кратки. И най-красивата жена не може да ме увлича дълго. Аз имам само една трайна страст — играта на карти.

Когато той излезе, Мерседес се облече бързо, незабелязано го последва. Тя запомни добре улицата и номера на къщата, в която изчезна Гонсалес. Но и той не се съмняваше, че тя го следи. Бе предупредил преди няколко дни златаря, че ще го посети, защото е принуден да продаде една семейна скъпоценност. Бижутерът го бе

изслушал доверчиво, макар да знаеше, че това е прикриване на истинския произход на украшението. От своя страна Гонсалес беше научил, че златарят се занимава с нечестна търговия.

— Колко? — попита последният.

— Сто хиляди!

— Много е. Не мога да изплатя дори половината.

Накрая се споразумяха за петдесет хиляди долара срещу разписка и с уговорката продажбата да остане в тайна и бижутото да бъде изнесено от Америка. Гонсалес трябваше да подпише разписката. Когато се върна при Мерседес, той съобщи, че старият лихвар му е дал само трийсет хиляди долара. Жената възнегодува, но Гонсалес я посъветва:

— Ти гледай годеникът да ти подари и други скъпи неща.

След това отиде в клуба за игра на карти въпреки предупрежденията на Мерседес. Щом той излезе, тя веднага се отправи към лихваря златар и поиска да купи нещо извънредно хубаво и скъпо, като прибави, че е предназначено за една видна дама, която ще напусне Америка и иска да отнесе оттам хубав спомен.

Мерседес много се зарадва, като видя, че след това уверение бижутерът ѝ показва продаденото от Гонсалес колие. Той поиска седемдесет хиляди долара.

— Много са. Давам само четиридесет!

— На мен ми струва повече!

— Покажете разписката!

Лихварят склони и ѝ я показва. Мерседес я прочете внимателно и извади петстотин долара, които даде като аванс и помоли златаря да скрие настрана украшението. Тя щеше да го вземе след две-три седмици. Търговецът подписа съответната разписка.

МАЙКА И СИН

Госпожа Тейлър, майката на Уилям, беше много възбудена. Тя очакваше след няколко минути синът ѝ да ѝ представи своята годеница. Красивото лице на тази жена беше угрижено. Съобщението, което бе ѝ направил нейният син, беше я изненадало много, въпреки че той нищо не беше ѝ споменал за предизвестията във вестника. На тази благородна и мила жена и майка по би ѝ се харесало, ако синът ѝ си беше избрал за съпруга някое от момичетата от добри семейства в Сан Франциско. Много пъти в разговор с него тя бе дала да се разбере ясно това нейно желание. Сега се чувстваше обидена, че нейният син беше избрал за жена една чужденка, при това вдовица.

Уилям беше ѝ казал какъв е бил животът на Мерседес, разказан му от брат ѝ Гонсалес и приет без съмнения от наивния младеж. Но всичко това не можа да заличи неприятното впечатление, което беше направило неочакваното съобщение на Уилям.

Известиха за предстоящата визита.

Уилям влезе в стаята на майка си с Мерседес, а Гонсалес остана до вратата.

— Ето, майко, доведох ти моята годеница — каза синът дълбоко развълнуван.

Мерседес играеше добре ролята си. Тя блестеше от великолепието като символ на чаровната и победоносна младост. Лека като сърна, тя се отправи грациозно към мисис Тейлър, поклони се, улови нежно ръката ѝ и я поднесе към устните си. Старата дама се възпротиви, но прегърна красавицата и разгледа добре лицето на младата жена.

— Бъди добре дошла, любезна дъще! Благославям решението на моя син да свърже съдбата си с теб и желая и двамата да намерите в тази връзка най-голямо щастие.

Във вълнението си Уилям не забеляза отсъствието на топлота, с която мисис Тейлър би трябвало да произнесе тези думи. Това обаче не се изплъзна от наблюдателния поглед на Гонсалес.

„Жената инстинктивно се съмнява в нещастieto. Не е лесно да измамиш едно майчино сърце!“ — помисли си той.

Уилям представи и бъдещия си шурей, тя изгледа изненадана красивия мъж и му каза няколко учтиви думи.

„И мен подозира — каза си Гонсалес. — Трябва да внимавам!“

Вярно бе, че приликата между мнимите брат и сестра се бе набила в очи на мисис Тейлър. Тя обаче не изрази външно това, а се отнесе доста любезно с Мерседес. Последната искаше да завърже позадушевен разговор, но мисис Тейлър ѝ отговаряше уклончиво и рядко. Уилям, който бе завладян от красотата на годеницата си, не взе почти никакво участие в разговора.

Мисис Тейлър най-после стана и отведе гостите си в апартаментите на голямото здание, което бе нейна собственост. Братът и сестрата, въпреки старанието си да се въздържат, се любуваха на елегантността и добрия подбор на мебелите и подредбата.

— Моят син е последният от рода Тейлър — каза майката на Мерседес. — Затова ще живееш с него в тази къща, а аз ще се оттегля в имението си на село.

Въвлечен в изпепеляваща страст, Уилям не чу тези думи, а Мерседес съжеляваше, че трябваше да се откаже от луксозния и безгрижен живот. Освен това на нея не ѝ беше много добре, че щеше така подло да разруши живота на тези добри хора, които нищо не подозираха. Но угризенията ѝ бързо изчезнаха и тя продължи спокойно да играе докрай безсрамната си роля.

Раздялата беше по-студена, така че и Уилям забеляза резервираното държание на майка си. Мисис Тейлър отведе гостите си до вратата на салона, а Уилям придружи годеницата си до дома, където прекара още един час в разговор с нея.

Младежът гореше от нетърпение да узнае впечатлението, което неговата годеница беше направила на майка му, и побърза да се върне вкъщи. Мисис Тейлър очакваше сина си в салона. По угриженото ѝ лице Уилям разбра, че неговият избор не бе по неин вкус.

— Как ти се вижда Мерседес? — попита я той заинтригувано.

— Много е красива! — отговори жената замислена.

— Така е, много е пленителна и много мила. Аз ще бъда най-щастливият човек на света.

— Да, да — потвърди мисис Тейлър, — привлекателна е...

— Кажи ми искрено, майко, има ли нещо, което не харесваш у Мерседес? — попита внезапно Уилям. — Ти беше много студена към нея. Виждах много добре това. Държа се доста хладно и с двамата.

— Но аз виждам твоята годеница за пръв път и не можех да се държа другояче — отклони упрека мисис Тейлър.

— О, не! Не беше това причината за твоята резервираност! — извика младежът с болка. — Моля ти се, майко, кажи ми откровено не ти ли харесва моята годеница?

— Добре, Уилям, щом искаш, ще бъда откровена. Ти имаш право да ми зададеш този въпрос. Вярно е, че едно неопределено чувство ме подтикна да се държа така, както ти си забелязал. Но това сторих под въздействието на един вътрешен глас, по-силен от желанието да бъда нежна.

Уилям заслуша много внимателно.

— Твоята годеница — продължи мисис Тейлър — е много хубава и симпатична, но на мен би ми харесало повече, ако ти ме послушаш и си избереш за твоя съпруга някоя от тукашните девойки. Твоята годеница е вдовица и по-възрастна от тебе.

Младежът наведе глава и се замисли. Той признаваше пред себе си, че майка му има право. Мерседес наистина беше по-възрастна от него с две години.

— Ти си още твърде млад, Уилям, едва на двадесет години. Би било по-добре, ако беше поискал ръката на някое младо момиче, като Флорънс например. Помисли само какво ще кажат нашите познати. Ще кажат, че си направил голяма грешка и че постъпката ти е необмислена.

— Но аз я обожавам, скъпа майко! — възрази Уилям.

— Тъкмо това ме кара да се замисля и да съм загрижена. Твоята страст, бързото ти сгодяване — всичко това ме кара да мисля, че е станало нещо прибързано. Дано не се разкайваш после, след като се съвземеш от това опиянение.

— Аз ти разказах за нещастната женитба на Мерседес — отговори младият човек малко наскърбен. — По това ти можеш да си направиш извод за нейния благороден характер.

— Но ти не познаваш рода ѝ — каза разумно мисис Тейлър.

— Но защо да го крия от теб — Мерседес не ми направи приятно впечатление, а когато видях брат ѝ, почувствах едно отвращение към

него.

— Отвращение ли? Но защо? Какво те отблъсква у Артур?

— И аз сама не зная как да ти го обясня. Има нещо зловещо, мрачно. Няма да говоря за погледа му. Той е демонски. Очите му са страшно проникателни. От него изпитах страх.

— Но Артур е толкова добър. Той ме е приемал винаги с такова благоволение — настоя Уилям. — Мамо, изглежда ти се лъжеш във впечатленията си.

Мисис Тейлър поклати глава в недоумение.

— Но да говорим за годеницата ти, Уилям — предложи тя.

— И в нейните очи има нещо, което не ми харесва. Вярвай ми, синко! Мерседес много е ходила по света. Моето усещане не ме лъже. Една жена, особено майка, вижда по-ясно това, което нейният влюбен син не може да види.

Уилям знаеше, че майка му го обича много, но си мислеше, че тя бе сърдита затова, че той не си бе избрал за жена момиче от тези, които тя му бе препоръчала, и виждаше в становището на майка си лично настроение, а не обективна преценка.

— Аз вярвам, мамо, че ти си недоволна от мене, защото не поисках ръката на Флорънс — каза той най-после.

— Това аз бих желала от все сърце — каза мисис Тейлър със сълзи на очи, — още повече че зная колко много те обича това момиче.

— Но откъде можех да зная аз това? — отговори Уилям с недоверие.

— Много пъти ти давах да разбереш, че е така, но ти не пожела да ме послушаш — каза майката. — Иначе аз исках да те оставя съвсем свободен в избора ти на жена. Ти можеше да влезеш в едно много почтено семейство. Флорънс е красива и с ангелска душа. Тя би те направила истински щастлив.

Уилям погледна навъсено към пода. Не беше доволен, че майка му намира толкова недостатъци у Мерседес.

— Мерседес ме обича искрено. Тя е вдовица, но е много красива. Защо да не бъда щастлив с нея?

— Кажи ми честно, Уилям, преди да се решиш на тази стъпка, проучи ли добре нейния произход? — попита мисис Тейлър.

— Не — отговори синът смутен. — Нямах възможност, защото братът и сестрата живеят тук от известно време. Едно само зная — че

бившият съпруг на Мерседес е бил притежател на мини. Казвал се е Итърби, известен човек в нашия град.

— Но ти убеди ли се в това от актове или книжа, които да ти докажат, че Мерседес наистина е наследница на този човек?

— Нима мога да направя подобно нещо! — отвърна Уилям малко сърдито. — Гонсалес как ми повярва? Това би било свършено неоснователно недоверие и ако...

— В Сан Франциско всички познават нашата фамилия — прекъсна го рязко майка му. — Това би било напразно, Уилям. Твърде лекомислено е било от твоя страна да се обвържеш толкова набързо и да заложиш щастията си на толкова несигурна карта. Преди всичко е трябвало да проучиш точно техния произход.

— Добре, мамо, аз бих рискувал да направя така, че Артур и Мерседес да се оттеглят. Те лесно могат да разберат това и да заминат по-скоро оттук.

Мисис Тейлър стана, приближи се до сина си и го прегърна чистосърдечно.

— Мили синко — каза тя с насълзени очи, — довери се на майка си, която ти желае само доброто! Послушай ме, докато е още време! Остави на мен да поразпитам с необходимото благоразумие. Щом събера сведения и те се окажат благоприятни, ще оттегля моите съмнения.

— Но, мамо, бъди предпазлива! — помоли Уилям, на когото думите на майка му бяха направили дълбоко впечатление.

— Познаваш ли нашия нотариус? Ще го накарам да проучи тези хора. Той е човек, достоен за уважение, на когото можеш да се довериш.

Както и да бе, Уилям се разтревожи. Той виждаше, че майка му има право. Тя схващаше, че неговата постъпка е била прибързана, защото той едва от няколко дни познаваше Мерседес и брат ѝ. После си помисли за любовта на красивата жена и усети, че вече не можеше да се раздели от съблазнителната вдовица, в която се беше влюбил до полуда.

— Разгледах твоята годеница отблизо — каза мисис Тейлър внушително, което показваше, че отгатна мислите на своя син. — Повтарям ти го, за да се убедиш. Мерседес е вкусила вече от живота! Това е моето убеждение!

— Но двамата с брат си живеят толкова уединено и не приемат никакви гости — каза Уилям. — Мерседес не искаше да се омъжва отново и се реши само от любов към мене.

— Бих се радвала, ако излезе, че не съм права! — въздъхна майката. — Ще отида още днес при нотариуса и ще му поръчам да събере сведения.

— Помоли го също да бъде много предпазлив — каза Уилям. — Не забравяй, че Мерседес е много известна в Аризона.

— Не се осланяй толкова на богатството ѝ, защото то няма да ме сгрее, когато зная, че не си щастлив. Ох, предусещам, че няма да мога да изтърпя тези болки! — въздъхна мисис Тейлър. — И родителите на Флорънс са богати, тя им е единствено дете. Но аз не бих ти я препоръчала, ако не знаех, че и тя те обича. Повярвай ми, Уилям! Тя много ще тъжи, когато научи, че си се сгодил.

— Но аз не чувствам никакво влечение към Флорънс — каза Уилям. — Любовта е нещо особено, тя трябва да е взаимна. Следователно не бих бил щастлив с жена, която не обичам. Аз съм убеден, че ще дойде ден, когато ще одобриш моя избор!

— Да се надяваме — въздъхна майката. — Защото няма да има за мен по-голяма радост от тази да те видя щастлив.

— Бъди сигурна, че това ще стане!

— Направи ли поне някакъв подарък на Мерседес? — попита изведнъж мисис Тейлър.

— Да — отговори Уилям замислен. — Купих ѝ една скъпоценност.

— Скъпоценност ли? А каква по-точно? Защо не ми каза досега?

— Една огърлица — отговори той, като се изчерви, нещо, което не убягна от погледа на майка му.

— Вероятно е била много скъпа? — забеляза тя.

— Така е! Но какво лошо има в това? Тази огърлица пак ще бъде мое притежание един ден. Ти добре разбираш, че аз не можех да поднеса някакъв малочетен подарък на своята годеница!

Ако мисис Тейлър бе настоявала повече пред сина си да ѝ разкаже всичко, би могла да подразбере измамата с подаръка. Тя обаче беше деликатна жена и не искаше да измъчва сина си с трудни въпроси, затова отложи разпитванията за друг път.

— И колко ще стои твоята годеница тук? — попита след малко мълчание.

— Около три седмици — отговори Уилям. — След това ще придружа Мерседес до именията ѝ.

— Това няма да стане! — каза неодобрително мисис Тейлър. — Какво ще каже обществото!

— Но нали мога да замина със съпругата си! — засмя се Уилям.

— Какво? Добре ли чух? — извика мисис Тейлър. — Искаш вече да се венчаеш? За бога, Уилям! Трябва добре да се опознаете. Прекаленото бързане има винаги лоши последствия.

— Това е желанието на Мерседес, мамо, и аз ти казвам искрено, че искам да се венчаем бързо — отвърна Уилям засрамено. — Позволи ми това щастие, защото се обичаме!

— Няма да ти създавам затруднения, сине мой — каза мисис Тейлър с въздишка. — Като майка обаче те съветвам да не бързаш и да поразмислиш. Желая ти само доброто!

Уилям прегърна нежно майка си, която с труд сдържаше сълзите си, и се постара да я успокои.

— Какво ще кажат нашите приятели и познати за това? — попита обезпокоена мисис Тейлър.

— Ще помислят, че съм се запознал с Мерседес отдавна — успокои я Уилям.

— Значи така! Ти искаш да свържеш живота си с една испанка? Аз не позволявам това, защото по-късно всичко ще се разбере. Сега обаче ме остави сама! Трябва да се успокоя, защото много се разтревожих. Ще размисля малко на спокойствие върху това, което става. За отлагане на женитбата и дума не може да става вече, защото то би означавало, че нямаш доверие в годеницата си.

— Не се сърди, мамо. Аз обичам много Мерседес и едва смогвам да чакам времето, когато ще се венчаем. Моля те да ми простиш желанието да бързам, с което отговарям на условието на Мерседес — каза Уилям, целуна майка си и напусна салона.

Мисис Тейлър погледна тъжно към вратата, през която бе изчезнал Уилям, после промълви:

— Господи! Запази лекомисленото ми чедо и направи така, че моите нерадостни предположения да се окажат неверни. Дано не изпадне в много голямо нещастие.

ТВЪРДЕ КЪСНО

Ирма беше напуснала незабелязано вилата в Карлстоун след оня нещастен ден и бе заминала още същата нощ за Огъста, за да си потърси нова работа. Изминаха обаче няколко дни, без тя да може да намери нещо подходящо за нея, въпреки че от сутрин до вечер обикаляше града с Юнона. Вярната негърка се беше отдала изцяло на господарката си и бе предложила да работи вместо нея, но Ирма бе отхвърлила предложението ѝ.

Една вечер Юнона влезе весела и погледна със загадъчен поглед Ирма. Двете заемаха една стая.

— Е, защо си толкова радостна? Да не си намерила нещо добро? — попита Ирма учудено.

— Да, мисис — отвърна черното момиче, — нали тук е гората, където мисис загуби детето?

— Но защо? — трепна Ирма. — Да не си научила нещо за Лидия? Говори, виждаш нетърпението ми! Боже, какво ли пак ще чуя!

— Юнона разбра, че един фермер от гората бил намерил детето — обясни негърката.

Наистина тя бе научила случайно, че един заселник на име Милтън намерил някакво дете и че то било още при него. Ирма не затвори очи през цялата нощ и на следващия ден, преди да изгрее слънцето, тя вече пътуваше заедно с Юнона в един файтон, който ги возеше към мястото, което бяха показали на негърката. Никой не би могъл да си представи онова, което изпитваше сега нещастната майка. Тя се питаше дали няма да бъде излъгана пак в надеждите си. Дали и този път намереното дете нямаше да е Лидия? Твърде често се беше лъгала, затова сега пристъпваше с недоверие.

Най-после навлязоха в гората. Ирма погледна треперееща къщата, в която предполагаше, че се намира детето. Тя скочи от файтона, подпомогната от Юнона, и се приближи до един млад мъж, който поздрави учтиво хубавата чужденка.

— Търся своето изгубено дете — каза майката. — Чух, че тук се намирало едно момиченце.

— Не. Не е при мен! Моят предшественик действително имаше едно момиченце, което бил намерил в гората.

— Този чифликчия Милтън не е ли вече тук? — попита Ирма изплашена.

— Преди няколко дена замина да търси щастието си на юг. Но момиченцето не е вече при него!

— Не е ли при него? Къде е тогава? — попита запъхтяна Ирма, която вече беше решила да тръгне след Милтън.

— Взе го някакъв чужденец, който твърдеше, че детето било негово, и възнагради богато Милтън.

Ирма въздъхна с облекчение. Значи детето не е било Лидия, щом са го разпознали родителите му и са си го взели.

— А вие познавахте ли Милтън? — продължи да пита тя. — Бяхте ли виждали детето?

— Да — отвърна веднага новият заселник. — Много пъти съм държал малката на ръце. Тя изговаряше само няколко английски думи и не знаеше друго, освен че се казва Лидия. Постоянно питаше за майка си.

Човекът се уплаши, като видя, че при последните думи Ирма залитна, и едва успя да я задържи. Юнона също притича и пое господарката си от ръцете на мъжа. Сълзите ѝ се стичаха по черните бузи.

— Мисис! Мисис! — викаше тя, задавена от вълнение. — О, боже!

Ирма отвори очи и като се опомни, извика:

— Това е било моето дете, моята скъпа Лидия! Можете ли да ми опишете човека, който го е взел?

— Не, защото не съм го виждал — отговори младият мъж искрено. — Милтън беше упоен от радост от многото пари, които беше получил, а пък жена му плачеше, че ѝ взели детето — тя го обичаше твърде много. А откриването и разпознаването на детето от родителите му се дължеше на едно украшение.

— Какво? — попита Ирма, която едва сдържаше дъха си.

— Не беше ли кръстче с брилянти?

— Не го видях добре, но мисля, че беше нещо подобно. На обратната му страна имаше издълбани някакви букви.

— Лидия е била — въздъхна Ирма. — Благодаря на бога, че е жива! Но кои е могъл да я вземе?

Въпреки тази неизвестност Ирма се чувстваше щастлива, защото Лидия не бе загинала тогава в гората.

— Милтън ми съобщи името на човека — каза заселникът, като се мъчеше да си го спомни. — То завършваше на „хайм“ или „хайн“, или...

— Норхайм? — прекъсна го Ирма едва дишаща, уверена напълно, че Норт си е послужил с промененото си име, както бе правил и друг път.

— Да, да, мисля, че беше нещо такова. Немско име беше.

— Да, този негодник е взел детето — прошепна Ирма отчаяно. — Но аз ще го намеря и с божията помощ ще изтръгна Лидия от ръцете му.

Сигурна, че детето се намирало в ръцете на Норт, Ирма си помисли, че засега Лидия не бе заплашена от никаква опасност, понеже Норт тепърва щеше да си послужи с нея, за да привлече бившата си съпруга.

— И колко време е стояло детето тук? — след кратко мълчание попита Ирма.

— Повече от половин година. Това го зная със сигурност, понеже бях най-близкият съсед на Милтън и по-късно купих неговата ферма. Напоследък отсъствах дълго време по работа, иначе бих могъл да ви дам подробни сведения.

— А не знаете ли накъде е заминал непознатият с детето?

— Мисля, че към западните щати. Той не бил сам, придружавали го други двама, както ми каза Милтън.

„Помощниците на Артур!“ — помисли си Ирма и трепна при мисълта, че Лидия трябваше да следва престъпника в нечестния му живот. Тя се надяваше, че скоро ще получи покана за среща от Норт, понеже предполагаше, че Хосе я бе проследил и дори го бяха виждали в Карлстоун. Въпреки че й беше лесно да го направи, Ирма не беше в състояние да заяви на полицията къде се крие Норт. Като не можа да научи нищо повече от заселника, тя се върна с Юнона в Огъста,

убедена, че Норт е някъде наблизно. Един тежък товар бе паднал от гърба ѝ. Тя знаеше, че Лидия е жива, а това за нея бе много.

Привечер стигнаха в Огъста и Ирма се отправи бързо към дома си, очаквайки да получи някакво известие от Норт. Като стигна там, видя хазайката си, която я чакаше с нетърпение.

— Ах, добре че пристигнахте, мисис — каза жената. — Един господин пита няколко пъти за вас и сега ви чака горе. Качете се веднага.

— Един господин ли?

„Да не би да е дошъл самият Артур?“ — помисли си тя.

— Да, един стар господин — потвърди хазайката. — Не ми каза името си и защо е дошъл. Искате да говори лично с вас.

Ирма бързо изкачи стъпалата и влезе в стаята. Един възрастен човек с почтен вид стана от стола и учтиво я поздрави.

— С мисис Норт ли имам честта да говоря? — попита той, видимо впечатлен от красотата на Ирма.

— Да! С какво мога да ви услужа? — отвърна Ирма внимателно, очаквайки известие от Норт.

— Аз съм агент в местната полиция, от която съм натоварен да ви предам една заповед.

— Какво? От полицията ли? — смая се Ирма. — Но това е невъзможно. Трябва да има някакво недоразумение.

— Съвсем не — възрази агентът. — Благоволете да ми отговорите на един въпрос. Били ли сте някога в Ню Йорк компаньонка на мисис Гулд, съпруга на някой си Йохан Гулд?

— Да — отговори Ирма бавно, обзета от предчувствие за близко нещастие.

— Благодаря ви — каза агентът приятелски, като не сваляше състрадателен поглед от ангелското лице на Ирма.

— Да се надяваме, че делото ще се развие във ваша полза. Но засега трябва да се подчините на заповедта.

— Каква заповед?

— Не можете да излизате от Огъста до второ нареждане. Надявам се, че така ще постъпите и няма да ни причините неприятности.

— С други думи, ще бъда арестувана, ако напусна Огъста? — осведоми се Ирма.

— Засега тази възможност е изключена — отвърна агентът. Той дълбоко съжаляваше пленителната жена, която стоеше смутена пред него и го гледаше с големите си кротки очи.

„Тя не може да бъде престъпница — мислеше си той, — освен ако очите ми ме лъжат. Мога да се закълна, че тя е невинна.“

— Нали ще зачитате нарежданията на полицията? — каза той високо.

— Разбира се, не мога да постъпя по друг начин — отговори Ирма, като се поклони леко.

Агентът напусна стаята. Ирма падна на един стол и избухна в плач, а Юнона се опитваше да успокои господарката си, чиито страдания започваха отново.

ЖЕРТВА НА ИЗМАМНИЦИ

Уилям беше заедно с Гонсалес, който веднага забеляза печалния му вид и го отрупа с въпроси, като сам разказа някои неща от своя живот и му призна, че е жертва на една голяма страст — играта на карти.

— Вчера например загубих голяма сума — каза Гонсалес. — Сега трябва да искам от Мерседес пари.

— Но това не е необходимо — възрази Уилям. — Аз ще ти помогна да изплатиш дълга си.

Уилям даде на Гонсалес двадесет хиляди долара. След това двамата отидоха да купят на Мерседес кон за езда. Уилям беше страстен ездач и искаше да научи и нея на този спорт. Конят струваше осем хиляди. И Мерседес, и Гонсалес обмисляха, всеки поотделно за себе си, как да оскубят повече доверчивия и услужлив Уилям. Конят, който той купи на Мерседес, беше хубав и тя много се зарадва, но Уилям бе загрижен. Беше похарчил вече от наследството си сто хиляди долара, а сега Мерседес бе пожелала да има ново бижу. Тя го заведе при един златар и там той купи една брошка за пет хиляди долара. След като се разделиха, Мерседес я продаде за тридесет хиляди долара и Гонсалес много се ядоса, като научи за това. Но мексиканката имаше остър език и се озъби на Гонсалес, като му каза, че знае за скриването на двадесетте хиляди от продажбата на първата огърлица, и му показва дулото на един револвер, което доста го стресна.

— Ти си демон — изръмжа той.

Мисис Тейлър гледаше, изпълнена с тъжни предчувствия, бледото лице на своя син, който стоеше пред нея и напразно търсеше подходящи думи, за да я осведоми за положението, в което бе изпаднал.

Но нямаше място за мислене. Единственият изход бе да поиска от майка си пари, затова ѝ каза решително:

— Майко, можеш ли да ми дадеш няколко хиляди долара? Имам голяма нужда от пари за някои непредвидени разходи.

— Но, Уилям, как да те разбирам? Нима нямаш повече пари? Само няколко седмици са изминали, откакто получи наследството.

— Не се сърди, мамо, но купих на Мерседес скъпи подаръци. Те пак ще бъдат мои, така че парите, дадени за тях, не са изгубени.

— Повтарям ти, че не те разбирам — отговори мисис Тейлър. — Ти получи от мен сто и петдесет хиляди долара. Кажи ми къде ги похарчи?

— Купих на Мерседес една огърлица. Тя беше много скъпа.

— Колко струваше?

— Шестдесет и пет хиляди. Но всъщност тя е по-скъпа.

— Уилям! — извика отчаяна мисис Тейлър. — Ти наистина искаш да ме разориш! Знаеш, че те обичам повече от всичко на света, но трябва сериозно да те укоря за тези необмислени работи, които си направил. Изхарчил си наведнъж парите на вуйчо си, който ги е пестил цент по цент. Не очаквах такова лекомислие от твоя страна.

Младежът сведе очи.

— А какво направи с остатъка от парите?

Уилям с вълнение разказа на майка си как бе похарчил и останалата сума. Мисис Тейлър имаше вече съвсем ясни основания да подозира Мерседес и брат ѝ. Тя твърдо увери Уилям, че той никога повече няма да види нито парите си, нито подаръците.

— Ти вярваш в думите на твоята годеница, че е богата и притежава мини в Аризона. Дори и така да е, в Аризона мините изискват големи разходи и мнозина собственици на мини са се разорили. Наистина аз разполагам с богатство — прибави измъчената жена, — но няма да се съглася да ги дам нито на Мерседес, нито за предприятие, което няма никакви изгледи за успех. Това, с което трябва да живееш, когато се ожениш, ще го имаш, но повече нищо не давам!

— Ти си много добра, майко!

— Ще ти дам само десет хиляди долара! Не повече! Не разбирам любов, която се изразява само в пари. Виждам, че твоята годеница те мисли за много богат.

Когато Уилям излезе и размисли по-основно върху нещата, за момент също се усъмни в искреността на Мерседес. Но когато я видя отново, той забрави всичко. Освен това Гонсалес отново му се оплака, че е загубил нови суми и му трябват още двадесет хиляди долара.

Уилям реши да отиде при златаря, който бе купил огърлицата на Гонсалес. Тук той видя в един момент огърлица с брилянти, същата като онази, която той подари на Мерседес. Когато се видя с нея, поиска да види огърлицата, която беше ѝ купил. Тя закри лицето си с ветрилото. Ужасна червенина покри бузите ѝ. Помисли си, че Уилям бе открил тяхната измама, но не изгуби самообладание, а търсеше начин да разубеди годеника си.

— Артур заключи огърлицата в сандъка — каза тя уверено. — Съжалявам, че не мога да ти я покажа.

Понеже Уилям сподели с нея съмненията си, тя го успокои и каза, че утре ще поиска от брат си огърлицата и ще му я покаже.

Когато Мерседес разказа на Гонсалес случилото се, последният се разяри и каза:

— Утре ще изгоня този глупак!

— Не можеш да направиш това, защото ще стане по-лошо. Остава ни само едно: да бягаме.

— Тогава ние ще бъдем изиграните.

— Не. Има още една възможност — забеляза Мерседес. — Ще отида при златаря и ще уредя работата.

Решиха да си поискат обратно огърлицата от златаря и ако планът не успееше, тогава да избягат. Старецът отначало доста се усъмни и не искаше да предаде огърлицата. Той виждаше, че за нея се интересуват вече трима души, всеки по своя собствена подбуда, и бе готов да върне дадените петстотин долара. Мерседес беше отчаяна. Най-после тя успя да склони златаря да дойде вечерта у тях и да покаже огърлицата на предполагаемата ѝ господарка срещу съгласието на Мерседес да му върне авансовата разписка. Освен това тя се принуди да му обясни, че господинът, който разглеждал тази огърлица, е неин годеник и той ѝ я беше подарил.

Когато златарят дойде, тя му даде разписката, взе огърлицата и отиде в съседната стая да ѝ я покаже на Уилям, както му беше обещала, за да го заблуди, че украшението е у нея. Уилям ѝ повярва и не схвана лъжата. Мерседес влезе в съседната стая и предаде украшението на бижутера. Когато пак се върна при Уилям, тя го упрекна, че не е нежен с нея и че я огорчава. Съобщи му също, че е получила сведения от управителя на мините си за появата на някаква подземна вода, застрашаваща целия добив на руда.

— Това идва ненавреме — каза тя. — Сега нямам пари за поправка. А очаквам от мексиканското правителство един милион долара, дължими ми от продажба на сребро.

Мерседес прибягна и до друга хитрост.

— За да се предпази мината от наводнение, доставих специални машини. Понеже те трябваше да се платят веднага, изпратих чек от банка „Калифорния“. Банката приела чека, но понеже тук съм чужденка, отказала да изплати сумата — половин милион долара — и иска гаранцията на някое познато за нея лице.

— Нищо по-лесно от това — извика Уилям. — Моето име е познато на тази банка, понеже имуществото на майка ми е вложено там. Аз ще ти дам исканата гаранция и ти веднага ще можеш да си получиш парите по чека.

— Много ти благодаря — каза Мерседес и целуна горещо своя годеник. — Правиш ми голяма услуга. Иначе това е само една формалност. Ела утре да ме вземеш и да отидем заедно в банката.

Когато Гонсалес дойде, Мерседес му нареди на следващия ден да представи пред някой нотариус документите, които я сочеха като притежателка на мини в Сонора и Аризона, и да поиска да му се издаде един чек за петстотин хиляди долара от банка „Калифорния“, като в него се отбележи, че гарант е Уилям Тейлър.

— Ти си страшен дявол! — каза Гонсалес.

— Не по-малък от тебе.

— А мините в Сонора?

— Има такива в Испания. Тези актове са фалшифицирани.

Гибелта на лековерния Уилям се подготвяше все по-решително.

АНОНИМНО ПИСМО

Измина една седмица. В двореца на семейство Тейлър трескаво се приготвяха за сватба. Един ден Уилям получи анонимно писмо. Той прочете:

„Извинете, че ви безпокоя. Стар приятел съм на фамилията ви. Давам ви съвет: отложете сватбата. Проучете предварително миналото и положението на вашата годеница. Тя съвсем не е онова, което претендира да бъде. Човекът, който живее сега с нея, няма добри намерения към вас.

Х“.

Старият нотариус, когото мисис Тейлър бе натоварила да събере сведения за Мерседес, беше съобщил, че в Аризона наистина има имения на името Итърби и че те дават добри доходи. Това писмо сега раздразни Уилям. Освен това банката не беше платила още чека на Мерседес поради някакви формалности.

Когато Уилям се видя с Мерседес, ѝ показа писмото. Красавицата побледня. Гонсалес също се уплаши, като прочете писмото. Когато Уилям си отиде, двамата подлеци решиха да действат бързо, за да успеят да осребрят чека и да избягат.

На другия ден пред Уилям се представи самият автор на анонимното писмо — мистър Глоувър. Отначало младежът се нахвърли върху него много ядосан, но с такт и голямо хладнокръвие непознатият доброжелател увери Уилям в своето непогрешно наблюдение и добри чувства. Той разказа, че родителите на Мерседес са били акробати и самата тя е била такава, а също така и че нямала никакъв брат.

Глоувър показва една снимка на Мерседес в акробатски костюм. Уилям взе снимката.

— Освен това първоначално тя е била жена на един клоун и после се е омъжила за някой си Итърби. Има и дете, подхвърлено в яслите. И този Итърби, като разбрал, че тя му изневерява, я изгонил. След смъртта му се говореше, че е умрял от отравяне.

Освен това Глоувър показва едно писмо на Мерседес, с което тя изявява съгласието си да се яви на любовна среща още като омъжена със самия Глоувър. Той прибави, че има намерение веднага да направи необходимото за арестуването на Мерседес, понеже вижда, че Уилям е попаднал в мрежата на опасни изнудвачи и фалшификатори.

— Тя няма никакви мини. Наследниците на мъжа ѝ ги оспориха и ѝ ги отнеха.

— Но защо не ме предупредихте по-рано? — отчая се Уилям.

— Защото дойдох в Сан Франциско вчера и узнах, че сте се сгодили за Мерседес Итърби, в която познах бившата клоунка. Много хора е излъгало нейното красиво лице — добави Глоувър. — Освен това писмата от управителя на нейните мини също са фалшифицирани.

Уилям щеше да полудее. Той не можеше да си намери място. Отиде да подслушва около къщата на Гонсалес и чу как последният каза:

— Чудно защо днес Уилям не се яви.

— Добре, че не дойде. Вече продадох огърлицата и втори път не бих могла да го излъжа — каза Мерседес.

Уилям подскочи като ужилен.

— За жалост не можахме да продадем и коня! — каза Гонсалес.

— Утре вече трябва да бягаме, получихме всички пари — каза Мерседес. — Днес срещнах един познат, който хубаво ме огледа — добави тя.

— Да, трябва да се пазиш, защото хората подозират, че си отровила мъжа си.

— Ти да мълчиш за това!

На Уилям всичко му стана ясно. Той не можа повече да се стърпи, скочи през прозореца и извика:

— Подлеци! Сега ще получите наказанието си! — и стреля по Гонсалес. Той падна като сноп на земята. Мерседес побягна. Уилям я гонеше, но тя успя да се вмъкне в една врата и да я затвори бързо след себе си.

В това време Гонсалес, който се беше престорил на убит, се свърза от слабото нараняване на ръката и когато Уилям си отиде, намери Мерседес.

Уилям се скиташе безцелно из улиците, докато се съмна. Той отиде в банката „Калифорния“ и там узна, че няколко минути преди да дойде, Гонсалес е успял да осребри чека. Веднага изпратиха полиция да търси този човек, понеже Уилям обясни в какво се състои работата, но всичко беше напразно. Уилям Тейлър бе разярен, фамилията Тейлър беше разорена.

МАЙЧИНО СЪРЦЕ

Мисис Тейлър посрещна сина си уплашена. Нейните предчувствия, подозрения и предсказания се бяха сбъднали. Смазан, с разбит дух, крайно отчаян, Уилям ѝ разказа всичко, което бе станало. То бе потвърдено и от едно писмо от нотариуса, което пристигна в следващия момент. Краката на Уилям се подкосиха.

— Стани, синко! — промълви мисис Тейлър. — Аз ти простих всичко.

Но когато той ѝ съобщи, че са разорени, останали съвсем без средства, нервите ѝ не издържах и тя изгуби съзнание. След много време от нейните треперещи устни се изтръгна лека въздишка.

— Уилям — прошепна тя с едва чул глас, — разкажи ми всичко с целия му ужас. Искam да знам всичко.

Младежът разказа как бе станал гарант за чека на прелъстителната жена, след това — онова, което се бе случило в тази ужасна нощ. Когато свърши разказа си, мисис Тейлър облегна уморено главата си на стола.

— Мамо, мила, скъпа мамо! — извика младежът отчаян. — Не ме проклинай за лекомислието ми. Аз ще поправам всичко: ще работя денем и нощем, ще прося, ако стане нужда, само не ме отблъсквай!

— Уви! Ако баща ти беше още жив, не би могъл да преживее този срам.

— Да. Аз се опитах днес да сложа край на страданията си — отговори Уилям. — Много мислих и реших да не живея повече, но си спомних за тебе. Само ти имаш права над мен сега. Ще се откажа от всичко и ще живея само за теб. Нищо няма да ми тежи, когато се касае за тебе. Ще платя за лекомислието си с тежка работа и постоянни угризения на съвестта, които ще ме преследват до края на живота ми.

Мисис Тейлър хвана нежно с двете си ръце главата на сина си. Майчината любов я застави да прости грешката на своето дете.

— Прощавам ти, сине мой — каза тя кротко. — Ти наистина си сгрешил, но си още много млад и неопитен. Какво могат да бъдат

моите упреци и страдания? Мъките ти напоследък са побелили косата ти и са те състарили преждевременно. Ти си наказан много повече, отколкото заслужаваш.

Уилям стоеше на колене и целуваше горещо ръцете на майка си. Сърцето му се топеше от мъка.

— Добрата ми майка! — изстена той. — Благодаря ти за добрината, която не заслужавам. Заклевам ти се, че отсега нататък моят живот ще принадлежи само на тебе и ти никога вече няма да имаш повод да се оплачеш от мене. Кълна ти се тържествено, ако бог ми помогне, да работя до последни сили, за да не се лишиш от нищо.

Тъжните очи на мисис Тейлър се спряха с любов върху сина ѝ.

— Не представяй бъдещето в толкова черни краски, синко — милваше го и го утешаваше тя. — Вярно е, че загубихме имуществото си, но все пак има надежда престъпниците да бъдат хванати. Дори и това да не стане, пак ни остават няколко хиляди долара от тази къща, която можем да дадем под наем. Този приход ще може да покрие дневните ни нужди. От друга страна, аз имам влиятелни роднини и приятели, които ще намерят за тебе доходна и сносна работа. Не се отчайвай, имай кураж и забрави ония подлеци, които отровиха твоята младост.

— Как ще ти се отблагодаря за тази жертва, мамо? — извика Уилям.

— Отсега нататък те моля само едно — продължи жената, — вслушвай се в съветите ми. Не забравяй, че аз вече нямам нищо друго, освен тебе, че съм твоя майка, която те обича повече от себе си, и че ти прощавам всичко.

— Ти вече няма да има за какво да се оплачеш от мен! — обеща Уилям. — Ще ти докажа това не само на думи, но и на дело.

Мисис Тейлър прегърна сина си. Чувството ѝ на увереност, че отново е спечелила сърцето на своя син, я накара да забрави загубата. По-рано тя се страхуваше, че хубавата жена ще отчужди от нея обичния ѝ син, но сега виждаше, че това не е така.

Изведнъж Уилям усети, че главата на майка му натежа на неговото рамо. Той погледна загрижено лицето ѝ, което носеше отпечатъка на силното душевно преживяване. Като се боеше да не би майка му да получи втори припадък, той я намести удобно на едно кресло.

— Какво ти е, мамо? Ти си толкова променена! — попита той изплашен.

— Не знам, изведнъж ми стана зле — оплака се мисис Тейлър с отслабнал глас. — Моля те, дай ми малко вода!

Уилям с треперещи ръце поднесе чашата до бледите ѝ устни.

— Мамо, мамо! — извика той уплашен. — Какво ти е? Зле ли ти е? Да повикам ли лекар?

Мисис Тейлър кимна одобрително. Уилям изпрати един стар домашен приятел, който живееше наблизо, да отиде веднага за лекар. После улови студените ръце на майка си. Още красивото лице на мисис Тейлър бе посиняло. Тя дишаше трудно и не отговаряше на въпросите на разтревожения си син, само от време на време се чуваше неразбираем шепот.

— Умирам! — прошепна тя с едва доловим глас.

— Мамо! — извика Уилям. — Говори, за бога! Мамо, не ме оставяй! Какво ще правя съвсем сам на този свят!

— Бъди здрав, Уилям! Аз ти простих. Бъди щастлив! Ти си мъж, дръж се като такъв и се научи да побеждаваш!

— Не, не, мамо! — извика отчаян Уилям. — Не ми ли стигат моите мъки? Трябва ли да те изгубя? Мамо — извика той още по-силно, — чуваш ли ме?

— Бог да те благослови, Уилям, скъпи, мили ми сине! — едва се чуваше шепотът от нейните бледи устни.

Междувременно тежки бързи крачки се приближиха до вратата. Лекарят, доста стар човек, влезе в стаята. Той погледна бездушното тяло и поклати тъжно глава. Чу се отчаян вик и нещастникът се хвърли върху майка си.

— Жива ли е? — извика Уилям.

— Кураж, мистър Тейлър! — каза лекарят развълнувано. — Майка ви вече не е жива. Апоплектичен удар!

Синът грохна до мъртвото тяло на майка си, като целуваше изстиващите ѝ ръце. Лекарят мина в съседната стая. Тейлър страдаше ужасно. Майка му беше последната му връзка със света. Той стана, извади един револвер от джоба си и погледна оръжието с горчива усмивка. То щеше да му послужи като инструмент за отмъщението. Сложи го в шкафа, после извади друг, зареди и него и го сложи в джоба си. След това се приближи до мъртвата и я целуна по челото.

— Сбогом, мамо! — прошепна той. — Ще се видим там горе.
Напусна стаята, където смъртта отне последната му утеха.

— Сега ще се върна на мястото си. Последният Тейлър трябва да
измие с кръв безчестието на стария род — прошепна той.

КРАЯТ НА ИЗМАМЕННИЯ

Във вилата, в която бяха живели Гонсалес и Мерседес, слугите потриваха ръце и споменаваха с неприлични изражения избягалите си господари. Вестта за бягството на мнимите брат и сестра се бе разнесла из града надлъж и нашир и слугите очакваха всяка минута пристигането на кредиторите. Не мина много време и дойде търговецът на мебели. Той заповяда да вдигнат незабавно цялата мебелировка, като псуваше и ругаеше непрекъснато.

Един снажен човек изкачи бързо стълбата.

— Какво правиш тук? — извика той яростно.

— Господине, вие луд ли сте? — обърна се към него търговецът. — Аз дадох тези мебели под наем, значи са мои.

— А ето акта за продажбата им — кресна снажният господин. — Синьор Гонсалес ми продаде всичките си мебели. Нямате право да се докосвате до нито един от тях.

Докато двамата се караха, и други лица се появиха на сцената. Това бяха занаятчии, хлебари, месари, представители на разни модни магазини. Всички викаха и протестираха, че са били излъгани с големи суми. Слугите още от сутринта бяха оставили на сигурно място всички предмети, предназначени за зестра и гардероб на двамата съучастници, така че кредиторите не намериха нищо, освен празни долапи и куфар — нещо, което още повече ги ядоса. Скоро и слугите бяха обвинени в съучастничество на господарите си. Те отговориха на мъмренията и заканите на кредиторите с доста неблагоприлични думи. Караницата взе сериозен размер и за кратко време буйните американци се хванаха за косите.

— Ето го мистър Тейлър! — извика изведнъж един от борещите се. — Годеникът на онази дама трябва да отговаря за всичките ни загуби.

Тази дума падна като искра в барут. Всички се втурнаха към нещастния младеж, като го нагрубяваха, псуваха и хокаха.

— Държа вас отговорен за всичко, мистър Тейлър! — каза търговецът на мебели. — Вие ще ме обезщетите за всички нанесени загуби.

— Разбира се! — извика един слуга. — Ако не ми платите месечната заплата, ще ви дам под съд.

Уилям гледаше като луд тази бясна тълпа. Той обаче не даде никому отговор и мълчанието му още повече раздразни множеството. То започна да преминава от заплахи към действие. Изведнъж дойде неочаквана помощ за Уилям. На прага се показаха няколко полицейски агенти. Те веднага схванаха положението и освободиха младия човек, нападнат от всички страни.

— Махнете се всички! — извика полицейският пристав. — Докато не дам специално разрешение, никой да не смее да пристъпи прага на тази къща!

Полицаяте изтласкаха безцеремонно измамените и разгневени кредитори, които напуснаха вилата с ругатни и обиди. Когато след това комисарят се огледа за Уилям, той беше изчезнал.

Нещастният младеж бе изкачил стълбите и бе влязъл в малкия салон, където бе прекарал толкова щастливи часове. Той погледна с размътен поглед по всички ъгли и кътчета на великолепия салон. Там, в мекото канапе, бе виждал много пъти лениво изтегната красивата жена. Там той бе седял до нея и бе ѝ шепнал нежни любовни думи, на тази измамница.

Долу на пода той забеляза красива кърпа. Когато я вдигна, го лъхна онзи упоителен парфюм, който Мерседес харесваше най-много. Сега вече в гърдите му избухнаха болките и мъките на измамената любов. Той усещаше, че презира онази жена до дъното на сърцето си, но любовта му към красивата Мерседес беше толкова пламенна, че мисълта за нея го пронизваше като хиляди остри ножове. За момент си помисли дали не трябваше да изостави всичко и да тръгне да преследва бегълците, но скоро изостави тази идея, понеже чувстваше, че не бе в състояние да живее повече. Сега имаше една-единствена цел: да сложи бързо край на угризенията си.

Уилям се разхождаше бавно напред-назад. Главата му гореше в огъня на силна треска и цялото му тяло трепереше.

Отиде до прозореца. Тук, на това място, беше стоял много често с годеницата си и бе ѝ шепнал любовни признания, чертаейки планове

за бъдещето с пламенен поглед, вперен в красивото лице на обаятелната жена. В същия този спокоен ъгъл възхитителната Мерседес го беше прегръщала с топлите си и меки като кадифе ръце и бе отговаряла с гореща страст на пламенните му целувки.

Той изстена в отчаянието си. Въображението му извика пред очите му образа на починалата му майка, но той скоро го забрави. Мислеше само за любимата си жена, която беше съкрушила сърцето му по един толкова коварен начин. Пред него изникваха картините на онези хубави вечери, когато бе седял до Мерседес и бе се люлял в златните люлки на светли мечти. Всичко това обаче бе отминало и сега пред него се отваряше черна пропаст, през която трябва да премине всеки смъртен.

Полицейските агенти не знаеха, че нещастният мистър Тейлър се намираше на горния етаж. Те чакаха анкетната комисия, която трябваше да пристигне всяка минута. Междувременно влезе в стаята един възрастен господин. Това беше мистър Глоувър. Идваше да се представи според обещанието, което бе дал на Уилям. Беше разбрал от един стар слуга за бягството на престъпниците и същевременно бе узнал, че мистър Уилям беше тук, във вилата, напусната от обитателите ѝ.

— Бих желал да говоря с мистър Тейлър — каза той решително на един от комисарите.

— Мистър Тейлър ли? — отвърна полицаят и неволно трепна. — Той си отиде по-рано. Изпразнихме вилата, понеже всеки момент ще дойде анкетната комисия, за да състави протокол за случая.

— Тогава ме извинете! — отговори мистър Глоувър и се отправи към вратата.

В същата минута откъм горния етаж се разнесе гръм.

— Какво ли ще е това? — извика комисарят, като скочи. — Това бе изстрел от огнестрелно оръжие.

Мистър Глоувър се затича преди агентите, като предчувстваше какво се бе случило. Като стигна горе, бързо отвори вратата на салона.

— За бога, мистър Тейлър! — извика той уплашен. — Мистър Тейлър, можете ли да ме чуете?

Представителите на полицията влязоха в салона и видяха с ужас мистър Глоувър да коленичи пред Уилям, като предпазливо повдигаше главата му нагоре. Нещастният младеж се бе застрелял. Една страшна

рана зееше в гърдите му и от нея бликаше кръв. Край него се търкаляше револверът, от чиято цев още излизаше тънка струйка дим.

— Мистър Тейлър, мистър Тейлър! — викаше разтревожено мистър Глоувър. — Не помислихте ли какви страдания ще донесете на майка си?

— Тя умря! — прошепна издъхващият. — И ми прости! Аз... не можех повече... да живея... Вие сте имали право... онази нещастница беше една пропаднала жена... не можех повече да живея... аз обичах твърде много тази проклетница!

— Извикайте бързо лекар! — каза мистър Глоувър. — Може би има още надежда да се спаси нещастникът.

Един от комисарите излезе бързо.

— Не се трудете напразно! — промълви умиращият. — Аз се прицелих добре... след минута ще свърша с живота си... тогава най-после ще намеря покой, слава богу. Тогава мъките ми ще свършат завинаги, завинаги...

— Ще отмъстя на онзи мръсник! — извика мистър Глоувър с тържествен глас. — Няма да се успокоя и няма да се примиря, докато не го предам в ръцете на правосъдието. Заклевам ти се в това!

— Скоро, скоро ще отида при милата си майка — промълви Уилям с изгаснал глас. — Имам едно последно желание. Оставете ме да почивам до нея, изкопайте моя гроб до нейния! Ах, ето я! Идвам, идвам, майко, идвам!

Лек трепет разтърси тялото му. Главата му падна настрана и той издъхна. Подпомогнат от полицаите, мистър Глоувър пренесе тялото на своя мъртъв приятел на канапето и затвори очите му.

— Кръвожадният демон отне още една надежда, взе още една жертва — промълви Глоувър. — Дано тя да е последната!

След това той излезе бързо навън и изчезна в тълпата, която се трупаше пред къщата.

Няколко дни след събитието дълго погребално шествие премина по улиците на Сан Франциско. Човешкото множество следваше двете погребални коли, които возеха жертвите от катастрофата, която вече описахме, и печалните лица на тези, които вървяха след катафалките, показваха, че двете нещастни души са искрено и дълбоко оплаквани от всички, които ги познаваха.

Шествието пристигна в гробищата. Под широка сянка на група дървета се намираше голяма мраморна гробница. Това беше семейната гробница на фамилията Тейлър. Там почиваха последните издънки на рода, изкоренени от градината на живота и приютени за вечен покой.

Бяха свалени от катафалките красивите ковчези, покрити с безброй венци и цветя, последен знак и изява на обичта, която можеха да засвидетелстват още приятелите и роднините. Преподобният свещеник влезе в гробницата, а ковчезите положиха до вратата. Множеството пазеше тържествено мълчание. Само вятърът излеко шумолеше между листата на дърветата.

Свещеникът започна молитвата. Той припомни с трогателни думи добродетелния живот на покойната мисис Тейлър. Той представи тази жена като жертва за доброто на сина ѝ, изпълнена с майчина обич, и я обрисува като една нравствено извисена личност, оставила незаличими впечатления у ония, които я познаваха. След това духовникът се обърна към ковчеза, в който младият Уилям Тейлър започваше вечния си сън.

— Днес ти бе готов и имаше намерение да се представиш пред божия олтар заедно с избраницата на своето сърце. Но всевишният е предвидил и разпоредил другояче. Денят за щастие той превърна в ден на жалейка и ние, твоите покаятели, те полагаме в ложето на вечния покой! Дори и да си сгрешил, като си скъсал по своя воля връзките си с живота, ние няма да те съдим, защото си претърпял сурови мъки, безкрайни болки, каквито малцина от нас са изтърпели. Спи сега във вечен покой!

Настъпи раздвижване сред тълпата. Разнесе се отчаяният вик на девойката Флорънс, която оплакваше Уилям, когото бе обичала толкова много и така горещо!

ЖЕРТВА НА ЛЕКОМИСЛИЕТО И ЛЮБОВТА

Уилям Тейлър стана жертва не само на лекомислието и доверчивостта си, които го караха да гледа идеалистично на живота, но и на любовта. Най-силното, най-съвършеното и най-цялостно чувство у човека е любовта. Любовта между мъжа и жената, нужна, за да се създаде, сътвори и зароди нов живот като негово вечно продължение и победа над смъртта. Няма нормално човешко същество, което да не изпитва едно повишено самочувствие, когато бъде разтърсено от трепетите на любовта. Но докато у животните тя, макар и в по-груби форми, завършва с удовлетворяването на чисто физиологични нужди и служи пряко и изключително за една определена цел, у човека е станала оръдие и средство за много нравствени безобразия и падения. Най-светлото и най-възвишено изживяване човекът често превръща в оръдие за грабеж, кражба, лъжа, измама, злоупотреба с нечие доверие, изнудване, плякосване, предателство, доносничество. И жертвите в такива случаи са винаги нравствено чистите, вътрешно непорочните, вярващите в човека, в неговото просветление.

В хиляди случаи жената е ставала проводник на горните престъпления, съучастница в нравствени мизерии, оръдие на злото. Особено често това се случва с красивите жени. Докато ги е дарила щедро с външна физическа хубост, вътрешно природата им е отнела нравствената чистота. По-грозните жени, знаейки, че не са много търсени и желани, живеят по-нравствено и по-човешки. Красивата жена е високомерна, капризна, жестока, славолюбива, користолюбива и гледа на мъжете като на роби и жертви. Студено е нейното сърце. У нея има пламък само за злостроителство.

Такава бе и Мерседес Итърби. И както става винаги, от красивата ѝ външност лъхаше гордо и ехидно лицемерие, което неопитният, доверчив и честен младеж Уилям Тейлър взе за сърдечност, искреност и обич. Колко злодейски постъпи тя с него! Тя знаеше, че е неуловима и непобедима, защото бе изключително красива. Ненапразно народите

имат поговорки, които казват, че много хубост не е на добро. Уилям Тейлър не може да прозре нравствената нечистоплътност на Мерседес, защото беше много млад и неопитен. Пък и изобщо лицемерието трудно се улавя. Има жени, които дълги години или през целия си живот лицемерят със своите съпрузи в свещения храм на брака и в основата си такива бракове са най-нещастните, особено ако мъжът е честен човек.

Многото хубост разпалва и развращава жената. Тя знае, че с нея поразява, смущава, увлича, вплита, омагьосва мъжете. Любовта си една такава красива жена дава само користоно, не от сърце.

Мерседес, подучена от демона Норт, постъпи така и нейна жертва стана невинният Уилям, когото предупреждението и предвидливостта на майка му не можаха да спасят.

АРЕСТУВАНЕТО

Когато в Сан Франциско се случи всичко това, Ирма се намираше още в Огъста, понеже не можеше да напусне този град. От деня, когато получи известие от криминалната полиция, че върху нея пада едно ужасно подозрение, нещастната жена, без да разбира защо, знаеше само, че се намира под полицейски надзор. Тя напразно си блъскаше главата да дойде до някакъв извод. Едно беше ясно за нея: че Норт имаше пръст в тази работа. Кой знае какви черни планове още кроеше този човек срещу нея!

Нежната червенина на лицето ѝ се бе стопила. Хубавите ѝ очи често се давеха в горчиви сълзи. Вярната Юнона виждаше страданията на любимата си господарка и се опитваше да я утеши, но напразно. Все така напразни бяха и нейните увещания да напуснат тайно града. Ирма решително ги отблъскваше, защото бе уверена, че невинността и скоро ще излезе наяве. От едно обаче тя се страхуваше най-много. Липсата на документи можеше да я доведе пред съда, а това вече можеше да има много лоши последици за нея. Дали не ѝ бе писано да страда дълги години в затвора? Само при тази мисъл от очите ѝ руковаха поток сълзи. Всички нейни досегашни мъки ѝ се струваха нищо пред тази ужасна перспектива.

Ирма не напускаше стаята си, понеже се страхуваше от любопитните погледи на нейните съквартиранти. Така минаваха ден след ден, бавно и мъчително.

Една сутрин бедната жена седеше, както винаги, самотна в стаята си. Юнона влезе бързо и ѝ съобщи, че един господин иска да говори с нея. Ирма погледна към вратата и трепна. На прага стоеше агентът, който беше я посещавал вече. Лицето му изразяваше състрадание, понеже той беше повече от уверен в невинността на тази жена. Но беше и смутен, защото не знаеше как да започне.

— Боя се, че днешното ми посещение няма да ви бъде приятно!
— каза най-после той.

Ирма му предложи стол. Тя предчувстваше това, което щеше да последва.

— Имате заповед за арестуването ми, нали? — каза тя кротко, но пълна с достойнство. — Аз съм страдала толкова много, ще изтърпя и това. Но ми се струва, че то ще бъде последното ми страдание.

— Наистина, получих нареждане да ви отведа във временния арест, но ви моля най-настоятелно да не считате това за унижение. Вашето арестуване ще бъде извършено най-внимателно, понеже полицията се убеди, че вие няма да се опитате да избягате.

Ирма го погледна с хубавите си очи. Сълзите бяха готови да потекат от тях.

— Тежко подозрение е паднало върху вас, но аз го смятам за неоснователно и съм убеден, че то ще рухне след няколко дни от само себе си. Аз дори отивам по-далече и вярвам твърдо, че вие сте невинна, абсолютно невинна!

— В какво ме подозират? — попита Ирма и в гласа ѝ прозвуча остра болка.

— Нямам право да ви кажа това. Имаме само заповед да ви арестуваме.

— Благодаря ви от сърце! — каза Ирма спокойно. — Аз съм сама на този свят, без никаква закрила. Малкото приятели, които имах, са далече оттук. Има обаче един човек, който иска да ме погуби и на него трябва да благодаря и за тежките изпитания, през които трябва да мина сега.

— Кой е този човек? Кажете ми името му. Възможно е да ви бъде полезен в това печално дело! — каза бързо агентът.

— Не ме питайте, моля ви се! — отвърна Ирма. — Въпреки че ми е сторил толкова много злини, не искам да го издам.

Агентът я погледна учудено. Но изненадата му скоро отстъпи място на възхищението, защото се убеди, че тази жена има ангелско сърце. Страданията можеха само да закалят нейния дух, но не и да го помрачат.

— Трябва ли да ви придружа сега? — попита тихо Ирма.

— Не, мисис — отговори той. — Както ви казах и преди, полицията има доверие във вас, затова ще дойдете сама в съда. Ще ви чакам там по обяд. Не се страхувайте! Наредих да бъдете обслужвана добре във временния арест.

— Значи съм арестувана? — Ирма се разплака.

— Успокойте се, мисис — каза агентът състрадателно. — Аз съм убеден, че вашата невинност ще бъде доказана. Горко на онзи клетник, който е дръзнал да хвърли това подозрение върху вас. Той няма да успее да избегне цялата строгост на закона.

След тези думи полицаят побърза да се оттегли, защото разбра, че всички утешения бяха напразни. Негърката, която беше подслушвала зад вратата, влезе веднага при господарката си. Тя се закле пред себе си да отмъсти на непознатия клеветник.

— Хайде, мисис, да бягаме. Познавам всички скривалища и полицията няма да ни намери.

— Не, драга Юнона, не искам да бягам! — отговори твърдо Ирма. — Аз съм невинна. Бог ще ми помогне и в това толкова трудно положение.

— Юнона знае по-добре как отиват работите — отговори негърката. — Човек, като попадне веднъж в ръцете на полицията, не може да се отърве тъй лесно. Държат го цели месеци в затвора. После полицията ще узнае, че мисис е невинна, и един ден ще ѝ каже: „О, извинете, ние се излъгахме!“. И тогава мисис ще е стояла напразно в тъмницата.

Но всички доводи на негърката не можаха да отклонят Ирма от взетото решение. Тя поръча на Юнона да занесе дрехите ѝ в ареста и се сбогува с нея. Негърката не беше в състояние да задържи сълзите си.

— Аз ще бъда там, където е и мисис — извика тя. — Кажи на полицията да арестува и мене. Където бъде мисис, там ще бъде и Юнона — повтори тя и този път почти викаше. — Полицията не може да раздели Юнона и мисис!

Тези думи късаха сърцето на Ирма, но тя все пак се опита да утеши Юнона, защото се надяваше, че в най-скоро време ще бъде освободена.

Агентът я чакаше в двора на ареста и я помоли най-внимателно да го последва на горния етаж. Тук той я въведе в широка мебелирана стая. Погледът на нещастната жена падна върху прозореца, който гледаше към двора.

— Както виждате, няма решетки — каза агентът. — Ние сме напълно убедени, че ще облекчите нашата задача. Съжалявам само, че

старият следовател се разболя. Неговият заместник е малко опърничав...

Ирма погледна уплашено любезния си доброжелател.

— Успокойте се! — побърза да каже той. — Това е само предварително следствие. След като се снемат показанията, ще бъде изпратен рапорт в Ню Йорк. Всичко нататък ще зависи оттам.

— Чувствам, че имате добри намерения към мен — каза Ирма трогната. — Заклевам ви се, че никаква вина не тежи на съвестта ми.

— Аз съм напълно уверен в това — отговори полицаят. — След няколко минути ще бъдете повикана пред следователя, затова послушайте моя съвет. Давайте кратки и ясни отговори и не се тревожете много от грубите му забележки! Надявам се, че всичко ще се обърне във ваша полза!

Ирма поиска да му благодари, но един разсилен влезе в стаята и я покани да го последва.

СЛЕДСТВИЕТО

Следователят беше млад мъж, чието несимпатично лице издаваше гордост и суровост. Той беше известен женомразец и злите езици говореха, че причината за това били многобройните откази, които получавал от жените на предложенията си за женитба. Когато разсилният въведе Ирма в кабинета, лицето му се сви в иронична усмивка. Писарят, напротив, погледна състрадателно бледото лице на обвиняемата.

— Как се казваш? — попита следователят със суров тон, като че ли Ирма беше виновна за всичките унижения, които беше претърпял с жените.

— Ирма Норт.

— Норт ли е името на родителите ти?

— Не, това е името на мъжа ми. Баща ми е граф Фон Хоенщайн, живее в Германия.

— Ах, да, един изпаднал благородник.

Ирма почувства, че кръвта преля в лицето ѝ, но събра силите си и отговори хладно:

— Баща ми живее в имението си, замъка Хоенщайн.

Следователят измърмори няколко неразбрани думи.

— Защо напусна родителите си? — попита той след кратка пауза.

— Омъжването ми за инженер Норт беше причината — отговори Ирма печално. — Родителите ми бяха против тази женитба. Затова напуснах бащината си къща.

Следователят обръщаше спокойно делото, лежащо пред него. Изведнъж той каза:

— Тук е писано, че ти не си се венчала със споменатия инженер.

Ирма вдигна гордо глава.

— Кой смее да твърди това? — извика тя възмутена.

— Я се дръж по-прилично! Ако още веднъж си позволиш подобен тон, ще ти наложа дисциплинарно наказание.

Ирма изпадна в отчаяние.

— Ще направиш добре, ако отговориш на това, което те попитах преди малко — продължи следователят все така сурово и неумолимо.

— Венчах се в А. през април 18... — отговори Ирма, като сниши глас. — Черковните регистри ще потвърдят правотата на моите думи.

— Всеки може да говори така — каза сурово следователят. — Аз не вярвам на нито дума от това, което казваш.

В тази минута вратата се отвори и тайният агент влезе в кабинета.

— Няма ли да имаш добрината да се отнасяш по-внимателно с тези, които разпитваш? — каза той неочаквано.

Следователят трепна.

— Ах, ти ли си! Моля те да не прекъсваш следствието!

— Не, няма да те притеснявам, но бъди сигурен, мистър следователю, че ще доложа по-горе за начина, по който водиш следствието.

След този малък инцидент следователят поднови разпита, като се помъчи да придаде известна мекота на гласа си, но това трая само няколко минути.

— Ще приема венчавката ти с Норт за законна. Родиха ли се деца от този брак?

Очите на Ирма се просълзиха.

— Имам едно момиченце — отговори тя.

— Къде е то? — попита следователят.

— При баща си, Артур Норт.

— Така! Значи ти все още поддържаш отношения с този господин?

— Нищо не ме свързва вече с този човек — заяви Ирма решително.

— Но ти каза, че момиченцето е при него.

— Да, но без мое съгласие. Той ми го открадна.

— Съжалявам, но не мога да повярвам на тази добре измислена приказка — каза следователят подигравателно. Неочаквано той я запита:

— Къде се намира мнимият ти съпруг?

— Не знам — отговори Ирма и всеки би разбрал по гласа ѝ, че тя казва истината. Само следователят не искаше да разбере това, затова продължи да измъчва бедната жена.

— Не е ли той Йохан Гулд, който по-късно избяга?

— Да — потвърди Ирма.

— На мене ми е известно, че ти си служила в неговата къща като компаньонка на мисис Гулд.

Ирма погледна наоколо си, сякаш търсеше помощ.

— А сега искам да зная къде се намира приятелят ти Фриц Шелер?

— И това не знам — отговори Ирма.

— Може да трупаш лъжа върху лъжа — каза следователят ядосан, — но помни едно: само ако една от тях, например че си дъщеря на някакъв граф, се опровергае, зле ще си изпатиш.

Ръцете на Ирма потърсиха опора, защото ѝ се струваше, че ще падне. В последния момент обаче тя се овладя и погледна смутено следователя.

— Той те избавил от лудницата, така ли?

— Да.

— Лесно обяснимо — каза следователят с парлива ирония, — щом сте били в интимни отношения.

Търпението на Ирма се изчерпа.

— Какво означават тези думи? — каза тя, едва сдържайки гнева си.

— По-спокойно — извика следователят, — отговаряй само когато те питат! Аз и без това ще науча твоите истории. А сега слушай по-нататък! Този Шелер е имал основание да се страхува, че тъмните му дела ще бъдат разкрити скоро, и се е погрижил да избави съучастницата си.

— Не ви разбирам. За какви дела намекувате?

— Е, добре — каза следователят и в очите му засвяткаха зли пламъчета, — вижда се, че ти не си наясно, че си заподозряна в убийството на милионера Шмит.

Агентът, който беше станал и не изпускаше от очи Ирма, се притече тъкмо навреме, защото при последните думи бедната жена не можа да издържи и припадна.

— Моите почитания, следователю — каза той, — жалко, че не си се родил през време на инквизицията.

Следователят не се смути от тази забележка и каза тържествуващо:

— Ето, че тя се издаде! Моите думи дойдоха твърде неочаквано за нея и тя не беше в състояние да издържи тежкото обвинение.

Той може би щеше да продължи, но вратата се отвори и влезе възрастен господин, чиято фигура излъчваше достойнство и благородство. Той трепна, когато видя припадналата жена, и бързо се приближи. Агентът го поздрави почтително и въздъхна облекчено.

— Аз считам тази жена за една опасна престъпница — каза младият следовател, като сочеше Ирма.

— Нашата работа е само да снемем показанията, но не и да раздаваме правосъдие — каза старият господин. — Много пъти съм ви осъждал за начина, по който се отнасяте с обвиняемите. Той наистина е оправдан на запад, където имаме работа с убийци и горски разбойници, но, струва ми се, никак не е уместен тук, в централните щати, още по-малко при разпита на една дама, върху която е паднало само едно далечно подозрение. Впрочем аз вече оздравях и мисля да се заема с това дело.

Младият следовател хвърляше ненавистни погледи ту на агента, ту на своя стар колега.

— Тя непрекъснато лъже — каза той с мъка.

— Така ви се струва, защото не можете да я принудите на изповед, която ви изнася. Пак повтарям, че нашата работа се ограничава със съставянето на един протокол. Колкото за делото, то ще се гледа в Ню Йорк.

Той погледна припадналата Ирма и добави:

— Разпитът ще продължи утре. Ясно е, че госпожата не е в състояние да бъде разпитвана повече.

ЕДНА НЕОЧАКВАНА СРЕЩА

Експресът „Пасифик“, който идваше от Южен Тексас, беше минал станцията Сан Антонио и летеше към източните щати. В салон вагона се намираше една интересна двойка, която останалите пътници наблюдаваха с удивление. По пръстените, които носеха, се познаваше, че бяха или годеници, или съпрузи. Мъжът, макар с напълно побелели коси и брада, беше запазил гъвкавата си и стройна фигура. Жената, напротив, беше още много млада и при това изключително красива. В нея поразяваха светлите като злато коси, които бяха пълна противоположност на големите ѝ черни очи.

Тази чудновата двойка предпочиташе повече да мълчи, отколкото да говори. Към всичките тези особености, които привличаха погледите на техните спътници, се присъединяваше и изисканата им елегантност, както и голямата огърлица от брилянти на младата жена. Но внимателният наблюдател не можеше да избегне още едно странно обстоятелство. И двамата, макар и предпазливо, поглеждаха често и неспокойно към вратата на салон вагона. Затова ние не искаме да крием от читателя, че старият господин и хубавата дама, която го придружаваше, бяха Норт и Мерседес, които идваха от Санта Фе.

Изведнъж Норт трепна, извади бързо от джоба си вестник и като го държеше така, че да закрива цялото му лице, се престори на задълбочен в четене. В същото време откъм съседното купе влезе висок мъж и хвърли изпитателен поглед към всички пътници. Това беше Роджър, който се връщаше от Южна Луизиана. Той забеляза стария господин и седна близо до него. Норт разбра, че положението ставаше опасно за него. Ако задържеше вестника продължително пред себе си, щеше да си навлече подозрението на полиция. Затова го свали, като се мъчеше да си придаде колкото се може по-спокоен вид, и се обърна към Мерседес, като ѝ каза няколко незначителни думи.

Роджър погледна с любопитство лицето на човека, който седеше пред него. Стори му се, че открива някои черти, които му напомняха

Норт. Той веднага съобрази, че трябва да действа изключително предпазливо, за да получи по-голяма увереност в предположението си.

— Извинете, мистър — каза той след известно време, — твърде много приличате на един мой познат, когото не съм виждал от дълго време.

Норт усети, че по гърба му полазиха тръпки, но не изгуби присъствие на духа.

— Вие сте ми съвсем непознат — отвърна той и се усмихна любезно.

— Името ми е Роджър — продължи полицаят.

Норт се поклони леко.

— Мунос, banker от Мексико — каза той и като посочи младата жена до него, добави: — Със съпругата ми решихме да посетим Съединените щати.

— Извинете — каза Роджър, — името ви ми показва, че нямате нищо общо с една личност на име Норт.

— Норт ли? — повтори бързо старият мъж. — Не, за пръв път чувам това име.

След този кратък разговор Роджър се оттегли, като поиска още веднъж извинение. Гласът на неговия събеседник събуди подозрение в него и трябваше още много малко, за да се превърне то в пълна увереност. Норт не закъсня да му го даде.

Роджър беше преминал в съседното купе. Той зае такова място, че през цепнатината на вратата да може да наблюдава съмнителната двойка. Изведнъж видя, че чужденецът стана от мястото си и бързо премина през вагона. Роджър едва успя да сдържи радостния си вик. Възнението на Норт го накара да забрави ролята си на стар човек и неговият бодър вървеж, много добре познат на полицая, го издаде. Сега трябваше да се действа бързо и решително. Влакът бавно навлизаше в една голяма гара и силното око на Роджър съгледа на перона няколко полицая. Той се отправи бързо към тях. Но и Норт наблюдаваше противника си. Той разбра неговите намерения, върна се тичешком при Мерседес, пошепна й няколко думи и двамата бързо напуснаха вагона от противоположната страна. След малко Роджър се втурна във вагона, последван от полицаите.

— Къде е възрастният господин? — попита той.

— Излезе оттам — каза един пътник, като посочи отворената врата на вагона. — Ето ги, приближават гарата.

Полицаяте се спуснаха след бегълците, а Роджър остана във вагона.

— Извън всякакво съмнение е, че човекът, който беше тук, бе Норт, наричан още Йохан Гулд. За нещастие не можех да го арестувам, защото съм в оставка. Името ми е Роджър, бивш началник на криминалната полиция в Ню Йорк.

Все пак Норт остави нещо в ръцете на полицията — два доста големи куфара. Роджър последва полицията в участъка. Той реши да прекъсне пътуването си, защото присъствието му тук можеше да бъде от голяма полза при залавянето на престъпника. При обиска на куфарите не намериха нищо, освен малко долни дрехи. Полицаяте бяха вече готови да ги затворят, когато Роджър каза:

— Почакайте, тези куфари имат секретни отделения!

С помощта на един нож Роджър успя да ги разтвори и пред очите на смаяните полицаи се показаха пачки банкноти. Но тяхното учудване порасна още повече, когато ги преброиха.

— Петстотин хиляди! — извика един. — Бога ми, това е огромна сума! Откъде ли са ги плячкосали?

— Струва ми се, че зная — обади се друг. — В Сан Франциско опропастиха една фамилия на име Тейлър, състояща се само от майка и син. Жената, която придружавала престъпника, играла ролята на вдовица. След като оплела здраво младия мъж в мрежите си, тя успяла да му измъкне парите. В това време съучастникът ѝ ограбил банката и двамата изчезнали. Младежът се самоубил, а майка му починала от сърдечен удар.

— Ужасно! — извика Роджър. — Няма град, в който този клетник да не е направил някакво нечувано престъпление. Ню Йорк, Нови Орлеан...

— Чикаго — допълни един полицаи, който досега не беше се намесвал в разговора.

— За това не зная нищо — каза Роджър и по лицето му се изписа любопитство.

— Там — започна да разказва полицаят — Норт се представил за френски маркиз и се вмъкнал в купето на вицегубернатора Уотсън. Жената на вицегубернатора се увлякла по него и му дала голяма сума

пари, с което се компрометирала пред обществото и своя съпруг, който я застрелял от ревност и накърнено честолюбие.

В това време полицаите, които отидоха да преследват бегълците, се върнаха и доложиха, че те са успели да изчезнат в гъстата непроходима гора.

— Лошо — промълви Роджър, — престъпникът Норт е все още свободен!

БЛАГОДЕТЕЛНИТЕ СЪПРУЗИ

След като заличиха следите си, Норт и Мерседес успяха да се доберат до малкия град Джорджтаун. Още по пътя те с ужас констатираха загубата на парите. Норт, макар ненапълно отчаян, стана мълчалив и никак не се мъчеше да прикрие лошото си настроение.

— Не се отчайвай, Артур — започна да го утешава Мерседес. — У мене има още пет хиляди долара, които ще ни стигнат на първо време. А докато те се свършат, има хиляди начини и средства да се сдобием с пари.

Норт вдигна очи и с възхищение погледна красивата жена, която гледаше тъй оптимистично на бъдещето.

В ресторанта на единствения хотел в Джорджтаун се хранеха първенците на града. Те образуваха нещо като кръг, централно място, в който си беше извоювал държавният секретар Грант. След като събра тези сведения, Норт поръча да му запазят две места. Наближаваше времето за вечеря и той се обърна към Мерседес:

— Не забравяй нашия план за събиране на помощи за пострадалите от голямото наводнение в Пенсилвания. И още, че аз ще разигравам ролята на стар и деспотичен съпруг, който непрекъснато измъчва своята млада и хубава съпруга. Държавният секретар е ерген. Уверен съм, че той няма да закъснее да се запали по тебе. А после...

— После остави на мен да преценя как по-лесно да оскубя тази златна птица — отвърна, смеейки се, Мерседес и в тази минута Норт беше готов да се закълне, че трудно може да се устои на съблазните на тази красива жена.

Обществото се беше събрало в салона, когато собственикът на хотела въведе Норт и Мерседес и ги представи на присъстващите. Ослепителната хубост на Мерседес веднага направи впечатление на всички мъже, но както изглежда, най-силно на секретаря Грант, който не сваляше очи от нея. Макар и да наближаваше петдесетте, Грант беше запазен мъж. Той се радваше на завидно състояние, а като ерген — и на особено внимание от страна на дамския свят в Джорджтаун. И

същият този Грант признаваше сега в себе си, че всички жени на града бяха сенки пред несравнимата чужденка, а блясъкът в очите му издаваше радостта му от това, че беше успял да се настани на масата до нея. Той беше забелязал вече, че младата жена е пренебрегвана от съпруга си, затова се стараеше да бъде колкото се може по-внимателен и услужлив спрямо нея.

В това време Норт говореше оживено със съседа си.

— Шест хиляди души сега са без покрив там — извика той, така че да го чуят всички. — Това наистина е ужасно! Мизерията там е нечувана!

— Чули ли сте за това ужасно бедствие, уважаема мисис? — попита секретарят Мерседес.

— Да, но едва сега узнавам, че толкова хора са останали без покрив. Няма ли някакъв начин да се помогне на тези нещастници? — каза тя прочувствено и в очите ѝ блеснаха сълзи.

— Навсякъде се пуснаха подписки за доброволни помощи — отговори любезният ѝ събеседник, — но трябва да се съберат големи суми, за да може да се направи нещо!

— В такъв случай и аз ще пожертвам нещо за тази благотворителна цел. Ето, подарявам това за пострадалите.

Гостите обърнаха очи към говорещата и останаха изненадани, когато видяха, че тя откопча наниза си и го сложи в празната чиния пред себе си.

— За пострадалите в Пенсилвания — каза Мерседес със силен глас и подаде чинията на мъжа си.

Той я пое небрежно, извади портфейла си и каза с безразличие:

— Ето пет хиляди долара. Надявам се, че господата няма да ме принудят да се срамувам за тази нищожна сума.

Този жест на Норт оказа нужния ефект. В чинията започнаха да се слагат банкноти от едри по-едри.

— Познавам отблизо губернатора на Пенсилвания — каза Норт с още по-небрежен глас отпреди. — Позволявате ли да му предам тази сума?

Всички бяха склонни да се съгласят, когато един стар господин се обади:

— Предлагам г-н секретарят да изпрати парите на комитета за събиране на помощи в Кливлънд. Преди това ще ни запише имената,

защото това е едно частно благодеяние.

Норт едва можа да се въздържи. Той не очакваше такъв обрат, който го лишаваше от последните му средства за живот, и хвърли яростен поглед към чинията, когато чу гостите да се съгласяват единодушно със стария господин. Погледна крадешком към Мерседес и забеляза, че тя беше запазила удивително хладнокръвие. Това го успокои малко. Ясно беше, че тя обмисляше някакъв план за излизане от нелепото и опасно положение. А тя не можеше да не успее, той имаше доверие в нея.

Когато секретарят обръщаше пламенен поглед към Мерседес, тя навеждаше срамежливо очи, но на лицето ѝ трептеше усмивка, която благодареше и насърчаваше. До края на вечерята беше вплела напълно жертвата в мрежите си. Неочаквано тя каза на сътрапезника си:

— Обмислихте ли обръщението към комитета?

— Не още, след малко ще го напиша.

— Колко хубаво е да помагаш на страдащите — продължи Мерседес. — Аз на драго сърце бих пожертвала и живота си за такава благородна мисия.

— Почитаемо събрание — каза внезапно Грант, като стана. — Преди да се разотидем, предлагам да предадем сумата на уважаемата мисис, която взе инициативата за събирането на помощта. Аз мисля, че ние ѝ дължим това внимание, защото тя не се поколеба да пожертва един предмет с голяма стойност.

— Браво, браво! — чуха се гласове от всички страни.

— Желаете ли да предадете на комитета резултата от пожертвувателността, мисис? — попита Грант любезно.

Мерседес кимна в знак на съгласие.

— Ще го направя с най-голямо удоволствие, още повече че желая да прибавя още една скъпоценност.

Отново екнаха гласове на полуда и възторг. Мерседес взе чинията и стана.

— Ще останете ли по-продължително време в Джорджтаун? — попита Грант предпазливо.

— Само няколко дни — отговори Мерседес, като му хвърли такъв поглед, че той едва не се задъха от вълнение.

— Това ще рече, че ще имам възможност да ви виждам по-често, мисис?

Мерседес не отговори. Тя хвърли още един пленителен поглед на секретаря и се отправи към стаята си. След малко Норт я последва.

— Събраха се близо шестдесет хиляди долара — каза Мерседес, като преброи парите. — Сега остава най-главното, затова ти ще продължиш да играеш ролята на ревнив съпруг. Колкото до влюбения глупак, той ще бъде благодарен, ако се отърве само с неколкостотин хиляди долара от мрежата, в която ще го оплета — завърши тя с демоничен смях.

На по-следващия ден първенците на Джорджтаун отново се събраха в хотела. Разговорите отегчаваха Грант. Погледът му беше втренчен във вратата, от която щеше да се зададе чудната жена със стария мъж. Той не я беше виждал предния ден, защото съпругът ѝ не се чувстваше добре и двамата се хранеха в стаята си. Всъщност Норт подреждаше няколко куфара с необходимите вещи, които възнамеряваше да изпрати на гарата, откъдето щеше да ги прибере по-късно, за да не събудят подозрение. Най-после след дълго чакане вратата се отвори и Мерседес влезе под ръка с Норт. Двамата заеха местата си на масата.

— Няма ли да опиташ това ядене, драги Артур? — попита младата жена кротко.

— Остави ме на мира! — почти извика Норт. — Не виждаш ли, че говоря с господин Джонсън! Защо ме прекъсваш постоянно?

Мерседес извади кърпичката си и се престори, че избърсва очите си. Държавният секретар едва сдържа гнева си.

— Чудовищно! — каза той на себе си, като скръцна със зъби. — Как само този негодник се отнася с такъв ангел!

Когато вечерята свърши, Норт стана от мястото си.

— Още не се чувствам добре — каза той, като се обръщаше към жена си. — Остави ме да поспя няколко часа горе. Ти можеш да останеш долу, защото се безпокоиш прекалено. Разбра ме, нали?

Мерседес изслуша тези думи с наведена глава. След това придружи съпруга си до стаята. Грант, който остана сам, тъй като другите гости се бяха разотишли, слушаше, изпълнен с гняв и възмущение, неговото недоволно мърморене и упреците му, отправени към жената, която го владееше напълно.

Мина известно време и висшият чиновник остана изненадан, като видя жената на своите мечти в приемния салон. Унесен в мисли,

той не беше забелязал нейното появяване. Когато Грант се приближи, Мерседес скочи изплашена.

— Моля ви се, мисис, останете! — помоли я той кротко. — Извинете, ако ви отегчавам, но не мога да остана безучастен, като ви гледам да страдате!

— Разбирам, че ми желаете доброто — пошепна тя, — но всичко е напразно, тъй като не можете да ми помогнете. Ще трябва да понеса сама нещастieto си. Боже мой, какъв грях съм сторила, че трябва да понасям тези мъки в най-хубавите години от младостта си?

— Какво? Да не би онзи клетник да си позволява да ви малтретира? — извика Грант пламенно.

— Съжалете го, моля ви! Той все пак е мой съпруг — промълви през сълзи Мерседес и наведе глава, при което разкри един червен белег на врата си.

— Какво е това? — извика яростно влюбеният мъж. — Изглежда той ви е ударил!

— Не произнасяйте тази страшна дума! — сепна се Мерседес, като кършеше отчаяно ръце. — Съжалете ме и ме оставете!

— Не говорете така — проговори Грант горещо и умоляващо. — Няма да мога да понеса спокойно вашето погубване. Не извърщайте погледа си от мене. Аз ви обичам, обожавам ви. Вие завладяхте сърцето ми още от първия миг, в който ви видях.

— Спрете, мистър Грант! Не искам да слушам такива думи, аз съм омъжена жена, обвързана със съпруга си. При това той е ужасен ревнивец. В състояние е да ме убие... Но, Боже мой, какво ми стана? Кажете ми, че не чухте тази ужасна дума?

— За щастие я чух — отговори секретарят с глух глас — и знам какво ми предстои да направя за вашето спасение, скъпо същество.

Мерседес изведнъж скочи от стола си.

— Струва ми се, че чувам стъпки! — каза тя. — Сбогом, прощавайте!

С тези думи тя изчезна и остави сам смаяния секретар. Тя се изкачи бързо по стълбата и влезе в стаята, като заключи внимателно вратата след себе си. Норт лежеше спокойно на едно канапе. Той погледна усмихнат своята съюзница, която се отпусна, заливайки се от смях, на един стол до него.

— Оплетох го като муха — каза тя самодоволно. — След няколко дни ще избягаме с него и после ще изпълня плана си. Но накъде ще се отправим след това?

— Към южните щати, където полицията не е толкова бдителна. Имам грандиозен план, който ще ни направи пак милионери. В последно време ти играеше главната роля. Сега е мой ред да се проявя. И това ще сторя по блестящ начин — завърши Норт решително.

ЗАПОДОЗРЯНАТА

След ужасния разпит Ирма бе обхваната от силна треска. Сега, вече оздравяла, тя се намираше отново пред съдебния следовател.

Читателите вероятно си спомнят, че Мери, измамена от съпруга си, бе ходила при Маршъл Бърнард и бе поставила в такава неблагоприятна светлина Ирма, че последният, като обмисли някои обстоятелства от живота ѝ, например бягството ѝ от лудницата, които му се сториха във висша степен подозрителни, издаде заповед за нейното арестуване. След като Норт ограби Мери и бе демаскиран от граф Фон Хоенщайн, Мери изпадна в неописуемо душевно смущение. Жадна за отмъщение, тя замина за южните щати, за да търси престъпника, но в бързината си забрави да опровергае твърденията си пред Маршъл и по този начин да свали всяко подозрение от нещастната Ирма.

Старият следовател четеше отново протокола. Мери обвиняваше Шелер в съучастничество в убийството на баща ѝ.

— Къде срещнахте в Америка бръснаря Шелер? — попита следователят меко.

— В лудницата — отговори Ирма бавно. — Той ме позна и понеже беше сигурен, че ме обвиняват несправедливо, ми помогна да избягам.

— Любопитно е, че сте се ангажирали като компаньонка в дома на бившия ви съпруг. Чета в протокола, че сте отказали да дадете обяснение по тази точка. Можете ли да ми кажете какви са основанията ви за това решение.

Ирма погледна с доверие стария следовател.

— Благодаря от сърце за вашето внимание. Знайте, че по онова време аз все още обичах съпруга си. Една необяснима магическа сила ме влечеше към него. Искях да го завладеем отново и затова му писах да ме приеме в къщата си. Надявах се чрез това да го накарам да ме обикне отново и да се откаже от втората си жена. Той прие предложението ми, но, уви, само с намерение да ме погуби. Моля ви,

спестете ми описанието на ужасните обстоятелства, които ми разкриха истинския образ на моя съпруг.

Ирма млъкна развълнувана. Стариият господин я гледаше със съчувствие.

— Можете ли да ми кажете къде са документите ви? — попита той след кратка пауза.

— Не, съпругът ми ги отне, но ще мога да си ги доставя по-късно от Германия. Черковните регистри и бюрото за гражданското състояние ще докажат правотата на твърденията ми.

— Няма ли някой, който да може да потвърди вашите думи?

— Има — Фриц Шелер.

— Не вярвам този свидетел да ви бъде полезен. И той е заподозрян и се търси от полицията.

— В такъв случай полковник Роджър от Ню Йорк — каза Ирма и лека червенина покри страните ѝ.

Следователят поклати глава със съжаление.

— Мистър Роджър не е вече полицейски полковник. Съвсем неочаквано си е дал оставката. Никой не знае къде се намира сега и после — прибави той замислен, — четох в протокола, че и бившият полковник се подозира в някой друг пункт заради близките му отношения с вас.

— Трябва да протестирам — възрази живо Ирма. — Мистър Роджър винаги се е държал с мен като истински джентълмен. Той преследваше съпруга ми в качеството си на полицай и аз, естествено, не можех да избегна досега с него.

— Убеден съм, че бившият ви съпруг ще бъде заловен в най-скоро време и тогава истината по престъплението ще блесне с цялата си светлина.

— А дотогава аз арестувана ли ще бъда?

— За жалост да, но не трябва да гледате така мрачно на нещата. Повтарям ви, че подозрението към вас е твърде слабо обосновано. Вие сте единствената дъщеря на граф Фон Хоенщайн, нали?

— Да — прошепна Ирма и две големи сълзи се търкулнаха по страните ѝ.

— Защо не се върнете отново при него?

— Той ме отблъсна веднъж — отговори Ирма с въздишка.

— Това е било някога. Сега той е поостарял, а пък годините променят човека. Послушайте моя приятелски съвет и потърсете пътя към бащиното сърце. То знае да прощава дори и когато е смъртно наранено, повярвайте ми. А сега аз ще изпратя делото в Ню Йорк, защото по-нататък с него ще се разпорежда тамошната власт.

ОТКРИТИЕТО

Маршъл Бърнард четеше на масата си някакъв рапорт, който беше получил преди няколко часа. Този рапорт го интересува много, защото съдържа показанията на Ирма.

— Или е невинна, или е престъпница — каза Маршъл, като привърши четенето и вдигна глава. — Не ми остава нищо друго, освен да наредя да я доведат тук. Може би ще успея да си изясня някои работи.

Той направи необходимите разпореждания и в следващия момент му съобщиха, че една млада дама желае да говори с него.

— Коя е тя? — попита Маршъл неохотно.

— Мисис Гулд — отговори чиновникът, който доложи за идването ѝ.

— Мисис Гулд ли? Бъдете така добър и я доведете веднага!

След малко служителят въведе посетителката в кабинета.

— Имам да ви съобщя нещо много радостно! — извика Маршъл, след като я поздрави.

— Сигурно са хванали бившия ми съпруг? — попита Мери, като се усмихваше.

— Не, но затова пък са хванали бившата ви компаньонка, която е участвала в убийството на баща ви. Ирма Норт, както се нарича тази жена, е арестувана в град Огъста.

Мери изохка болезнено и се отпусна безсилна на един стол.

— За бога, каква ужасна грешка! — извика тя. — Как можах да се заслепя дотолкова, че да причиня толкова страдания на тази невинна жена!

— Не ви разбирам, мисис Гулд — каза Бърнард, изненадан от думите на младата жена.

— Оттеглям всичко казано от мен по адрес на Ирма Норт. Аз бях заслепена. Даже мразех тази нещастница, защото бях уверена, че е съюзница на онзи подлец. Но сега ми се отвориха очите и аз знам, че единствено Норт е виновен за смъртта на баща ми. Той е убиецът.

— Обяснете ми — каза Маршъл меко, но настойчиво. — Преди няколко дни поддържахте точно обратното мнение и аз наистина повярвах, че Ирма Норт е участвала в убийството.

Тогава Мери разказа на все още учудения Маршъл, че Норт я бил посетил и успял да я убеди в невинността си, но след като спечелил отново нейното доверие, ограбил къщата ѝ и изчезнал. Тази негова постъпка разкрила веднъж завинаги истината пред нея. Когато Бърнард чу изповедта на тази страдаща от угризения жена, той стана, приближи се до масата и написа бързо заповед за освобождаване на арестуваната Ирма. При това изискваше от властите да я помолят да остане още няколко дни в града, защото имал да ѝ съобщи нещо много важно.

— А сега — каза той, като се обърна отново към Мери, — пожелавам ви щастливо пътуване до Огъста!

— Да, да — каза бързо Мери, — тръгвам веднага да помоля тази нещастна жена да ми прости. Ще бъда много щастлива, ако успея да изтрия поне част от нейните сълзи.

— О — забеляза Маршъл с лек укор, — ако ми бяхте съобщили по-навреме всичко това, щяхте да ме избавите от доста неприятности! Не само Ирма Норт пострада от вашето прибързано обвинение, но и един от най-добрите ми сътрудници, полковник Роджър. Слава богу, че не е късно да поправим грешката. Предайте на нещастницата моите почитания и искреното ми съжаление за станалото!

След това той се сбогува с Мери. Бърнард беше твърде смутен от това, което бе узнал. Той си спомни онази вечер, в която беше приел с недоверие полицейския полковник. Пред него отново се разигра сцената, когато Роджър енергично се противопоставяше на арестуването на Ирма. Колко прав е бил той тогава! И колко честно бе постъпил, като си подаде оставката!

Бърнард знаеше, че преданият полицай беше напуснал Ню Йорк. Затова взе един лист и написа следното писмо:

„Любезни Роджър,

Позволете ми това приятелско обръщение, защото с това писмо искам да поправа една голяма неправда спрямо вас. Сигурно си спомняте, че много се разсърдих, когато отказахте да изпълните заповедта ми. По-късно разбрах, че

съм бил подведен и заблуден. Впрочем да забравим миналото. И ние сме хора, които могат да грешат, затова ви моля да се върнете отново на службата, на която вие толкова много държите.

Тъй като длъжността полицейски началник е вече заета, ви назначавам за мой пръв помощник и началник на криминалната полиция в Ню Йорк.

Ваш предан Маршъл Бърнард
началник на съединението“.

След като написа писмото, Бърнард повика един опитен служител и му каза:

— Знам, че вие сте стар приятел на Роджър. Давам ви един месец отпуск, за да отидете да го търсите. Ако го намерите, предайте му това писмо и ми донесете незабавно отговора.

Радостна усмивка озари лицето на служителя. На излизане той подхвърли на шефа си:

— Едва ли има човек, който би се зарадвал повече от мене на завръщането на полковника при нас!

МИЛОСТИВАТА ПРЕЛЪСТИТЕЛКА

Да се върнем пак към двойката Норт — Мерседес, която оставихме в Джорджтаун. Бяха изминали няколко дни от комедията на отчаянието, която хубавата прелъстителка толкова сполучливо разигра в салона на хотела. Грант нямаше вече мира, още повече че не можеше да види предмета на своята любов. Мерседес в съгласие със своя съучастник не напускаше стаята, за да разпали още повече страстта на влюбения мъж. И тя постигна напълно целта си, защото един ден по време на обяда показа на Норт едно писмо, което Грант ѝ беше изпратил чрез свой доверен келнер. Писмото имаше следното съдържание:

„Скъпа,

Защо ме отбягвате? Дали не се е случило нещото, от което най-много се страхувам? Горко тогава на онзи подлец, ако си е позволил спрямо вас държане, което в никой случай не би било допустимо. Аз ви изповядах любовта си и очаквам отговор. Уверете ме, че той ще бъде благоприятен! Позволете ми още веднъж да разговарям с вас!

Ваш завинаги: Г“.

— Това е повече, отколкото очаквах — каза Норт, след като прочете писмото. — Сега знаеш какво трябва да правиш.

Мерседес отговори тутакси на паметния обожател, като му определи среща в същия салон, в който той ѝ бе изповядал увлечението си.

Уреченият час наближи. Мерседес беше необикновено весела. На излизане от стаята тя се обърна още веднъж и каза:

— Бъди спокоен, Артур, след няколко дни ще имаш удоволствието да преследваш „избягалата си жена“.

Норт не можа да сдържи смеха си. Той също искаше да ѝ подхвърли няколко шеговити думи, но Мерседес бързо изчезна. Грант я очакваше със свито сърце. Най-после я съзря и сърцето му се сви още по-болезнено. Към него идваше една измъчена жена, чийто страдалчески поглед бе отправен към земята.

— Какво се е случило? — попита Грант.

— Дойдох да си взема сбогом — отговори Мерседес с изгаснал глас. — Животът вече няма никаква стойност за мене. Не искам да живея повече.

— Не, скъпа — извика разчувстван Грант, — ти ще живееш за мене. При мен сърцето ти ще намери желаното спокойствие.

Секретарят загуби всякаква власт над себе си, притегли пленителната жена в обятията си и започна да покрива устните ѝ с пламенни целувки.

— Мерседес, любов моя — промълви той страстно, — кажи, че ме обичаш. Кажи ми, че си моя, моя завинаги.

— Да, обичам те, Грант — прошепна едва чуто Мерседес. — Обичам те отдавна, но мъжът ми... ах, ти не го познаваш. Той е страшен, когато се разсърди.

Грант я прегърна със страстен порив, сякаш искаше да я задържи завинаги при себе си.

— Вдругиден заминаваме — промълви младата жена. — Имаме имение в Мексико, което се охранява от предани на мъжа ми хора. Стигнем ли веднъж там, ти никога вече няма да ме видиш, любими.

— Но ти няма да отидеш с него! — извика Грант решително. — Аз ще избягам с тебе.

— Не, няма да направиш това — прошепна красивата изкусителка. — Помисли за положението, което заемаш. Мъжът ми ще те издаде и ти ще се компрометиращ окончателно.

Грант размисли за миг. Лицето му изведнъж се проясни и той каза:

— Има едно средство да излезем от това заплетено положение. Пиши на мъжа си, че си решила да се самоубиеш. Утре вечер ще напуснеш тайно хотела. Аз ще те чакам с един файтон, който ще ни отведе на гарата. Имам чифлик на няколко мили от града. Ще те заведа там и още същата вечер ще се върна в града. После ще намерят шапката ти на брега на реката и всички ще повярват, че си потърсила

смъртта във водата. А пък аз, щастливецът, ще дойда в обятията ти, щом мъжът ти си замине. Когато бъде вече в Мексико, ще се венчаем тайно, а след неговата смърт ще те обявя пред света за своя съпруга.

Мерседес се хвърли с радостен вик на шията на Грант и почти го задуши с пламенните си целувки.

— Имам доверие в тебе, любими — каза тя с пленителен глас. — Чувствам, че намеренията ти са благородни. Вземи ме! Аз съм твоя!

Норт беше повече от доволен, като узна резултата от срещата.

— И аз не стоях със скръстени ръце — каза той. — През време на любовната ти среща узнах, че преди няколко дни Грант е получил голяма сума пари. Той ги носел винаги в себе си, така че работата е наред.

— А къде мислиш да ни хванеш в „бягство“? — попита, смеейки се, Мерседес.

— Недалече от мястото, дето взехме файтона за Джорджтаун — отговори твърдо Норт.

БЯГСТВОТО

Нощните сенки бяха легнали върху тихия град и улиците му изглеждаха мъртви.

В хотела беше тихо, защото всички гости си бяха легнали. Една черна сянка се промъкна през коридора. Беше подкупеният от държавния секретар келнер. Той почука на вратата на стаята, заемана от Норт и Мерседес. Мерседес се появи, забулена с воал.

— Елате, мисис, ще ви заведе при господин Грант. Съпругът ви спи ли?

— Да, той спи тежко — отговори Мерседес. — Успокоителното, което му дадох, действа чудесно.

Двамата напуснаха тихо хотела, преминаха мълчаливо по пустите улици и стигнаха края на града. Една висока сянка излезе иззад дървото.

— Ти ли си, любов моя? — попита Грант.

— Да — прошепна Мерседес. — Да бягаме по-скоро, обладана съм от смъртен страх!

— В един часа ще сме на гарата — каза Грант спокойно. — Не се тревожи напразно!

Като каза това, той повдигна любимата си жена и я качи на файтона. После с изненадваща пъргавина скочи на капрата и подкара младите коне в бърз ход.

— Щастлива съм — промълви Мерседес. — Само дано мъжът ми не се събуди много рано...

Месецът се показва иззад облаците. В далечината блещукаха светлините на станцията. Изведнъж Мерседес извика тихо.

— Какво има? — попита секретарят загрижен.

— Не чуваш ли, любими?

Грант спря конете и се послуша. Действително зад тях се чуваше конски тропот. Скоро на лунната светлина се открии силуетът на конник, който препускаше към тях. След няколко минути конникът беше при файтона.

— Я гледай! — викна Норт. — Значи не съм се излъгал в предположението си: чиновникът от Джорджтаун отвлеча жена ми.

— Господин Мунос! — извика секретарят с треперещ от възмущение глас.

Мерседес нададе отчаян писък и падна в несвяст. В този момент Грант искрено съжаляваше, че не бе взел оръжие със себе си, още повече че в ръката на неговия противник блесна револвер.

— Трябва да ви призная, че вие ме изиграхте чудесно — каза Норт подигравателно. — За ваше нещастие обаче аз видях как любезната ми съпруга сипваше приспивателно в чая. Тя ми пише, че иска да се самоубие. Да не би да искате да умрете заедно с любимата си, господин секретар?

— Запазете иронията си за по-благоприятен случай! — каза Грант. — Вие сте варварин, който не се колебае да изтезава такова ангелско създание!

— Докажете това! — извика на свой ред Норт. — Тя е моя съпруга и аз настоявам тя да се върне с мен. В противен случай ще се отнеса до полицията.

Грант не подразбра подлата измама, на която бе станал жертва. Той търсеше начин, с който би могъл да победи и подчини противника си. Най-после каза:

— Искайте ми колкото щете пари, но оставете жената на мира!

— Това дори не ми е минало през ум — изрече Норт с възмущение, което би могло да заблуди и най-опитния наблюдател. — Благодарете се, че не ви застрелях. Впрочем тъй лесно няма да се отървете.

— Какво искате да кажете? — попита Грант изплашен.

— Нима мислите, че нямам свидетели. Преди всичко един предан на мене човек ме следва на кон...

Норт лъжеше безобразно, но Грант усещаше, че кръвта замръзва в жилите му. Мерседес продължаваше да лежи безчувствена във файтона.

— И какво искаше от мен? — попита с отпаднал глас секретарят.

— Нищо! Мога само да ви кажа, че утре целият Джорджтаун ще знае как почитаемият мистър Грант е избягал с жената на един почтен гражданин.

Грант разбра, че не му остава нищо друго, освен да се моли:

— Признавам, че сгреших — каза той тихо. — Любовта ми към съпругата ви ме заслепи. Моля ви, запазете в тайна тази случка.

— Добре — съгласи се Норт. — Ще се убедите, че не съм такъв, какъвто ме смятате. Прощавам ви и ще мълча...

Грант бе обхванат от вълнение. Беше го срам от този човек, който му прощаваше тъй великодушно.

— Много, много ви благодаря! — можа да каже той.

— Но бедата не свършва дотук — продължи Норт със студен глас. — Има и други хора, които знаят за вашето нощно приключение...

— Боже мой! — простена Грант.

— Например господинът, който ми зае коня, после двама слуги, един келнер...

Грант внезапно беше осенен от щастлива мисъл.

— Ще пожертвам на драго сърце една сума, ако с пари ще мога да откупя мълчанието на тези хора — каза той с повишено настроение.

— Сигурно ще можете — потвърди Норт с безразличие.

— Тогава бъдете така добър да им предадете вие парите, мистър Мунос.

— Но вие забравяте, че искам да замина още тази вечер — отблъсна предложението Норт, като наблюдаваше своята жертва. — Впрочем — заговори той след кратка пауза — ще ви избавя и от този срам.

— Благодаря ви — отвърна секретарят, вече напълно победен от противника си. Каква сума мислите, че ще е необходима?

— Ако предположим, че всеки се задоволи с по петдесет хиляди долара, ще са необходими всичко двеста хиляди.

Грант сякаш беше поразен от гръм.

— Но тази сума е баснословна! — извика той с треперещ глас.

— Разбирам вълнението ви — каза Норт студено, — но аз мисля, че друго не ви остава. Ако не сте съгласен, сбогом. Ние заминаваме за Мексико.

Грант бръкна машинално в джоба си и извади натъпкания си с банкноти портфейл. Отброи двеста хиляди и ги подаде все така безучастно на Норт. Ръката му трепереше, което накара Норт да се усмихне.

— А сега — каза той — бъдете така любезен да ми отстъпите и колата си, за да откарам безчувствената си съпруга.

Сякаш тласкан от невидима сила, Грант се подчини и на това, без да продума нито дума. Скоро неговото място бе заето от Норт, който се приготви да подкара конете.

— Оставям ви коня си, за да се върнете с него в града. Ах, без малко щях да забравя! Има едно писмо за вас. То съдържа известни подробности, които, вярвам, ще ви заинтересуват. Прочетете го, когато се приберете вкъщи! А сега останете със здраве, господин държавен секретар, ние трябва да побързаме, защото можем да изпуснем влака!

В Грант се бореха различни чувства — ту яд, ту злоба, които на свой ред отстъпваха място на примирение от неочаквания обрат, докато най-после този самотен мъж почувства безкрайна болка от загубата на любимата жена. Той се метна на коня си и препусна към Джорджтаун.

Когато стигна у дома си, първата му работа бе да прочете писмото. Ето какво съдържаше то:

„Уважаеми господин секретар,

Когато четете това писмо, аз и жена ми ще бъдем на път. Благодаря ви за сумата, която ми дадохте като откуп за мълчанието. Тъй като имам нужда от пари аз ще я запазя за себе си, т.е. ще я поделя между мен и съпругата ми, която по това време ще се е съвзела от фалшивия си припадък. Тя заслужава напълно това, защото изигра великолепно ролята си. Умоляваме ви, не правите никакви глупости във връзка с нещастната си любов!“.

— Хиляди дяволи? — изрева Грант и започна да се разхожда като ранен звяр из стаята. Мъчно може да се опише състоянието, в което изпадна той след този удар. Но най-голяма болка му причиняваше мисълта, че се беше оставил да го подведат като незрял хлапак. Той почувства, че се задушава, и падна на един стол...

В същото време Норт и Мерседес, разположени удобно в едно купе, пътуваха весели и доволни на изток.

— Ето твоята част, дете мое — каза Норт, като се смееше. —
Имам ужасно желание да видя мутрата на господин секретаря в този
момент. Бога ми, подобно зрелище не би могло да се заплати така
добре!

СВОБОДНА

Ирма все още се намираше в предварителния арест. Едничката ѝ утеха бе, че ѝ оставиха Юнона, която се стараеше да вдъхне вяра и кураж на господарката си.

Отвън се чуха бързи стъпки.

— Идват да ме вземат, за да ме отведат в Ню Йорк! — промълви Ирма отчаяно.

Вратата се отвори и старият надзирател се отправи към Ирма.

— Идвам да ви съобщя една много радост на вест. Току-що получих нареждане от Ню Йорк да ви освободя.

Ирма не можа да разбере веднага значението на тези думи. Тя бе изгубила и разума, и чувствата си. Съдебният следовател съжаляваше, че така изведнъж ѝ беше съобщил тази новина.

— Да не би да сънувам? — прошепна Ирма с отпаднал глас. — Вече съм свободна!

— Да, мисис — отвърна доволен следователят. — Но със същата телеграма ви умоляват да останете още няколко дни в Огъста, защото имат да ви предадат още някои важни съобщения.

Тези думи не само изненадаха, но и озадачиха Ирма. Какво ли означаваше това? Дали тези съобщения се отнасяха до нейната малка Лидия? При тази мисъл тя почувства прилив на радост, без да ѝ даде външен израз. Ограничи се само с въпроса:

— Мога ли да напусна полицията?

— Разбира се — потвърди следователят, — но ми позволете преди това да ви поздравя от сърце! Не забравяйте и съвета ми: върнете се при баща си! Аз съм уверен, че той ще ви приеме с отворени обятия.

— По-напред ще потърся детето си, а след това ще отида при баща си и на колене ще го моля да ми прости...

Бяха се изминали два дни от освобождаването на Ирма. Тя седеше една вечер в стаята си, отдадена на мислите си, когато чу зад вратата шумолене на рокля. Някой почука леко.

— Влезте — каза Ирма изненадана.

Вратата се отвори почти безшумно и в стаята влезе една жена, чието лице бе скрито под воал.

— Желаете да ми кажете нещо ли? Казвам се Ирма Норт.

— Да — отговори непознатата, като се приближи с бързи крачки.

И преди Ирма да се бе свързала от учудването си, тя вдигна воала и се хвърли в краката ѝ.

— Простете ми! — простена жената със задавен от сълзи глас. — Простете ми!

— Боже, добре ли виждам? — извика Ирма. — Ако не се лъжа, вие сте...

— Мери Гулд, една окаяница, която стори неизкупим грях спрямо вас — въздъхна гостенката.

Ирма не беше в състояние да каже нито дума от изненада.

— Простете ми! — продължаваше да се моли Мери. — Аз станах жертва на ужасна измама. Заслужавам да ме мразите и презирате!

При тези думи Ирма, която досега бе мълчала, дойде на себе си.

— Станете, мисис Гулд — прошепна тя кротко. — Никога не съм имала желание да си отмъщавам, най-малко сега. Прощавам ви всичко.

— Вие сте ангел — каза Мери. — Но не бихте ми простили тъй великодушно, ако знаехте колко съм виновна пред вас!

— Повтарям ви, че ви прощавам всичко — каза отново Ирма, вдигна гостенката си на крака и я отведе до канапето.

— Трябваше да ме оставите да стоя на колене пред вас. А сега ви моля да изслушате моята изповед. Не ми отказвайте!

Мери избърса сълзите си и започна:

— Спомняте ли си още деня, когато застанахте между мен и Артур Норт? Вие ме предупредихте тогава, че сте негова законна съпруга, но аз, заслепена от красотата на този мъж, не ви повярвах. И вие заплатихте тази моя грешка със затварянето ви в лудницата. Веднага след това изчезна и Норт. Ужасно подозрение се породило в душата ми. Но и тогава бях на грешен път. Разбрах, че Норт бе убил баща ми, но ви смятах за негова съучастница. Душата ми се изпълни с жажда за мъст и аз се заклех на гроба на баща си да ви преследвам вечно и двамата.

— Това е напълно естествено за състоянието, в което сте се намирали — каза Ирма кротко и състрадателно.

Мери я погледна признателно и продължи:

— Една вечер, когато излизах от дома си, към мен се приближи някакъв човек. Стори ми се, че сънувам, защото това бе Артур Норт.

— Нима той дойде да ви търси? — извика Ирма изненадана.

— Да. Когато се опомних, видях, че се намирам в стаята си, а престъпникът стоеше пред мен. Искях да го предам на правосъдието, но той започна да се оправдава и аз, нещастната, го изслушах и което е още по-лошо... му повярвах! Не ме питайте за лъжите, които той ми разказа — продължи Мери след кратко мълчание. — Както и да е, той успя да ме убеди, че е невинен за убийството на баща ми. Изпитвам ужасен срам, като си помисля, че съм се любила с този човек. Не, аз ще премълча много неща. Достатъчно е само да ви кажа, че го скрих във вилата си.

Сърцето на Ирма преля от състрадание към тази жена, която не беше страдала малко, и тя неволно я прегърна.

— Нима заслужавам нещо друго, освен презрение? — каза Мери, изненадана от добрината на Ирма.

— Вие сте повече за съжаление, отколкото аз — каза Ирма, без да освободи Мери от прегръдката си. — Моето нещастие се губи пред вашето.

— Но аз още не съм свършила. Артур Норт ми каза, че вие никога не сте били негова жена. Уви, аз не съм в състояние да повторя всичките му лъжи... Това продължи до деня, в който разбрах, че Норт не бе дошъл с друго намерение, освен да ме ограби. Тогава очите ми се отвориха, но вече бях съобщила на Маршъл Бърнард гнусните лъжи, които бях отправила към вас, и го бях накарала да ви арестува. За всичките нещастия, които ви сполетяха в последно време, съм виновна само аз. Можете ли да ми простите?

— Да — отговори веднага Ирма. — Прощавам ви, защото моите страдания са нищо пред душевните мъки, които сте изживели.

— И няма ли да ме презирате мен, опозорената, незаконно венчаната, която няма право да погледне никого в очите? Не, това вече е твърде много! Как е възможно да съществува такова благородство?!

— Мери! — прошепна Ирма със задавен глас.

— Ирма! Скъпа ми Ирма! — извика горката жена, упоена от щастие.

Двете жени се прегърнаха.

— Ще ти бъда вярна приятелка — прошепна Ирма.

— А аз ще бъда готова всеки миг да пожертвам живота си за теб. Ще ти бъда вярна както в щастието, така и в нещастieto.

Измина доста време, докато чувствата на двете жени се уталожиха.

— Кажи ми сега — попита Мери, — защо се настани тогава у дома като компаньонка?

— И аз не мога да си обясня напълно защо — отговори Ирма с поглед, устремен в далечината. — Сякаш една невидима и тайнствена сила ме караше да направя тази стъпка. Да, да, мога да кажа, че една демонска сила ме тласкаше към съпруга ми.

Мери слушаше с внимание.

— Описваш ми тъкмо чувството, което изпитвах и аз, когато погледнех мъжа ти в очите. Сега ми е ясно: този човек притежава някаква тайнствена сила. Но неговите беззакония са толкова многобройни, че краят на Артур Норт ще бъде ужасен.

Ирма не каза нищо.

— Детенцето ти при него ли е? — запита неочаквано Мери.

— Да — отговора Ирма печално, — той ми го отне.

— Ако полковник Роджър беше тук! Той е единственият човек, който може да ни помогне да намерим малката Лидия. Като не повярвал във виновността ти, този честен човек си подал оставката.

— Нима полковник Роджър си е подал оставката заради мен?

— Да — отговори Мери, — и Маршъл ми отправи сериозни упреци, задето станах причина с моите донесения да се отстрани от служба този толкова способен и уважаван човек.

Ирма бе дълбоко развълнувана. Значи Роджър ѝ бе останал верен дори и тогава, когато всички я бяха изоставили. Тя настоя пред Мери да ѝ разкаже всичко, каквото знаеше за този случай, но Мери не можа да ѝ каже нищо повече. Вместо това извика внезапно:

— Колко съм объркана! Не съм ти казала още най-важното. Слушай! Норт ми беше споменал, че си дъщеря на един гражданин, заподозрян по политически причини. Аз му повярвах, докато един ден не ме посети някакъв господин, който ми се стори отначало много подозрителен, и ме увери, че Норт ме бе излъгал. Отгатни кой беше той, скъпа ми Ирма?

Ирма отвори широко очи и загледа учудено Мери.

— Бе един господин от Германия. Ти го познаваш много добре, защото това бе... баща ти — граф Фон Хоенщайн.

Силният вик, изтръгнал се от гърдите на Ирма, проеча в стаята.

— Баща ми е бил при теб? — извика тя. — И какво ти каза?

— Търсеше те, мила. От него узнах, че ти си законна съпруга на Норт и че той подло те бил излъгал.

— Баща ми говори ли ти за мен? — попита Ирма боязливо.

— Разбира се. Той те защити от обвиненията на оня подлец. Това може да го направи само баща, който обича детето си. После тръгна да те търси. Тъй като не те намерил, доколкото узнах, се е върнал в Германия.

— Благодаря ти, Боже! Най-после отне тежестта, която толкова години потискаше сърцето ми. Добрият ми татко ми е простил... простил ми е!

СЪУЧАСТНИЦИТЕ

След като ограбиха секретаря Грант, Норт и Мерседес се установиха в Монтгомъри, столицата на щата Алабама. Норт пак се отдаде на старата си страст — играта на карти — и парите му скоро се стопиха в игралните клубове. Тогава той се опита да изтръгне пари от съучастниците си, но срещна решителен отпор.

— Не мога да ти дам нищо — отговори Мерседес на неговите многократни настоявания. — Искам да сложа настрани тези няколко хиляди долара, които ми остават.

След като чу този решителен отказ за последен път, Норт повдигна рамене и хвърли към Мерседес поглед, който не предвещаваше нищо добро. Двамата си размениха обидни думи и Норт напусна стаята, като остави Мерседес развълнувана и смутена. Останала сама, младата жена изведнъж почувства нещо като угризения на съвестта. Тя си спомни, че невинаги е била такава и че като девойка бе мечтала за щастие и любов. Но съдбата бе неблагоприятна. Измамена и изоставена от първия си любовник, тя пое пътя, който води все по-надолу и по-надолу, докато най-после стана една опасна авантюристка. Сега тя се чувства самотна и изпита отвращение от себе си. И най-вече от Норт, този човек, който не се спираше пред нищо. Изведнъж в съзнанието ѝ изплува спасителна мисъл. Тя трябва да се отърве от този опасен съдружник, чиято глава беше оценена твърде високо от властите.

Уморена от мисли и тревоги пред неизвестността, Мерседес си легна. Сънят ѝ бе неспокоен. Тя често се стряскаше, като че ли в стаята имаше призраци. По едно време забеляза много ясно някаква бледа сянка, която се промъкваше край спуснатите завеси на прозореца. Дали и това не беше просто халюцинация? Мерседес не смееше да помръдне. Най-после се претраши и се спусна към прозореца. Там нямаше никой. Прозорецът беше затворен, вратата, която бодеше към стаята на Норт — също. Мерседес си легна отново, малко успокоена, но не можа да заспи до сутринта. На следващия ден поиска да направи

някакви покупки. Когато отвори касичката, с ужас забеляза, че липсваха двадесет хиляди долара. Веднага си спомни погледа на Норт и ѝ стана ясно чия беше сянката през изминалата нощ и кой беше крадецът.

— Чакай, скъпо ще ми заплатиш това, клетнико! — скръцна със зъби тя.

Норт, не подозирайки намеренията на приятелката си, беше на обяд много весел и разговорлив.

— Не мога да те разбера — каза Мерседес със загадъчна усмивка, — ходиш свободно из града по всяко време на денонощието, без да си даваш сметка, че може да те познаят.

— Глупости — изсумтя Норт презрително. — Опасенията ти са неоснователни. В съседство с нас живее един полицейски агент, с когото често се срещаме в кафенето. Много пъти сме разговаряли, но той с нищо не показва, че ме е познал.

— Все пак внимавай добре — настоя Мерседес с преторена загриженост. — Нещастieto може да те стигне, когато най-малко очакваш.

Същата вечер тя отиде при техния съсед, полицаия. Носеше широка мантия с качулка, която махна едва когато се озова в неговото жилище. Красотата ѝ веднага спечели мъжа в нейна полза.

— Готов ли сте да спечелите една значителна сума, мистър? — попита тя без предисловие с една пленителна усмивка.

— Разбира се, стига само да е по честен път.

— Бъдете спокоен. Въпросната сума е определена като награда за залавянето на един опасен престъпник. Чували ли сте някога за Артур Норт, наричан още и Гулд?

— Норт ли? Разбира се. Ако не се лъжа, за залавянето му е определена награда от двадесет хиляди долара. Но на мен ми се струва, че той е неуловим.

— А какво ще кажете, ако узнаете, че живее наблизо и вие често разговаряте с него в кафенето.

Полицаят се удари по челото.

— Имате право — каза възбудено той. — Сега разбирам защо този господин ми се струваше така познат. Виждал съм портрета му върху заповедта за арестуването му.

След това двамата скроиха план за залавянето на престъпника и Мерседес си отиде.

Полунощ преваля. Норт се бе прибрал тази нощ по-рано от обикновено. Мерседес беше изгасила предварително лампите, за да го заблуди, че спи, и чуваше през вратите равномерното му дишане. Тя чакаше и се вслушваше внимателно и в най-малкия шум. Най-после се чуха три последователни почуквания на вратата. Това бе уговореният знак. Тя отвори вратата почти безшумно. Вън стояха четирима полицейски агенти. Те се промъкнаха в стаята ѝ като сенки, а оттам в стаята на Норт, чиято врата Мерседес бе притворила така, че да може да я отвори по всяко време.

Ослепителните лъчи на едно джобно фенерче паднаха върху лицето на спящия. Той скочи изплашен от леглото. Ръката му не успя да сграбчи револвера, който висеше на стената. Полицаяте се хвърлиха върху своята жертва.

— Какво искате от мен? — кресна обезоръженият престъпник.

— В името на закона вие сте арестуван — извика високо познат глас.

— Как смееете да арестувате един мирен мексикански гражданин? Аз ще се оплача и вие ще пострадате.

— Напротив — отвърна детективът насмешливо. — Началството ще се зарадва много, като узнае, че сме арестували престъпника Артур Норт.

Норт трепна, но не падна духом. Надяваше се на щастливата си звезда.

— Щом е така, защо не арестувате и онази змия? Тя ме предаде, но не е по-малко виновна от мен.

— Заповедта за арестуване споменава само твоето име. Относно госпожата нямаме никакво право да я задържим.

Мерседес беше застанала пред вратата. Когато отвеждаха Норт и той мина покрай нея с белезници на ръцете, тя му изсъска в лицето:

— Това е отплатата ми за парите, които ми открадна.

— Демон! — скръцна със зъби Норт. — Пази се, защото когато и да е, ще те намеря.

Думите му заглъхнаха в някакъв неразбран гневен шепот. Престъпникът Норт бе качен на файтона и откаран в префектурата, която заедно със затвора се намираше извън града.

ОТНОВО САМА

Да се върнем отново при Мери и Ирма, които оставихме в Огъста. Напразно Мери молеше Ирма да я последва в Ню Йорк и да отиде да живее при нея. Ирма се противеше решително на това предложение, защото искаше преди всичко да намери детето си. Най-после двете приятелки след много сълзи и обещания, че ще се видят отново, трябваше да се разделят, тъй като неотложни дела не позволяваха на Мери да остане повече в Огъста.

— Позволи ми поне, тъй като си почти без средства, да ти предложа една малка сума — каза Мери, когато наближи времето да се отправят към гарата.

— Не мога да я приема — отговори Ирма. — Не ми се сърди, draga приятелко, но ми е невъзможно да приема пари от теб.

Мери не опита втори път. След кратко мълчание тя каза:

— Ще отида за малко при Юнона, за да ѝ помогна в събирането на багажа.

— Искаш ли да ми направиш една услуга? — попита тя шепнешком негърката.

Юнона кимна с глава в знак на съгласие и се усмихна, при което разкри хубавите си зъби.

— Слушай, Юнона, не бих била спокойна нито ден, ако зная, че приятелката ми е без средства. Ти си едно предано и честно момиче, искаш ли да вземеш малка сума, с която да подпомогнеш господарката си в случай на нужда. Пази се Ирма да не узнае откъде си се сдобила с тези пари.

— О, бъдете спокойна, мисис никога не ще узнае. Юнона е много хитра!

Мери връчи на вярната негърка три хиляди долара, като ѝ даде и адреса си, за да ѝ пише, щом парите се свършат. Часът за отпътуване наближаваше. Двете приятелки стояха прегърнати на перона на гарата и сълзите им се смесваха.

— С нетърпение ще чакам завръщането ти, скъпа Ирма! — говореше развълнуваната Мери.

— Ще дойда, Мери — уверяваше я Ирма през сълзи. — Щом намеря Лидия, ще изпълня обещанието си.

Влакът тръгна. Ирма остана на перона и го проследи с очи, докато изчезна в далечината.

На следващия ден самотната жена, придружена от Юнона, напусна Огъста и се отправи за Колумбия, където се надяваше да намери Норт и детето си. Там се настани в един пансион и животът ѝ затече спокойно, докато надвисна нова опасност над нейната глава. Тя забеляза, че от известно време някакъв непознат, пристигнал преди няколко дни, често сядаше до нея и просто я гледаше втренчено. Този поглед я смущаваше, защото в него не се четеше нищо друго, освен дива страст.

Лонг, богат плантатор от околността, постепенно доби кураж и скоро от думи премина към дела. Ирма ревностно го отбягваше, но един ден той дотолкова се увлече, че се спусна след нея по стълбата с явното намерение да я задържи. Юнона внезапно излезе от стаята на господарката си и го измери с такъв ненавистен поглед, че той побърза да се оттегли, като мърмореше неразбрани думи.

— Това е много лош човек — каза негърката, — Юнона го познава.

Ирма погледна въпросително слугинята си, която продължи да говори.

— Той е мръсник. Постоянно бие горките негри, които работят на плантацията му. Мнозина е пратил на онзи свят, а не са малко и ония, които е гонил до смърт с кучетата си. Няма никаква милост!

Когато узна това, Ирма реши да бъде още по-предпазлива. Плантаторът я проследи веднъж по улицата и я спря. Поиска и обяснение, задето тя го отблъскваше, и ѝ предложи своето приятелство, но Ирма отказа. Това го разгневи и той каза грубо:

— Всяка млада дама би счела за голяма чест приятелството и вниманието на плантатора Лонг. Помнете още, че когато някой ме обиди, способен съм да си отмъстя.

— Искате да ме изплашите ли, мистър Лонг? — извика възмутена Ирма. — Никога не бих допуснала, че един джентълмен е способен да потъпче достойнството си до такава степен! А сега се

отстранете от пътя ми колкото се може по-бързо, защото в противен случай ще потърся помощта на полицията.

При тези думи Ирма си тръгна. Тя не се обърна да види яростния поглед, с който Лонг я изпрати и в който съдбата беше включила новата опасност, на която я излагаше.

На следващия ден Ирма се премести в друга квартира. Същия ден следобед тя се връщаше от администрацията на местния вестник, където бе дала обява за работа. Когато наближи стаята си, чу необикновен шум. Ясно се чуваше гласът на Юнона:

— Ще ме пуснете ли, подлеци!

— Мълчи, проклетнице, или ще опиташ камшика! — извика един груб глас.

Ирма премина бързо през коридора и влетя в стаята си. Тук намери трима мъже, които държаха Юнона със здравите си ръце. Бедната негърка отчаяно се дърпаше.

— Как се осмелявате да се промъквате в стаята ми без разрешение?

— Извинете, мисис — каза единият, като се мъчеше да придаде на гласа си колкото се може по-любезен тон. — Тази негърка е избягала от плантацията на нашия господар. Нейният контракт я задължава да работи още много, докато отработи парите, които е получила предварително.

— Това не е истина — извика негърката. — Юнона никога не е бягала. Това е гнусна лъжа.

Ирма се намери в затруднение. Тя изтича на улицата и повика двама полицаи, на които разказа случката.

— Стойте! — извикаха те с влизането си в стаята. — Как смееете да отвличате слугинята на тази госпожа?

— Тя избяга от нашата плантация — отговори същият, който посрещна и Ирма. — Попитайте другарите ми, те ще потвърдят моите думи.

Останалите кимнаха одобрително с глави. Тогава един от полицаите се обърна към Ирма:

— В такъв случай не можем нищо да направим, мисис. Щом двама бели потвърдят за някои негър, че е избягал, ние нямаме право да му оказваме помощ. Такъв е законът.

Ирма беше безпомощна. Тя разбра това, когато колата, която откарваше нейната вярна Юнона, потегли бързо и изчезна из улиците на града. Сега вече не притежаваше нищо. Тя беше решила да пише на Мери, когато си спомни за обявите във вестника. Отиде в администрацията и там ѝ предадоха две писма. Едното тя остави настрана и съсредоточи цялото си внимание върху другото. Някоя си мисис Хариета Бърк, плантаторка от околността, ѝ предлагаше срещу сто и петдесет долара месечна заплата ръководството на домакинството в замък ѝ Харвидейл, защото тя била твърде стара и уморена.

Ирма се зарадва, доколкото можеше да се радва в това състояние. Тя написа веднага няколко реда на старата дама, като ѝ съобщи между другото, че след един ден ще бъде в замък. След това пусна писмото в пощата и се върна вкъщи, за да се приготви за път. Горката Ирма не подозираше, че отива право в леговището на звяра...

В ЖИЛИЩЕТО НА ТИГЪРА

Замъкът Харвидейл представляваше чудновата постройка, разположена върху височина, заобиколена от всички страни с обширно, засято с памук поле.

— Мисис Бърк ще дойде веднага — съобщи слугата, който посрещна Ирма.

След няколко минути вратата се отвори и в стаята влезе възрастна дама, която никога не е била хубава. Тя покани Ирма да седне, но младата жена не се чувстваше спокойна под изпитателния поглед на старата госпожа.

— Получих писмото ви — каза тя след кратка пауза. — Животът тук не е много разнообразен и аз се съмнявам, че ще можете да свикнете с новото си местожителство, мисис Норт.

— Напротив, мисис Бърк — отвърна Ирма. — Аз съм живяла винаги в уединение, затова се надявам, че тук, при вас, ще ми бъде много приятно.

Плантаторката я изгледа недоверчиво.

— Позволете ми да ви попитам, тук наблизо не се ли намират именията на мистър Лонг?

Силна кашлица задави мисис Бърк, така че тя не можа да отговори на въпроса. Най-после се успокои и каза, като разтягаше думите си:

— Каква грозна кашлица!... А, да, имението на мистър Лонг се намира наблизо... Само няколко мили оттук. Познавате ли някого там?

Тогава Ирма разказа на старицата как и по какъв начин бе отвлечена слугинята ѝ.

— Да, това е твърде неприятно! Аз се срещам много рядко със съседа си, но при това положение ще се опитам да направя нещо за вас.

Ирма ѝ благодари и поиска разрешение да се оттегли. Мисис Бърк я придружи до апартамента ѝ. Това, което я изненада още от самото начало, беше необикновенният разкош, с който той беше

мебелиран. Нейната работодателка схвана учудването ѝ и побърза да каже:

— Тук, в южните щати, хората са много разглезени. Затова не трябва да се учудвате, че ще ви заобикаля подобен разкош. Вярвам, че скоро ще свикнете с него. А сега ще ви оставя сама да си починете. Ще ви чакам за обяд в салона.

С тези думи мисис Бърк напусна стаята. Ирма ѝ благодари още веднъж, но в нейното сърце се загнезди лошо предчувствие. Един вътрешен глас я предупреждаваше да се пази...

Няколко дена по-късно тя се разхождаше из просторната градина в замъка на мисис Бърк. Незабелязана от никого, стигна до края ѝ и се огледа. Висок насип заобикаляше цялата градина и я отделяше от памучните полета. Тук-там по насипа имаше стълбички, така че Ирма можеше да се изкачи на него. Тя стори това и първото нещо, което видя, беше пълният с вода изкоп, който се простираше в подножието на насипа. Зад него стотици нещастници с приведени гърбове обработваха памучните плантации. Горките негри бяха принудени да работят до изнемога, ако не искаха да умрат от глад. Те бяха получили всичките си пари в аванс и не можеха да напуснат плантацията, преди да изплатят дълга си с работа. Камшикът играеше пак старата си роля.

Ирма изпита дълбоко състрадание към тези нещастници, които се измъчваха до смърт под палещите лъчи на слънцето. Тя тъкмо искаше да слезе от насипа, когато забеляза една полугола негърка, която я следеше внимателно с очи. Беше твърде далече от нея, за да може да я познае, но нещо ѝ подсказа, че това е Юнона. В това време един надзирател съгледа негърката, приближи се бързо към нея с коня си и я обсипа с камшични удари. На Ирма ѝ се стори, че чува ясно жестоките удари, които се сипеха върху гърба на нещастницата. Не можеше повече да гледа тези безчовечни отношения и извърна глава, когато един конник, яхнал чудно хубав кон, се показва между надзирателите. Те го поздравиха почтително. След малко той се приближи към окопа и Ирма изтръпна, като позна в него Лонг. Какво означаваше това? Дали мисис Бърк не я беше излъгала и примамила с хитрост в неговото жилище?

Ирма не беше далеч от истината. Тя трябваше само да чуе разговора между Лонг и мисис Бърк, за да получи пълна увереност.

Той влезе безцеремонно при мнимата владетелка на замъка, която всъщност беше негова домоуправителка, и я запита:

— Къде е тя?

— Горе в стаята си — отговори старата жена.

— Изигра ли си добре ролята?

— Много добре, мистър Лонг, но мисля, че този път няма да победите така лесно жертвата си.

— Мълчи, стара вещице! Не се грижи за моите работи. И без това ми създава немалко грижи проклетата слугиня на тази жена. Тя открито развращава и бунтува негрите ми.

— Но щом е така, защо не я пуснете?

— За да отиде в Колумбия и да вдигне против мен и небето, и земята ли? Не, аз на драго сърце бих я застрелял като куче, ако не се страхувах, че хората ми ще се разбунтуват...

Той придружи думите си с псувня, взе камшика си и напусна стаята на домоуправителката.

ЗАСИЛВАНЕ НА ОПАСНОСТТА

Какво се бе случило през това време с Юнона? Надзирателите я бяха завели в плантацията при замъка Харвидейл, където Ирма беше се оказала пленница на Лонг. Юнона не се предаде лесно. Тя причини маса главоболия на похитителите си още по пътя и те ѝ се закахиха:

— Почакай само, проклетнице, ще ти смъкнем черната кожа!

— Посмейте само да ме пипнете! — извика негърката. — Когато дойде полицията, ще покажа гърба си и тогава вие всичките ще влезете в затвора.

Тази закана въздейства на грубите мъже. Те имаше за какво да се боят от полицията. Тя отдавна държеше под око имението на Лонг и сега чакаше най-малкия повод, за да се намеси в страшните беззакония, които се вършеха там.

Като стигнаха, оставиха Юнона в колибата, предназначена за нея. Негърката още не беше се окопитила, когато при нея влезе старшият надзирател, заклетият мъчител на нещастните негри.

— А, това е значи пиленцето, което е излязло от кафеза си? — каза той подигравателно.

— Лъжа! — каза пленницата. — Не съм работила тук никога.

— Мълчи, негоднице, или искаш да те оставя мъртва на земята!

— Опитай се само да го направиш — изсъска Юнона диво. — Всичките ти закани са празни приказки. Боят вече не е позволен.

— Така ли? Аз пък ще ти докажа противното — изрева човекът и удари беззащитната негърка през ръката.

Юнона нададе болезнен писък.

— Ето ти още един, за да не се изкривиш на една страна — каза той подигравателно и я удари през другата ръка.

Този път негърката захапа устни и посрещна удара с мъжество, което би направило чест и на най-сърцатия мъж. Само в очите ѝ светнаха такива пламъчета, че надзирателят неволно отстъпи назад. Той излезе от колибата, но след малко се върна и хвърли в краката на безмълвната Юнона едно вързопче.

— Ето ти дрехите за работа! — каза той презрително. — Хайде, събличай градската премяна!

Той хвана Юнона за рамото. Тя се дръпна назад и ръката на надзирателя се плъзна по роклята ѝ.

— А, какво криеш тука? — възкликна той учудено, защото беше напипал пакетчето с парите. Юнона се опита да се възпротиви, но нищо не помогна. Това само възбуди още повече любопитството на мъжа и той с едно дръпване разкъса роклята така, че пакетчето остана в ръката му.

— Не се излъгах, пари са! — каза той и очите му засвяткаха алчно. — Не се съмнявам, че си ги откраднала, проклета негърко.

Тя се хвърли като дива котка върху него, но един силен удар с камшика я свали на земята.

Надзирателят тържествуващо скри парите в джоба си и напусна колибата.

— Скъпо ще ми платиш за тази кражба! — извика Юнона след него. — Почакай само малко и ще ме опознаеш добре!

След половин час старшият надзирател се върна и с груби псувни изкара Юнона на работа в памучните полета.

Изминаха няколко дни. Юнона работеше под камшичните удари, без да се оплаква, но зловещият пламък в очите ѝ не предвещаваше нищо добро. Другарите ѝ по участ я посещаваха всяка нощ, за да слушат нейните пламенни думи, които в скоро време накараха тези кротки негри да побеснеят, готови всеки момент да се нахвърлят върху своите мъчителите. Тя бе си спечелила такава власт над тях, че те само чакаха знак от нея, за да я последват през огън и вода. Но тя мислеше, че благоприятната минута още не е дошла, и с мъка ги възпираше от необмислени постъпки, които можеха да осуетят нейния план. Ако Ирма би видяла своята весела и безгрижна прислужница, би се смаяла от голямата промяна, която беше станала с нея. Очите ѝ излъчваха власт, решителност и жажда за отмъщение. Ирма не подозираше, че Юнона я беше видяла и че тя беше една от причините за нейните закани към мъчителите.

В това време за господарката на младата негърка настъпваше най-страшният момент. Лонг беше решил да подчини тази неуязвима жена на своите прищевки, защото бясната му страст отново взе връх над малкото съвест и разум, с които беше надарен този човек.

Беше надвечер. Ирма седеше в стаята си. Изведнъж вратата се отвори и в стаята влезе Лонг. Ирма скочи пъргаво и нададе тревожен писък.

— Учудвате се, че ме виждате тук, нали, мисис Норт? Това обаче, е нещо съвсем естествено, тъй като аз се намирам в дома си.

— Махайте се! — промълвиха бледите устни на Ирма.

— И таз добра, да напусна собствения си замък?

— Вашият замък ли? — попита разтреперана от страх жената.

— Разбира се, Харвидейл е моя собственост.

— Ами мисис Бърк?

— Тя е само домоуправителка, която с мое разрешение изигра ролята на собственичка, за да ви привлечем тука.

Без да го удостои с отговор, Ирма се отправи към вратата.

— Напразно, мисис Норт — заяви Лонг, като ѝ препречи пътя, — защото без мое разрешение няма да можете да напуснете Харвидейл.

— Насила ли искате да ме задържите тука?

— А защо не! Не сте първата красива жена, която е живяла в тази стая.

— Мръсник! — извика Ирма. — Не се ли боите от правосъдието?

— Без свидетели то не може да влезе в сила. Впрочем много от предшествениците ви говореха така, но в края на краищата всички са се укротявали. Давам ви срок до утре сутринта. Помислете добре! Ако не се решите доброволно да прекарате известно време с мен, ще ви принудя насила.

— Никога, никога! — извика Ирма. — По-добре смърт, отколкото такова безчестие!

— Така са викали и други, но накрая са се вразумявали всички.

С тези думи Лонг се запъти към вратата. Ирма се затича към него и падна на колене.

— Ако у вас е останала поне капка човещина — каза тя, — смилете се над мене и ме пуснете да си отида!

— И тогава не би имало по-голям глупак от мен — отвърна той, смеейки се. — Защото кой знае дали Харвидейл ще види някога пак толкова красива жена като тебе. А сега — довиждане до утре.

— Нещастник! — извика след него Ирма, но думите ѝ бяха заглушени от циничния му смях.

След като той излезе, тя се отправи към прозореца и погледна надолу към двора, застлан с каменни плочи. Не, тя по-скоро ще разбие главата си в тях, отколкото да стане жертва на този злодей.

В това време Лонг се отправи към покоите на мисис Бърк.

— Поздравявам ви, мистър Лонг, мисис Норт е най-красивото създание, което досега се е намирало във вашата власт!

— Аз бих я принудил още днес да падне в краката ми, но бързам да ида при съседа Холби.

— Защо?... Какво се е случило? — попита изненадана мисис Бърк.

— Ще помоля мистър Холби да ми отстъпи няколко от неговите надзиратели, защото едва смогваме да обуздаем негрите. И за всичко това е виновна слугинята на пленницата. Откакто сме я довели, работниците сякаш са полудели! Но нека почакат малко! Скоро ще изпитат желязната ми ръка.

— Бъдете благодарен, мистър Лонг! Забравихте ли бунта в Харнъуерс? Работниците унищожиха почти всичко, което се изпречи на пътя им, и после избягаха, без полицията да се интересува ни най-малко за тях. Тя казваше, че имала много по-важна работа, отколкото да преследва някакви малтретирани негри.

— Така е, когато се дава свобода на тия роби. Но аз ще ги науча, само почакай.

— Внимавайте, работниците са настроени против вас, особено откакто няколко негърки имаха нещастieto да ви се харесат и една от тях извърши непоправимата глупост да се удави. Голям скандал беше това навремето и само ударите на камшика можаха да укротят виковете на отчаяните жени... Но с това не се изчерпва цялата работа — продължи да нарежда мисис Бърк. — От известно време и слугите от замъка се държат някак особено. На първо място негърът Том.

— А защо ми казваш всичко това едва сега? — извика Лонг. — Ако вече си остаряла и не можеш да бъдеш достатъчно енергична, можеш да се махнеш оттук! Мисля, че се разбрахме, мисис Бърк!

След тези думи той отвори шумно вратите и извика:

— Да дойде Том!

След малко един негър с атлетическо телосложение пристъпи прага на стаята.

— Приблѣжи се! — изрева Лонг на влезлия, който се спря като закован на мястото си. — Доложиха ми, че не си послушен. Сега ще ти покажа как се наказва непослушанието! На! На! На!

И при всяка дума камшикът се обвиваше около раменете на негъра. Том се гърчеше от болка, но от устата му не се изтръгна нито дума.

— За днес ти стига, момчето ми. Но ако чуя още веднъж, че не се подчиняваш, ще заповядам да те бичуват до смърт. Марш навън!

Когато се намери в коридора, Том заскърца със зъби от яд.

— Чакай, проклетнико — мърмореше той, — през нощта ще ти върна всичко с лихвите!

Том беше един от инициаторите на тайното сдружение между негрите и само чакаше удобен момент, за да си отмъсти за всички неправди и ужаси, които беше преживял.

БУНТЪТ

Една бледорозова ивица на хоризонта показваше, че се разсъмва. Юнона седеше в колибата си и чакаше. Някакъв черен мъж се показва на вратата.

— Тръгнаха ли вече жените и децата? — попита тя.

— Да — отговори негърът. — Няколко часа вече изминаха, откакто напуснаха плантацията. Когато си свършим работата, както е уговорено, ще се пръснем на всички страни.

— Добре, много добре! — извика Юнона. — Хайде, да вървим, защото е време да започваме. Най-напред ще нападнем надзирателите и ще ги пленим. Но не ги убивайте, докато не решим какво да правим с тях!

Негърът изчезна между колибите, а Юнона, въоръжена с тежък камшик, се отправи към жилището на главния надзирател. Когато стигна там, тя заудря с юмруци по вратата.

— Отвори, чуваш ли, отвори по-скоро!

— Хиляди дяволи! — извика разбуденият надзирател. — Какъв е този шум, какво се е случило? Проклето същество — изсумтя той гневно, когато позна Юнона, — как се осмеляваш да ме будиш толкова рано? Чакай да ти платя за безобразиято!

Той изчезна във вътрешността на жилището, а Юнона постави двата си пръста в устата и изсвири. В това време надзирателят се върна с голям камшик в ръка. Тъкмо щеше да замахне, когато няколко черни ръце се протегнаха изневиделица и го сграбчиха за врата и ръцете. Той видя, че хиляди черни сенки тичаха с рев и вой към него, и очите му се разшириха от ужас. Той предвиждаше участи си — участи на тези, които трябва да понесат отмъщението на хиляди измъчени човешки същества.

За по-малко от една минута надзирателят бе вързан.

— Оставете го сега на мене! — заповяда Юнона. — Идете и доведете останалите надзиратели!

Множеството се подчини, като нададе застрашителен вик.

— Слушай — извика негърката на надзирателя, — мисля, че е време да ти върна това, което ти дължа.

И нейните закръглени силни ръце заизвиваха камшика, който заплющя по тялото на мъчителя на бедните негри.

— Милост! — започна да се моли той. — Не ме убивай, обещавам ти, че ще се поправя!

— Остави това, ами по-скоро казвай къде са ми парите, ако не искаш да те бия до смърт!

Надзирателят не отговори. Тогава ударите се засипаха с още по-голяма сила върху полуголото му тяло.

— Спри, за бога! Парите ти са под възглавницата на леглото ми.

Като чу това, Юнона се втурна в къщата и скоро се върна с кожена кесийка в ръце. Междувременно негрите започнаха да се връщат. Те влачеха пет други надзиратели, по-скоро мъртви, отколкото живи.

Очите на Юнона искряха. Тя се разхождаше нагоре-надолу пред мнозинството, което гледаше със страхопочитание тази силна жена. Най-послед тя заговори, като само с един жест въдвори гробна тишина.

— Безкрайно много сме търпели мъченията на тези зверове. Сега можете да си отмъстите!

Възторжен вик заглуши нейните думи. Негрите се нахвърлиха като глутница вълци върху пленниците си и техните викове за помощ показаха, че робите се разплащаха със своите угнетители.

— Този човек — Юнона посочи главния надзирател — ви е мъчил най-много. За своите жестокости и беззакония той е получил добри пари от господаря си. Ето ги, те са ваши.

И тя подаде парите на най-стария негър.

— Ще ги поделиш справедливо между всички, защото те са напоени с тяхната кръв и оросени със сълзите им.

Тълпата нададе радостен вик, но Юнона направи знак, че ще продължи да говори. Множеството стихна.

— Слушайте сега добре какво ще ви кажа. Най-големият тиранин е плантаторът Лонг. Той безчинстваше с дъщерите ви, подпомаган от този окаяник. С години ви е принуждавал да му работите срещу нищожни заплати. Само на думи бяхте свободни, а в действителност сте истински роби! Но това още не е всичко. Звярът Лонг похити скъпата ми мисис. Там е неговият замък. Слугите са с вас.

Освободете бедната жена, която страда само заради прищевките на този човек, и му отмъстете така, както заслужава!

Последва страшен вик — вик на хора, жадни за отмъщение.

— Стойте! — извика Юнона, като видя, че негрите се отправят към замъка. — Нека по-напред освободя моята мисис. Вие можете да дойдете след половин час!

Негрите я послушаха и повлякоха вързаните надзиратели към близката гора. Юнона се затича към замъка с такава бързина, сякаш беше подгонена от някого. Стигна до широкия ров, пълен с вода. Не се спря нито за миг, защото знаеше много добре мястото, където няколко дъски съединяваха двата бряга. Премина ги все така тичешком, изкачи бързо насипа, прекоси градината и едва дишаща от умора, пристигна пред главния вход на господарската къща.

— Работниците са освободени и ще пристигнат веднага. Долу мъчителите! — извика Юнона на слугите.

Радостен вик се изтръгна от гърдите на всички поробени.

— Къде е моята мисис? — попита разтревожена негърката.

— Аз зная къде — обади се Том. — Последвайте ме! Но господарят не е вкъщи. Замина някъде на кон.

Юнона и Том изчезнаха в тъмния коридор, докато разярените слуги се отправиха вкупом към стаята на мисис Бърк.

Когато Ирма се съвзе от припадъка си, наоколо ѝ бе пълен мрак. Тя скочи бързо и отвори прозореца. От плантациите се чуваше шум, който я озадачи. Какво ли ставаше там? Зората побеждаваше бавно нощта на изток. При мисълта, че нейният мъчител можеше да се появи всеки момент, сърцето на Ирма сякаш престана да тупти. В коридора отекваха стъпки, които бързо се приближаваха, и Ирма наддаде отчаян вик. Затича се към прозореца и погледна към слабо осветения двор. Бе решила да се хвърли върху плочника, но да не се предаде жива. Нещастната жена се колебаеше между живота и смъртта, когато един познат глас я възпря от нейното отчаяно решение.

— Мисис, мисис! — викаше Юнона. — Юнона идва!

— Благодаря ти, Боже! — прошепна Ирма.

— Вратата е заключена — обади се отново негърката.

— Дръпни се настрани! — гръмна гласът на Том. — Взех за всеки случай една брадвичка с мен.

Ударите се заизсипваха върху яката врата. Дървото отстъпи пред силата и Юнона, плачеща и смееща се едновременно, се втурна в стаята.

— Мисис, мила мисис! — извика негърката извън себе си от радост.

— Ех, ти, вярно сърце — шепнеше Ирма, като притискаше Юнона до гърдите си, — ако не беше пристигнала навреме, сега сигурно щях да лежа с разбита глава долу на двора.

— Сега бързо да се махаме оттук, докато не се е върнал Лонг! — почти заповеднически каза Юнона.

Ирма хвърли върху раменете си едно наметало и последва вярната си прислужница. Когато двете жени слизаха по стълбата, чуха жаловити писъци, идващи от долните помещения. Това беше мисис Бърк, с която се разплащаха измъчваните от нея слуги.

Ирма и Юнона се отправиха към вратата, която водеше в градината. Тъкмо прекрочваха прага, когато се чу глас, от който кръвта на Ирма замръзна в жилите.

— Искаш да избягаш, а? — викаше Лонг, който се беше завърнал от своята обиколка.

— Бързо през градината! — заповяда Юнона.

Започна се лудо бягане. Ирма и негърката тичаха през сенчестите алеи, а плантаторът ги следваше. Жените стигнаха до окопа и се изкачиха бързо по насипа. В същото време Лонг стигна в подножието му.

— Скоро ще паднете в ръцете ми! — викаше той радостно.

Пред бягащите се изпречи ново препятствие: пълният с вода канал. Силната Юнона вдигна господарката си на ръце и така премина по люлеещите се дъски. Ирма едва дишаше от страх. Юнона я пусна внимателно на земята и се върна обратно. Плантаторът тъкмо се канеше да сложи крак върху мостчето от дъски.

— Чакай, гълъбице! — викаше той, задъхан от умора. — Скоро ще се върнеш там, откъдето избяга. Но сега ще ме молиш на колене да ти простя.

Той тръгна по дъските, но негърката се наведе и ги издърпа изпод краката му. Чу се глух плясък във водата. Юнона се наведе над потъналия и там, където изчезна главата му, заиграха малки кръгове.

Лонг скоро се подаде над повърхността и с всички сили се устреми към брега, но там го чакаше Юнона с камшик в ръка.

— Ела, мръсно животно! — извика тя яростно. — Отдавна чакам този момент.

Плантаторът напразно се опитваше да излезе на брега. Ударите се сипеха безмилостно върху мократа му глава. На няколко пъти той почти излизаше от водата, но камшикът го връщаше обратно в нея. Още няколко минути, и плантаторът Лонг щеше да намери смъртта си в калните води.

— Удави се, куче! — викаше Юнона. — Това ще бъде справедливо възмездие за нещастните момичета!

Тя беше решила да изпълни докрай плана си, но я сепна кроткият глас на Ирма:

— Юнона, не го убивай! Моля ти се, Юнона, извади го от водата!

— Не! — извика възбудено негърката. — Той поиска да направи нещастна моята мисис. Няма наказание, което да е достатъчно тежко за него!

— Юнона, моля ти се, изпълни желанието ми! Не искам никой да загине заради мене!

Тонът, с който бяха произнесени тези думи, охлади донякъде желанието за отмъщение на Юнона. Тя се наведе над водата и като хвана плантатора за яката, го издърпа на брега. Той се строполи безчувствен на земята.

— Благодари на мисис, задето остана жив! — каза негърката. — Ако не беше тя, щях да те удавя като куче!

Плантаторът хвърли един налудничав поглед към Ирма. Юнона изтича при господарката си и я повлече след себе си. Изведнъж тя се спря. Някакъв див шум достигна до ушите ѝ. Тя се обърна и от устата ѝ се изтръгна глух стон.

— Мисис, погледни! Замъкът гори, мисис!

Уморените очи на Ирма се обърнаха в указаната посока.

Големи огнени езици излизаха от мрачния силует на зданието, което доскоро беше неин затвор. Това беше последното действие на ужасната трагедия, която се разигра през тази нощ в имението на плантатора Лонг.

ПОД ВЛИЯНИЕТО НА ДЕМОНИЧНАТА СИЛА

Когато се разиграваха тези събития в плантацията на Лонг, Норт продължаваше да седи в килията си в затвора на Монтгомъри. Не можеше да се каже, че беше в добро разположение на духа, макар че продължаваше да вярва в щастливата си звезда. Надяваше се да избяга при пътуването до Ню Йорк. Случайността обаче му помогна да осъществи намерението си много по-рано.

Старият надзирател имаше две дъщери, Нели и Лусия. Те бяха млади, хубави девойки, които страдаха от самотата, която ги заобикаляше. Нищо чудно, че вестта за новия арестант веднага ги заинтересува, особено по-голямата — Нели, която започна да дебне благоприятен случай, за да види големия престъпник, за когото баща им не пестеше приказките си. Тя използва следобедния сън на стария надзирател и се отправи към килията на Норт. Той тъкмо беше втренчил погледа си в прозорчето на вратата, когато на него се появи едно открито моминско лице. Норт стана машинално от леглото и тръгна към двете черни очи, които го гледаха състрадателно. Приблжи се до прозорчето, но красивото лице мигновено изчезна.

Нели се върна при сестра си.

— Видя ли го? — попита Лусия заинтригувано.

— Да — отговори Нели замечтана.

— Не се ли изплаши от неговия демонски поглед? Такъв поне ми се стори той на мен, когато го зърнах в деня на довеждането му.

— Не видях нищо демонско в този човек. Напротив, той е един извънредно красив мъж. Може и да не е виновен, а да е несправедливо обвинен. Това често се случва...

От този ден Нели стана неспокойна. Затворникът не излизаше от ума ѝ. Но и Норт непрестанно мислеше за младото момиче. Неговото опитно око бе разбрало още с първия си поглед, че имаше работа с едно невинно и най-важното неопитно момиче, което не беше трудно да измами.

И скоро му се удаде благоприятен случай за това. Старият надзирател, бащата на девойките, се разболя. Грижата за затворниците той предостави на дъщерите си, като им даде подробни наставления как и кога да им поднасят храна и други такива. Разбира се, Нели веднага си присвои правото единствено тя да носи храна на Норт. Първия ден тя пристъпи плахо и отвори бързо прозорчето. Протегна ръка, за да подаде прибора, но едва не извика от уплаха или по-скоро от възмущение. Жива червенина покри страните ѝ, защото почувства две горещи устни върху ръката си. Това бе началото на малка драма, която се разигра между стените на стария затвор и накрая остави едно разбито моминство и покрусено бащино сърце.

След тази среща Норт скрои своя план. На втория ден той не се докосна до яденето. Нели много се изненада, когато отиде да прибере приборите и намери всичко непокътнато.

— Но вие нищо не сте яли?

— Чувствам се болен — отвърна Норт уморено.

— Тогава да известя лекаря — предложи момичето и гласът и леко потрепери.

— Не, мис, оставете — каза затворникът. — Лекарят с нищо не може да ми помогне, защото болестта гризе сърцето ми...

Нели го гледаше с недоумение.

— В какво ви обвиняват? — попита тя наивно.

Норт усети жива радост, като видя, че младото момиче не беше чуло нищо за неговите престъпления.

— Не питайте, мис! — промълви той. — Каква полза, ако кажа, че съм невинен! И без това няма да ми повярват!

— Как, невинен ли сте? — извика Нели с искрено съчувствие.

— Да, невинен съм — отговори Норт печално. — Не съм аз първият, който е бил арестуван по фалшиви подозрения.

— О, това е страшно! — почти изплака младото момиче.

— Всички доказателства говорят против мен и аз нямам възможност да се боря против страшните обвинения, които са се струпали върху мен.

Нели искаше да отговори нещо, но в този момент се чуха стъпки, затова побърза да се отстрани от вратата на килията. Все пак успя да прошепне на Норт:

— Чувам, че някои идва. Утре ще дойда пак!

Норт се усмихна. Той започна отново да си връща самоувереността.

— Ако говоря с това момиче по-често, то ще ми подари най-скъпото на земята — свободата!

Той си спомни за силата на погледа си — оная непобедима сила, на която не можеше да устои нито една жена.

Беше следобед, когато хубавото лице на Нели се показва на прозорчето. Норт остана на мястото си.

— Мистър Норт — извика тя. Гласът ѝ леко потреперваше и издаваше чувствата, които вече вълнуваха непорочната ѝ душа. Норт стана бавно и се приближи към вратата.

— Какво ви е днес? Положението ви да не се е влошило?

— Не, нищо подобно — отговори престъпникът, — но вашето присъствие ме измъчва. По-добре ще бъде, ако не идвате вече при мен!

Големите очи на момичето се наляха със сълзи.

— Да не идвам ли? Да не съм ви обидила с нещо?

— Не, не сте...

Нели искаше да се отдалечи, но един магьоснически поглед бе прикован върху нея и тя не можеше да се помръдне от мястото си.

— Не се ли сещате защо толкова трудно понасям присъствието ви?

Момичето поклати глава.

— Защо ме принуждавате да говоря? Е, добре тогава, измъчвам се, защото ви обичам. Сърцето ми ви принадлежи още от деня, в който ви видях за първи път. Но на какво мога да се надявам аз, бедният затворник, върху когото тежи едно ужасно подозрение.

Нели изстена глухо и се отдръпна от прозорчето. След малко се върна. Ако можеше, би се хвърлила в обятията на този красив мъж...

— Не — прошепна тя, — не вярвам, че сте виновен. И аз ви обичам. Вие сте добър и благороден!

Норт хвана нежно ръката ѝ и я покри с пламенни целувки.

— Ангел мой! — промълви той страстно. — Кажете ми, че ще ме обичате и че ще бъдете вечно моя.

— До гроб! — изплака девойката с треперещ от вълнение глас. — Няма ли никакъв начин да докажете невинността си?

— Веригата от подозрения се е затворила толкова плътно около мен, че загубих всяка надежда за избавление.

— Навярно ще бъдете осъден на доживотен затвор?

— Не, по-лошо — на смърт.

Нели пребледня. Норт продължи:

— Да, със смърт ще трябва да изкупя приписваната ми вина.

— Ще ви последвам, любими, защото ми се струва, че няма да мога да живея без вас.

— Не, не мога да приема тази жертва, мила!

— И няма ли никакво средство за избавление? — попита момичето отчаяно.

— О, ако можех да избягам — произнесе Норт с глас, на който всеки артист би завидял, — ще ми бъде лесно да докажа невинността си...

Очите на Нели се разшириха и изпълниха с решителност. В този момент тя беше готова на всичко, само да може да спаси любимия мъж.

— Аз ще ви помогна, Артур! — каза тя твърдо.

След този разговор събитията в затвора се развиха много по-бързо, отколкото Норт очакваше. След един несполучлив опит за бягство той се върна в килията си отчаян и дори започна да се съмнява, че младото момиче ще му помогне. Сънищата му станаха неспокойни. В тях всяка нощ започнаха да дефилират сенките на неговите жертви, Ирма и Мери бяха постоянни гостенки около леглото му, а очите на Мануелита се впираха в него, сякаш искаха да пробият душата му.

Междувременно пристигнаха от Ню Йорк двама полицаи, които трябваше да отведат Норт. Той изпадна в ужас пред невъзможността да намери начин да избяга. Най-после в неговия измъчен от мисли и безсъние мозък се породиха нов план, който той не закъсня да сподели с Нели. Когато старият тъмничар му донесе храната, го завари да лежи безучастен в леглото.

— Какво ви е? — попита той обезпокоен.

— Болен съм — отговори Норт с изнемощял глас. — Моля ви, изпратете ми доктора!

Старецът се отдалечи, мърморейки си нещо. Той беше недоволен от този обрат, защото се надяваше скоро да се отърве от опасния престъпник.

След малко докторът дойде в килията на Норт, който трепереше от страх, защото от този момент зависеше дали ще остане още няколко

дни в ареста, или ще бъде изпратен в Ню Йорк...

Тъмничарят се върна ядосан в дома си. Дъщерите му го чакаха с нетърпение, защото и двете бяха посветени в играта на престъпника. Нели подготвяше ново бягство, а Лусия помагаше на сестра си.

— Замина ли арестантът, татко? — попита невинно Лусия.

— Не, трябва да остане още два дни тук — отговори старецът неохотно. — Тъкмо се бях зарадвал, че ще се избавя от него, а той взе, че се разболя. Това просто ме отчайва.

След като баща им се прибра в стаята си, Нели прегърна сестра си и промълви:

— Ах, дано успеем този път!

Лусия не отговори нищо, само притисна към себе си своята страдаща сестра. Тя с нищо не даде да се разбере, че изпитваше ужас пред мисълта за близката нерадостна участ на сестра си, която можеше да бъде подведена под отговорност за съучастие.

Когато на следващия ден бащата занесе вечерята на Норт, с радост забеляза, че арестантът беше станал от леглото си.

— Добре ли се чувствате сега?

— Да, чувствам се добре — отговори Норт, като пое храната. Тежките стъпки на стареца отекнаха по каменния коридор и скоро в затвора настана тишина.

Норт чакаше нетърпеливо. Той се разхождаше тихо нагоре-надолу из килията си и се вслушваше в най-малкия шум. Най-после вратата скръцна полека и Нели се промъкна като сянка вътре. Престъпникът притегли младото момиче към себе си и обсипа лицето му с целувки.

— Тази нощ ще бъдете свободен, любими! — промълви Нели, упоена от страст. — Ето, това е за вас!

Тя му подаде малък вързоп, в който имаше шапка и пелерина, принадлежащи на баща ѝ. Арестантът можеше да напусне затвора само преоблечен като баща им, в това бяха се убедили тя и сестра ѝ след дълги размишления. Норт отчасти бе посветен в техния план. Сега, когато видя дрехите, той отново придоби решителност и смелост.

— Не искате ли да дойдете с мен?

— Не, сега не — отговори Нели. — Искам да знам, че се намирате на сигурно място. Вие ще ми пишете и аз ще дойда. Вярвам,

че върху мен няма да падне никакво подозрение, защото всички ще мислят, че вашите приятели са ви помогнали.

— Веднага ли да бягам или по-късно?

— Веднага — отговори момичето. — По-късно часовете биха се усъмнили, защото баща ми си ляга рано.

Двамата напуснаха килията, като не забравиха да заключат вратата. Те се промъкнаха през слабо осветения коридор толкова тихо, сякаш бяха движени от невидима сила. Изведнъж Нели се спря като закована на мястото си.

— Това е баща ми, излиза от дома — прошепна тя и притегли Норт зад един стълб. Старецът мина покрай тях, без да ги забележи.

Бегълците побързаха да се отдалечат и бяха близо до вратата на жилището на тъмничаря, когато отново се чуха стъпки. Беше старецът, който се връщаше. Нели бързо отвори вратата и бутна Норт вътре. След това го скри в гардероба. Тя направи това тъкмо навреме, защото в следващия момент баща ѝ влезе в съседната стая.

— Защо не си лягате, деца? — попита той двете си дъщери.

— Сега, тате — отговори Лусия, защото се боеше да не би старият да се усъмни в нещо по треперещия глас на сестра ѝ.

— Ти къде ходи по това време?

— За доктора. Агентите, натоварени с придружаването на престъпника, са ядосани от внезапното му разболяване и тъй като не вярват, че болестта му е сериозна, настояват да тръгнат веднага. Докторът обеща, че след малко ще иде да прегледа още веднъж затворника.

Норт изтръпна. Само малко да се беше забавил, и бягството му щеше да бъде разкрито. Тъмничарят взе връзката с ключовете, която Нели беше окачила на мястото ѝ, и напусна стаята.

— Бързо, Артур! — прошепна Нели, след като баща ѝ излезе. — Нямаме време за губене. Излезте от къщи и тръгнете право към зида. Аз ще ви последвам след няколко минути.

Норт вдигна яката на мантията, нахлупи шапката и излезе от стаята. В коридора той чу, че тъмничарят се опитваше да отвори неговата килия, и това го накара да ускори още повече крачката си. Часовете го изгледаха учудено, без да кажат нещо. Изненада ги само необикновената бързина на стария тъмничар. Норт се отправи към

дъното на двора. Единият часовой искаше да попита другаря си какво се е случило, когато вратата се отвори и на прага застана Нели.

— Не видяхте ли баща ми?

— Да, мис — отговориха дружно и двамата. — Отиде нататък.

И те показаха посоката, в която изчезна Норт. Нели настигна беглеца.

— Елате, Артур, там на земята има стълба. С нея ще успеете да прескочите зида.

Тя го поведе тичешком и те скоро намериха стълбата. Норт я вдигна и я подпря на стената.

— Прощавайте, мила моя. Сбогом!

— По-бързо! По-бързо! — подканяше го Нели. — Чувам вече гласове. Сигурно са открили бягството ви.

Норт започна да се изкачва, но изведнъж се строполи на земята. В бързината беше направил погрешна стъпка. Изправи се и отново сложи крак на стълбата, но в това време блесна светлината на джобно фенерче.

— Ето го — отекна гласът на стария тъмничар. — По-бързо! — извика той на войниците, които го следваха отблизо.

Като разбра, че всичко е проиграно, Норт се хвърли върху стареца с един удар да го повали на земята, за да спечели време. Но в това време изтрещя изстрел и се чу пронизителен писък. Нели, която наблюдаваше сцената, се изпречи пред любимия мъж, за да го предпази, и куршумът прониза гърдите ѝ. Тя падна, обляна в кръв, пред краката на своя баща. Часовите се втурнаха към беглеца, но той бе успял да се изкачи по стълбата. Разнесе се втори изстрел... Сянката изчезна зад зида.

Тъмничарят се хвърли към падналото на земята момиче.

— Ти ли си, дъще? — изстена той. — Нели, мило дете, защо направи това?

Целият двор се раздвижи. От всички страни се чуваха викове. Лусия пристигна и изпадна в ужас, като видя смъртно ранената си сестра. Няколко войници я пренесоха в стаята ѝ и положиха на леглото. Лекарят дойде веднага.

— Спасете детето ми, докторе! — обърна се към него тъмничарят, като кършеше ръце.

Лекарят не отговори, само се наведе над момичето. Когато се изправи, в погледа му се четеше ясно, че нещастницата не можеше да бъде спасена. Нели отвори очи. Въпреки болката на устните ѝ играеше усмивка.

— Умирам с радост — прошепна тя. — Артур е свободен, свободен... той ще живее.

— Какво? — изохка старецът. — Ти ли пусна престъпника?... Сега разбирам всичко.

— И аз съм виновна — обади се Лусия. — Не взимай цялата вина върху себе си, защото и аз ти помогнах да го освободиш.

При това самопризнание старият тъмничар наведе побелялата си глава.

— Кажи ми само защо го направи, Нели? Той беше един опасен престъпник!... Ти го освободи от справедливото наказание, което заслужаваше.

— Не вярвам, татко... Аз го обичах, той също ме обичаше. Сега поне ще може да докаже невинността си.

— Горкото ми дете! — проплака нещастният баща. — Аз съм виновен! Трябваше да ти кажа от самото начало какъв звяр се крие в този човешки образ. Той те е излъгал и ти си само поредната жертва на това чудовище.

— Не го обиждай, тате! Артур е невинен! Татко... мили татко, кажи ми, че Артур не е престъпник, за да умра спокойно!

Старецът наведе глава и нищо не каза... Времето летеше. Положението на ранената се влошаваше.

— Тате — прошепна неочаквано тя с отпаднал глас.

Бащата се приближи към леглото и погледна дъщеря си в очите. Смъртта беше хвърлила вече сянката си върху тях.

— Какво има, дете мое?

— Ще ми простиш ли, че помогнах на Артур да избяга?

— Мила моя Нели — извика отчаян старецът, — прощавам ти, всичко ти прощавам!... Боже, остави ми моята Нели, моята утеха, моята радост!

— Благодаря ти, тате!... Приближи се, Лусия!... Кажи на Артур, че му прощавам и че съм го обичала до последната си минута...

Лусия притисна конвулсивно устните си до изстиващото ѝ чело. Очите на Нели се спряха още веднъж с неизказана нежност върху

сестра ѝ и после... настъпи краят. Едно младо и невинно сърце престана да тупти завинаги.

В двора се чуваха сърдитите викове на преследвачите, които се връщаха, след като напразно бяха претърсили цялата околност.

ЗАБЛУДЕНИ

След бунта негрите от плантацията на Лонг се пръснаха на всички страни. Ирма и Юнона избягаха в близката гора.

— Не мога да мръдна от мястото си, мила — каза Ирма, като се спря.

— Още малко, мисис. Не можем да останем тук, защото близките блата изпускат отровни изпарения!

Ирма се облегна на силните ръцете на негърката, която я поведе през пъновете на падналите гниещи дървета. Денят измина, без да могат да видят слънцето. Нощта наближаваше. Юнона събра малко съчки и запали огън. След това стъкми от сухи листа постеля за изтощената си господарка. Тя беше толкова изморена, че не усещаше глад. Вярната ѝ прислужница не можа да улови никакъв дивеч, затова се задоволиха само с няколко горски плодове и къпини.

Тази гора бе съвършено непозната за Юнона. Тя се беше скрила в нея с господарката си само за да избегне преследването, но не беше предполагала, че се простира на такова голямо разстояние. Негърката поиска да си легне, но някакво неясно предчувствие я караше да остане будна. Погледна назад. От полите на възвишението, където се бяха установили, се виждаше много ясно отблясъкът на водата. Изведнъж Юнона съгледа някакъв черен предмет, който плуваше на повърхността. Неговата продълговата форма я озадачи, макар че отначало го взе за плаващо дърво. Едва сега забеляза, че на брега на реката лежах много подобни пънове.

Юнона погледа няколко минути и като не видя нищо застрашително, затвори очи. Но тя се излъга, защото плаващият пън излезе от водата и бавно тръгна към тях. Когато той се спря пред господарката ѝ, негърката трепна и се събуди за трети път. Позна веднага ужасния алигатор, който всяваше страх сред живеещите край реките племена.

Алигаторът се готвеше да нападне Ирма. Храбрата негърка не загуби самообладание пред новата опасност. Тя разрови бързо огъня,

който беше запалила, преди да си легнат, и искрите литнаха на всички страни. Алигаторът нададе страхотен рев. Той се приготви да хване Ирма и разтвори отвратителната си уста. В този момент Юнона се спусна към него и го удари през устата с една запалена главня. Чудовището изрева от болка и заудря голямата си опашка в земята. Юнона замахна още веднъж с горящата главня и го улучи в главата. Крокодилът сякаш полудя, отказа се от намеренията си и като се обърна, побягна към водата.

— Боже! — извика Ирма, като се събуди. — Какво се е случило?

— Един крокодил искаше да погълне мисис — отговори негърката.

— Мила Юнона, дали ще мога да ти се отблагодаря някога за предаността ти? Ти си смело момиче, без теб щях отдавна да загина.

Юнона със смях прекъсна благодарственото слово на господарката си. Тя натрупа дърва на огъня и той скоро се разгоря още по-силно. Негърката взе няколко главни и започна да ги хвърля към черните сенки, лежащи на брега на реката. Ревът и плясъкът във водата показваха, че алигаторът, който се беше приближил към тях, не е бил сам. Тя продължи обстрелването дотогава, докато не разчисти близката околност от черните сенки. След това се обърна тържествуваша към Ирма:

— Сега мисис може да спи спокойно. Тази нощ няма да има ново посещение. Крокодилите ужасно се плашат от огъня.

На сутринта двете жени станаха и се приготвиха за път. Не бяха изминали голямо разстояние, когато Ирма нададе вик, в който се смесваха страх и изненада.

— Гледай, Юнона, около нас е само вода. Загубени сме!

Наистина, реката беше придошла през нощта и беше наводнила гората. Юнона разбра, че ги застрашаваше голяма опасност. Понякога оттеглянето на водите трае седмици, а дотогава те щяха да умрат от глад. Но това дете на природата имаше нагласата да се справя с всички несгоди и пречки.

Тя отведе Ирма до едно малко възвишение и я помоли да я почака малко.

— След час ще се избавим от тази опасност — каза тя със смях. Беше забелязала, че пъновете, довлечени от реката, бяха от тюлпаново дърво, което е много леко, и реши да направи нещо като сал, с който да

се спуснат надолу по течението. Не беше трудно на негърката да осъществи намерението си, защото наоколо имаше изобилие от лиани. За по-малко от час салът бе построен. Негърката взе една върлина, която щеше да ѝ служи за кормило, и се върна при Ирма.

— Мисис, салът е готов и можем да тръгваме!

Тя нахвърли клони и сухи листа, за да направи по-удобно място за сядане за Ирма, после отблъсна сала от брега и скоро двете жени заплуваха, носени от течението с голяма бързина.

Радостна от щастливото избавление, Ирма позабрави глада, който я измъчваше отдавна, но върнатата ѝ другарка не можеше лесно да бъде заблудена. Тя обмисляше начин да набави храна.

Тъй като течението носеше сала в средата на реката, управлението му беше почти излишно, затова Юнона се зае с друга работа. Тя намокри голямо количество листа във водата и ги постла върху сала, след това сложи върху тях трески и сухи клони и с помощта на две сухи клечки ги запали.

— Огън вече имаме — заяви негърката доволна, като се обърна към Ирма. — А сега ще намерим и нещо за ядене там.

И тя показва едно пясъчно островче, което подаваше жълтия си гръб над повърхността. След малко салът, направляван от силните ѝ ръце, спря в плитчината. Юнона грабна един дълъг кол и започна да прави с него дупки в пясъка. Ирма я гледаше учудена.

— Погледни тук, мисис — извика негърката, като извади кола. — Скоро ще имаме вкусен обяд!

Ирма видя, че от заострения край капеше някаква жълта течност, но в никакъв случай не можеше да се досети за нейния произход. Юнона разрови пясъка и извади голямо количество обли предмети, обвити с дебела кора.

— Не разбирам какво е това?

— Това са яйца на крокодил — отговори негърката. — Много са вкусни.

Тя се върна на сала и сложи яйцата върху жарта. Ирма не отдаде голямо значение на хвалбите на негърката относно вкуса на крокодилските яйца, но скоро приятната миризма, която погали ноздрите ѝ, разпръсна всякакво съмнение. След малко двете жени зальгаха глада си и с това придобиха по-голяма увереност в скорошното си спасение от водната пустиня, която ги беше пленила.

Известно време салът плуваше под свод, образуван от клоните на дърветата, които растяха по брега. Ненадейно Ирма изпищя и сепна Юнона, която бе заета с управлението на сала.

— Какво стана? — попита разтревожена негърката.

— Гледай, Юнона, какъв звяр стои над нас! Струва ми се, че иска да скочи върху нас!

Негърката погледна към мястото, което ѝ сочеше Ирма, и видя един ягуар. Действително царят на американските лесове дебнеше удобен момент да се хвърли върху жертвите си. Още миг — и той щеше да успее, но Юнона напрегна всичките си сили и тласна сала напред. Ягуарът скочи и падна във водата. Черното момиче извади кола и със силен замах го стовари върху главата на звяра. Той потъна за миг, но скоро пак се подаде на повърхността и с див рев заплува след сала. Негърката пак го удари по главата, той отново потъна и когато изплува, с удвоени сили се понесе след жертвите си. Скоро предните му лапи опряха в сала. Юнона заудря с всичка сила, като надаваше диви викове. Дивакът се събуди в нея... Още един, последен удар — и ягуарът се превърна в труп, носен от вълните. Тя го притегли с кола и го вдигна на сала.

— Така! Сега този мистър ще благоволи да ни даде кожата си. От нея ще направя разкошна постеля за мисис. А пък и месото му не е за хвърляне — има вкус на свинско.

С неподражаема сръчност негърката одра хищника, разцепи черепа му и като намаза вътрешната страна с мозъка, простря кожата да съхне на слънцето. После избра няколко по-крехки къса, отрязва ги и останалото хвърли във водата. Ирма със страх наблюдаваше борбата, която вечно гладните крокодили поведоха за останките от ягуара...

Времето минаваше, без да донесе нещо ново за двете жени. Гората сякаш нямаше свършване. Докъдето стигаше погледът, се виждаше вода, над която се подаваха гигантски дървета. Тук-там пред очите им изникваше по някоя височина, дала убежище на всевъзможни горски животни, потърсили спасение от водната стихия.

Странен шум достигна до ушите на двете жени. Какво ли можеше да бъде това? Юнона се вгледа във водата и скоро разбра откъде идва той. Течението се беше забързало, а бреговете се сближаваха.

— Водопад! — изтръгна се неволно от устата ѝ.

Ирма се изплаши ужасно.

— Кураж, мисис, Юнона ще се справи и с тази опасност!

Салът летеше с шеметна бързина. Да се спре бе невъзможно. Острият поглед на негърката забеляза, че от лявата страна на водопада водата падаше без особено напрежение. Юнона насочи усилията си единствено към това да отпрати сала в тази посока. Тя успя. Салът се плъзна по водната повърхност и полетя надолу. Макар и целите измокрени от непредвидената баня, двете жени останаха невредими. Течението стана по-бавно и скоро салът заплува спокойно по водата.

— Минахме опасността, мисис — извика Юнона, като вдигна победоносно кола нагоре. — Я гледай! Дърветата оредяват... Ура! Гората свършва!

В ПЛЕН НА РАЗБОЙНИЦИТЕ

Юнона не беше се излъгала. Гората действително свърши. Бреговете станаха по-ниски и негърката намери удобно място, където можеха да спрат. Ирма беше радостна, когато кракът ѝ отново стъпи на твърда земя. Страхотиите на водното пътешествие я бяха изморили. Юнона огледа околността. Никъде не се виждаше човешко жилище.

— Отишли сме доста на юг. Но все пак не вярвам да сме много далеч от Кингстър. Аз съм ходила веднъж там. Вярвам, че ще намерим добри хора, които ще ни помогнат! Напълно съм уверена, че по тази река ще стигнем скоро Кингстър. Може и още довечера да сме там. А сега да посъберем сили, защото ни предстои още доста път!

Юнона се залови за работа, защото нямаше време за губене. Ирма полегна на кожата и затвори очи. Изведнъж един груб глас сепна двете жени.

— Хей, проклета негърко, какво правиш там?

Двете жени се обърнаха в посоката, откъдето долетя гласът, и видяха двама мъже на коне. Лицата им бяха обгорели от слънцето. Облеклото им не вдъхна доверие на Юнона.

— Не можеш ли да говориш? — извика по-старият от конниците. — Отвори си по-скоро устата и кажи как сте пристигнали тук с тази дама?

— Изгубихме се в гората — отговори с треперещ глас Ирма. — Моята прислужница направи сал, с който се спуснахме по течението, и така успяхме да се доберем до този бряг.

— Не се бойте, мисис! — обади се конникът. — Ние не сме човекоядци, само искаме да вкараме малко ум в главата на тази проклета негърка, за да се научи да отговаря, когато я питат.

В миг конникът се повдигна от седлото и ласото му полетя във въздуха. Юнона беше предвидила опасността, която я застрашаваше. Тя легна на земята и примката премина над нея, без да я закачи. Конникът зафуча от яд. Той взе карабината си и се прицели, но преди да гръмне, Ирма застана пред Юнона.

— Ако сте решили да убивате, по-добре убийте и двете ни! — каза тя твърдо.

Вторият конник се приближи до другаря си и му прошепна нещо на ухото.

— Добре, така да бъде — съгласи се първият, като помисли една минута. — Хайде с нас в лагера!

Ирма предчувстваше новите неприятности, с които имаше да се справят тя и нейната вярна прислужница.

— Към лагера! Ще предоставим всичко в ръцете на нашия капитан. Той ще се върне утре сутринта.

Молбите не помогнаха. Двамата мъже бяха толкова непреклонни, че по-скоро би се умилоствила скалата. Юнона вдигна с горчива въздишка кожата на ягуара и се приготви да следва конниците. Господарката ѝ тръгна след нея. Когато поеха по пътеката, тя тихо ѝ пошепна:

— Боя се, че попаднахме в ръцете на разбойници!...

Не бяха вървели дълго, когато се озоваха посред малка котловина, заобиколена от всички страни с голи, скалисти бърда. Разбойниците бяха около петдесет човека. Конете им пасяха малко по-настрана от техния стан. Те веднага заобиколиха жените и не закъсняха да изкажат възхищението си от Ирма и отвращението си от Юнона. По това двете жени разбраха, че не ги очаква нищо хубаво.

Един от разбойниците, по-нахален от останалите, цинично подметна:

— Капитанът ще се зарадва много, когато види хубавата ни гостенка, в това не се съмнявам! Но не мога да разбера защо ще търпим до неговото завръщане тази смърдяща негърка. Вие знаете, че той ненавижда негрите. Затова предлагам да я обесим още сега. Ето там има един приличен клон за тази дъщеря на Африка!

Жадните за кървави зрелища разбойници се спуснаха от всички страни към Юнона, но Ирма толкова самопожертвувателно се застъпи за нея, че и най-свирепите от тях се разколебаха.

— Назад! Аз замествам капитана. Той лично ще реши съдбата на негърката. Вържете я, защото ѝ нямам доверие. И още нещо — никой да не закача бялата жена. Ако тя е някаква шпионка, изпратена от полицията, толкова по-зле за нея...

Ирма не искаше да се раздели с преданата Юнона, но разбойниците останаха безчувствени към молбите ѝ. Те вързаха негърката, а Ирма отведоха в една колиба.

Вечерта настъпи. Двете жени оплакваха съдбата си. Разбойниците пък бяха много весели и се отдадоха на пиршество и игра на карти. Ирма чу нещо, от което кръвта замръзна в жилите ѝ. Някой се провикна:

— Момчета, да прием за здравето на новата капитанша. Нека се надяваме, че тук пак ще стане весело като преди. Защото откакто избяга Роза, животът ни стана много тъжен. Капитанът е зъл и мрачен като самия ад и не прощава и най-малките прегрешения.

Дружно одобрение посрещна думите му. След това пожеланията гръмнаха в хор:

— За здравето на новата капитанша, която ще донесе радост на нашия капитан!...

Така настъпи нощта. Гласовете постепенно затихнаха. Разбойниците изпиха порядъчно количество вино и потънаха в тежък сън. Юнона обаче бдеше и кроеше план за бягство. Салът им беше отнесен от течението. Това тя помнеше, защото видя много добре как разбойниците, които ги плениха, го отблъснаха от брега. Имаше само една възможност: с коне.

Юнона напегна всичките си сили, но здравите въжета не се поддадоха. Тогава тя се претърколи и стигна до един камък с остри ръбове. Започна да трие с тихи движения връзките на краката си. Често спираше, обляна от пот, но надеждата, че може да спаси себе си и господарката си от горчивата участ, ѝ даваше нови сили. Най-после въжетата се разхлабиха. С едно движение Юнона ги свлече от краката си. Оставаха ръцете. Нямаше време за губене и тя с радост си спомни, че Ирма има джобно ножче. Тя допълзя до колибата, в която беше Ирма. Мина отзад и тихичко извика:

— Мисис, аз съм. Дълбай стената, за да стигнеш до мен!

Ирма не чака да я подканят втори път. Залови се за работа и скоро отвори малка дупка, колкото Юнона да провре ръцете си.

— Ръцете ми са вързани. Вземи ножчето си и разрежи въжетата!

Ирма се подчини. След малко пъргавите ръце на негърката разшириха отвора и Ирма излезе навън.

— Може ли мисис да язди? — попита Юнона тихо.

— Разбира се, добра ми Юнона — отговори Ирма. — Защо питаш?

— Защото ни предстои дълго и пълно с опасности пътешествие на коне.

— Готова съм на всичко, само да се избавим от тези хора. Това, което ни очаква при тях, е по-лошо и от смъртта!

Юнона внимателно разгледа въжето, което лежеше в краката ѝ. Съобрази, че то може да ѝ послужи. Нави го около лявата си ръка, докато в дясната държеше вече готовата примка. После се отправи към мястото, където стояха конете. Очите на негърката, свикнали с нощния мрак, откриха веднага пазача, който седеше на една малка могила, загледан в далечината... Той нямаше време да извика. Примката се уви около врата му и той грохна безчувствен на земята.

Юнона се затича към него и омота здраво въжето около тялото му, за да не може да мърда, след това натика стиска трева в устата му. Тя намери едно седло за господарката си. Това не беше мъчно, защото разбойниците, приспани от алкохола, нямаха намерение да се събуждат скоро. След кратко търсене тя намери това, което ѝ трябваше — едно мексиканско седло, което най-много подходеше за жена. Можеше да се поздрави с още един успех. Близко до седлата намери и пушка с два патрондаша. Към себе си тя прояви по-малки грижи. Една ягуарова кожа беше достатъчна да замести и най-удобното седло. Сега Юнона се затича към колибата, където беше оставила Ирма, и двете жени, без да губят време, се отправиха тичешком към конете. Избраха най-хубавите между тях.

Беше любопитно да се видят тези ездачки. Едната — нежна жена, облечена в пепелява рокля, яхнала черен ат, и до нея — полугола негърка, седнала върху бялата кобила като статуя от черен мрамор. Те бяха решили в никакъв случай да не попадат в ръцете на разбойниците. След като сложи един патрон в пушката, Юнона спря конете и внимателно огледа околността.

— Каква проклета мъгла! Трябва да се върнем и да заобиколим лагера. Отишли сме на юг вместо на север.

Юнона имаше право. Трябваше да минат на другата страна, ако искаха да стигнат до Кингстър. Изминаха мълчешком известно разстояние, после отново спряха и огледаха местността, в която се намираха. Усмивка заигра по устните на негърката.

— Така, сега се намираме на север. Ето реката. Тук е мястото, където беше спрял нашият сал, а там е входът към долината на разбойниците.

Тя не довърши, защото в тази минута над главите им заканително изсвири куршум. Последваха го яростни викове. Нямаше никакво съмнение: бягството им беше открито.

— Сега пълен галоп, мисис! — извика негърката. — Те ни преследват.

Но не бяха изминали и хиляда разкрача, когато дивите викове, които гръмнаха зад тях, им известиха приближаването на преследвачите. Юнона постепенно се отдалечи от брега и се насочи към полето. Ирма я следваше неотклонно. Инстинктът на негърката беше истинско щастие за двете, защото на това място реката правеше голям завой, когато достигнаха полето, мъглата се вдигна, така че те можеха да виждат групата, която ги преследваше. Старият разбойник, който беше се намесил в решителния момент при пристигането на жените в лагера, яздеше начело. Юнона, която не забравяше да се обръща от време на време, за да следи действията на разбойниците, забеляза, че той вдигна пушката си и се прицели. Тя бързо приближи коня си до коня на Ирма, за да я предпази от смъртоносния куршум. Чу се изстрел и Юнона трепна леко.

— Улучи ли те, Юнона? — разтревожи се Ирма.

— Одраска ми само рамото — отвърна негърката с ледено безразличие. След това тя се прицели и гръмна. Старият разбойник се смъкна от седлото си. Конят, останал без ездач, хукна като вятър из полето.

— Ти го уби, Юнона! — ужаси се Ирма.

— По-добре, отколкото той да убие нас.

Лудата гонитба продължи цели часове, без изгледи за успех на едната или другата страна. Юнона спря и се обърна. Преследвачите бяха останали далече зад тях.

— Спряха се — отдъхна си тя. — По този начин оставят конете да си починат, за да ни настигнат по-лесно. И ние ще направим същото!

Двете жени слязоха от конете. Юнона ги остави да пасат и избърса с трева потта им. Ирма не преставаше да се учудва на нейната разсъдливост и съобразителност.

След половин час гонитбата започна отново.

— Скоро ще се смеем, мисис, защото ще надхитрим разбойниците. Гледай, искат да ни пресекат пътя!

Юнона възви наляво и хвана една верига от няколко хълма. Когато стигнаха до последния от тях, те се отправиха към реката. Ирма не можа да се сдържи да не извика от изненада. Разбойниците бяха тръгнали в противоположна посока. След половин час преследвачите им вече се виждаха като черни точки.

— Има ли още много, докато стигнем до някое селище, Юнона? — попита Ирма.

— Това ще проличи от поведението на разбойниците — отговори негърката. — Когато започнат да ни гонят лудо, без да жалят конете си, ще е ясно, че не могат да ни стигнат. Нашите коне са по-бързи.

Ездачките не чувстваха глад, но жаждата ги измъчваше чувствително. Юнона разбра, че господарката ѝ страда, и започна да се оглежда на всички страни. Изведнъж тя извика радостно:

— Там има вода!

Ирма погледна в указаната посока, но не видя нищо друго, освен няколко валчести предмети по земята. Юнона възви коня си, скочи пъргаво долу, грабна няколко от тях и пак се метна на седлото си от ягуарова кожа. Чак сега Ирма забеляза, че това бяха кактуси. Негърката ги почисти от бодлите и се обърна към господарката си:

— Мисис трябва да направи само една малка дупка и да смуче. Средата съдържа чудно вкусен сок, който напълно утолява жаждата.

Ирма изпълни указанията на негърката и скоро се почувства ободрена и освежена от този безценен дар на природата.

Вятърът духаше с голяма сила над безпределната степ право в лицето на двете ездачки. Лудата гонитба продължаваше. Високата трева лягаше на земята, повалена от въздушното течение, така че разбойниците не ги изпускаха от очи.

— Не могат да ни стигнат! — извика Юнона тържествуваща. — Нашите коне летят като светкавици. Погледни само, мисис, преследвачите ни остават все по-назад и по-назад.

Ирма, с пламнали страни, се държеше здраво за седлото. От време на време тя милваше коня си по врата, за да го ободри. Умното животно ѝ отговаряше с радостно цвилене.

— Внимание! — извика неочаквано Юнона. — Тук има много дупки на полски кучета.

Наистина тук-там се издигаха малки къртичини, които всъщност бяха жилищата на тези ненаситни полски гризачи. Жените оставиха конете да вървят по-бавно, защото, ако някой от тях паднеше, те самите биха си изпатили зле.

Разбойниците нададоха радостни викове. Те помислиха, че конете на жените са се изморили. Но радостта им скоро се смени с проклетия, когато стигнаха препятствието. Конете им започнаха да падат един след друг и да хвърлят ездачите си на земята.

Местността ставаше все по-неприветлива и пълна с опасни изненади. Между жилищата на полските кучета започнаха да се срещат купчини камъни, които още повече затрудняваха ездата на преследвачите. При това двете жени имаха голяма преднина пред тях.

Изведнъж Ирма наддаде ужасен писък. Конят ѝ беше стъпил върху една къртичина и тя с голямо усилие се задържа да не падне. Юнона веднага скочи от коня си и изтича при господарката си.

— Зле ли се нарани конят? — попита тя загрижено.

— Не зная — отговори Ирма.

Двете прегледаха изплашеното животно. Беше си навехнало крака и не можеше да върви по-нататък. Жените видяха с ужас, че преследвачите им ги наближават. Нямаше никакво съмнение, че след няколко минути щяха да ги настигнат.

— Изгубена съм, Юнона! — извика Ирма. Негърката стоеше до ранения кон и по напрегнатото изражение на лицето ѝ се виждаше, че търси изход от ужасното положение. В един миг тя сне седлото и го метна на своя кон.

— Какво искаш да направиш? — попита Ирма с безпокойство.

— Мисис трябва да възседне моя кон — каза Юнона просто.

— Ами ти?

— За живота на Юнона няма страшно. Достатъчно е мисис да се спаси! — отговори негърката и в очите ѝ блеснаха сълзи. — Юнона е хитра, знае как да се спаси.

— Тук, в откритото поле ли? Не, вярна моя, където останеш ти, там ще дочакам и аз злата си съдба.

Времето летеше невероятно бързо. Викове на разбойниците се чуваха все по-ясно.

— Юнона, мила! Убий ме, за да не попадна в ръцете на тези зверове!

Юнона загледа с учудване, примесено с възторг, молещата се жена, която продължи:

— Нима мислиш, че се страхувам от смъртта? Един куршум, изпратен от вярната ти ръка, ще ме избави завинаги от всички страдания!

В душата на Юнона се разигра ужасна борба. Най-после тя каза мрачно:

— По-напред мисис, след това Юнона!

И насочи цевта на пушката към гърдите на Ирма. Мъченицата не издаваше никакъв звук. Само устните ѝ шепнеха някаква молитва. Изведнъж Юнона нададе вик, който накара Ирма да вдигне глава.

— Спасени сме! — извика негърката. — Каква глупачка съм била! Как не ми дойде по-рано тази мисъл в главата!

Ирма помисли, че бедното момиче си е изгубило внезапно ума. Но Юнона коленичи във високата трева и миг след това изпод ръцете ѝ пламна огън. Тя го разпръсна около себе си. Огнената стихия се разпростря невероятно бързо и запълзя към разбойниците, носена от силния вятър. Те се разкрещяха. Няколко от тях се опитаха да минат през пламъците, но станаха тяхна жертва. Останалите се върнаха към реката, но пожарът им пресече пътя и те бяха принудени да се отправят към хълмовете, за да потърсят спасение по върховете им. Това беше едно диво препускане, по-скоро гонене на уморени до смърт коне. Тези, които доскоро преследваха, сега бяха преследвани от един зловец и неумолим противник.

Двете жени бяха спасени. След първия изблик на радост Юнона отиде при ранения кон.

— Кракът трябва да се намаже с лой! — отсече тя, като прегледа пострадалото животно.

— Внимавай, мисис, това ще стане ей сега!

Негърката взе пушката и се огледа внимателно. Едно полско куче стоеше над гнездото си и със сипкаво лаене изразяваше недоволството си от пожара, който бе нарушил спокойствието му. Черното момиче се прицели и с един изстрел го свали от къртичината.

— Тлъстината му не е по-лоша от кравешката лой — каза тя на Ирма. После взе един нож и разпра кожата на няколко места. След

половинчасов масаж животното отново беше в състояние да препуска. Двете жени се отправиха към реката, където стигнаха след един час бавен ход.

— Трябва да си изберем място за нощуване! — каза Юнона.

Ирма се съгласи и двете тръгнаха покрай реката, която на това място не беше много широка.

— Виж, Юнона! — извика Ирма, като посочи отсрещния бряг. — Там се движат четирима конника.

Негърката погледна нататък и видя, че четиримата също се движеха нагоре.

— Отиват там, откъдето ние идваме. Това ме навежда на една мисъл! Тези хора са облечени като нашите разбойници. Боя се, че това е капитанът и шайката му, които се връщат в лагера.

Конниците съгледаха двете жени. Този, който яздеше начело, бързо се приближи към брега и като огледа внимателно двете жени, извика:

— Погледнете, момчета, не са ли това моите коне! Откъде ги откраднахте, дяволи проклети?

— Не се бой, мисис — прошепна негърката, за да окуражи Ирма. — Въоръжени са само с револвери, а Юнона има пушка. Това е достатъчно да ни оставят на мира!

Скоро веригата от възвишения скри двете жени от очите на разбойниците. След като пътуваха усилено още два часа, те отново се намериха пред реката, която тук правеше голям завой. Тя не беше по-широка от петдесет метра. Жените спряха, защото възнамеряваха да прекарат тук нощта. Една крайбрежна скала образуваше нещо като свод. В него те можеха да намерят сигурно убежище от хора и нощната роса.

Месечината изгря и освети самотната долина. Часовете минаваха бавно. Юнона трепна. Проницателният ѝ поглед се втренчи в храсталаците, които се намираха пред нея. Тя вдигна пушката и стреля хладнокръвно. Чу се шум от падане на нещо тежко във водата. Наведе се и видя, че черната сянка потъна бързо, без да издаде никакъв звук. Започнаха да се чуват безредни викове, което показваше, че другарите на разбойника, който искаше да ги нападне, не бяха далече. Юнона отиде при господарката си, която се беше събудила от изстрела.

— Трябва да бързаме, мисис! Разбойниците скоро ще тръгнат по дирите ни.

Великолепните коне полетяха като стрели в сутрешната мъгла. След едночасова езда Юнона съгледа на хоризонта нечийи високи, прави силуети.

— Какво е това? — разтревожи се Ирма.

— Дърветата от двете страни на едно шосе — обясни весело Юнона. — Вече сме спасени!

НОВИ ПРЕМЕЖДИЯ

На Ирма не беше съдено да си почине. Съдбата ѝ пращаше нови и все по-страшни изпитания, които щяха и бездруго да довършат силите на бедната жена, ако тя нямаше до себе си вярната и мъжествена негърка.

Двете жени пристигнаха благополучно до Кингстър, от където възнамеряваха да вземат влак за Колумбия. Следобеда им съобщиха, че някой си мистър Кларк желае да говори с Ирма. Тя много се зачуди, тъй като не познаваше никого в този град.

— Бях тази сутрин във фермата на Картър, която се намира на няколко мили от града — каза той, след като поздрави любезно. — Съседите му колонисти искат да ви линчуват.

Ирма изтръпна, защото много добре разбираше какво означава тази дума.

— Но защо? — извика тя, като скочи от мястото си.

— Те са на мнение, че вие сте приятелка на капитана на разбойниците. Колкото до мен, аз не вярвам на тази нелепост и затова дойдох да ви предупредя.

— Заклевам ви, господине, кажете ми без заобикалки могат ли те да изпълнят намерението си?

— Разбира се. Дори са взели вече мерки да не допуснат да се качите на влака. Затова послушайте моя приятелски съвет и не ходете на гарата!

— О, това е ужасно! Преди всичко, господине, ви благодаря най-сърдечно за предупреждението. Не можете ли да ми посочите начин, по който да се избавя от тази нова опасност?

Мистър Кларк остана замислен за минута.

— Дойде ми една идея. Довечера тръгва параход за Савана. Оттам ще можете да идете до Колумбия. Пътят по море е едно денонощие.

Така Ирма попадеше в мрежата на един търговец на бели робини, чието параходче откарваше „стоката“ в Мексико. Две

обстоятелства не можаха да убегнат от бдителното око на Юнона и това спаси и нея, и любимата ѝ господарка. При отплаването на параходчето тя видя група мъже, които водеха една жена. За наблюдателната негърка беше ясно, че тя не ги следваше доброволно. Юнона се усъмни и реши да бъде нащрек. Когато бяха вече в открито море, започна да проучва внимателно мистериозното параходче. Зад една врата чу отчаяни женски стонове. Това превърна съмнението ѝ в увереност, че не всичко тук е наред. Все още обаче негърката беше далече от истината.

На следващия ден морето беше бурно. Никаква суша не се виждаше. Това учуди Ирма, тъй като параходите от крайбрежното плаване винаги се придържат близо до брега. Двете жени отначало се утешаваха с обяснението, че бурята ги е отвлякла навътре в морето. Но следобед тя утихна, морето се успокои и все още не се виждаше никакъв бряг. Ирма изпрати Юнона да разбере причината за това странно пътуване, а тя самата намери зад рула един стар моряк, който не беше разположен да води разговори.

— Имаме ли още много до Савана? — попита тя.

— Не вярвам да стигнем там изобщо — беше изненадващият отговор.

— Какво говорите? — извика Ирма изплашена. — Струва ми се, че параходът „Вашингтон“ отива само до Савана!

— Грешите — възрази старецът. — Ние ходим чак до Мексиканския залив.

— Трябва непременно да говоря с капитана! — заяви Ирма решително.

— Невъзможно, мисис! — отговори старият моряк. — Той заповяда никой да не го безпокои. Имам заповед да държа постоянно направление на юг.

С това разговорът приключи и хвърли младата жена в тревога. Тя я сподели с Юнона и негърката се залови за работа. Докато подслушваше на кабината, зад която чу отчаяните въздишки, беше изненадана от моряка, който им прислужваше. Той поиска да я заведе при капитана, но тя му даде да разбере, че може да откупи мълчанието му с пари. Тогава морякът ѝ призна цялата истина за парахода и неговия товар и добави, че отдавна търси благоприятен случай да го

напусне. За спасението на Ирма и Юнона той поиска петстотин долара и негърката обеща да му ги даде.

Кларк, търговецът на бели робини, придружаваше „стоката“ си, макар че никъде не се виждаше. Той и капитанът започнаха да пиянстват, доволни от успеха на гнусната си търговия. Те се надяваха да получат добри пари за Ирма във вертепите на Веракрус, които те снабдяваха с момичета от Щатите. Но и двамата живееха с мисълта да похитят младата и хубава жена, която не даваше покой на сънищата им. Това може би спаси Ирма до вечерта, в която беше уговорено да избягат. Защото двамата съдружници се дебнеха и постоянните свади помежду им показваха ясно, че те бяха недоволни един от друг.

Дойде уреченият ден. Двете жени го прекараха в тревога и очакване на нощта. Най-после морякът, който щеше да им помогне и да ги последва в бягството, постъпи дежурен на кормилото. Ирма и Юнона се измъкнаха от кабината си под прикритието на мрака и се запътиха към рула. Те без малко щяха да се сблъскат с пияния капитан, който идваше насреща им, като си мърмореше:

— Почакай, хубава мисис, този път ще те посетя само за да ядосам приятеля си. Сега той не може да ме безпокои, защото лежи мъртвопиян под масата. Аз се погрижих за това.

Той се тупна гордо по гърдите. Двете жени се скриха и пияният мъж мина покрай тях, без да ги забележи. След това те побързаха да отидат при съучастника си. Той спусна спасителната лодка в морето, като я снабди предварително с провизии и едно буренце прясна вода. По една въжена стълба тримата слязоха в нея и тъкмо навреме, защото дочуха ударите на секирата, с която капитанът се мъчеше да разбие заключената врата на кабината, обитавана от Ирма и прислужницата ѝ.

Междувременно небето се беше заоблачило и в далечината се чуваше тътенът на гръмотевиците. От време на време по някоя светкавица раздираше тъмната завеса. Юнона попита моряка:

— Колко има до брега?

— За по-малко от пет-шест часа не можем да стигнем дори при усилено гребане.

— Няма ли да ни застигне бурята?

— За наше щастие вихрушката мина доста далече от нас и сега бушува някъде на юг. В противен случай не бихме се чувствали никак

удобно в нашето жалко корито! А сега да гребем с всички сили, че няма да е чудно, ако скоро видим парахода по петите ни.

Морякът млъкна и се залови за греблата.

— Нека помогна! — каза Юнона. — Два чифта ръце вършат повече работа от един.

Морякът с радост прие предложението на негърката и скоро лодката усили хода си.

Слънцето изгря като огнено кълбо след бурната нощ и позлати морето, което беше на път да укроти вълните си. Лодката следваше напора на греблата, които я направляваха към далечния бряг. Към обяд Юнона внезапно посочи с ръка на запад и извика разтревожена:

— Какво е това? Гледайте!

Морякът погледна нататък.

— Хиляди дяволи — изсумтя той, — това са мачтите на нашия параход. Напред, той е по следите ни! Открили са ни!

Но какво можеха да помогнат греблата в надпреварата с параход! Мачтите се издигаха все повече и повече и най-после целият параход израсна пред очите на бегълците. Ирма гледаше отчаяна бреговете, които сякаш се отдалечаваха още повече. Искаше да стане и да прегърне за последен път вярната Юнона, когато тя извика:

— Един параход... там... иде към нас.

Но параходът на търговците на бели роби изглежда също беше забелязал другия параход, защото се устреми към лодката с пълна пара. Той беше много по-близо и това тревожеше бегълците. Те издигнаха на една запасна мачта бяла кърпа и започнаха да я развяват.

— Видяха ни! — извика радостно морякът. — Идват право към нас. Тежко на нашите, защото това е военен кораб, който преследва контрабандисти и търговци на роби!

Ирма обаче не можеше да сподели радостта на моряка, защото преследвачите почти ги застигаха. След няколко минути „Вашингтон“ спусна една лодка в морето и няколко моряка слязоха в нея. Изведнъж се разнесе силен изстрел.

— Стрелят от военния кораб — извика възбудено морякът.

В това време лодката се приближи. Юнона извади револвера, с който се беше сдобила още на парахода, и стреля. От лодката отговориха, но за щастие куршумите не засегнаха никого от преследваните.

— Военните са близо — развика се морякът, сякаш полудял от радост. — Насам, насам! Помогнете!

— Какво става тука? — гръмна силен глас през борда.

Лодката с преследвачите бързо се върна към параходчето.

Капитанът му се опита да избяга, но един топовен изстрел го принуди да спре.

Ирма беше замаяна от бързо разиграващите се събития, когато чу, че я викат:

— Мисис, какъв е този параход, който ви преследва?

Тя се обърна и видя, че до тяхната лодка се беше приближила друга с моряци от военния параход. Говореше един офицер. Ирма бързо разказа приключението си, като не забрави да съобщи, че на парахода се намират още много момичета, които ще бъдат продадени във Веракрус, ако не им бъде помогнато навреме.

Капитанът се запени от ярост, когато видя, че моряците от военния кораб се качват на параходчето му. Той извади револвера си и щеше да повали първия от тях, ако собственият му екипаж не беше го спрял.

Ирма беше приета любезно от коменданта, на когото офицерът вече беше успял да докладва за инцидента.

— Радвам се, че моят кораб можа да ви спаси, мисис — каза старият моряк. — Съжалявам, че не мога да ви отведа в Савана, защото имам нареждане да отплавам за Галвистън в Тексас. Ще пристигнем там още днес.

Ирма му благодари от сърце и се застъпи за моряка, който ги беше спасил.

— Той ще се отърве с по-леко наказание — успокои я комендантът, — но онези негодници, които са ви отвлекли, са изгубени. След няколко дни ще бъдат обесени.

Надвечер параходът спря в пристанището на Галвистън.

Събра се голямо множество от хора, любопитно да разбере защо военният кораб води пленен параход. Любопитството се изостри още повече, когато на брега слязоха много млади жени, една от които поразяваше с ослепителната си красота. Мълвата бързо тръгна из града и Ирма стана обект на внимание. Благодарение на това тя се сдоби с една евтина стая, в която мислеше да остане за известно време, защото

след няколко дни възнамеряваше да се отправи с Юнона към Хюстън, столицата на щата Тексас.

ИРМА ПРИЕМА ЧУДНО ПРЕДЛОЖЕНИЕ

На следващия ден Ирма изпрати Юнона на гарата, за да провери в колко часа тръгва влакът. Тя се забави доста и Ирма започна да се безпокои. Най-после негърката се върна. По лицето ѝ се познаваше, че не носи добри новини.

— Моля мисис да ме извини, че се забавих, но трябваше да разбера добре всичко за нашето отпътуване. Невъзможно е да стане с влака, защото имало някаква повреда по линията...

— Тогава? — попита Ирма бързо.

— Аз наех два коня, с тях ще идем в Хюстън. След половин час ще бъдат тук.

— Ами пари? Знаеш много добре, че не разполагаме с много средства.

— Аз имам достатъчно — каза Юнона и нейните думи още повече изненадаха Ирма.

— Откъде имаш пари? Не, не мога да приема нито цент, ако не съм убедена, че е спечелен по честен начин!

Юнона падна на колене и прегърна нозете на господарката си.

— Приеми ги, мисис. Юнона те заклева, приеми ги!

— Добре, но само при условие, че ми кажеш откъде си ги взела.

Тогава тя разказа по един трогателен начин как Мери ѝ беше дала парите.

— Първото нещо, което ще направя, когато пристигнем в Хюстън, ще бъде да си потърся работа. От спечелените пари ще отделям една част, за да мога да върна на добрата си приятелка цялата сума, която ти си изразходвала за мене.

Двете жени, придружени от един младеж, тръгнаха за столицата на щата Тексас. Пътят премина без особени произшествия, ако не се смятат акробатическите номера, които младежът, опитен ездач, направи яздейки, пред очите на смаяните жени. Макар че и Ирма беше опитна ездачка, ловкостта на техния спътник я учуди и тя го похвали сърдечно.

Те пристигнаха с водача си в града. Бяха отминали една малка, бяла къща, пред която стоеше негърче и държеше за поводите хубав бял кон, когато чува писък и тропот от конски копита. Само с един поглед Ирма разбра какво се бе случило. Белият кон, който тя и нейните спътници бяха видели преди малко, се бе подплашил и сега препускаше лудо по улиците на града, като влачеше след себе си хлапето. Конят свърна към един площад, на който играеха много деца, току-що излезли от училището. Вместо да избягат, те се събраха накуп и конят се насочи право към тях. След секунди те щяха да бъдат смазани от копитата на обезумялото животно, ако една ръка не беше го хванала за поводите. Това беше ръката на Ирма.

Тичешком пристигна един млад мъж, който едва можеше да говори от вълнение.

— Имал си щастие, мистър Д'Албер — посрещна го тълпата. — Ако не беше онази млада дама, конят ти щеше да почерни много семейства.

Мистър Д'Албер се затича към животното, което още не можеше да се успокои напълно. За негово най-голямо съжаление Ирма се беше отдалечила и той не можа да й изкаже благодарността си.

— Конят ми е бил подплашен умишлено — започна да се оправдава той пред насъбралото се множество, което го гледаше заплашително. — Иначе моят Ромео е търпелив и кротък. Ето какво намерих в гривата му!

И той показва на всички една въртележка, с която някой злосторник беше подплашил невинното животно. Това обяснение успокои раздразнените духове и спаси цирковия директор Д'Албер от линчуване. След това той напразно разпитва за Ирма. Никой не можеше да му каже посоката, в която тя беше изчезнала.

Ирма и сега намери гостоприемството на прости, но честни хора. Напразно клетата жена търсеше работа. Юнона не можеше да гледа спокойно терзанията на господарката си. Най-после тя не се стърпя и написа на Мери в Ню Йорк писмо, което завършваше с думите:

„Елате по-скоро при нас, защото иначе горката мисис ще умре. Силите ѝ са почти изчерпани“.

Бяха изминали няколко дни, откакто Юнона изпрати писмото. Един ден тя срещна на стълбата някакъв господин, който я заприказва:

— Узнах, че госпожата, която миналата седмица улови коня ми, живее в тази къща. Мога ли да поговоря с нея?

Непознатият направи добро впечатление на негърката и тя го въведе при Ирма.

— Казвам се Д'Албер — побърза да се представи той. — Аз съм собственик на цирка, който се намира в града. Научих, че вие сте безстрашната усмирителька на моя кон, и дойдох да ви поднеса моите почитания.

Простият и естествен начин на говорене трогна Ирма. Тя покани посетителя да седне. Откритото му лице, върху което грижите бяха сложили своя отпечатък, показваше, че мистър Д'Албер водеше тежка борба за съществуване, но при все това съвестта му беше останала чиста.

— Радвам се, че според моите възможности можах да извърша едно добро дело — каза Ирма и гласът и затрепери от вълнение. — Как е циркът ви, господине, посещава ли се?

— О, не питайте! — отговори цирковият директор и въздъхна. — Аз съм пред прага на разорението. Допреди няколко месеца скромното ми предприятие процъфтяваше. Бях събрал малка група отбрани артисти. Дори бях успял да спестя една малка сума за черни дни, когато изведнъж всичко тръгна назад.

Той се подвоуми дали да продължи, но ласкавият поглед на Ирма го окуражи.

— Имах една красива ездачка и нека си призная, тя привличаше по-голямата част от посетителите. Но един божи ден тя изчезна, а заедно с нея и по-голямата част от трупата ми. Останаха само няколко верни приятели, които споделяха с мене мъки и нещастия. Добрата ми и предана съпруга, която е също ездачка, макар че лежеше болна, поиска да излезе пред публиката, но падна от коня и си счупи крака. Сега лежи неподвижна вкъщи. Досега съм продал всичките си вещи, от които мога да се лиша, за да изхраня трите си дечица и малкото членове на трупата си.

Ирма беше трогната до дъното на душата си.

— Бедна съм — каза тя след кратка пауза, — но ако мога да ви бъда полезна, ще го сторя от сърце.

— Можете — заяви за нейна изненада цирковият директор.

— Как?

— Вие сте превъзходна ездачка, мисис — започна той неуверено.

— В това се убедих, когато успяхте да обуздаете моя Ромео. Дойдох при вас, защото вие сте последната ми надежда. Ще се съгласите ли да гостувате като ездачка в моя цирк?

Ирма не отговори веднага. Пред очите ѝ изпъкна страшната картина на мизерията. Тя видя една болна жена, чиито очи я гледаха умолително. Около нея плачеха три гладни дечица. Те молеха майка си за късче хляб, а тя не бе в състояние да им го даде.

— Добре — каза тя тихо. — Ще сторя голям грях, ако откажа помощта си на нуждаещите се.

Мистър Д'Албер поиска да каже нещо, но думите застинаха на устните му. Той само хвана дясната ръка на благородната жена и я поднесе към устните си.

На следния ден Ирма посети семейството на цирковия директор. Болната му жена веднага се сети коя е тази красива посетителка.

— Благодаря ви за вашата жертва — каза тя, след като отговори на поздрава ѝ.

— Направих това на драго сърце — отвърна Ирма. — За мен ще бъде щастие, ако мога да допринеса за възраждането на цирка. Сега, когато ви видях, ще понеса леко нерадостната си съдба. Аз се оплаквах от нея, понеже мислех, че съм най-нещастният човек на света. Но виждам, че моите нещастия са нищо пред вашите...

И Ирма разказа на болната жена своята житейска история. Когато свърши, в стаята настана мълчание. Двете жени, страдали толкова много, намериха утеха една в друга.

Ирма се сбогува с жената на Д'Албер и се отправи към цирка, за да се упражни с коня, който щеше да язди по време на представлението. Артистите се бяха събрали за репетиция. Няколко минути те гледаха учудени новодошлата. Нейната красота ги порази и те дори забравиха да я приветстват. Пръв дойде на себе си ездачът.

— Добре дошли, мисис — каза той приятелски. — Много ще се радваме, ако се чувствате добре между нас!

Клоунът и жонгльорите се приближиха и почтително поздравиха Ирма. Това бяха добродушни хора, под чиято смешна маскировка туптяха искрени и предани сърца.

Д'Албер беше успял да ангажира и една трупa безработни акробати и след попълването на своя състав трескаво се зае да организира представленията. Той отиде да покани лично офицерите от местния гарнизон и тъй като те бяха кавалеристи, успя да ги заинтересува с новата ездачка. Те обещаха да дойдат, а заедно с тях и богатите скотовъдци от околността. Веднъж посетено от елита на града, първото представление осигуряваше другите посещения.

Всичко това цирковият директор съобщи на хората си, които завари да разговарят с новата им колежка. Те се надпреварваха да ѝ помагат със съвети и услуги.

Ирма направи няколко репетиции с Ромео, който се оказа добре дресиран и умен кон. Всичко мина благополучно. Директорът сияеше от щастие. Той се приближи до Ирма и ѝ каза:

— Разчитам на вас, уважаема мисис. — Предчувствам, че вие се явихте в живота ми подобно на ангел хранител, за да спасите мене и моето семейство. Никога няма да забравя добрината ви и благородната ви постъпка...

Вечерта на представлението офицерите заеха първите редове. Между тях се виждаха няколко цивилни — техни приятели, богати фермери. От всички най-много изпъкваше един млад мъж, когото останалите наричаха Харисън. Той беше най-богатият чифликчия от околностите на Хюстън.

— Любопитен съм да видя ездачката — каза той небрежно на другарите си. — Мисля, че нашият директор не може да намери достойна заместница на Тереза! Хубава жена беше, дявол да я вземе, но защо избяга!

Представлението най-после започна. Всички се стараеха да вложат цялото си умение, за да доставят удоволствие на посетителите. Жокеят със смелите си скокове през запалени обръчи възбуди интереса на публиката и тя, възбудена и жадна за зрелища, очакваше с нетърпение следващите номера.

Клоунът и жонгльорите също бяха на върха на своето изкуство. Акробатите трогнаха до сълзи публиката, защото в трупата се подвизаваха няколко невръстни дечица, които със своите опасни салтоморталета предизвикаха не само възторг, но и напрегната загриженост. Все пак всички си признаха, че бяха дошли заради новата ездачка, за която директорът направи умела, но и достойна реклама.

Звънецът звънна и предизвести публиката за излизането на Ирма. Разговорите стихнаха изведнъж и очите на всички се отпавиха към завесата, откъдето щеше да се появи многоочакваната ездачка. Трудно може да се опише ефектът от появата на младата графиня. Тя приличаше на богиня, яхнала бял като сняг кон. Всички бяха замръзнали на местата си от изненада, примесена с нескривано възхищение.

Ирма не гледаше публиката. Тя не забрави нито за миг предупрежденията на директора и цялото и внимание беше съсредоточено върху Ромео, който галопираше гордо под такта на музиката. След като привърши разнообразните си номера, Ирма се поклони на публиката и изчезна заедно с коня зад завесата.

— Ако знаехме, щяхме да донесем цветя — обади се един офицер.

— Утре ще поправим грешката — отговори другарите му в хор.

За миг в цирка се възцари гробно мълчание. Но изведнъж гръмнаха такива нестихващи аплодисменти, че Ирма трябваше да се явява няколко пъти на арената. Тя беше принудена да прескача още веднъж с коня си многото препятствия, което извърши при пълна тишина. Нови аплодисменти огласиха цирка, промъкнаха се през неговите платнени стени и възбудиха любопитството на случайно минаващите отвън... Успехът беше сигурен. Публиката започна да се разотива, но мнозина си дадоха обещание да го посетят пак. Само един човек седеше като омагьосан на мястото си и сякаш се боеше да стане, за да не пропъди някакво приятно видение.

— Какво ти е, Харисън? — запитаха офицерите младия милионер.

— Нищо, нищо, господа! Днес няма да ви придружа до клуба — отговори Харисън, сякаш пробуждащ се от тежък сън. — Довиждане до утре вечер тук!

Като каза това, младият мъж стана и тръгна сам към хотела си.

— Какво е Тереза в сравнение с това божествено създание — говореше той сам на себе си. — О, тя трябва да бъде моя, пък ако ще и целият ад да се опълчи против мен!...

НОВИЯТ ПОЛИЦЕЙСКИ НАЧАЛНИК

Маршъл Бърнард все още не можеше да се успокои от неуспеха на полицията в Монтгомъри, която, той сам признаваше това пред себе си, не беше виновна за бягството на Норт. Един ден, когато влезе в кабинета си, той се спря като гръмнат на прага.

— Не ме ли лъжат очите ми? Боже мой, това е мистър Роджър! — извика той зарадван. — Навярно още ми се сърдите за нашия последен разговор?

— О, не, това е отдавна забравено — отговори усмихнат Роджър.

— Да, сега разбирам и признавам голямата неправда, която извършихме спрямо вас, стари приятелю — каза мрачно Бърнард. — Вие най-добре можете да се справите с този ужасен престъпник и сега той сигурно щеше да бъде тука.

— Но той никога не е бил залавян — допълни Роджър.

— Вижда се, че не сте в течение. Около зловещата фигура на този човек са се разиграли събития, за които човешкото правосъдие няма достатъчно справедливо наказание!

И Маршъл разказа на полковника всичко, което беше станало в неговото присъствие, като не забрави лъжливото обвинение към Ирма, в резултат на което бе последвало уволнението му.

— Горката жена! — промълви тъжно Роджър. — Тя най-после се освободи от мъките на този свят и намери желаната почивка в гроба.

— Какво казвате, Ирма Норт умряла ли е? — смая се Бърнард.

— Да — отговори Роджър, като се мъчеше да прикрие болката си.

— Не е възможно! — продължи Маршъл. — Знаете ли подробности?

— Нещастната жена е загинала при една железопътна катастрофа и заедно с другите жертви почива в гробищата на Атланта.

— Кога се е случило това?

— Приблизително преди три месеца.

— Недоразумение или нещастно съвпадение — отсече Бърнард с прояснено лице. — Преди две-три седмици Ирма се намираше във временния арест на Огъста като заподозряна.

Роджър скочи от стола, треперещ от вълнение.

— Значи Ирма Норт е жива?

— Разбира се! — отговори веднага Бърнард. — Но след доказването на нейната невинност тя е била освободена и ние не знаем къде се намира тя сега.

— Уверен ли сте напълно в това, което казвате? — попита все още невярващият Роджър.

— В това можете да се уверите и сам, като посетите мисис Мери Гулд. Тя ходи в Огъста и прекара няколко дни при нещастната Ирма.

Роджър беше смаян от тези разкрития. Той стана и като протегна ръка на Бърнард, каза:

— Ще постъпя още днес на служба. Чака ме много работа. Трябва да се арестува престъпникът и да се намери Ирма.

Бърнард се усмихна, доволен от решението му, и го изпрати до вратата.

От префектурата Роджър се запъти към дома на Мери. Завари самотната жена в дома си и веднага и разкри целта на посещението си. Тя не можа да му съобщи нищо повече от това, което той вече беше узнал.

— Известихте ли граф Фон Хоенщайн за намеренията на дъщеря му? — сети се изведнъж Роджър.

— Не зная адреса му — отговори Мери. — Приятелката ми имаше намерение сама да пише на баща си, но не искаше в никакъв случай да се върне при него, докато не намери дъщеря си.

Роджър стана и се сбогува. После отиде бързо в пощата и написа следната телеграма:

„До граф Фон Хоенщайн
замъка Хоенщайн, Вестфалия,
Германия
Дъщеря ви Ирма е жива. Местожителството ѝ
непознато, следва писмо.

Роджър, началник на криминалната полиция“.

НОВО НЕЩАСТИЕ ЗА ИРМА

Работите на цирка на Д'Албер тръгнаха добре. Излизането на новата ездачка възбуждаше всеобщ интерес. Посетителите се тълпяха всяка вечер пред касата и мнозина трябваше да се връщат без закупени билети. Но най-голям интерес към хубавата артистка проявяваше мистър Харисън. Той беше винаги между тези, които посещаваха Ирма в гардеробната. По всякакъв начин искаше да наложи на вниманието ѝ своята личност, която не се радваше на особени симпатии сред гражданството на Хюстън. Харисън беше известен като подъл и малодушен човек и ако не беше неговото баснословно богатство, много врати в града щяха да бъдат затворени за него.

При все че Ирма намираще приятелски поглед за всеки от тези, които я наобикаляха всяка вечер, никой не можеше да се похвали, че е изтръгнал някоя по-нежна усмивка от нейните несравними устни.

Мистър Харисън вярваше твърдо в магическата сила на парите и мислеше, че за него няма нищо непозволено. Затова веднъж той направи едно колкото странно, толкова и необмислено предложение.

— Какво бихте казали, мис, ако ви предложи да прекарате известно време в имението ми, което е достойно да приеме една толкова красива жена като вас!

— Ще кажа — отговори Ирма, без да се колебае, — че си позволявате да ми правите покана, без да мислите!

Този отговор обърка Харисън и той напусна гардеробната смутен и видимо недоволен. След този случай Харисън не се виждаше вече между почитателите на Ирма. Това донякъде я зарадва, защото тя го понасяше с мъка и ако го търпеше, то бе заради директора на цирка, който не желаше да изгуби като посетител този богат чифликчия. Колегите на Ирма бдяха над нея и я пазеха от нежелания гост, когото не оставяха насаме с нея. Но от всички най-ревностен беше клоунът. За него Ирма беше неземно същество, слязло на земята, за да ги спаси от явна гибел. Той не можеше да забрави, а заедно с него и останалите членове на трупата, че тази прекрасна жена им бе върнала отново

радостта и работата. Когато Ирма му благодари за неговата тактична намеса, с която отстрани нахалния Харисън, клоунът не можа да се въздържа и ѝ каза:

— Не вие на мене, а ние на вас трябва да благодарим. Бъдете уверена, че сме готови да се жертваме за вас! Само ако знаехте какво преживях, като гледах болната си стара майка да гладува... Сърцето ми се късаше от мъка, а не можех да сторя нищо... нищо, с което да облекча нейните страдания... Тогава се явихте вие... и аз... ние...

Той не довърши. Вълнението го надви, той се обърна и бързо се отдалечи. Ирма тихо промълви след него:

— Беден, но достоен за завиждане! Той поне има майка си, а аз — никого!...

Представлението беше свършило и Д'Албер се показва на вратата, сияещ от радост.

— Как бих могъл да ви се отблагодаря! — каза той на Ирма. — Не само че ме спасихте от гибел, но и осигурихте моя цирк завинаги. Моля ви да приемете един незначителен подарък.

С тези думи директорът поднесе на Ирма пачка банкноти, но тя отблъсна парите с една колкото тъжна, толкова и прекрасна усмивка.

— Не се съгласих да играя във вашия цирк, за да печеля, мистър Д'Албер — каза тя. — Вие имате още много дългове. Докато не се избавите от всички притеснения, отказвам да приемам всякакви извънредни възнаграждения. Използвайте тези пари за повишаване на заплатите на останалите артисти и за закупуването на нови коне, които са необходими за разширението на цирка!

— Чудна жена! — казваше директорът на клоуна и жокея на път за дома. — Ако не знаех, че е човешко създание, бих помислил, че провидението ми е изпратило на помощ ангел!

Тогава клоунът разказа за неприятностите, които Ирма трябваше да понася от страна на Харисън. Тримата млъкнаха, сякаш бяха потиснати от голяма грижа. Клоунът извика:

— Аз ще бдя над нея, каквото и да ми струва това!

— Да, ще бдим над нашата спасителка — отвърнаха другите като ехо на неговите думи.

Скоро Ирма стана любимката на целия град. Към нейната слава на отлична и безстрашна ездачка се прибавяше и споменът за нейния подвиг, когато тя спаси децата от явна смърт.

Циркът беше винаги препълнен. Често, докато яздеше Ромео на арената, Ирма отлиташе в мислите си далече, при Лидия, при своя баща, после си спомняше за Мери, Роджър... и сърцето ѝ се изпълваше с горчива мъка. В тази минута тя изпитваше желание да има при себе си поне един от тях.

Мистър Харисън идваше, както и преди в гардеробната, но при всяко негово идване защитниците на Ирма бяха неимоверно находчиви в измислянето на разни трикове, с които смуцаваха разговора му с красивата ездачка. Страстта на влюбения скотовъдец растеше от ден на ден, при все че Ирма го избягваше и отказваше да приема подаръците му.

Един ден тя получи писмо, чието съдържание я учуди и разтревожи. След като разкриваше чувствата си пред красивата жена, Харисън открито и правеше предложение за женитба. Същия ден вечерта той дойде в цирка за отговор. Ирма хвърли с презрение писмото на масата и каза:

— Благодаря ви за честта, но отказвам да ви стана жена!

— Сигурно се шегувате? — засмя се самоуверено мъжът. — Помислете само, Ирма, колко е голяма честта, която ви оказвам, като предлагам да се ожения за вас, една ездачка от цирка.

— Въпреки това трябва да ви откажа!

Подигравателен смях прозвуча в отговор на нейните думи.

— Необяснима гордост за една циркова артистка! — каза най-после Харисън, засегнат по най-болното място. — Достатъчно е да протегна ръката си, за да се сдобия с най-хубавото, най-богатото и най-просветеното момиче в Хюстън.

— Тогава желая ви успех, мистър — заяви Ирма студено и му обърна гръб.

Лицето на Харисън беше обезобразено от гняв. Той се върна в цирка и неговото състояние веднага направи впечатление на приятелите му. На техните въпроси той отговаряше уклончиво и лаконично. В главата му зрееше план за отмъщение. Все пак, преди да го приведе в изпълнение, той реши да опита едно последно средство. Беше си спомнил за слугинята на Ирма и един ден я посети в отсъствието на господарката ѝ. Юнона го слушаше внимателно, но като разбра намеренията му, тръсна глава и каза:

— И вие сте като другите, които докараха бедната ми господарка до положението, в което се намира сега. Ето ви парите! Не искам да приема от вас нито цент!

— Добре! — почти изрева Харисън. — Знайте тогава, че никой, който дръзне да ме обиди, не остава ненаказан!

Той напусна стаята, като хлопна силно вратата след себе си.

Ирма беше спестила достатъчно пари и реши да напусне цирка, за да тръгне да търси Лидия. Директорът напразно я моли няколко пъти да остане известно време при него.

И така, денят на нейното последно представление дойде. Публиката се тълпеше отрано пред касата, за да може да види за последен път любимата си артистка. Програмата беше блестяща, тъй като директорът беше ангажирал нови артисти. Всички очакваха появяването на Ирма. Това обстоятелство даде възможност на нейните почитатели и обожатели да останат по-дълго в задните помещения на цирка.

Юнона също беше там. Докато се чудеше защо не забелязва Харисън, тя изведнъж съгледа неговото отблъскващо лице. Разсеяността на скотовъдеца веднага се хвърляше в очи. Но тази разсеяност беше само по отношение на околните. Харисън беше погълнат от мрачни мисли, които бяха издълбали две дълбоки, успоредни бръчки на челото му.

Всичко това се стори крайно подозрително на негърката и тя реши да наблюдава неприятния ѝ човек. Трябваше на няколко пъти да се отзове на повикванията на господарката си, тъй че от време на време го губеше от очи. През едно от нейните отсъствия Харисън се приближи до жокея, който тъкмо извеждаше Ромео от конюшната.

— Чудно хубаво животно! — каза той, като потупа коня по врата.

— Да, той е най-хубавият ни кон! — отговори жокеят, без дори да погледне този, който му говореше, тъй като цялото му внимание беше съсредоточено върху тълпата около Ирма.

Харисън премина от другата страна и започна да разглежда седлото, като даваше вид, че то много го интересува. Той дори го повдигна и това вече беше забелязано от Юнона.

— Какво ли се върти постоянно около седлото? — питаше се негърката. И тъй като всичко, което вършеше Харисън тази вечер, ѝ се струваше крайно подозрително, тя реши да бъде още по-внимателна.

Но Юнона нямаше време да изпълни намерението си, защото Ирма я изпрати с някаква поръчка при Д'Албер. Той от своя страна я натовари с друга задача и тя загуби много време, докато се върне пак на мястото, откъдето можеше да наблюдава съмнителния мъж. Тя с мъка си проправяше път и бързаше натам. Все пак тя успя да пристигне в последния момент. Ирма вече се качваше на коня, подпомогната от директора. Ромео изцвили болезнено. Освен това беше неспокоен и раздразнителен.

— Какво ли му е? — учуди се директорът на странното поведение на това иначе хрисимо животно. — Ромео никога не е правил глупости! Стой мирен, Ромео, или...

И Д'Албер се закани на коня с камшик, но животното стана още по-неспокойно.

— Ромео не ми харесва — каза директорът на Ирма. — Слезте да проверим в какво се състои работата!

— Оставете на мен, мистър Д'Албер! — настоя Ирма, като се стараеше да успокои възбуденото животно. — Това може би е само някакво временно настроение. Щом излезем на арената, вярвам, че ще се оправи!

Директорът искаше да отговори нещо, но Ирма с леки удари подкара Ромео към арената. Завесата се вдигна и публиката я посрещна с бурни ръкопляскания.

Тъй като конят се вдигаше непрестанно на задните си крака, Ирма се навеждаше, без да иска, напред. По този начин Ромео ставаше по-мирен и започваше да тактува според музиката. Но щом Ирма се наклонеше назад, той отново ставаше неспокоен.

Публиката забеляза, че става нещо нередно, и още повече се впечатляваше от извънредната способност на ездачката да се справя с животното.

Харисън седеше на първия ред. Лицето му беше бледо и удължено. В очите му се четеше уплаха и смущение. Изведнъж конят застана прав като свещ. Д'Албер наблюдаваше това с голяма загриженост. Той изпрати един жокей към Ирма, но тя го отстрани с кимване на глава.

В това време един ужасен писък се изтръгна от хиляди гърди.

— Конят пада! — извика един гръмлив глас. Докато успеят да го задържат, животното се сгромоляса сред облак прах и остана да лежи

на земята, простряно до красивата си ездачка. Под нейната глава се виждаше червено петно, което бързо се увеличаваше.

Музиката престана да свири. Дълбоко мълчание завладя целия цирк. Първи се опомниха офицерите. Неколцина скочиха на манежа и повдигнаха Ирма. Сред публиката се оказа и един лекар, който побърза да даде първа помощ на пострадалата. Тя все още не проявяваше признаци на живот.

Юнона изрева с див рев, в който болката се смесваше с жаждата за мърт. Негърката тичаше като обезумяла към мястото на злополуката.

— Погледнете всички тука! — извика тя, а очите ѝ святаха от гняв. — В седлото е пъхнат гвоздей.

Всички очи се устремиха към негърката, която държеше в ръката си един дълъг и остър гвоздеи, причинил нещастieto.

— А тук е мръсникът, който искаше да погуби нещастната ми господарка! — извика отново Юнона и посочи с пръст Харисън, който се мъчеше да се скрие в навалищата. С един скок, подобно на тигрица, негърката го настигна и започна да стоварва юмручни удари върху лицето му.

— Аз те видях, проклетнико, ти пъхна гвоздея!

— Вярно е — потвърди и жокеят.

В един миг Харисън беше заобиколен от тълпа възмутени и раздразнени хора.

— Нещастнико! — извика един възрастен офицер. — Подлостта ти е престъпна!

— Милост! — извика треперещият от страх Харисън. — Искан само да се пошегувам.

— Направил го е, за да отмъсти на господарката, защото му отказа ръката си — провикна се Юнона.

— Позор! — екна нов глас и заглуши останалите. — Накажете подлеца!

— Да го обесим, да го обесим! — викна тълпата и всички се втурнаха към арената. Нито една ръка не се вдигна да защити Харисън, който бе свален на земята и бит жестоко.

— Милост, умирам! — хъркаше той.

— Ти имаше ли милост към нещастната жена? В ада е твоето място, негоднико! — ревеше тълпата и се хвърляше с ново настървение върху виновника.

Само намесата на полицията спаси Харисън от явна смърт. Натовариха го в една кола, за да го откарат в полицейския участък. Лицето му беше обезобразено до неузнаваемост. Синините и кървавите петна показваха, че човек не трябва да предизвиква негодуванието на тълпата, запазила чувството си за справедливост.

Докато се разиграваше всичко това, в гардеробната на артистката владееше гробна тишина, въпреки че беше пълно с хора. Там беше и Д'Албер, който с особено внимание следеше старанията на лекаря да изскубне Ирма от прегръдките на смъртта. Лицето му постепенно помръкваше, като виждаше, че младата жена не идва на себе си. Най-после не се стърпя и попита един от лекарите:

— За бога, докторе, кажете ми има ли надежда?

— Раната на врата не е много опасна. Засега не можем да кажем нищо положително. Ясно е само едно: получила е силно сътресение на мозъка. За по-обстояен преглед ще трябва да я пренесем в болницата.

— Напълно одобряваме вашето предложение — намеси се началникът на местния гарнизон. — Предлагам да отида още сега в болницата и да предупредя за постъпването на ранената.

Думите му донесоха всеобщо облекчение.

Директорът мина на арената, за да успокои публиката, която все още не искаше да се разотиде. Той вдигна ръка в знак, че иска да говори. В миг се въздвори пълно мълчание, защото всеки искаше да чуе неговите думи.

— Дами и господа! — каза директорът, дълбоко развълнуван. — Мога да ви съобщя само, че нещастната артистка е още жива. Полагат се големи грижи за нейното спасение. Моля ви от сърце да напуснете цирка. Всякакъв шум е вреден за ранената. След малко тя ще бъде пренесена в болницата. Убеден съм, че пострадалата беше ваша любимка, затова се надявам, че ще се отзовете на молбата ми!

Думите му имаха магически ефект. Раздразнените гласове стихнаха и всички напуснаха цирка с наведени глави.

В това време доктори те бяха заобиколени от артистите.

— Кажете ни ще оживее ли? За бога, ще я спасите ли?

На тези кръстосани въпроси докторите отговаряха единствено с вдигане на рамене. Само един сякаш се смили над тези искрени хора и каза:

— Всичко, каквото може да направи медицината, ще бъде направено.

Клоунът се олюля и приятелите му, ездаци и жонгльори, го задържаха да не падне.

— Ще умре — промълви той отчаян. — Тя се жертва за нас. На драго сърце бих дал живота си, за да спася нейния.

В това време се върна полковникът и съобщи, че всичко е готово за приемането на Ирма. Лекарите, подпомогнати от директора на цирка, положиха Ирма на носилката. Артистите със сълзи на очи я изпратиха до вратата. Пред входа на цирка имаше още много хора, които очакваха развързката на тази трагедия.

Болницата не беше далече. Пациентката беше пренесена веднага в една широка стая, прозорците, на която гледаха към чудесна градина.

Лицето на управителката изразяваше дълбоко съчувствие, докато наблюдаваше болната. Изражението ѝ изведнъж се промени и тя повика с жест директора.

— Как се казва пострадалата артистка?

— Ирма Норт — отговори Д'Албер.

— Норт ли? — повтори управителката тихо. — Тогава се заблуждавам. Стори ми се, че е една жена, която бях видяла някога в Германия.

В това време дойде да се сбогува полковникът и прекъсна техния разговор. Управителката тръгна да го изпрати до вратата. Д'Албер ги следваше. Когато възрастната жена му подаде ръка, той не се стърпя и каза:

— Искам да ви поверя една тайна, уважаема мисис...

Управителката го погледна учудено.

— Съобщих ви преди малко името на артистката, но забравих да ви кажа, че то не е моминското ѝ име. За жалост не зная как се е казвала тя по баща...

Той замълча за малко и продължи:

— Нещастната жена не е артистка. Тя се съгласи да излезе на арената само за да спаси мене и другарите ми от гладна смърт... О, тя има ангелска душа и чисто сърце, въпреки че е преминала през хиляди изпитания... Знайте, че по рождение тя е графиня...

ОТМЪЩЕНИЕТО НА НОРТ

След като прехвърли зида на затвора, Норт изчезна под прикритието на нощта. Шумът от стъпките на преследвачите му скоро затихна и той се успокои. Отпрати се към железопътната станция, като се надяваше да се скрие в някой вагон.

И този път щастието помогна на беглеца. На гарата стоеше влак, който щеше да отпътува след няколко минути. Норт знаеше, че ако се качи без билет, ще стане скандал, а той не искаше да излага на риск скъпо спечелената свобода. Мозъкът му трескаво работеше. Забеляза, че повечето от чиновниците бяха на перона, очаквайки тръгването на влака. Това го наведе на една смела мисъл. Премина незабелязано към зданието и се отпрати към една отворена врата, през която беше видял окачени много шапки и служебни шинели. Норт скри меката си шапка, откачи един шинел и една фуражка и бързо се преоблече. След това излезе на перона и се отпрати към последните вагони. Качи се в един вагон и започна да обикаля купетата. В едно от тях намери това, което му трябваше. В него седеше сам един провинциален чифликчия, задълбочен в четене на вестник.

— Билетът ви — каза Норт със спокоен глас.

— Нали го проверихте преди малко? — учуди се пътникът.

— Проверил го е кондукторът, аз съм инспектор. След малко ще си го получите обратно! — каза Норт хладно и си излезе.

Той слезе от вагона, съблече служебната дреха, захвърли я заедно с фуражката някъде зад влака и като нахлупи шапката си, влезе в същото купе, където преди малко бе измамил наивния чифликчия.

Когато кондукторът дойде да провери билетите, измаменият чифликчия трябваше да плати, освен стойността на липсващия си билет и глоба. От думите му кондукторът разбра, че е станал жертва на изкусен измамник, и не забрави да му го каже.

— Хиляди проклетия! — беснееше измаменият. — Мога да кажа, че подобни работи се случват само в нашите щати. Значи сега ми остава удоволствието да платя още веднъж осемдесет долара.

Въпреки че успя да се сдобие с билет, Норт все още не можеше да се успокои напълно. Беше без пари и това не му даваше мира. Наближаваше обед. Пътниците започнаха да минават във вагон-ресторанта.

— Ваша милост няма ли да дойде? — попита чифликчията, като стана.

— Не, благодаря — отговори Норт. — От вчера ме измъчва ужасно главоболие и нямам никакъв апетит.

— И аз също страдам като вас — каза неочаквано чифликчията. — Особено когато се разгневя. Започвам да чувствам страшни болки в главата. Ето на, пак започнаха, но чашка кафе може да ги успокои!

Като каза това, той напусна купето. Норт остана насаме с мислите си. Изведнъж доволна усмивка озари лицето му. В престъпния му мозък се беше родила нова идея.

След половин час спътникът му се върна.

— Нищо не помага — каза той с влизането си. — Толкова се ядосах, че главата ми сякаш ще се пръсне!

— Аз ще ви помогна — предложи Норт и гласът му прозвуча толкова убедително, че чифликчията го загледа като човек, в чиито ръце се намираше неговото спасение.

— Кажете ми чували ли сте за така наречената лечебна хипноза?

— Не. Може ли да се лекува с нея и главоболие?

— Разбира се. Мога да ви се похваля, че имам голям опит в лечението чрез този строго научен метод. При това моят начин е много лек — едно хващане на ръцете и...

— А, сещам се. Преди месец жена ми страдаше от зъбобол. Никакъв зъболекар не помогна. Излекува я един търговец на коне, който случайно се намираше в чифлика ми. Той си сложи ръцете на главата ѝ, измърмори някакви неразбрани думи и болките изчезнаха...

— Ето, виждате ли! При това оня търговец е лекувал, без да има никакви познания, докато аз съм специализирал при известни учени в най-големите университети.

Чифликчията охотно се съгласи да се подложи на лекуване чрез хипноза. Успехът на Норт зависеше единствено от това, дали мъжът ще се подчини на тайнствената сила, която излъчваха очите му.

Отначало чифликчията издържа погледа му и Норт беше вече на път да се откаже, когато забеляза, че жертвата започна да се унася. Той

го загледа още по-напрегнато и не след дълго главата му клюмна на рамото.

Опитът сполучи. Без да се бави, Норт претърси джобовете на жертвата си и измъкна оттам портфейл, натъпкан с пари. Преброи съдържанието му.

— Само шест хиляди долара! — каза си той, донякъде разочарован от находката. — Нищо, на първо време ще ми стигнат...

Влакът забави хода си. Норт разбра, че приближава някаква станция. Той се измъкна от купето и когато влакът влизаше в гарата, скочи от вагона, като побърза да се отдалечи.

Ние ще го оставим в този непознат град и ще се отправим с читателя към един малък морски курорт, разположен при устието на голямата река Мисисипи.

Бяха изминали няколко месеца от времето на нашия последен разказ. Курортът беше в разгара си. Между хубавите жени, които бяха си дали среща тук, особено изпъкваше една млада мексиканка, известна под името Гонсалес, която с лъчезарната си красота беше станала център на внимание. Тя винаги беше заобиколена от множество обожатели, които се надпреварваха да ѝ засвидетелстват чувствата си. От всички най-голям шанс за успех имаше младият офицер Брайрънд, който беше влюбен до полуда в младата жена. Той няколко пъти я моли настойчиво да му стане жена, но винаги получаваше отрицателен отговор.

Изминаха два дена, откакто влюбеният офицер не беше виждал своята избраница. На третия ден я видя самотна на брега на морето и побърза да иде при нея.

— Какво се е случило? Да не сте обидена от нещо?

— Не, приятелю — отговори мексиканката с пленителна усмивка, — само че трябва да си замина.

— Искате да ме напуснете ли? — възкликна офицерът.

— Напротив — мисис Гонсалес се изчерви леко. — Обстоятелствата обаче ме заставят да сторя това.

— Моля ви се, доверете ми се, ако не е някаква тайна, която не можете да разкриете.

— Тайна не, но не вярвам, че ще ви интересуват домашните ми дела! — каза мексиканката и стрелна младия офицер с поглед, който го подлуди съвсем.

— Всичко, което се отнася до вас, ме интересува. Вие много добре знаете това! Не ме измъчвайте повече!

— Обстоятелствата са много прозаични — каза мисис Гонсалес, като извади едно писмо от джоба си. — Чичо ми, който управлява моите имоти в Мексико, пише, че не може да ми изпрати пари по-рано от две седмици, и по тази причина съм принудена да прекъсна летуването си.

— Това ли е всичко? — зарадва се офицерът. — Аз с радост ще ви предоставя каквато сума пожелаете...

— Не, не мога да приема нищо от вас — каза младата жена. — Това би навредило на репутацията ми.

— Заклевам ви се, мисис, че никой няма да узнае. Презирайте ме като последен негодник, ако някога чуете от мен или от някой друг дори намек за това.

Мексиканката го дари с още една очарователна усмивка.

— Добре — каза тя най-после, — съгласна съм, но при едно условие: ще ви върна сумата веднага щом получа пари от чичо си.

Тя поднесе ръката си на своя обожател. Той я целуна пламенно и бързо се отдалечи.

— Любопитна съм да видя каква сума ще ми изпрати моят възлюблен — каза си мексиканката, когато се върна в стаята си. — Той е богат и мисли, че аз съм му равна по състояние... Но моите богатства, драги приятелю, са на месечината...

Красивата жена не чака дълго. След един-два часа тя получи разкошен букет, от който извади плик с двадесет хиляди долара.

„Началото не е лошо — помисли си авантюристката. — Не очаквах подобна сума. Сега моят възлюблен навярно ще ми принесе и други жертви...”

И тя се заля във весел смях, който изпълни стаята.

Изминаха още няколко дни. Една вечер мексиканката и нейният обожател се разхождаха из малкото пристанище, където спираха параходите, превозващи най-вече летовници. Пристигаше нов параход и безгрижните гости на курорта се трупаха на брега повече от любопитство, отколкото по работа.

— Никога досега не съм пътешествала по море, макар че то много ме привлича — прошепна доната Гонсалес. — Ще бъда много

щастлива, ако ми се удаде случай да посетя с такъв параход непознати страни.

— Нищо по-лесно от това — отговори Брайрънд, упоен от щастие. — Притежавам малка яхта. Една дума от вашите хубави уста — и вие ще станете нейна господарка.

— Мълчете! — скара му се шеговито мексиканката. — Дайте ми още малко време да си помисля. Кой знае, по-късно може би... но сега гледайте пътниците, които пристигат!

Между тях се намираше и висок мъж, облечен в синя блуза, навярно работник, дошъл да търси работа. Цялото му лице беше обинтовано, тъй че не можеше да се види нищо от него. Нито мексиканката, нито нейният кавалер му обърнаха внимание. Той обаче се спря и се загледа в двойката.

— Мерседес!... Намерих те най-после, клетнице! Веднъж ти си отмъсти, като ме предаде на полицията, сега е мой ред!

И така, красивата жена беше Мерседес, а работникът — Норт, който бягаше от Алабама към Луизиана, дегизиран по този начин. Престъпникът позна бившата си съучастница от пръв поглед и реши да дебне удобен момент да си отмъсти. Той разполагаше с достатъчно средства, които му даваха възможност да остане неопределено време в малкия курорт. Започна да ги следи. Забеляза, че двойката имаше обичай да сядат често на една и съща пейка, зад която имаше гъсти храсти. Веднъж той се скри в тях, за да подслуша разговора на Мерседес с офицера.

— Изглежда, че ви прави голямо удоволствие да седите на тази пейка — забеляза младият офицер.

— Обичам самотата — отговори Мерседес. — Освен това ме привлича и романтиката на това кътче.

— Тогава позволете ми да ви дам възможност да се насладите на самотата при още по-романтична обстановка. Имаме пълнолуние. Бихте ли имали нещо против една нощна разходка с лодка?

— Но какво ще кажат хората?

— О, ние няма да бъдем първата двойка, която предприема подобна разходка! — изрече пламенно Брайрънд. — Но щом толкова държите на общественото мнение, можем да направим така: ще отидем поотделно на пристанището и там ще се качим незабелязано в някоя лодка.

— Така съм съгласна — каза Мерседес, доволна, че ще изживее нещо непознато. — Ще ви чакам в осем часа на пристанището — добави тя след кратка пауза и стана.

Когато наближи уреченото време, някакво малко момче се показва на крайбрежната пътека и започна внимателно да се ослушва. Скоро то съгледа силуета на една жена и тръгна към нея.

— С мисис Гонсалес ли имам честта да разговарям? — попита то.

— Да, кой те изпрати?

— Мистър Брайрънд, мисис. Той нае днес една лодка. Тя е там, на брега. В нея е само морякът, който ще я управлява. Мистър Брайрънд ще се качи на друго място. Доверете се на моряка. Той ще ви откара дотам.

Тези обяснения напълно задоволиха Мерседес. Тя последва момчето, което бързо я заведе при лодката. Лодкарят беше облечен в обикновена блуза, но тя не можеше да скрие силните мускули на тялото му. Лицето му беше превързано, освен това една широка шапка закриваше лицето му.

Лодката заплува бързо. Всяко загребване я отдалечаваше все повече и повече от брега.

— Защо не гребете към брега? — запита Мерседес мълчаливия моряк. — Нали ще вземем и моя компаньон?

— Не — процеди той през зъби. — Ще отидем по-далече!

Мерседес стана по-внимателна. Стори и се, че беше чувала вече този глас, но нямаше време да мисли по този въпрос. Лодката беше попаднала точно на мястото, където голямата река се вливаше в океана. Силното течение я грабна и я повлече в открито море.

— Какво правите? — извика уплашена мексиканката. — Обръщайте, не виждате ли, че течението ни отнася все по-навътре!

В отговор морякът измъкна греблата от водата и ги сложи в лодката. После скръсти ръце на гърдите си и загледа втренчено жената.

— Само това липсваше! — извика Мерседес гневно. — Вместо да се заловите здраво за греблата, вие спокойно гледате как ни отвлеча течението. Погледнете, брегът едва се вижда!

Тогава морякът заговори с глас, който я накара цялата да потрепери:

— Боя се, че никога вече няма да видиш брега.

Той стана, махна шапката си, разви превръзката, която скриваше лицето му, и като се обърна към месеца, продължи:

— Позна ли ме, предателко?

Отговорът на въпроса му представляваше ужасен писък.

— Боже милостиви, смили се над мене! — простена Мерседес.

Пред нея стоеше Норт и очите му изгаряха душата ѝ.

— Не съм призрак — продължи да говори той. — Аз съм още жив, защото предателството ти не сполучи. Щастieto ми помогна да се избавя от затвора, в които ти ме тикна без време.

— Ти ме ограби, затова постъпих така — можа да каже мексиканката.

— Защо не ми даде доброволно сумата, която ти исках? — попита Норт презрително. — Ти си не само стисната, но и подла до безобразие. Затова ще изкупиш греховете си!

Мерседес седеше като парализирана от уплаха. Дали и нея не я чакаше участието на Мануелита?

Щастлива мисъл мина през главата ѝ. Спомни си, че Норт бе извънредно алчен и може би с една по-голяма сума тя щеше да откупи живота си.

— Искаш ли да работим отново заедно? — попита тя, като събра всичките си сили. — Разполагам с около двадесет хиляди долара, но вярвам, че ще успея да изкопча още от влюбения офицер. Половината ще бъдат твои.

— Я остави тези празни приказки! — извика Норт презрително. — Само страхът те кара да говориш така. Но щом слезем на брега, няма да се колебаеш да ме предадеш на полицията.

— Не, не! — изпищя Мерседес. — Заклевам ти се, че съжалявам от душа за предателството си към тебе.

— Не се кълни, защото няма да ти повярвам.

— Какво възнамеряваш да правиш с мене? — попита мексиканката объркана.

— Нима още не знаеш? — Норт се изсмя подигравателно.

— Да не искаш да ме убиеш? — промълви красивата авантюристка, обхваната от ужас.

— Разбира се — отвърна Норт със зловещо спокойствие.

Нещастницата започна да губи самообладание. Тя познаваше добре бившия си съдружник и не се съмняваше, че той бе способен да

изпълни заканата си.

— Не бъди толкова жесток, Артур! — можа да каже Мерседес след големи усилия на волята си. — Ще ти дам цялото си богатство, ако ми простиш. Заклевам ти се, че няма да те предам никога.

— Нямам нужда от парите ти — извика той яростно. — Даже и милион да сложиш пред краката ми, няма да се избавиш от отмъщението ми.

Мерседес нададе пронизителен писък.

— Помощ, помощ! — извика тя с всичка сила. — Не искам да умра!... Помощ!

Норт се изсмя с оня демонски смях, който познаваха много добре предишните му жертви.

— Напразно, хубавице, ние сме сами сред морето, тъй че никой не може да ти се притече на помощ!

Красивата мексиканка се свлече от скамейката и падна на колене.

— Съжали ме, Артур — молеше се тя, като кършеше ръце.

— Ще направя всичко, каквото поискаш, само имай милост към мен.

— А къде беше твоята милост към мен, когато ме предаде на полицията? — извика Норт. — Молбите няма да ти помогнат — ти ще умреш!

— Милост! — изплака Мерседес с отпаднал глас.

Норт се изправи. Мексиканката веднага изпълзя към задния край на лодката.

— Не ме докосвай, защото ще се хвърля във водата!

Престъпникът се изсмя диво.

— Чудесно! — извика той тържествено. — Така ще ме избавиш от труда да те хвърлям аз.

Мерседес дори почувства някакво облекчение, защото си бе помислила, че Норт ще я удуши. Макар че изпитваше ужас от смъртта, тя й се струваше по-лека в хладните морски води, отколкото в ръцете на Норт.

— Съмнявам се, красива Мерседес, че смъртта във водата ще бъде по-лека и приятна от смъртта на Мануелита. Ето, погледни.

Нещастната жена се обърна инстинктивно и погледна осветената от месечината морска повърхност. Една голяма черна сянка плуваше с голяма бързина близо до лодката.

— Какво е това? — попита несъзнателно мексиканката.

— Акула — отговори спокойно Норт. — Тя те очаква, за да те отнесе в морските дълбини.

— Ти не можеш да ме накажеш толкова жестоко.

— Защо не, хубава Мерседес! — отговори престъпникът с ледено спокойствие. — Но да свършвам вече. Давам ти една минута. Ако дотогава не скочиш доброволно в морето, ще те хвърля аз.

Мерседес гледаше като обезумяла. Главата ѝ се обръщаше ту наляво, ту надясно. Акулата обикаляше около лодката, сякаш очакваше жертвата си.

— Времето измина — обяви Норт. — Избра ли си начин, по който ще умреш?

— Убий ме — изстена Мерседес, — но не ме оставяй да бъда разкъсана от този ужасен звяр!

Норт се прехвърли през пейката, сграбчи младата жена и я вдигна. Хубавите ѝ ръце се обвиха около врата му. Той се освободи от нежеланата прегръдка и като вдигна още по-високо треперещото тяло, се приближи до края на лодката.

— Остави ме поне да се помоля, само една минута, само една минута! — шепнеха несвързано устните на обречената на смърт жена. Един ужасен предсмъртен вик процепи нощната тишина. Вълните се сключиха над главата на нещастната жена, но в следващия миг тя се показа отново. Акулата, изплашена от внезапния шум, се беше отдалечила малко.

— Спаси ме, Артур, не ме оставяй да загина!...

И тя се устреми с всички сили към лодката. В същото време черната сянка на акулата заплува към нея. Нов ужасен писък — и Мерседес изчезна под повърхността. Водата се развълнува слабо там, където свърши един живот. После се успокои отново и месецът пак я позлати с кроткото си сияние. Нищо не подсказваше, че в това хубаво време се бе разиграла една ужасна трагедия — трагедия на тъмни страсти и безподобна, нечовешка жестокост.

СРЕЩАТА НА НОРТ С ИРМА

За голяма изненада на сестрите от болницата даже и управителката, мис Тройенфелс, бдеше над ранената Ирма. И тук нещастната жена беше успяла да привлече и спечели сърцата на всички. Изявлението на лекарите, че се е избавила от смъртта, предизвика всеобща радост в благотворителния дом.

Но и старите ѝ приятели не забравиха Ирма. Хюстънското общество не преставаше да се интересува за състоянието ѝ, а директорът Д'Албер и останалите артисти от цирка идваха винаги когато времето им позволяваше, да навестят колежката си.

Ирма бързо възстановяваше силите си. Според лекарите бяха достатъчни още няколко дни, за да бъде изписана от болницата. Един ден при нея неочаквано дойде управителката и след като поговори за различни работи, я запита малко неочаквано:

— Истина ли е, мила моя, че сте дъщеря на граф? Директорът Д'Албер ми каза това. Не се сърдете на добрия човек, че ми повери тайната ви! Бъдете уверена, че я запазих за себе си!

Жива руменина покри лицето на Ирма.

— Мистър Д'Албер ви е казал истината, мис Тройенфелс — прошепна тя, — аз съм дъщеря на граф Фон Хоенщайн.

— Хоенщайн ли? Замъкът на баща ви не е ли във Вестфалия?

Ирма потвърди с кимване.

— Тогава позволете да ви прегърна, мило дете! Вие сте единствената дъщеря на най-добрата ми приятелка. Аз и майка ви бяхме съученички в пансиона. Известни обстоятелства ме принудиха да напусна родината си, но аз не скъсах връзките с приятелката си. Ние си кореспондирахме до немного отдавна. В последното си писмо тя ми съобщаваше, че обичната ѝ дъщеря е избягала от родната си къща.

Мис Тройенфелс не довърши. Ирма, която лежеше в прегръдките ѝ, се разтреसे от глухи, сподавени ридания.

— Успокойте се, мила моя! Аз ви обикнах не по-малко от майка ви, поверете ми тайните и болките си, това сигурно ще ви облекчи.

Ирма разказа на добрата жена цялата тъжна история на своя живот.

— И какво ви накара да последвате този клетник? — попита мис Тройенфелс, на която не всичко от изповедта на младата жена беше ясно.

— Това е толкова невероятно и странно, че вие едва ли ще повярвате — отговори Ирма. — Демонската сила на неговите властни очи, на която никое човешко същество не може да устои... Тази сила ме преведе през океана. Когато се освободих от нейната власт, беше вече късно. Бях изгубила баща, майка и роден дом.

Добрата жена обеща пред себе си и пред Ирма да пише до Германия. А до пристигането на отговора я покани да остане в дома на добрите самарянки. Ирма не искаше нищо повече. Тя с радост прие предложението на новата си закрилница и скоро стана любимата сестра Ирма, без която болните не можеха. Животът продължаваше. Беше ѝ съдено да преживее една нова изненада между четирите стени на тихото убежище, дето тя се надяваше да намери спокойствие и тишина. Това беше срещата ѝ с Норт, която я хвърли в тревога и отново разби надеждата ѝ да намери обичното си дете.

Престъпникът се намираше на пристанището Галвистън заедно с Хосе, с когото се беше събрал преди известно време. Без да подозира, че по дирите му се намира полицейският агент Макнийл, той имаше намерение с една наета лодка да се прехвърли на континента, тъй като Галвистън е разположен на острова, и оттам да замине за Ню Мексико, където се надяваше да заличи следите си.

Сметките му обаче излязоха криви. Тъкмо когато лодката му се намираше близо до брега, се видя заобиколен от множество лодки с цивилни полицаи. На тяхната покана да се предаде Норт отговори с обичайния си демоничен смях. Град от куршуми се изсипа върху него, но само изпратеният от Макнийл прониза гърдите му.

Норт падна, облян в кръв, но Хосе не изгуби присъствие на духа. Той вдигна господаря си на гръб, прецапа плитките крайбрежни води и го изнесе на брега. В това време минаваше една кола, теглена от два силни коня. Срещу щедро възнаграждение каруцарят се съгласи да ги спаси. Колата в луд бяг се понесе към Хюстън и пристигна там вечерта.

Така смъртно раненият Норт попадна в болницата на добрите самарянки. За негова болногледачка беше определена Ирма. Едва ли може да се опише нейното смайване, когато видя бившия си съпруг.

Тя остана дълго при леглото на ранения, без да може да разбере тази игра на съдбата. Ужасна борба се разиграваше в сърцето ѝ. Трябваше да се грижи за човека, от когото беше бягала като от дявол. Трябваше дори да го скрие от полицията, на която беше длъжна да го предаде.

Ирма бавно излезе от този душевен хаос. Нейното чисто сърце и този път и подсказа какво да прави. В съзнанието ѝ изплува мисълта, че тя е само сестра Ирма, която трябва да се грижи за всички нещастници, без да се интересува от живота им. Тази мисъл подобно на слънце разпръсна мъглата и Ирма отново намери спокойствие.

Норт се бореше между живота и смъртта. Неговото състояние неочаквано започна да се влошава. Той единствен знаеше къде се намира Лидия. Ако умреше, Ирма трябваше да се прости веднъж завинаги с надеждата да го намери.

— Не! Не! — извика глас в сърцето ѝ. — Той не трябва да умира! Неговият живот ми е необходим!

Тя реши да пожертва всичките си сили, да бди ден и нощ над ранения, но да спаси живота му.

Грижите на Ирма и здравето тяло на Норт свършиха своето. Престъпникът, когото полицията търсеше неуморно по цялата територия на Съединените щати, започна бавно, но сигурно да се връща към живота.

Неочаквано Ирма беше посетена от Мери. Известена от преданата Юнона, добрата приятелка не закъсна да пристигне в Хюстън. От нея Ирма узна за завръщането на Роджър в полицията и за новия му висок служебен пост. От нея тя научи причината, довела Норт в болницата, защото Мери не пропусна да ѝ каже, че по следите на мъжа, който направи и двете нещастни, са изпратени най-опитните полицейски агенти.

Ирма с нищо не издаде присъствието на търсения престъпник в болницата. Дори закри лицето му с кърпа, когато приятелката ѝ пожела да види нейните болни. Раненият, който досега не проявяваше признаци на съзнателни действия, позна двете жени и се помъчи да вникне в смисъла на постъпката на Ирма. Мозъкът му заработи бавно

и мъчително. Сестрата, спасила го от смъртта, беше неговата бивша съпруга — тази, на която беше причинил най-ужасни страдания. А ето че сега тя искаше да го скрие! С какво беше заслужил той тази свръхчовешка добрина?...

Напразно се мъчеше да разгадае тази тайна. При все това в неговата престъпна душа се надигаха непознати чувства. Той изпита нещо подобно на разкаяние и на благодарност — нещо, което накара сърцето му да забие в друг ритъм. Дали това състояние можеше да се задържи за дълго? Близките дни показаха, че Норт беше станал вече непоправим, че той беше поел по един път, от който нямаше връщане.

Той оздравя напълно. След няколко дни щеше да напусне болницата. Една нощ, когато Ирма обикаляше болните си и минаваше край леглото му, тя чу името си, произнесено с доброжелателство. Искаше да отмине, но споменът за детето ѝ я накара да се спре.

— Какво обичате? — попита тя спокойно.

— Искам само да ти благодаря за грижите, които не съм заслужил.

— Аз изпълних само дълга си на милосърдна сестра.

— Ще ми простиш ли за всички мои прегрешения спрямо тебе?

Ирма трепна. Решителната минута беше дошла.

— Върни ми детето и аз ще ти простя всички злини, които си ми причинил!

— Детето ли? — изненада се Норт, но тутакси се опомни. Той съобрази веднага, че може да използва това обстоятелство, за да си възвърне жената, към която не бе преставал да чувства непреодолимо влечение.

— Тъй като държа много на прошката ти — продължи той след едноминутно мълчание, — ще ти върна Лидия.

— Наистина ли?... Ще го направиш ли? — извика Ирма.

Норт кимна с глава, без да продума нито дума.

— Къде е Лидия сега?

— Недалеч оттук — излъга смело Норт. — Но ти можеш да я получиш само от моите ръце, защото хората, на които съм я поверил, имат изрична заповед да не я дават на никого. Щом изляза от болницата, ще дойдеш с мене и аз ще те заведа при детето.

Ирма кимна с глава, пожела му лека нощ и се отдалечи.

Изминаха още няколко дни. Норт не беше вече в болницата. Една сутрин Ирма получи бележка със следното съдържание:

„Ако искаш да видиш детето си, ела утре вечерта на
улица Х. 131!
А.Н.“

Всичко се завъртя пред очите ѝ. Тя почувства такъв прилив на радост, че ѝ идваше да прегърне целия свят. В тази минута никой не ѝ се струваше толкова ужасен престъпник, че да не може да му прости.

Най-после дойде уреченият час. Юнона, която беше в течение на цялата работа, настоя да придружи господарката си, за да я предпази от опасностите, на които тя можеше да се изложи, отивайки в непознатата къща. Ирма отначало отказа, но молбите на негърката бяха толкова настоятелни, че тя в края на краищата се съгласи да я вземе със себе си.

Когато пристигна пред входа на къщата, тя се огледа неспокойно. Норт, увит в черна мантия, я посрещна на стълбата.

— Ела, но остави слугинята си тук, няма от какво да се боиш!

Познавайки решителността на Юнона, която можеше да ѝ се притече на помощ в момент на опасност, Ирма изпълни искането на Норт и го последва в жилището на първия етаж.

Още с влизането си в стаята тя попита с нетърпение:

— Къде е Лидия?

— Ще получиш детето си, но се върни отново при мене. Тържествено ти обещавам, че никога няма да ти дам повод да се оплачеш от мене. Ще заминем в някоя далечна страна и там чрез непосилен труд ще изкупя всички свои грешки и беззакония! Ирма, бъди отново моя, стани пак мой ангел хранител!

Норт изрече всичко това тържествено и пламенно. Думите идваха направо от сърцето му, но не трогнаха Ирма. За нея те бяха само изблик на чувства, които не можеха да продължат дълго.

— Не — отговори тя твърдо, — това е невъзможно.

— Защо не искаш да се върнеш при мен? — попита той.

— Не искам да ти отговоря направо на въпроса — каза Ирма, която започна да се озърта, за да види дали няма да се зададе отнякъде

нейната малка любимка. Но тъй като не дочу никакви стъпки, продължи: — Хвърли само поглед върху живота си от няколко години насам и кажи не е ли той нескончаема верига от най-страшни престъпления! За тях земното правосъдие не е достатъчно.

Норт наведе глава. Той не смееше да погледне жената, която се превърна в негов жесток обвинител.

— Защо не ме предаде на властта, когато се намирах в ръцете ти?

— Ти и без това няма да се избавиш от наказанието, бъди сигурен в това! — отговори Ирма. — Що се отнася до мене, по-скоро бих предпочела да умра, отколкото да се отплащам на беззаконията с беззакония... А сега изпълни обещанието си и ми върни детето!

— Наистина — каза Норт с познатия си безочлив тон, който придоби отново, като разбра, че неговите домогвания отиват на празно, — аз обещах да ти върна Лидия, но при едно условие — да ми простиш и да се върнеш при мен.

Тази подлост спря дъха на Ирма. Тя не намираше думи за отговор. Нейната реакция обаче беше изтълкувана погрешно от Норт и той тръгна към нея с протегнати ръце. Ирма отстъпи към вратата. Изведнъж способността ѝ да говори се възвърна и тя изкрещя:

— Да не си посмял да ме докоснеш! Сега има кой да ме защити.

Юнона веднага се показва на прага. Тя беше чула вика на господарката си и побърза да ѝ се притече на помощ.

Норт изгледа презрително негърката и каза:

— Стой навън, докато свърша разговора си с господарката ти.

— Излез, Юнона — нареди кротко Ирма, — ще дойда след няколко минути.

След като Юнона излезе, пръв заговори Норт:

— Избирай: богатство, щастие и дете или грижи, мизерия и самотност. Ще почакам малко. Имаш ли да ми кажеш още нещо?

— Да — отвърна неочаквано Ирма. — Трябва да се боиш от възмездие, което рано или късно ще ти поиска сметка за делата ти!

Ирма се запъти към вратата.

— Една минута още! — извика Норт след нея, но тя излезе, без дори да се обърне.

— Отиде си! — измърмори престъпникът. — Е, добре, сега светът ще разбере кой съм аз — кресна той в пристъп на безумен гняв, — ще всея страх около себе си!...

ПРИКЛЮЧЕНИЯТА НА НОРТ В САНТА ФЕ

Възседнал един уморен кон, Норт бавно се приближаваше към столицата на Ню Мексико — Санта Фе. Природните красоти, които се разстилаха пред него, не му правеха никакво впечатление. Всичките му мисли бяха отправени към това, как да се сдобие със средства. Той си спомни за портфейла на съседа си по легло от болницата, който измъкна изпод възглавницата му. Разтвори го, и освен неколкостотин долара, намери в него и документи за самоличност, издадени на името на Робърт Уилкис от Санта Фе. Норт не им обърна никакво внимание, без да подозира, че още същата вечер те щяха да станат причина за ново престъпление, което отне живота на един мъж и една жена.

Надвечер той влезе в малка, съмнителна странноприемница и поиска да прекара нощта там. Докато вечеряше, прегледа местния вестник и тутакси очите му се спряха върху една обява, която накара сърцето му да забие лудо от вълнение. Той прочете следното:

„Съдът в Санта Фе известява, че на 15 август т.г. в Санта Фе се помина фермерът Пърси Уилкис. Неговите имоти се състоят от пари и недвижимости и ще се поделят на две равни части между двамата сина на покойния, Робърт и Нормън Уилкис. Тъй като местожителството на Робърт Уилкис е неизвестно, той се призовава чрез настоящата обява да се яви в Санта Фе с документи, които удостоверяват самоличността му, за да му се предаде наследствената част.

За съда в Санта Фе: шериф Браун“.

Норт повика ханджията, една съмнителна личност, чиято съвест, както разсъди този познавач на престъпните души, сигурно не беше от най-чистите. От него той узна, че Робърт бил напуснал бащиния си дом още като невръстен юноша и че брат му Нормън бил женен за най-

красивата жена в града, гордата мексиканка Инес, известна като голяма разсипница. Животът на двамата съпрузи не вървял много гладко, особено след като мексиканката пропиляла по-голямата част от състоянието на мъжа си, и той отказал да изпълнява по-нататъшните ѝ прищевки.

Норт подсвирна. Ето една работа, за която си заслужаваше да се залови! На другия ден той се представи в хасиендата на Уилкис, където беше приет от Нормън хладно и резервирано.

— Извинете — каза той, — но не мога да ви приема веднага за моя брат. Наистина изминаха петнадесет години, откакто напусна бащината ни къща, но все пак ме учудва тази странна промяна, която е станала с него.

Случи се това, от което Норт най-много се страхуваше. Мъчно можеше обаче да се сломи решителността на този човек, който не се спираше пред нищо. Той си отиде, като реши да атакува крепостта от друга страна. Суетната и сластолюбива мексиканка можеше да бъде спечелена за неговото престъпно дело. Норт не се съмняваше дори за момент, че непознатата може да устои на неговия блестящ мъжки чар и сила, на която бяха станали жертва вече толкова жени.

Той не се излъга. Инес ненавиждаше съпруга си, който не се отличавахе с представителност, и още от самото начало беше заслепена от демоничната красота на Норт. Тя сметна за най-голямо щастие да бъде обичана от този мъж и бързо попадна в неговите мрежи. С нейна помощ Норт се снабди с документите, които му липсваха и които Нормън съхраняваше в един стар сандък. Това стана в негово отсъствие, когато беше заминал за един съседен град по някакво неотложно дело. Там го беше повикал истинският му брат, който се беше разболял отново и лежеше в тамошната болница.

Нормън веднага позна брат си. Неговата радост се удвои от мисълта, че щеше да разкрие авантюриста, който още от самото начало му беше противен.

— Кой може да свидетелства, че портфейлът с документите е наистина твой? — попита Нормън болния си брат.

— Сестра Ирма от болницата на добрите самарянки в Хюстън — отговори Робърт. — Също и управителката, мис Тройенфелс. Тя знае, че при постъпването ми в болницата въпросният портфейл беше у мен.

— Тогава не трябва да губим нито минута! — прекъсна го Нормън.

Той остави брат си и веднага отиде на пощата, където телеграфира на Ирма и я помоли веднага да тръгне за Санта Фе. След това се върна в хасиендата си. Но тук го очакваха нови неприятности. Норт дойде при него и с остър, арогантен тон му даде да разбере, че в най-скоро време ще трябва да напусне бащината им къща, тъй като по наследство тя се падала на него. Нормън не се стърпя и го изхвърли от дома си.

След половин час пристигна един млад чифликчия и му се представи като секундант на неговия мним брат. Нормън знаеше, че ако откаже дуела, ще падне в очите на своите познати. Освен това искаше да отмъсти на подлеца, затова прие двамата да се явят на двубой не по-рано от седем дни.

Уреченият ден дойде. Рано сутринта двамата противници се срещнаха в една местност, наричана „Върхът на смъртта“, където стотици испанци бяха намерили смъртта си в борба с туземни племена от времето на колонизацията на страната.

Никой не направи опит за помирение, тъй като Норт предварително отказа да приеме каквото и да било извинение от своя противник. Той се надяваше да свърши с него и по този начин да стане единствен господар на голямото състояние, а на това отгоре да спечели и хубавата жена, която разпалваше ненаситната му страст.

Първите изстрели, които си размениха противниците, не дадоха особен резултат, като се изключи малката драскотина по лицето на Норт. Вторият изстрел на Нормън обаче засегна чувствително авантюриста, без да бъде смъртоносен. Норт стисна зъби и се прицели право в сърцето. Разнесе се гръм и Нормън се строполи на земята. Лекарят изтича до него и го повдигна. От гърдите му бликаше силна струя кръв.

— Боя се, че куршумът е пронизал дробовете му — каза доктор Хукър.

Той превърза раната и заповяда да отнесат ранения в дома му.

— Положението му е много тежко — обяви докторът на присъстващите. — Мисля, че часовете на Нормън Уилкис са преброени.

Предположението на лекаря се оправда. Младият плантатор се бореше със смъртта, когато в хасиендата пристигнаха Ирма и брат му Робърт. Той доживя да чуе показанията на добрата сестра, дадени пред двама съдии, но тайната все още не беше разкрита напълно. Никой не можеше да си обясни попадането на тайните документи в ръцете на престъпника. Положението най-после беше спасено от една прислужница, която не хранеше особени симпатии към господарката си. Тя съобщи под клетва, че през нощта видяла как синьора Инес предала документите на непознатия. Това беше повече от достатъчно за арестуването на Норт.

Привечер Нормън почина. Норт се беше сприятелил с един млад фермер, който не подозираше какви застрашителни облаци се трупяха над главата му. Следобед престъпникът стана и реши да посети хасиендата, за да се осведоми за състоянието на противника си. Тъкмо беше пристигнал, когато видя от къщата на жертвата му да излизат две жени, придружени от няколко души. Земята се завъртя под краката му, когато позна Ирма Норт.

— Свърши се! — промълви той тихо, сякаш се разделяше с живота.

Не му оставаше нищо друго, освен да се прибере колкото се може по-скоро в хотела и там да изчака Инес, с която смяташе да напусне още същата вечер града, за да предотврати арестуването си. Норт се утешаваше, че с парите, които все пак беше успял да изтегли от банката, и със скъпоценностите, които щеше да донесе мексиканката, щеше да преживее известно време, докато открие нови източници за лесно забогатяване.

На полицията в Санта Фе беше станало известно кой е той и тя взе всички мерки за залавянето му. Когато видя хотела, обкръжен с полиция, Норт не посмя да се приближи, а се върна да пресрещне Инес, като се прикриваше в сенките на къщите.

Мексиканката прибра скъпоценностите си, които ѝ бяха подръка, и напусна хасиендата. Тя се уверяваше, че ѝ остава любимият мъж, и пристигна в хотела, за да го търси. Вместо Норт я посрещна хотелиерът, който ѝ показа заповедта за неговото арестуване, разпратена по всички краища на Съединените щати. Нещастната жена почувства, че губи почва под краката си. Значи беше подарила сърцето си на един престъпник. Тя тръгна, олюлявайки се, напосоки, без да

знае къде отива. Неочаквано от едно дърво се отдели сянката на мъж и в ушите ѝ прозвуча познатият глас на Норт:

— Ти ли си, Инес?

Сломената жена се стъписа. В очите ѝ блеснаха злобни пламъчета и тя изсъска в лицето на негодника:

— Назад, окаянико, не се приближавай до мене, крадецо, убиецо, двубрачнико! Назад, назад в ада, откъдето си дошъл!

Преди Норт да успее да я задържи, Инес изчезна като привидение. Сега тя знаеше къде отива. Гордостта ѝ на испанка бе заговорила в нея. Само смъртта можеше да измие петното на позора.

Инес скоро стигна в местността, където само преди два дни мъжът ѝ се беше дуелирал с най-страшния и най-пленителния от всички престъпници. Реката под краката ѝ бясно се блъскаше в пропастта. Около нея сякаш се носеха сенките на храбрите бойци. Много младежи от нейния знаменит род бяха паднали в неравния бой. Те я подканяха към сетен подвиг, зовяха я при себе си.

Инес погледна към небето и устните ѝ конвулсивно зашепнаха несвързана молитва... После в тъмнината отекна вик и буйните води погълнаха обезобразеното тяло на несравнимата красавица Инес Уилкис.

СРЕЩАТА НА НОРТ С ИРМА

Граф Фон Хоенщайн получи телеграмата на Роджър, с която той му известяваше, че Ирма е жива. Старият благородник, който мъчно губеше присъствие на духа, едва не полудя от радост. Сълзи закапаха от очите му. Той веднага се отправи към пощата и телеграфира на Роджър:

„Хиляди благодарности за радостната вест!
Изпратете доверени лица да намерят дъщеря ми. Не жалете средствата, изпращам веднага исканата сума. Очаквам дъщеря си с нетърпение“.

Ирма обаче не узна желанието на баща си. Съдбата беше ѝ отредила още много изпитания.

След напрегнатия ден тя напусна хасиендата на Робърт Уилкис и се отправи с влака към източните щати, като извести приятелката си Мери за скорошното си пристигане в Ню Йорк. Искаше да се движи бавно, за да може по пътя да търси детето си.

В Денвър тя прекъсна пътуването си, защото, както ѝ беше разказала Юнона, близо до този град живеел Милтън, при когото Лидия беше намерила подслон навремето. Чувстваше се изморена, затова негърката пое грижата за издирването на детето. Един ден тя узна, че в подножието на Скалистите планини се е установил някакъв фермер, и тръгна да го търси. След продължително пътуване най-после стигна до една занемарена ферма, разположена в усамотена местност.

Юнона се приближи до оградата, посрещната от две големи и зли кучета. В същото време на оградата се показва едър брадат мъж и я запита с груб глас:

— Какво търсиш тук, негърко?

Юнона го запита за името му, макар веднага да се беше сетила, че това не можеше да бъде Милтън.

— Влез вътре! — изръмжа фермерът сурово и почти насила я вмъкна в къщата. Преди горката негърка да може да си даде сметка за положението, в което се намери, вратата хлопна и тя се видя пленница.

Чифликчията беше от тези колонисти, които се установяваха в някоя пуста местност и започваха да обработват земя, която не им принадлежеше. В същото време те се стараеха да си набавят и безплатна работна ръка. Юнона бе дошла тъкмо навреме, понеже дотогава чифликчията трябваше да обработва земята единствено с помощта на жена си и двамата си сина и чувстваше недостиг от работна сила. Сега той бе намерил безплатна работничка и веднага реши да я задържи, като я надзирава зорко, за да не може да избяга.

Клетата Юнона трябваше още на следващия ден да върши най-тежката работа. Да избяга беше невъзможно, тъй като двете кучета почти не се отделяха от нея.

Колкото до Ирма, тя се намираше, както предположи и негърката, в най-отчаяно положение. От една страна, я гнетяха грижите по изчезналата, от друга — липсата на пари, тъй като по-голямата част от наличните им средства останаха у Юнона.

Ирма започва да търси каквато и да е работа. Помогна ѝ хазайката, една благородна жена, която я препоръча на свой роднина, заемащ важен пост в една от най-големите търговски къщи в Денвър. Той от своя страна се застъпи за нея и по този начин Ирма постъпи на работа като писарка с десет долара месечна заплата.

Шеф на отделението, в което Ирма работеше с още няколко млади момичета, беше мис Гелтън, стара мома с надменен и зъл нрав, която третираше подчинените си като робини. Тя не им позволяваше нито за миг да се отделят от преписките и постоянно беше недоволна от работата им даже ако тя беше изпълнена безупречно. С това си беше спечелила омразата на всички чиновници.

Още от първия път, когато я видя, тя изпита голяма неприязън към Ирма и започна да търси и най-малкия повод да я унижи, нагруби и изложи пред другите. Ирма разбра това и се отдаде с още по-голямо усърдие на работата си, но нищо не помагаше. Мис Гелтън гледаше чисто и просто да я махне от предприятието. „Каква хубава кукла! — си мислеше старата мома. — С нея няма да се церемоня много.“

Ирма пишеше фактурите, без да вдигне очи. Изведнъж мис Гелтън се приближи до нея и ѝ каза заповеднически:

— Пишете много бавно, мис Норт. Мисля, че няма да имаме дълго нужда от вашата помощ!

На друго мнение беше обаче шефът на предприятието, мистър Девънпорт. Той още от самото начало оцени способностите на младата жена и решително отби нападките на мис Гелтън. Веднага щом се освободи мястото на една от главните надзирателки, Ирма беше повишена. Това вбеси старата мома. Още повече че тя тайно хранеше надежда да стане мисис Девънпорт. В лицето на Ирма тя виждаше една опасна съперница, тъй като шефът не изпускаше случай да ѝ засвидетелства безграничното си доверие и възхищение от работата ѝ.

— Не, това не може да продължава дълго! — говореше си мис Гелтън. — Трябва да отстраня тази омразна жена от пътя си.

И в злата душа на старата мома се зароди пъклен план. Да унищожи Ирма в очите на шефа ѝ се виждаше вече малко. Тя искаше да я направи нещастна за цял живот. От тази минута нататък мис Гелтън започна да дебне удобен случай, който щеше да предаде Ирма в нейните ръце.

Малко след това старата касиерка, която беше заемала от много години този отговорен пост в търговската къща, си подаде оставката поради напредналата си възраст. Шефът веднага повика Ирма и я попита би ли се съгласила да заеме нейното място. С присъщата ѝ скромност тя искаше отначало да откаже, тъй като смяташе, че не е най-достойната за такава отговорна служба, но скоро трябваше да отстъпи пред настойчивите молби и доводи на шефа.

Целият персонал, който ценеше Ирма не по-малко от своя шеф, искрено се зарадва от нейното напредване в предприятието. Единствено мис Гелтън вдигна рамене и сви злобно устни, когато чу новината. Тя не се забави да изкаже мнението си пред шефа.

— Мисля, че е много млада за тази работа, но във всеки случай желая от сърце да не съжалявате някога за решението, което сте взели.

В магазина имаше двама човека, които боготворяха Ирма. Това бяха малкият Фред и нейната помощница, мис Гоулдън. Те дължаха на младата жена повишението на заплатата си, но това обстоятелство не беше решителният повод за тяхната привързаност към Ирма. Нейната неземна красота и ангелски характер ги държеше в плен на едно възхищение, което граничеше с желанието да пожертват за нея дори и живота си.

Това те наскоро имаха случаи да докажат. Един ден, по време на най-усилената работа, мис Гоулдън забеляза, че мис Гелтън непрекъснато се въртеше около касата. Тя държеше под мишница един регистър и си даваше вид, че следи множеството купувачи, които се трупаша на касата.

Ирма бдеше зорко над парите, но не можеше да предположи, че намеренията на мис Гелтън далеч надминаваха границите на простото любопитство или служебните задължения. В замяна на това обаче нейната помощница успя да види, че при едно свое навеждане над касата мис Гелтън скри едно сиво пакетче под регистъра. Тя я проследи с поглед. На вратата директорката беше пресрещната от един чиновник.

— Извинете, мис Гелтън. Дойдох за стоковата книга.

— Само минута, мистър Баркет — отговори мис Гелтън, като се изчерви и бързо тръгна към своето писалище. Тя го отвори, хвърли бързо в него сивото пакетче и чак тогава предаде исканата книга на чиновника.

— Чудно! — каза си младото момиче, което я наблюдаваше внимателно. В същата минута го повика Ирма.

Вечерта при проверката на касата се откри недостиг от двадесет и пет хиляди долара.

— Много добре помня, че тази сутрин сложих в един ъгъл пачка от двадесет и пет хиляди долара — настояваше Ирма развълнувана. — Не мога да си обясня как са изчезнали.

Мистър Девънпорт се разхождаше нервно из стаята. В това време се приближи мис Гелтън.

— Представете си, мис Гелтън — обърна се шефът към нея, — от касата на мисис Норт са изчезнали двадесет и пет хиляди долара.

— Но как е възможно това — учуди се директорката, — когато в касата не бърка никой друг, освен мисис Норт!

Ироничният тон, с който бяха произнесени тези думи, накараха Ирма да се изчерви от негодувание. Но тя не можеше да се защити, защото в подобни случаи никой не вярва на изявление от рода на „Аз съм невинен!“. Ирма знаеше това много добре и предпочете да не отговори.

Полицията беше известена. Веднага пристигнаха няколко нейни служители и започнаха разследване. Техните издирвания обаче не се

увенчаха с особен успех, тъй като никой не се яви да свидетелства в полза на Ирма. Накрая те си тръгнаха.

— Съжалявам — заяви техният началник, — но трябва да отведе мисис Норт в предварителния арест. Освен това ще запечатаме касовото помещение и ще вземем ключовете с нас.

Ако младото момиче, което беше наблюдавало директорката Гелтън, не беше повикано следобед при болната си майка и ако Фред не отсъстваше по работа от магазина, на Ирма щеше да бъде спестена тази неприятност. Едва в понеделник те можаха да узнаят какво се беше случило с тяхната любима мисис Норт и да я освободят със своите показания от едно колкото несправедливо, толкова и страшно обвинение.

— Името ми е Фред — каза момчето. — Ангажиран съм като практикант в това предприятие. Бях изпратен от шефа по работа. Върнах се по стълбата, която води от бюрото към партера, и чух стъпки. Изненадан, аз се промъкнах крадешком към мястото, откъдето те идваха, и видях в залата за експедиция някаква жена, която криеше нещо в един от празните сандъци.

— Какво ви стана, мис Гелтън? — попита изплашен мистър Девънпорт, като видя, че лицето на директорката пребледня като на смъртник.

— Нищо, нищо — успя да промълви тя, цялата разтреперана.

— Следобед се върнах веднага в залата за експедиция и намерих в сандъка един топ от най-скъпата коприна — продължи показанията си Фред. — Завеждащ отделението, където се продаваше коприната, беше мисис Норт. Аз веднага ѝ съобщих моето откритие и върнах на мястото ѝ откраднатата коприна. Разбира се, при ревизията всичко беше налице.

— И ти позна ли жената, която скри коприната? — попита полицейският инспектор.

— Да — отговори веднага момчето.

— Коя е тя?

— Мис Гелтън, нашата управителка — каза Фред.

Мис Гелтън изпадна в истерия. Мистър Девънпорт оста на смаян от това разкритие.

— Може ли да се вярва на това момче, мистър Девънпорт? — попита полицаят.

— Откакто е при мене, Фред не ме е лъгал. Познавам го като честно и порядъчно момче.

Управителката побесня от гняв. Ако с очи можеше да се умъртви човек, тя не би се поколебала да ги използва срещу малкия Фред.

— Името ми е Елинър Гоулдън — започна показанията си помощницата на Ирма. — В събота следобед мис Гелтън непрестанно се въртеше около касата. Това ми се стори крайно подозрително и аз не я изпуснах от погледа си. Неочаквано тя се наведе над касата и когато се изправи, видях много ясно, че криеше под книгата, която държеше в ръце, едно сиво пакетче.

— Долнопробна лъжа! — изпищя управителката. — Нека го докаже!

— Мис Гелтън се отправи към вратата — продължи младото момиче. — Там я пресрещна мистър Баркет, който ѝ поиска книгата. Тя му я даде, но не веднага, а след като отиде до писалището и скри в него сивото пакетче.

— Подла лъжкиня! — почти изрева мис Гелтън. — Чакай, мизерно създание, аз ще се оплача в съда!

— Къде е това писалище? — попита инспекторът, без да обръща внимание на нейните закани.

— В касовото помещение — отговори момичето, — то е на управителката и само тя има ключ.

— Ключът, мис Гелтън! — заповяда полицаят рязко.

— Загубих го! — отвърна управителката.

— Тогава ще отворим писалището и без ключ.

Полицаят стана и се отправи към касовото помещение.

Управителката скочи от мястото си като пантера и му препречи пътя, но той я отстрани и с помощта на шперц отвори писалището. Всички зяпнаха от учудване, когато извади оттам пакетчето с банкнотите.

Мис Гелтън беше арестувана и осъдена на строг тъмничен затвор. И когато тя влизаше в него, Ирма излизаше с ненакърнено достойнство... Целият град поиска да види жената, която бяха обвинили несправедливо и която сега се радваше на безграничното доверие на почтения и уважаван от всички мистър Девънпорт.

ЮНОНА СЕ ВРЪЩА ПРИ ИРМА

Мистър Девънпорт не знаеше как да угоди на Ирма. Той беше попаднал изцяло в плен на тази красива жена с чиста душа и неопетнена съвест. Тя стана негов кумир.

„Защо не съм млад — мислеше си благородният старец. — Такава жена човек среща само веднъж в живота си. И когато тя си отиде, той чувства, че самотата ще сложи завинаги отпечатък върху душата му.“

Мистър Девънпорт не позволи на Ирма да се върне в предприятието, а я настави в един от своите апартаменти, като я заобиколи с бащински грижи. Ирма прие всичко това от добрия човек само за да може да дочака завръщането на Юнона. За нейното издирване търговецът беше ангажирал най-добрите детективи, тъй че Ирма отново започна да се надява да види вярната си прислужница.

Дните течаха, без да донесат нещо ново за Ирма, като изключим едно празненство, на което тя беше провъзгласена за кралица на красотата. За най-голямо учудване на присъстващите тя се отказа от присъдената ѝ награда от три хиляди долара, като ги подари на бедните жители на града. Тази нейна постъпка още повече увеличи обаянието, което Ирма упражняваше върху всички, които я познаваха.

Една вечер тя седеше сама в стаята си. Неочаквано отвън се разнесе гласът на старата слугиня, която търговецът беше дал на Ирма: — Не е позволено влизането в тази стая!

Но едва беше произнесла тези думи, вратата се отвори шумно и в стаята се втурна Юнона. Тя се хвърли в краката на Ирма и по-скоро проплака, отколкото извика:

— Мисис, мила ми мисис, най-после пак съм при тебе!

Ирма я повдигна и като я прегърна, каза през сълзи:

— Моята Юнона! Къде беше толкова време?

Едва сега тя забеляза жалкото състояние, в което се намираше негърката. Дрехите ѝ висяха на парцали по измършавялото ѝ тяло. Косата ѝ беше несресана и немита от дълго време.

— Боже, какво се е случило с тебе, мила моя Юнона? — попита Ирма и в гласа ѝ звучеше толкова много тревога, че негърката побърза да се усмихне, за да успокои господарката си. След това ѝ разказа накратко патилата си. Ирма не сваляше очи от преданото ѝ същество. Нейното лице постепенно се просветляваше, докато най-после се озари от светлината на онази радост, която изпитваме, когато намерим нещо много близко и скъпо, което дотогава сме считали за безвъзвратно изгубено. Тя поръча да донесат ядене на Юнона, което негърката изяде с голям апетит. Когато свърши, вярната Юнона взе един нож и разпра роклята си на гърдите. Ирма видя как негърката извади един пакет и го подаде на господарката си.

— Това са твоите пари, мисис. Бандитът, който ме задържа да му работя, не можа да ги намери. По-скоро бих умряла, отколкото да му ги дам...

НОРТ В МЕКСИКО

След като избяга от Санта Фе, Норт се отправи към Мексико. Той се надяваше, че в тази страна ще бъде оставен на мира от полицията, тъй като мексиканското правителство не беше задължено да предава на американските власти онези, които бяха преследвани на територията на Съединените щати и търсеха убежище в Мексико. Във влака един наивен фалшификатор на банкноти се помъчи да му пробута една доста несръчно изработена банкнота от хиляда долара. Норт му се закани, че нищо няма да го спаси, ако не му издаде тайната си. Бедният човек го удари на молба. Престъпникът само това и чакаше. Срещу една банкнота от петдесет долара той получи от него петдесет хиляди фалшиви, които сложи в джоба си за всеки случай.

Пристигнал в столицата на Мексико, Норт веднага влезе сред висшето общество под името капитан Хауард.

Неговата мъжествена красота и изисканите му маниери веднага привлякоха вниманието на всички, а тези, които вече го познаваха, търсеха неговото приятелство. Дамите тайно вдигаха очи към този чужденец, който беше толкова недостъпен, колкото и съблазнителен.

Норт действаше по определен план. Цялото му държане беше продиктувано от намерението да създаде около себе си още по-голяма загадъчност.

На един бал за пръв път след смъртта на съпруга си присъстваше младата и красива вдовица мисис Де Акуилар. След като узна, че тя разполага с едно огромно богатство, за Норт не съществуваше вече друга жена в цяло Мексико. Той трябваше да спечели мексиканката, макар че това не беше така лесно. Тя живееше усамотено, не приемаше гости и рядко се появяваше в обществото. Един мексикански офицер, който се чувстваше особено поласкан от обстоятелството, че гордият му колега от Щатите го предпочиташе пред другите, му помогна да се доближи до сериозната и недостъпна красавица.

Още при първото ръкостискане младата вдовица почувства една особена тръпка да преминава през цялото и тяло. Тя вдигна очи и

погледна Норт. Не, това не бяха очи, а по-скоро два магнита, които привличаха неудържимо към себе си.

— Какъв е този странен мъж? — питаше се след това мисис Де Акуилар. — Дали не ми го праща съдбата? Не е ли определила тя да свързва живота си с неговия?

Уви, младата жена беше толкова далече от истината, колкото Норт беше близо до целта си.

Последваха няколко срещи в обществото и скоро престъпникът стана желан гост в дома на вдовицата. Младата жена трябваше да признае пред себе си, че сърцето ѝ вече принадлежеше на този мъж с очи на магьосник. Те се сгодиха тайно.

Един ден Норт свари годеницата си пред касата. Тя държеше в ръцете си някакви ценни книжа и му поиска съвет дали да ги продаде, защото чула, че били на път да се обезценят.

Норт се престори на заинтересован, взе ги от нея и обеща да проучи положението, като пъхна незабелязано двадесет и пет хиляди долара от фалшивите под снопчето банкноти и взе от него толкова истински.

Ако младата вдовица беше проверила парите си ден-два след това, може би нямаше да се случи тази ужасна трагедия, която завинаги обезлюди нейния дом. Тя имаше една дъщеря, останала и от първата жена на покойния и съпруг. Младото момиче, което беше при свои роднини в Пуебла, втория по големина град на Мексико, беше истински привързано към втората си майка и тя и отвърщаше със същата привързаност.

Девојката скоро се върна в столицата и веднага бе представена на Норт, без обаче да бъде посветена в тайната между него и втората ѝ майка. Веднъж в разговор с мисис Де Акуилар той узна, че доведената ѝ дъщеря разполага със собствено богатство, пред което нейното не представлява нищо. Това беше достатъчно за престъпника, за да насочи стрелите си към неопитното момиче.

На една корида разяреното животно прескочи оградата, която отделяше публиката от арената, и се втурна към публиката. Всички се хвърлиха към изхода, настана суматоха. Само Норт не изгуби присъствие на духа, извади шпагата си и посрещна бика. Един сполучлив удар — и животното се строполи пред краката на

примрялата от страх девойка. След тази случка тя започна тайно да боготвори своя спасител.

Възможност да открие своята любов ѝ даде един излет в планината. Компанията се настани по склоновете на действащ вулкан, а Норт, за да подчертае още повече своята решителност, предприе едно трудно изкачване до кратера. Неговото забавяне разтревожи компанията. Всички се питаха дали не бе станал жертва на отровните газове, които изпуска всеки вулкан. Догадките сновяха от уста на уста, докато изведнъж очите на всички се отправиха към върха, където на една скала се очерта силуетът на храбрия мъж. Възхищението скоро отстъпи място на ужаса, който обхвана и мъжете, и жените, защото последва изригване на голямо количество дим, чу се глух тътен и Норт изчезна от скалата.

Хуана, така се казваше девойката, незабелязано от другите полетя към върха. Тя скачаше като газела от препятствие към препятствие. Нищо не можеше да я спре, когато любимият ѝ мъж беше в опасност. Ако той се нуждаеше от нейната помощ, тя щеше да му помогне, каквито и опасности да се изпречеха пред нея. Дори да трябваше да умре за него, щеше да го направи с усмивка на уста. Тя изпищя от радост, когато видя насреща си Норт, и седна омаломощена на една скала. За по-малко от минута авантюристът дойде при нея.

— Как сте дошли дотук, мис? — попита запъхтян той.

— Видях отдолу как изчезнахте при изригването и помислих, че ви се случи нещастие. Тогава...

— Тогава вие решихте да ми се притечете на помощ, така ли? — довърши вместо нея капитанът и я погледна така, че Хуана се почувства като омагьосана. — Кажете ми, че ме обичате, и аз ще бъда най-щастливият измежду смъртните!

— Оставете ме, моля ви се, смилете се над мене! — молеше се Хуана, но някаква сладостна тръпка се разливаше по цялото ѝ тяло.

— Не, няма да ви оставя — прошепна възбудено мнимият капитан. — Обичам ви още от първия миг, в който ви видях, и чаках с нетърпение момента, когато ще мога да ви призная безграничната си любов!... Но сега виждам, че не мога да се надявам на взаимност. Простете ми, мис, простете на един безумец, който се осмели да се надява на най-голямото щастие, отредено на хората по тази земя!

Като каза това, той стана и понечи да тръгне.

— Не си отивайте! — помоли го Хуана.

Норт дори не успя да отговори. Две снежнобели ръце се обвиха около шията му и устните ѝ се впиха в неговите. Той я притисна в обятията си и покри лицето ѝ с горещи целувки. В продължение на един час, който им се стори кратък като миг, те бяха заедно.

— Мама ще се зарадва много, щом разбере, че и ти ме обичаш — продума Хуана, опиянена от щастие, — и с радост ще благослови брака ни.

— Скъпа, искаш ли да изпълниш едно мое желание? — попита капитанът.

— Всичко, което пожелаеш, любими! — отговори влюбеното момиче.

— Ще те помоля да не казваш на майка си за нашия годеж!

Момичето го погледна учудено, но Норт веднага обясни молбата си:

— Мисля, че това може да я изненада много, а крехкото сърце на майка ти не може да понася изненадите. Затова нека почакаме малко.

Хуана се съгласи. Така изминаха няколко дни. Тя често подканяше Норт да поиска ръката ѝ от майка ѝ, но той винаги намираше някакъв предлог, за да не изпълни желанието ѝ, докато един ден мисис Де Акуилар сама откри измяната на мъжа, когото смяташе за свой годеник.

Беше следобед. Тя искаше да влезе в салона, но изведнъж замръзна на мястото си. Красивият капитан, мъжът, който ѝ се беше клел във вечна любов, държеше в прегръдките си заварената ѝ дъщеря. Младата жена почувства, че се задушавя. Двамата не я видяха и тя бързо напусна стаята.

След малко една прислужница влезе в салона и съобщи на Норт, че господарката ѝ желае да го види. Тази покана породی някакво тревожно предчувствие в него и той с бавни крачки се отправи към стаята ѝ.

— Седнете, мистър! — каза тихо мисис Де Акуилар. Очите ѝ го гледаха тъжно.

— Казаха ми, че искате да говорите с мен.

— Да, така е. Преди малко станах неволен зрител на една сцена, която ми показва, че имате някакво отношение към дъщеря ми. Искам да зная дали чувствата ви са искрени!

— Простете ми, мисис! — отвърна с трогателен глас Норт. — Виновен съм пред вас, но откакто видях Хуана, за мен не съществува друга жена на света. Вие имате право да ни разделите, но по този начин ще ни направите нещастни за цял живот. Заклевам се, че ще направя Хуана щастлива и ако трябва, бих пожертвал и живота си за нея...

— Замълчете, мистър! — прекъсна го рязко тя. — Неотдавна се клехте така и в нашата любов! Но аз ви връщам думата, защото щастието на моята дъщеря е по-скъпо за мен от моето.

Норт поиска да ѝ благодари, но младата вдовица го спря с властен жест.

— Няма нужда да ми благодарите! Сега чуйте моето условие: искам сватбата да стане колкото може по-бързо! Хуана утре ще замине за Пуебла, ще можете да я намерите там след една седмица. Сега ме оставете сама!

Норт обикновено не изпитваше неудобство от постъпките си, но този път се почувства засрамен от великодушието на тази жена и без да се опита да благодари отново, мълчаливо напусна стаята.

На другия ден Хуана замина за Пуебла, където трябваше да се подготви за сватбата за една седмица. Тогава щеше да отиде при нея и Норт.

Няколко дни по-късно мисис Де Акуилар даде една банкнота от хиляда долара на прислужницата, за да направи някои покупки, но след малко тя се върна и развълнувано съобщи, че банкнотата била фалшива. Тогава младата вдовица си спомни как и друг път парите и се оказваха фалшиви, но Норт отиваше сам да уреди този неприятен случай с търговците. Спомни си също, че той беше проявявал интерес към устройството на касата ѝ. Спомни си и други факти и като ги съпостави, разбра, че двете с дъщеря ѝ са попаднали в мрежата на хитър престъпник. Беше ясно, че го интересуваше само тяхното богатство!

Тя изпрати веднага да повикат офицера, който познаваше Норт и беше техен далечен роднина. След като му разказа всичко, го помоли да отиде незабавно в Пуебла, за да предотврати сватбата.

Влакът беше заминал, затова офицерът препусна с коня си, но въпреки непрекъснатата езда пристигна късно. Младоженците току-що се бяха върнали от църквата и започваше празненството в тяхна чест.

Тогава той разказа всичко на чичото на Хуана, който веднага отиде при Норт и го обвини в мошеничество. Норт се опита да се защити, но не очакваше изненадата, която му беше приготвил младият офицер. Той беше помолил военното аташе на американското посолство да дойде с него, за да удостовери дали това наистина е Хауард. За свое нещастие Норт винаги беше споменавал полка, в който е служил. Военното аташе беше служил в същия полк, така че веднага го изобличи. Норт разбра, че всичко е изгубено, разбута присъстващите и избяга. Опитаха се да го настигнат, но мракът сякаш бе погълнал престъпника.

Като се върнаха, намериха Хуана да лежи на пода. Свестиха момичето, но то не можа да понесе удара на съдбата и след време потърси спасение за измъченото си сърце зад стените на един манастир. Но мексиканската авантюра на този опасен престъпник не приключи само с тази жертва. Един ден намериха мисис Де Акуилар мъртва. Празното шишенце, което стискаше в ръката си, показваше по какъв начин беше намерила спасение от скръбта, разкъсваща сърцето ѝ.

СЪКРОВИЩАТА НА МАНАСТИРА

Норт не избяга далече, а остана близо до манастира, в който нещастната Хуана намери утеха. Манастирът беше изграден върху отвесни скали, които се спускаха стръмно в голяма пропаст. На отсрещната страна имаше развалини на стар индиански храм. Суеверните мексиканци избягваха да ходят там, защото смятаха, че го владеят зли духове. Норт използва това суеверие и се скри в храма заедно с Хосе, който след дълго търсене бе успял да намери господаря си. Една вечер, докато седяха край огъня, метисът неочаквано каза:

— Знаете ли, че аз съм живял няколко години в околностите на Пуебла.

— Не, не знаех. А ходил ли си в манастира, който е срещу нас?

— Ходил съм няколко пъти по църковни празници. И трябва да ви кажа, че това е един много богат манастир! Например в него се намира мантията на света Богородица, която е обсипана със скъпоценни камъни.

Очите на Норт блеснаха алчно.

— Но тя не била нищо в сравнение с несметните богатства, скрити в подземията на манастира — допълни Хосе.

— И никой ли не се е опитал да присвои тези богатства? — попита Норт след кратко мълчание.

— Това е направо невъзможно, мистър! — възкликна метисът. — Високите стени пазят светата обител. Освен това през нощта в двора на манастира дежурят пазачи с кучета. В Пуебла и малките деца знаят преданието за един смелчага, който успял да стигне до съкровищата. Това станало през нощта, а сутринта го намерили мъртъв, с обезобразено лице. Всички смятат, че е бил наказан от свети Хаго, патрона на манастира. Неговата статуя се намира в съкровищницата и пази богатствата от ръцете на вероотстъпниците — завърши Хосе, дълбоко убеден, че това действително е така.

— А не си ли разбрал по какъв начин е успял да влезе в подземията? — попита Норт.

— Един възрастен роднина ми каза, че някъде край манастирския зид имало три статуи. Там бил тайният вход към подземен коридор, който водел до съкровищницата. Но аз не вярвам на тази легенда, тъй като съм обикалял много пъти стените и не съм виждал никакви статуи.

Норт не каза нищо. Беше втренчил поглед в една точка, което показваше, че крои някакви планове. След малко стана мълчаливо, погледна към манастира и тръгна към развалините. Решението беше взето. Съкровището в манастира трябваше да бъде негово!

На следващия ден Норт слезе в пропастта. Хосе отказа да го придружи поради вроденото си суеверие. Той стигна подножието на скалите. Сега започваше опасното изкачване, тъй като пътеката беше доста тясна дори за сам човек. Вече се смрачаваше, когато стигна до манастира. Почти беше обиколил зида, без да намери никакви статуи, когато в една добре прикрита ниша видя две каменни статуи на светци, седнали в кресла, с вдигнати за молитва ръце.

— Легендата става действителност — промълви Норт. — А сега напред към богатството!

Трябваше да открие входа към подземието. Помъчи се да отмести статуите, но усилията му отидоха напразно. Ядосан, той се обърна, за да огледа още веднъж мястото, но се спъна и щеше да падне, ако не се беше хванал за ръката на една от статуите. Веднага я пусна, защото почувства, че ръката се раздвижи. Цялата статуя се отмести. Норт разбра, че беше на път да открие тайната. Погледът му падна върху втората статуя и той без малко щеше да извика от изненада. И тази статуя се беше изместила, а ръцете, които преди бяха сключени за молитва, сега бяха разделени и едната сочеше зад него. Норт инстинктивно се обърна и видя зад себе си каменни стъпала, които водеха надолу в земята.

На следващия ден Норт изпрати Хосе в града, за да купи храна, въже, фенер и всичко необходимо за опасната експедиция. Слугата изпълни поръчката на господаря си, но по лицето му се виждаше, че не желае да вземе участие в опасното приключение.

— Хайде да тръгваме! — подкани го Норт.

— Аз няма да дойда, мистър! — отвърна метисът, треперейки от страх.

— Защо, ти и друг път си рискувал с мен живота си?

— Не ме е страх да ви придружа до мрачните катакомби, но да посегна на манастирското съкровище, не мога, защото това е голям грях!

— Глупости! — ядоса се Норт.

— Всичко друго ще направя за вас, но това не мога, мистър!

— Ти си едно суеверно говедо! — извика вбесен Норт, защото не му се искаше да бъде сам в опасното начинание.

— Откажете се от това светотатствено дело, господарю! — помоли Хосе.

Норт го изгледа презрително и тръгна, но метисът го настигна и го хвана за дрехата. Този опит да го спре още повече вбеси Норт.

— Махай се оттук, глупак такъв! — изкрещя той.

След това замахна и удари с камшика си метиса по лицето.

Черните очи на Хосе пламнаха закана̀телно, но Норт веднага постави ръка на кобура си. Метисът не каза нищо, качи се бавно на коня си и се отправи към гората. Когато изгуби от очи Норт, той се обърна и вдигна закана̀телно ръка.

— Скъпо ще ми платиш за тази обида!

Със запален фенер Норт тръгна по подземния коридор. Сводът беше достатъчно висок, така че можеше да върви прав, а това улесняваше задачата му. Скоро обаче някаква стена му прегради пътя. Норт започна да търси някакъв вход, но откри две букви, изрязани в стената: отляво „S“, а отдясно — „C“. Той ги опипа и с радост установи, че се местят. Опитва да премести едната буква към другата, но успя да я премести само до средата на стената. Тогава премести и другата буква, така че двете се долепиха една до друга.

— Santa Cruz! — извика неволно Норт и гласът му отекна в тайнственото помещение.

Освети с фенера около себе си и видя, че един каменен блок се беше изместил и зад него се откриваше вход, от който водеха надолу тесни стъпала. Норт слезе по тях и по един коридор стигна в обширно помещение. Огледа го внимателно и разбра, че се намира в гробница. Навсякъде се виждаха ковчези, някои от които бяха изгнили, и от тях се подаваха скелети и озъбени черепи. Въздухът беше тежък за дишане. Изведнъж отгоре долетяха тихи звуци на орган. Всеки друг би изтръпнал пред тази гледка на човешката преходност, но Норт сякаш нямаше нерви. Той ритна един череп, изпречил се на пътя му, и

продължи да търси изход от помещението, който да го заведе до стаята със съкровището.

За негово нещастие откри няколко коридора, които водеха в различни посоки. Изследва ги внимателно и в единия от тях откри каменна статуя на монах с вдигната напред ръка. Веднага разбра, че това беше коридорът, по който трябваше да продължи. Скоро се изправи пред нова статуя, която се опираше на каменна стена, преграждаща пътя му. Тръгна край стената в посоката, която показваше ръката на статуята, и стигна до надгробна плоча, върху която ясно се виждаше барелеф на монах, държащ в ръката си книга. Норт огледа внимателно фигурата и откри, че книгата не е неподвижна. Отмести я и под нея се появи стрела, която сочеше надясно. Норт тръгна нататък и отново се намери пред статуи, изобразяващи монаси. Тук явно се криеше тайната на загадката. Успее ли да я разреши, щеше да сложи ръка на богатствата, които щяха да му осигурят охотен живот.

Норт огледа внимателно всички статуи, но не откри нищо. Тогава отново се върна при стрелата и се вгледа внимателно в посоката, която тя показваше. Изведнъж възкликна радостно, защото видя, че тя беше насочена към главата на една от статуите. Само тя имаше на главата си венец. Приблужи се бързо до нея и на венеца отново откри буквите „S“ и „C“. Веднага ги съедини и някакъв камък в стената се отмести, като разкри пред него един вход.

Норт вдигна фенера и влезе в ново помещение. Радостен вик се изтръгна от гърдите му, когато разбра, че е постигнал целта си. Около стената бяха наредени тридесетина сандъка, заключени с железни катинари. Той извади инструментите от торбата и с тяхна помощ отвори един от сандъците. Очите му светнаха алчно пред богатството, което се откри пред очите му. Сандъкът беше пълен с брилянти и златни и сребърни накити и монети.

Някакво глухо пукане накара Норт да се обърне мигновено. В ръката му блесна зареденият револвер. Пред него, на нисък пиедестал, се намираше дървена статуя. Той се учуди как не я беше забелязал по-рано. Доближи се с фенера до нея и прочете златните букви под статуята: „San Jago de Compostella“.

— А, преподобният патрон на манастира, натоварен да пази съкровищата! — каза той пренебрежително и се обърна към сандъка.

Очите му не можеха да се нагледат на това съкровище. Ръцете му се заровиха в брилянтите, но изведнъж чу зад себе си шум, който се усилваше. Обърна се и замръзна на мястото си. Статуята на светеца се клатеше и докато Норт разбере какво става, с трясък се стовари върху него. Гробното мълчание, което настъпи след това, бе нарушено от бързи стъпки, които приближаваха към желязната врата в дъното. Контузеният Норт, макар и леко замаян, разбра, че идваха пазачите. Трябваше да се спасява, затова се изправи с мъжа и като изруга, тръгна по обратния път.

След малко пазачите влязоха в помещението и веднага схванаха положението. Спуснаха се след куцация Норт и сигурно щяха да го заловят, ако той не беше стигнал преди тях до гробницата и не се бе вмъкнал в един ковчег. Като видяха, че го няма в залата, преследвачите му решиха, че няма да могат да го настигнат, и се върнаха обратно.

Норт не можеше да си прости, че при падането беше изгубил револвера си. Сега не му оставаше нищо друго, освен да бяга колкото се може по-бързо, ако не искаше да попадне в ръцете на полицията.

В ГРАД ЕЛ ПАСОУ

Норт яздеше в посока към граничното градче Ел Пасоу. По пътя настигна един конник, чието облекло показваше добро обществено положение. След разменените поздравии Норт узна, че непознатият се нарича Де Сото и отива да заеме поста си като полицейски началник със задача да унищожи върлуващите из околността бандити и най-вече бандата на Лопес, станала бич за населението по тези места. По време на разговора Норт разбра, че Де Сото отива за пръв път в градчето и че идва от Веракрус. Багажът му щял да пристигне след него. Изведнъж Норт го прекъсна:

— Внимавайте, мистър, пътят тук е опасен! Водата е подкопала брега.

Двамата яздеха край буйна река. Едва Норт изрече това предупреждение, почвата пред тях неочаквано пропадна. Той пришпори силно коня, който с един отчаян скок се озова на сигурно място. Но Де Сото полетя във водата и буйните вълни скриха тялото му, преди нещастният човек да разбере какво става с него. Норт въобще не направи опит да го спаси, защото съобрази, че смъртта на непознатия можеше да му послужи за основа на един план, от който щеше да зависи неговото бъдеще.

След като пристигна в Ел Пасоу, Норт се представи за очаквания полицейски началник. Беше посрещнат с внимание, защото в негово лице гражданите виждаха човек, който ще възстанови престижа на закона.

Норт навлезе бързо в обстановката. Разбра, че бандата на Лопес беше върлувала досега безнаказано благодарение на антагонизма, който съществуваше между пехотата и кавалерията от местния гарнизон. Предишният началник на полицията беше държал на пехотата, защото нейните офицери бяха от аристократичните среди. Но още при първото стълкновение с бандитите пехотинците се разбягали. Норт веднага се свърза с командира на кавалерията, който, както и останалите офицери, не можеше да се похвали с благороден произход,

затова пък се отличаваше с храброст и добросъвестност в изпълнението на служебните си задължения!

С помощта на безстрашните кавалеристи и полицаите Норт нападна бандата на Лопес и я унищожил. Загина и самият Лопес. Спасиха се само няколко от бандитите, които се предадоха, и бяха откарани в затвора. Между тях беше и Гомес, помощникът на Лопес.

Завръщането на Норт в града беше истинско триумфално шествие. Доверието към него порасна извънредно много. Гражданите, струпали се по улиците, приветстваха героя, който така бързо се беше справил с разбойниците. Само един човек, скрит зад едно дърво, не вземаше участие в общата радост. Очите му светнаха гневно, когато полицейският началник мина на кон покрай него. Той изрече някаква закана, но никой наоколо не го чу. Този човек беше метисът Хосе!

Без да подозира присъствието му, Норт реши да осъществи плана си. Един ден той заповяда да доведат при него Гомес и направо му разкри картите си:

— Кажи, Гомес, искаш ли да спечелиш изгубената си свобода?

Разбойникът се усмихна тъжно, защото помисли, че шефът на полицията се шегува. Но Норт продължи:

— Ще мога ли да разчитам на признателността ти, ако те спася от смърт?

— Не се подигравайте, мистър!

— Говоря ти съвсем сериозно! Сега — слушай внимателно, защото от този разговор зависи животът ти, а може би и животът на няколко от твоите приятели. Колко човека сте в килията?

— Аз и още трима.

— Добре, аз ще ви помогна да избягате. Но след това искам да извършите едно смело дело, което ще ви освободи завинаги от грижата да търсите средства за живот. Ще ограбите банката!

— Карамба! — извика изненаданият Гомес. — Това наистина е смело начинание, замисляно и от покойния ни капитан. Но как ще приспим бдителността на часовите?

— Оставете това на мен — каза Норт, който беше обмислил плана си до най-малките подробности. — Остава само да уточним една подробност. Искam половината от плячката!

— Ще я имате! — отговори разбойникът със светнали от радост очи.

Стана така, както беше намислил Норт. След като с негова помощ бандитите избягаха от затвора, той ги скри в жилището си. След няколко дни те ограбиха банката и задигнаха доста милиони. Норт ги чакаше на определеното място, за да разделят плячката. Разбойниците пристигнаха, натоварени със скъпоценния товар, но сега стана нещо, което Норт не беше предвидил. Останалите разбойници решително се противопоставиха на Гомес, който искаше да даде половината от откраднатите пари на Норт. Най-упорит беше един от тях на име Кучильо.

— Всеки от нас трябва да получи равен дял! — каза той твърдо.

— Точно така! — потвърдиха и останалите. — Кучильо има право.

— Куче, което престъпва думата си, това си ти! — скръцна със зъби Гомес и се нахвърли върху Кучильо, но преди да успее да го свали на земята, разбойникът взе един железен лост и го стовари върху главата му. Гомес издъхна веднага.

Норт изтръпна, защото разбра, че бандитите ще се разплатят по същия начин и с него. И наистина, Кучильо, опиянен от току-що пролятата кръв, извика:

— Свършете и с него и всичките пари ще бъдат наши!

Норт не дочака да изпълнят закана и бързо изчезна в мрака.

На следващия ден целият град разбра за кражбата. Норт се разхождаше в кабинета си със скръстени на гърба ръце и скръцаше със зъби от яд. На вратата се почука и влезе един полицай.

— Извинете, мистър, търси ви един детектив от Щатите.

Норт за миг се смути, но веднага си възвърна присъствието на духа и каза:

— Нека да влезе.

След малко в кабинета влезе мъж със строги черти на лицето и проникателен поглед.

— Казвам се Хейтън — представи се той. — Търся известния престъпник Норт и моля за вашето съдействие!

— Разчитайте на мен, мистър Хейтън! — отвърна спокойно Норт.

Като остана сам. Норт размисли дали вече не беше време да напусне града. Би направил веднага това, но нямаше пари. Изведнъж си спомни, че префектът му беше разказал как разбойниците били

правили опит да откраднат скъпоценностите от къщата му. Той реши, че трябва да ги вземе на всяка цена. Благоприятен случай му се предостави само след един ден. Префектът го повика и му каза, че заминава за столицата да представи доклад във връзка с обира на банката и го помоли да бди малко повече над дома му. Норт с удоволствие му обеща помощта си.

Когато се прибираще вкъщи, вече се мръкваше. Площадът беше празен, само няколко просяка стояха до една къща и чакаха някой закъснял благодетел. Когато Норт мина покрай тях, един глас го накара да спре.

— Подарете на бедняка, мистър!

Норт се обърна.

— Не ме ли познавате вече, мистър? — попита просякът.

— Хосе! — изненада се Норт. — Ти тук ли си? Защо не ми се обади досега?

— Защото не исках! — отговори гордо метисът.

— Ела при мен в полицията, тук не е удобно да говорим.

— Това няма да стане! — отсече Хосе. — Няколкото думи, които парят езика ми, мога да ги кажа и тук.

— Я върви по дяволите! — ядоса се Норт. — Внимавай какво говориш, защото мога да заповядам да те арестуват!

И Норт обърна гръб на Хосе.

— Може — каза насмешливо той, — само че преди да ме отведат полицаите в участъка, целият град ще разбере кой е началникът на полицията, а пък американският детектив ще се зарадва на възможността да спечели наградата от двадесет хиляди долара, определена за залавянето на престъпника Артур Норт.

— Подла, мръсна гад! — скръцна със зъби авантюристът и посегна да хване метиса за гърлото, но той му се изплъзна и изчезна в тъмнината.

Норт извърши кражбата в дома на префекта. След като се върна, той намери празна касата, която беше зазидана в стената и прикрита с една картина. Тази кражба предизвика нова тревога сред гражданството. Всички смятаха, че тя е извършена от избягалите разбойници. Единствено Хосе знаеше истинския крадец, защото беше проследил бившия си господар.

В кабинета на Норт влезе един полицаи, задъхан от бързане, и каза:

— Случи се нещо направо невероятно. Тази сутрин префектът получил касетката, в която били скъпоценностите му. В нея нямало нищо друго, освен тази бележка.

Обзет от безпокойство, Норт взе листа и прочете:

„До префекта на Ел Пасоу

Ваше превъзходителство, пращам ви касетката, която крадецът, когото проследих, закопа в градината ви. Ако искате да знаете как се казва, попитайте американския детектив, който има заповед за арестуването му. Това е и човекът, който освободи бандитите и им помогна да ограбят банката. Моля ви, предайте тази бележка на началника Де Сото.

„J.C.“.

Като прочете бележката, Норт разбра, че Хосе вече ставаше опасен. Не му оставаше нищо друго, освен да се спасява с бягство, и то колкото се може по-бързо. На следващия ден заповяда на няколко полицаи да оседлаят конете си и да го последват, защото бил открил следите на избягалите разбойници. Когато наближиха границата, той показва на полицаите една пещера и ги накара да я претърсят. Когато полицаите излязоха от пещерата, него го нямаше. Напразно го търсиха, той сякаш беше потънал в земята. Върнаха се обратно в града и завариха голяма суматоха в полицията. Тук бяха префектът и американският детектив, който беше получил бележка, написана с груб почерк. Нейното съдържание беше станало причина за вълнението:

„Сега, след като избяга мнимият полицейски началник, мога да ви съобщя, че той е известният престъпник Норт, който вие отдавна търсите. Той освободи бандитите и им помогна да ограбят банката. Открадна също и скъпоценностите на префекта.

„J.C.“.

Когато полицаите съобщиха, че шефът им е изчезнал, докато са претърсвали пещерата, всички разбраха, че престъпникът Норт и този път беше успял да се изплъзне от ръцете на правосъдието.

ПЛЕННИЦА НА НАВАХИТЕ

Въпреки увещанията на стария търговец мистър Девънпорт да остане в Денвър, Ирма реши да се присъедини към една група колонисти, която отиваше да се засели на запад в област, разположена край реката Сан Хуан в Ню Мексико. Тя се надяваше да намери там детето си.

Бяха изминали три дни, откакто напуснаха форта Уингейт, последния пункт, където пътниците можеха да получат закрила и подслон. Керванът се състоеше от няколко тежки каруци, покрити с чергила и теглени от по три чифта едри волове. Те се движеха бавно в подножието на една планина. Колата на Ирма и Юнона изостана малко поради повреда. Изведнъж откъм планината се зададоха някакви конници.

— Индианци! — извика с тревога в гласа Юнона.

Коларят, млад метис, се опита да подкара воловете по-бързо, но скоро бяха заобиколени от индианците, които язدهа неоседлани коне. Като видяха, че в каруцата има само две жени, няколко души останаха да ги пазят, а останалите препуснаха след другите от кервана, които се бяха скрили зад близкото възвишение. След известно време индианците се върнаха, като носеха няколко убити. Явно нападението им беше отблъснато. Те накараха Ирма да се качи на един кон, а с Юнона не се церемониха много и я привързаха на един кон като куп ненужни вещи. След това всички се отправиха към планината.

Тези индианци бяха от племето навахи, което не искаше да се подчини на белите и водеше война както срещу тях, така и срещу други индиански племена. Нощта вече се спускаше над земята, но групата продължаваше да язди мълчаливо по опасните планински пътеки. Изкачването продължи няколко часа. Чак когато стигнаха върха, индианците се спряха за малко. Под тях се простираше голяма долина, потънала в синкав здрач. През нея течеше река, която се виеше като сребърна лента. Недалеч от нея Ирма видя интересен град, изграден във вид на пирамида. За момент тя забрави мъките си, защото

гледката ѝ се стори приказна, остатък от времена, които тя смяташе за отдавна отминали. Водачът на групата, който яздеше редом с нея, вдигна ръка и като посочи града, гордо каза:

— Навахо!

При тези думи Ирма бързо се опомни. Какво ли я очакваше в града на индианците? Дали не ѝ беше писано тук да приключи земния си път? Тя нямаше много време за размишление, защото индианците заслизаха надолу по склона. Скоро пристигнаха в селището, където ги посрещнаха жени, деца и старци. Изведнъж сред посрещачите се понесоха отчаяни писъци. Това бяха близките на убитите, които бързо обградиха Ирма и със заплашителни викове поискаха да я свалят от коня. Но водачът ги разгони и я отведе в една каменна къща.

— До пристигането на вожда ще живееш тук! — каза той на развален испански и я остави сама.

Не след дълго отвън заедно с гневните викове на индианците се чуха и писъците на Юнона. Явно разгневената тълпа си отмъщаваше на беззащитната негърка. Сърцето на Ирма се сви от болка, но тя не можеше да направи нищо за вярната си прислужница. След малко писъците заглъхнаха и двама млади индианци внесоха в стаята безжизненото тяло на негърката. Ирма се зае веднага да облекчи болката на Юнона, забравила собствената си нещастна съдба.

— Бедното ми момиче, какво направиха с теб? — ридаше тя, милвайки я по главата.

Юнона с мъка отвори очи, опита се да се усмихне и с голямо усилие проговори:

— Мисис, не мисли за мен грижи се за собственото си спасение!

Вратата се отвори и в стаята влезе някакъв старец.

— Какво искате? — попита Ирма.

— Нищо — отговори спокойно той. — Бялото цвете трябва сама да реши съдбата си!

Ирма го изгледа учудено, но старецът невъзмутимо продължи:

— Чуваш ли гневните викове отвън?

— Какво означават те? — попита плахо Ирма.

— Това са виковете на жените и годениците на мъжете, които паднаха в битката с бледоликите ти братя. Те искат смъртта ти. Бяло цвете, защото смятат, че ти си виновна за тяхното нещастие.

— Боже мой, нима не могат да разберат, че аз нямам никаква вина? — едва продума Ирма.

Старецът се усмихна, но тя почувства, че тази усмивка не предвещава нищо добро за нея.

— Преди няколко дни Маниту взе жената на един от нашите вождове. Той е млад и храбър. Това е мъжът, който те доведе тук. Нашето племе го открадна от белите, когато беше дете, значи и той е бледолик като теб. Пожелал е да те вземе за жена. Последвай го в къщата му и той ще ти спаси живота.

— Никога, никога! — извика Ирма. — Предпочитам да умра!

— Искам да ти кажа каква участ те очаква, ако откажеш — продължи старецът, без да обръща внимание на отказа на Ирма. — Утре, когато луната изгрее, свещеният огън ще погълне тялото на друг наш вожд, за да отведе душата му във великите ловни полета. На него също му трябва жена. Ако не се съгласиш да станеш съпруга на живия, тогава ще изгориш заедно с мъртвия! Помисли хубаво, утре сутринта ще дойда за отговора ти!

Когато той излезе, Ирма падна примряла до Юнона.

— Утре трябва да умра, без да видя детето си! — промълви през сълзи тя.

— О, мисис, Юнона те моли, престори се, че искаш да станеш жена на вожда им. Така ще спечелим време и може да се избавим по някакъв начин!

— Не! — отговори твърдо Ирма. — Ако провидението е определило да умра, то Бог ще ми помогне да понеса достойно последните си минути!

ЖЕРТВЕНИЯТ ОГЪН

Настъпи страшният ден. Старецът се появи, точен като неумолимата съдба, и попита:

— Промени ли решението си Бялото цвете?

— Не! — отговори категорично Ирма.

— Тогава ме последвай!

— Съгласи се, мисис! — извика ужасена негърката.

— Сбогом, Юнона! Ако успееш да се спасиш, предай на баща ми последните ми поздрави. Ще се видим горе, на небето!

Старецът поведе Ирма по един коридор, в края на който имаше каменни стъпала, водещи нагоре. След като ги изкачиха, застанаха пред една завеса.

— Смъртта, която те очаква, е ужасна! — опита се да я разубеди пак старецът.

— Имам сили да я понеса! — отвърна тя решително.

Влязоха в кръгло помещение, в средата на което върху каменен подиум гореше свещеният огън. Преминаха край него и по други стъпала се изкачиха на обширна тераса, оградена с нисък парапет. В средата беше кладата. Когато Ирма я видя, тръпки на ужас преминаха през тялото ѝ. В средата на кладата беше завързан прекрасен кон. Върху него, привързано с ремъци, стоеше безжизненото тяло на вожда. До коня бяха сложени копието и щитът на вожда, а на един кол се ветрееха скалповете на победените от него неприятели. Така умрелият трябваше да се представи пред Маниту. Старецът посочи на Ирма един стол, поставен до главата на коня, и тържествено каза:

— Там е твоето място!

Ирма събра всичките си сили и седна на стола, отправяйки молитва към бога. На бледата лунна светлина тя изглеждаше като приказно видение. Млад индианец пристъпи със запалена факла към кладата. Ирма затвори очи. Изведнъж пронизителни викове нарушиха тишината. Това бяха викове на хора, обезумели от страх. Ирма бавно отвори очи и видя, че луната беше закрыта от черен облак. Тя веднага

разбра, че индианците тълкуваха лунното затъмнение като божие наказание. Като че ли някакво огромно черно крило легна върху къщите, вещаейки беди и нещастия. Старецът се приближи до Ирма и каза с треперещ глас:

— Бяло цвете, помоли се на твоя бог да ни върне светлината! Той не иска да умреш и ние ще се подчиним на волята му!

Ирма коленичи и отправи гореща молитва към небето. Суеверните индианци с надежда гледаха нагоре. Изведнъж те нададоха радостни викове, защото луната бавно изплува от черния облак и освети каменните къщи. Тогава Ирма стана и всички направиха път на жената, която се ползваше с благоволението на боговете. Старецът вървеше след нея и като стигнаха помещението, където гореше свещеният огън, тържествено каза:

— Отсега нататък ти ще пазиш свещения огън, Бяло цвете! Тогава нещастията никога няма да посети нашия град.

След като стигнаха до стаята ѝ, той отвори почтително вратата пред нея, но този път не посмя да влезе вътре. Ирма завари негърката да се тресе от плач.

— Юнона, Юнона, погледни ме, аз се върнах! — извика Ирма радостно.

Юнона отвори очи и се втренчи в господарката си. В погледа ѝ се четеше изненада и едно по-особено чувство.

— О, мисис идва от хубавото небе да вземе Юнона със себе си!

— Не, мила моя, не съм дух, аз съм жива! — извика, смеейки се през сълзи, Ирма. — Аз съм спасена, спасена!

ОНАРИ

Изминаха няколко седмици от ужасната нощ, в която Ирма толкова неочаквано се избави от кладата. Един следобед тя стоеше в стаята си, защото излизаше рядко, въпреки че беше свободна да се разхожда из околността. До слуха ѝ достигнаха радостни викове, които постепенно се усилиха. Ирма се приближи до прозореца и видя, че индианците тичешком се събираха на главния площад. Веднага изпрати Юнона да разбере причината за това раздвижване. Негърката скоро се върна и съобщи, че пристигал върховният вожд на навахите, който отсъствал продължително време с голяма група бойци.

— Може той да освободи мисис — добави Юнона. — За него казват, че бил строг, но справедлив вожд!

Ирма не дочака посрещането, а се върна на мястото си в дъното на стаята и се замисли над странната си съдба, която на всяка крачка и поднасяше нови изненади. Унесена в мисли, не чу, че вратата се отвори. Когато повдигна очи, видя пред себе си висок мъж с побелели коси.

— Кой сте вие? — попита неволно тя.

— Джеронимо, върховният вожд на навахите — отвърна спокойно той, гледайки изпитателно Ирма. — Бялото цвете не трябва да се страхува от мен. Съжалявам, че животът ти е бил застрашен от моя заместник, който е решил да приложи нашите обичаи върху една беззащитна пленница! Радвам се, че твоят бог те е запазил, като е показал, че е опасно да се шегуват с него. Бъди добре дошла в дома ми, макар че скръбта влезе в него. Било е угодно на Маниту да повика при себе си единствения ми син.

— Синът ви да не е убит в сражение? — тихо попита Ирма.

— Не, но скоро ще отиде във великите ловни полета, защото лежи тежко ранен и очаква смъртта. Раните го измъчват, но той не се оплаква, защото знае как трябва да умре истинският воин!

— Искате ли да ме заведете при сина си? — запита решително Ирма. — Може би ще мога да му помогна.

Вождът я погледна невярващо, след това ѝ направи знак да го последва. Скоро стигнаха до стаята, в която върху мечи кожи лежеше младият индианец. От пръв поглед Ирма се убеди, че раните бяха тежки, но не и смъртоносни. Те се бяха влошили и от неправилното лечение. В стаята имаше две жени: майката на ранения и Тетовеха, дъщерята на стареца, които искаше да принесе Ирма в жертва на кладата. Ирма помоли жените да излязат, защото техните вайкания влияеха лошо на ранения. Може би те нямаше да се вслушат в думите ѝ, ако вождът със заповеднически жест не ги беше принудил да излязат. Тя не забеляза изпълнения с омраза поглед, който ѝ хвърли младата индианка, защото вниманието ѝ беше съсредоточено върху ранения, който лежеше в безсъзнание.

Ирма почисти грижливо раните, превърза ги и нареди да преместят болния на чиста постеля. Не мина много време и раненият, който преди стенеше непрестанно, се успокои и заспа. Ирма не се умори часове наред да слага лековити компреси върху раните му. Силният организъм на младия воин оправда надеждите ѝ и скоро животът му беше вън от опасност.

Старият вожд следеше внимателно действията на Ирма. Той също забеляза, че състоянието на сина му се подобрява, и едва доловима усмивка се плъзна по лицето му.

— Синът ви ще оздравее! — заяви доволно Ирма.

Джеронимо се приближи до нея и стисна сърдечно ръката ѝ.

— Ти си добра жена! — промълви той с треперещ от възмущение глас. — Нашите искаха да те погубят, а за отплата ти спаси единствения ми син от смърт!

Онари, синът на вожд, оздравя. Навахите, които досега гледаха със страхопочитание Ирма, започнаха да я обожават. Тя скоро забеляза, че младежът се отегчаваше ужасно, защото беше принуден да лежи неподвижно. В един склад, където бяха натрупани различни вещи, плячкосани от белите, тя намери една библия. Тогава започна да му чете откъси от нея. Бъдещият вожд я слушаше с интерес, дори ѝ задаваше въпроси по прочетеното. Неговата природна интелигентност толкова изненада Ирма, че тя с удоволствие смени ролята си на болногледачка с тази на учителка и искрено се привърза към ученика си. Но Онари изпитваше нещо повече от привързаност към спасителката си. В неговото сърце пламна гореща любов, която

можеше да се разгори само в едно непорочно сърце. Любов, по-силна от живота и смъртта!

ЛЮБОВТА НА ОНАРИ

Онари оздравя дотолкова, че можеше да излиза, подкрепян от двама души. Този ден беше истински празник за навахите. Тетовеха, дъщерята на втория вожд, посети къщата на Джеронимо, за да изкаже радостта си от оздравяването на Онари. Но младежът не ѝ обърна никакво внимание, въпреки че тя го гледаше с изпълнени с обич очи. Тетовеха отгатна причината за хладното му отношение към нея и омразата ѝ към бялата жена се засили още повече.

Един ден Ирма се разхождаше заедно с Юнона из полето, където работеха жените. Докато останалите я поздравяваха почтително, една малка група започна да я обижда. Юнона се приготви да защитава господарката си, защото видя, че някои от жените посягаха за камъни, но изведнъж всички те се разбягаха, сякаш изплашени от невидим неприятел. Ирма се обърна и видя Онари, който препускаше бързо към тях.

— Обиди ли някой Бялото цвете? — попита той, като хвърли презрителен поглед към бягащите жени.

Благородното сърце на Ирма не и позволи да наклевети тези заслепени жени, но Юнона веднага разказа всичко.

— Не наказвайте тези нещастни жени! — примоли се Ирма. — Смъртта на мъжете им ги е озлобила против мен, но аз им прощавам от цялото си сърце!

— Жените няма защо да се страхуват от мен — отвърна Онари, — но аз ще съумея да им вдъхна уважението, което те дължат на Бялото цвете!

На следващия ден един индианец дойде в стаята на Ирма и я покани да отиде в помещенията, обитавани от семейството на вожда. Там тя завари много от старейшините, насядали в кръг. Старият Джеронимо я посрещна, хвана я за ръката и заговори на присъстващите:

— Воини на Навахо! Ето Бялото цвете, което спаси живота на единствения ми син. Тя ще остане тук, докато дойде денят, когато ще

се отправи при сънародниците си. Воини, чуйте моята заповед! Синът ми Онари вчера е видял, че жените на загиналите за малко не са нападнали Бялото цвете. Знайте, че който отсега нататък се опита да направи подобно нещо, обижда мен, вашия вожд! Маниту не ми подари момиче, ето защо от днес нататък племето на навахите трябва да счита Бялото цвете за моя дъщеря и да ѝ отдава уважението, което ѝ се полага, още повече че тя е тази, която може да заповядва на духовете! Тежко на този, който я обиди дори с поглед, той ще почувства тежестта на моя гняв. Казах!

Ирма беше изненадана от този обрат на съдбата ѝ. Но едва съвзела се от думите на Джеронимо, един от старейшините стана от мястото си и заговори:

— Всички чухме думите на върховния вожд на навахите. Отсега нататък ние ще виждаме в нейно лице дъщерята на вожда. Явно такава е и волята на Маниту. Казах!

Глух шепот на одобрение посрещна думите му. След това всички станаха и напуснаха помещението. Ирма понечи да благодари на стария вожд, но той я прекъсна:

— Аз съм много задължен на Бялото цвете, затова и свободата, която скоро ще получиш, е само малка отплата за това, което направи за моя син. А сега имам една малка молба към теб. Тъй като навахите ще те приемат за моя дъщеря, за да спечелиш обичта им, аз те моля да се обличаш с дрехите на моя народ!

Ирма с радост се съгласи, защото нейните дрехи се бяха поокъсали. След като се преоблече, реши да се поразходи заедно с Юнона. Отвън видя Онари, който държеше поводите на красив жребец.

— Този кон принадлежи на Бялото цвете — каза младежът. — Баща ми и аз ще бъдем щастливи, ако тя се съгласи да приеме този малък подарък. Искам да покажа на сестра си чудесната долина, в която живеем.

Юнона веднага разбра, че е излишна, особено като знаеше, че индианците не обичат негрите, затова пожела на господарката си приятна разходка и се върна обратно.

Ирма и Онари вече язدهа извън селището, когато лицето на младежа се помрачи. Орловите му очи бяха съгледали един конник, който препускаше към тях.

— Какво има, кой е този конник? — видяла неудоволствието му, запита Ирма.

— Тетовеха — отговори неохотно Онари.

Наистина беше Тетовеха, дъщерята на втория вожд. Тя се приближи до девойката. Конят ѝ беше облян в пяна.

— Какво искаш, Тетовеха? — попита Онари хладно.

— Искан да придружа теб и Бялото цвете — отговори насмешливо девойката.

— Аз помолих ли те да сториш това? — попита рязко той.

— Не. Но преди ти беше много приятно да те придружавам в разходките ти, затова помислих, че няма да се разсърдиш, ако го направя и сега.

Онари искаше да отговори остро, но умоляващият поглед на Ирма го спря.

— Добре, придружи ни — съгласи се той.

Известно време тримата яздеха мълчаливо, най-после Онари наруши мълчанието, като започна да обяснява на Ирма забележителностите или ѝ обръщаше внимание върху природните забележителности. Тетовеха на няколко пъти се опита да се намеси в разговора, но Онари не я удостои дори с поглед. Неочаквано тя ритна коня в хълбоците и той се понесе в бесен галоп.

— Какво ѝ стана? — учуди се Ирма.

— Остави я, тя е още дете! Сега ела да те заведа при кристалния извор, от който според преданието са дошли нашите прадеди.

След половинчасова езда двамата стигнаха до една местност, която със своята тайнствена красота накара Ирма да извика от възторг. Едно кристално езеро, чиито води не потрепваха, се простираше между две гранитни скали, стоящи сякаш на стража в двата му края. Бистър като сълза извор изливаше водите си в него. Онари заведе Ирма на една обрасла с мъх скала, от която се откриваше великолепен изглед.

— Красива е земята на навахите! — възкликна Ирма.

— Харесва ли ти? — попита радостно Онари. — Аз те доведох тук, защото искам да ти кажа нещо. Твоите думи ми дават кураж да ти задам един въпрос, който отдавна пари не само устните ми, но и сърцето ми. Той ще реши и съдбата ми...

Зад гърба им нещо прошумоля, но двамата, увлечени в разговора, не чуха нищо.

— Бялото цвете спаси живота ми — продължи младият индианец. — Без нейната намеса отдавна щях да бъда във Великите ловни полета. Изслушай ме, Бяло цвете, чиято красота затъмнява дори слънцето! От мига, в който те видях до моето легло, сърцето ми тупти само за теб. Бялото цвете ми показва науките на своя народ, които са по-добри от нашите, ще прегърна дори и вярата му. Но искам да изпълниш едно мое желание, което не ми дава покой... Тъй като те обичам повече от всичко на света, те моля да станеш моя жена!

Ирма почувства, че се изчервява още при първите думи на Онари, който с блеснали очи очакваше отговора ѝ.

— Не мога да изпълня желанието ти, Онари — отговори след кратко мълчание тя, като с мъка сдържаше вълнението си. — Това е невъзможно!

— Невъзможно ли?... Защо? — трепна Онари. — Да не би Бялото цвете да мисли, че няма да я пазя като очите си?

Шумът в храстите зад тях се повтори, но те отново не го чуха.

— Разбери, Онари, че това не може да стане, защото... защото аз съм омъжена! — каза Ирма, като въздъхна тежко.

— Тогава трябва да ти кажа, че мъжът ти е голям негодник! — извика така възбудено той, че Ирма се стресна. — Вместо да даде и последната си капка кръв за теб, той те остави да паднеш в ръцете на навахите.

— Той не беше тогава при мен — отговори тя плахо.

— Значи те е оставил да пътуваш сама през местност, кръстосвана от нашите храбри воители? — запита той с нарастващ гняв. — Кажи ми, Бяло цвете, къде се намира този мерзавец, аз ще го намеря и ще хвърля мръсния му труп на псетата, защото той не е достоен да умре от ръката на воин!

Ирма стоеше объркана, защото не знаеше какво да отговори на разгневения младеж. Изведнъж една спасителна мисъл се роди в главата ѝ.

— Онари, чу ли какво каза на съвета на старейшините баща ти?

Младият индианец потвърди с кимване.

— Баща ти ме осинови. Значи аз съм негова дъщеря и твоя сестра. Нима е възможно една сестра да се омъжи за брат си?

Ирма не се беше излъгала в ефекта на това, което каза. В черните очи на Онари изчезна гневният блясък. Той помълча малко, навел тъжно глава, след това протегна ръка на Ирма и каза с болка:

— Ще ми прости ли Бялото цвете? Това, което тя каза, е истина. Аз никога няма да ѝ повтора думите, които изрекох преди малко, но няма да се откажа от надеждата, че сърцето ѝ никога не ще ми принадлежи!...

Ирма не отговори, само посочи залязващото слънце. Онари разбра, че младата жена искаше да се върнат вкъщи. Помогна ѝ да се качи на коня си. След това и той се метна пъргаво на своя и мълчаливо се отправиха към града. Едва се бяха отдалечили от езерото, храстите се разтвориха и се показа Тетовеха, като хапеше устните си от злоба. Тя вдигна закана̀тено ръка, след това отиде при коня си и като скочи на гърба му, препусна в луд галоп. Само че не се отправи към селището, а към един проход, където я чакаха няколко жени. По техните буйни ръкомахания можеше да се предположи, че разговорът им беше от голяма важност. Това доказаха и думите на Тетовеха към другите жени:

— След няколко дни Онари ще бъде освободен от тази магьосница и аз отново ще спечеля сърцето му!

ОТМЪЩЕНИЕТО

Ирма се страхуваше, че Онари ще повтори предложението си, но тя малко познаваше благородния характер на младия индианец, който наистина не ѝ каза повече нито една любовна дума.

Един ден Ирма излезе на обичайната си разходка сама, защото индианецът щеше да участва в съвета на старейшините. Изведнъж пред нея изникна Тетовеха, яхнала буйния си жребец. Ирма трепна, защото в очите на индианката гореше омраза, която не предвещаваше нищо добро.

— Как така Онари не е с Бялото цвете? — попита злорадо Тетовеха.

Но преди още Ирма да ѝ обясни, Тетовеха нададе пронизителен вик. Миг след това Ирма беше заобиколена от вдовиците на убитите при нападението на вахи. Те я свалиха от коня и като я държаха здраво, я изправиха срещу Тетовеха.

— Този път ще те сполети участта, която заслужаваш, магьоснице! — извика тя с глас, изпълнен с омраза. После се обърна заповеднически към жените: — Вържете магьосницата на коня!

След миг ужасната заповед беше изпълнена. Жените проснаха Ирма върху гърба на коня и я вързаха толкова здраво, че нещастната жена не можеше да мръдне.

— Всемогъщи Боже, помогни ми, не ме оставяй да загина по такъв жесток начин! — шепнеха устните на Ирма.

— Заповедта на вожда гласеше, че никой няма право да ти прави зло — присмя се Тетовеха. — Добре, ние няма да ти причиним никакво зло. Само ще пуснем коня да те отнесе в прерията, където дивите зверове ще произнесат присъдата си над теб!

Като изрече това, тя се метна на коня и подгони пред себе си жребеца, на който беше завързана Ирма. Буйното животно се понесе стремително напред. Между скалите се образуваше проход, който отвеждаше в безкрайната прерия, простираща се зад планините.

Тетовеха гони изплашеното животно, докато навлязоха в прерията, след това го остави на милостта на съдбата.

— Остани със здраве, Бяло цвете! — присмя се тя и нанесе няколко удара с камшика си по коня на Ирма. — Укроти сега с магиите си зверовете!

После Тетовеха се върна на мястото, където бяха останали другите жени, но не намери там никого. Може би се бяха уплашили от постъпката си и се бяха разбягали.

Случайността пожела тази жестока сцена да има неочакван свидетел. Едно момченце, което беше излязло на лов за птици, беше наблюдавало скришом всичко, което се случи. То побягна към селището като вихър и влетя запъхтяно в жилището на вожда, където се провеждаше съветът.

— Как посмя да влезеш без позволение, не знаеш ли, че това място е недостъпно за жени и деца? — извика гневно Джеронимо. — Нали знаеш какво наказание те очаква за такова престъпление? Или това, което ще ни съобщиш, е толкова важно, че може да те оправдае! Хайде, говори бързо!

— Завързаха Бялото цвете на коня ѝ и го подгониха през прохода в прерията! — изрече на един дъх момчето.

Онари с един скок се намери до него и като стисна рамото му толкова силно, че то изпищя от болка, запита с треперещ от вълнение глас:

— Кой?

— Тетовеха и другите жени.

— Какво? — извика бащата на Тетовеха. — Моята дъщеря е дръзнала да наруши заповедта на вожда и да предаде на такава ужасна смърт Бялото цвете! Тя повече не е моя дъщеря, проклинам я!

— Ето я! — извика един млад индианец, който се беше навел над парапета на терасата.

— Доведете я тук! — заповяда Джеронимо.

Няколко от по-младите индианци се спуснаха да изпълнят заповедта на вожда. Онари беше настръхнал като тигър. Като доведоха Тетовеха, той едва се сдържа да не скочи върху нея.

— Какво ти е сторила Бялото цвете, че си постъпила така с нея? — попита строго Джеронимо.

Тетовеха не отговори. Тя беше пребледняла от уплаха, защото разбра, че престъплението ѝ е разкрито много рано.

— Онари — продължи вождът, — вземи двама от нашите най-добри воини и негърката и тръгни по следите на моята дъщеря!

Онари веднага изпълни заповедта. В този миг към него се хвърли Тетовеха и изкрещя злобно:

— Остави тази магьосница, Онари! Знай, че от любов към тебе направих това!

Той я изгледа презрително, сякаш искаше да я унищожи с погледа си и извика:

— Махай се, клетнице! Мразя те така, както не съм мразил най-големия си враг!

— Знам, мразиш ме заради тази бледолика жена. Но ти няма да бъдеш неин, предпочитам да те видя мъртъв!

Преди Онари да успее да се защити, тя извади един нож и му нанесе силен удар. Той се олюля, но с усилие на волята си се задържа на крака и с всичка сила блъсна девойката. Тя политна към ниския парапет, опита се да се хване за него, но ръката ѝ увисна във въздуха. Тялото ѝ се преметна през парапета и полетя надолу. Когато срещна земята, то се загърчи в предсмъртни конвулсии и след малко притихна.

— Ранен ли си, Онари? — запита тревожно вождът.

— Раната не е тежка — отвърна Онари и се затича надолу по стълбите.

Когато мъжете напуснаха къщата на вожда, всички минаха край трупа на Тетовеха, но никой не го погледна. Баща ѝ също го отмина презрително, но след няколко крачки се спря и извика, протегнал ръце към небето:

— Гарваните да изкълват очите ѝ заради това, което е направила! Само с много скъпи жертви ще можем да укротим гнева на Маниту!

В ПРЕРИЯТА

Черният жребец, на който беше привързана Ирма, се носеше в луд бяг из прерията. Въпреки болките, които нещастната жена търпеше, тя все още беше в съзнание. Слънцето клонеше към залез. Край скалите наблизко дебнеше глутница изгладнели вълци. Като видяха препускащия кон, те се изпокриха подплашени, но миг след това разбраха, че нищо не ги заплашваше. Напротив, конят можеше да стане тяхна плячка заедно с товара си. Цялата глутница се спусна след него. Започна луда гонитба.

Болките на Ирма се усилиха. Към тях се присъедини и мъчителната мисъл за очакващата я жестока смърт. Тя си се представяше паднала на земята, докато вълците забиваха острите си зъби в тялото ѝ. Конят явно се измори, защото забави своя бяг и спря до една скала, за да защити гърба си. Ирма си помисли, че краят ѝ приближава, но изведнъж конят радостно изцвили и отново побягна. На неговото цвилене отговори друго. Сърцето на Ирма се изпълни с надежда. Може би това бяха пътници, които щяха да ѝ се притекат на помощ? Но скоро трябваше да изпита мъката на разочарованието. Пред нея пасеше стадо диви коне, към което се беше устремил нейният кон, подтикван от инстинкта за самосъхранение. След като наближи своите събратя, той се спря. Дивите коне го заобиколиха, но държането им съвсем не беше приятелско. Те затягаха обръча, изправяха се на задните си крака и размахваха предните към пришълеца. Ирма разбра, че след малко конят ѝ ще бъде смазан от дивите животни. Чувстваше, че от напрежение ще припадне. Но изведнъж дивите коне побягнаха с пръхтене. Какво означаваше това? До слуха ѝ достигнаха далечни викове, но тя не можа да разбере какви са, защото изгуби съзнание...

Онари, Юнона и двамата индианци стигнаха до прохода. Следите от коня на Ирма се виждаха ясно. На негърката ѝ направи впечатление, че Онари едва се държеше на седлото.

— Бялото цвете е отнесена нататък — каза, задъхвайки се, той.

— О, Боже, дали ще видя пак клетата мисис? — проплака Юнона.

— Прерията е пълна с вълци и ягуари — каза Онари вместо отговор.

Тръпки побиха негърката, но тя не посмя да попита колко голяма е опасността, защото младият мъж потъна в мрачно мълчание. Продължиха да яздят така известно време, докато на едно място видяха около следите на коня множество по-малки.

— От какво са тези следи? — не можа да се въздържа да не попита негърката.

— Глутница вълци е преследвала Бялото цвете — отвърна Онари и пришпори коня си.

Когато нощта се спусна, групата беше принудена да се откаже от по-нататъшното преследване, защото се страхуваше, че може да изгубят следите в мрака. Юнона едва дочака да измине нощта, страдайки за Ирма. Най-после се развидели и малкият отряд, предвождан от Онари, отново тръгна по следите.

ВЕЛИКОДУШИЕТО И СМЪРТТА НА ОНАРИ

Младият индианец с радостен глас събщи на Юнона, че вълците са се отказали да преследват коня. Това заключение той направи, след като разгледа внимателно следите. Негърката отново забеляза, че го обзема необяснима слабост. Той се олюля, но се хвана инстинктивно за гривата на коня и се задържа да не падне. След няколко минути придоби отново гордата си осанка и стойката му с нищо не издаваше, че го измъчва някаква болка.

Изминаха още няколко часа. Изведнъж се чу цвилене на коне.

— Негърко, знаеш ли да си служиш с ласо? — попита Онари.

— Да — отговори Юнона и го изгледа заинтригувано, защото забеляза, че индианецът се бори с нападащата го слабост.

— Тогава се пригответи да хванеш коня на господарката си, защото аз... не мога да помръдна ръката си.

Юнона взе бързо ласото и препусна след Онари към една могила.

— Боже! — ужасена извика негърката, като погледна към равнината. В самия ѝ край стадо диви коне беше заобиколило черния жребец, на гърба, на който беше привързана любимата ѝ господарка. Конят, цял облян в пяна, се противеше на техните усилия да го съборят на земята. Онари пришпори жребеца си и се понесе като стрела нататък. Юнона го последва.

Викове им подплашиха стадото. Черният жребец инстинктивно поиска да побегне след тях, но ласото изсвистя във въздуха и се обви около шията му. Изплашено до смърт, животното се закова на място. Онари скочи на земята, затича се към него и с ножа си срязва въжетата, с които беше вързана Ирма.

— Жива ли е моята мисис? — извика Юнона с треперещ от вълнение глас.

Онари положи внимателно Ирма на земята и бързо каза:

— Наблизо има избор, върви и донеси бързо вода!

След като намокриха със студена вода челото ѝ, Ирма бавно отвори очи и прошепна глухо:

— Вода!

Тя изпи на един дъх водата, която ѝ даде негърката, и бавно изрече:

— Онари, Юнона!... Благодаря ви, че ме спасихте... в последния миг!

Негърката коленичи пред господарката си и заплака от радост. Скоро се чу тропот на копита и се появи група конници, изпратени по следите на Онари. Те не се учудиха ни най-малко на това, което видяха, защото бяха сигурни, че Онари ще спаси Бялото цвете.

— Ще може ли сестра ми да язди още няколко часа? — тихо попита младият индианец.

— При племето ли ще се върнем?

Той не отговори, само неопределено кимна с глава, което доста учуди Ирма. Но изненадата ѝ нарасна още повече, когато видя, че конниците тръгнаха в противоположна посока. Ирма погледна към Онари, които продължаваше загадъчно да мълчи. В този миг видя голямо кърваво петно върху обшития с бродерии елек на индианеца.

— Боже мой, ти си ранен! — възкликна загрижено Ирма и приближи коня си до неговия.

— Един воин не обръща внимание на такива дреболии — отговори кратко Онари, без да погледне към нея.

Изминаха в езда няколко часа. Слънцето вече започваше да залязва, когато пред тях се показаха някакви високи стени. Над тях се развяваше знаме.

— Какво е това? — попита Ирма.

— Форт Дефияс — последва тихият отговор на Онари.

По негов знак другите индианци се оттеглиха встрани.

Със заповеднически жест той изпрати и Юнона при тях и остана насаме с Ирма.

— Баща ми беше обещал на Бялото цвете да ѝ подари свободата — заговори Онари. — Тя отдавна щеше да бъде при белите си братя, ако аз не осуetyах това. Сега имам причина, която ме заставя да я заведа при тях.

— Как да ти се отблагодаря, Онари? — попита трогната от добрината му Ирма.

— Не искам да ми благодариш — отговори индианецът спокойно. — Имам обаче една молба към теб като към моя сестра, преди да се разделим. Ще я изпълниш ли?

— Всичко... Всичко, което е по силите ми! — извика пламенно Ирма.

— Искам от Бялото цвете да избягва съпруга си, който я е напуснал в трудния час!

— Обещавам ти, Онари, че ще изпълня това, защото аз го презирам!

— Сбогом, Бяло цвете! Бъди щастлива между белите си братя и понякога си спомняй за Онари, който няма да забрави сестра си дори когато се намери във Великите ловни полета!

Ирма подаде на Онари ръката си и той я стисна мълчаливо, като погледна още веднъж красивото ѝ лице, сякаш искаше да го запечата завинаги в съзнанието си. След това обърна коня си и тръгна към другите индианци.

Юнона побърза да дойде при господарката си.

— Мисис, наистина ли сме свободни? — запита тя, едва сдържайки вълнението си.

— Да, Юнона — отвърна радостно Ирма. — Младият индианец, който може да послужи за пример на много бели мъже, ни подари свободата.

В това време масивната врата на форта се отвори и пропусна група конници, предвождани от един офицер. След като видя, че има работа с жена от бялата раса, той я поздрави любезно и запита:

— С кого имам честта?

— Казвам се Ирма Норт. Тази негърка е моята прислужница. Бяхме известно време пленници при навахите. Сега...

— А, известно ми е — прекъсна я офицерът. — Доколкото зная, бяха направени някакви постъпки за вашето освобождаване. Позволете ми от името на нашия командир да ви поздравя с добре дошла. Той и семейството му ще бъдат щастливи да ви предложат гостоприемството си...

Късно през нощта отрядът индианци спря за почивка. Скоро всички заспаха, останаха будни само Онари и един негов приятел.

— Ти ще върнеш утре войните в Навахо — наруши мълчанието Онари. — Кажи на баща ми, че съм завел Бялото цвете при бледоликите й братя.

— Ти няма ли да се върнеш с нас? — изненада се индианецът.

— Ще се върна, но устата ми повече няма да проговори — отвърна мрачно Онари.

— Как да разбирам тези думи?

— Кажи на баща ми, че ножът на Тетовеха ме прониза добре. Маниту ми помогна да спася Бялото цвете, но силите ми вече се изчерпаха... Сега искам да ме оставиш сам!

Щом остана сам, чувствата, които досега беше сдържал в себе си, избухнаха с цялата си сила. Жалбите му се издигнаха към ясното небе. Той не се оплакваше от приближаващата смърт, а негодуваше срещу съдбата, която му отне тази, която той обичаше до полуда. Усети някаква ледена тръпка да го пронизва, уви се добре с наметалото си и бавно се отпусна на студената земя.

Когато слънцето огря с лъчите си земята, навахите намериха неподвижното тяло на младия си вожд. Щастлива усмивка беше застинала на благородното му лице. Изпълнени със скръб, индианците се преклониха пред безкрайната му любов, която му беше дала сили да издържи до спасението на любимата си. След това се отправиха мълчаливо към селището. В средата на малкия отряд вървеше жребецът на Онари, който сякаш разбираше, че носи тленните останки на този, с когото никога повече нямаше да препуска като вятър из необятната прерия.

ШЕЛЕР ЗАЛАВЯ НОРТ

В щата Аризона, недалеч от мексиканската граница, се намира град Тусон, населен предимно с миньори и търговци. На една от главните му улици привличаха погледите на минувачите позлатените букви на една фирма: „Бръснарски салон на Фриц Шелер“.

И ако преценяха, че е изминало доста време, откакто по страните им не се е плъзгал бръснач, хората влизаха вътре и се оставяха в ръцете на любезния собственик и двамата му калфи.

Така прекарваше дните си нашият стар познайник, храбрият Шелер, когото съдбата беше захвърлила в Далечния запад. Един ден, в който той напразно очакваше клиенти, вратата се отвори и влезе някакъв мъж, който явно бързаше много.

— С какво мога да ви услужа? — запита любезно Шелер.

— Да ми обръснеш брадата, но по-бързо! — каза заповеднически непознатият.

След това свали широкополата си шапка и седна на стола. Шелер погледна лицето му в огледалото и трепна. Това лице му беше познато, но къде го бе виждал? А може би се лъжеше? Изведнъж той се сети откъде го познава и остана като поразен от гръм.

Това беше Норт! Нямаше никакво съмнение, че това беше човекът, когото той завърза на корабчето и за чието залавяне бяха определили награда от двадесет хиляди долара. Шелер веднага съобрази, че трябва да действа бързо, но и много внимателно, ако не иска да изпусне тази рядка птица.

— Докога ще чакам? — нетърпеливо запита Норт.

— Една минута и съм на ваше разположение, мистър — отвърна Шелер. — Хей, Джим, дай ми ножицата!

В това време взе един остър бръснач и като го допря до шията на Норт, каза с леден глас:

— Не мърдай, защото бръсначът е много остър!

— Полудял ли си, човече? — извика Норт, който в първата минута не знаеше как да си обясни постъпката на бръснаря. Опита се

да стане от стола, но усети острието на бръснача и отново се отпусна на стола.

— Махни бръснача, ти казвам! — дрезгаво процеди Норт.

— Ще бъда най-големият глупак, ако направя това — заяви Шелер спокойно. — Сега вече те пипнах здраво, мистър Гулд, Норт или бог знае как още се казваш! Ако мръднеш, ще ти прережа гръкляна, наистина в такъв случай ще загубя десет хиляди долара, тъй като за скъпоценната ти глава дават само половината от сумата, която е определена за залавянето ти жив. Но както и да е, сиромас човек като мен ще е благодарен и на това!

Норт разбра, че бръснарят го позна, и доста се изплаши. Трябваше бързо да вземе някакви мерки, ако искаше да избегне бесилката. Ясно беше, че със сила нищо не можеше да направи. Но имаше и друг начин.

— Е, добре, аз съм Норт — призна той. — Ще ти дам бижута за петдесет хиляди долара, ако ме пуснеш!

— Малко е — отвърна Шелер, който искаше да печели време, защото с очи беше изпратил калфата си да повика полицията.

— Давам ти сто хиляди! — изпъшка Норт.

— Евтино оценяваш живота си — отговори спокойно Шелер.

Хладна пот изби по челото на престъпника, още повече че от улицата се чува викове.

— Половин милион! — простена той. — Помисли само, това е огромно богатство!

В тази минута вратата се отвори и трима полицаи влязоха в бръснарницата.

— Това е търсеният престъпник Норт — каза им Шелер. — Вържете го, само че по-здраво, защото мистър Норт неведнъж е бягал от ръцете на полицията!

Полицайте се приближиха и след секунди белезниците щракнаха на ръцете на Норт. Едва тогава Шелер отмести бръснача от шията му. Норт напрегна мускулите си като тигър, който се канеше да скочи върху жертвата си.

— Не се опитвай, Норт! — предупреди го Шелер. — Бесилката те чака, както влюбено момиче чака любимия си. Наистина аз спечелих честно тези двадесет хиляди долара, но малко държа на тях. Радостен съм, че залових престъпник, какъвто светът рядко е виждал. А сега ми

позволи да ти се представя: Фриц Шелер, човекът, който някога придружаваше Ирма фон Хоенщайн!

— Мръсна гадина! — процеди през зъби Норт.

— Не се ядосвай, мистър! Даже и да не беше определен нито цент награда за главата ти, за мен би било чест да предам такъв подлец на правосъдието!

Един файтон спря пред бръснарницата и след секунди в нея влезе шерифът на Тусон.

— Шелер, как е възможно да заловиш сам този опасен престъпник? Не се ли е защищавал?

— Това беше невъзможно, шерифе...

— Как така?

— По простата причина, че бях допрял бръснача до шията му и ако беше направил опит да стане...

— Какво щеше да направиш?

— Щях да му прережа гръкляна! Защото мисля, че със смъртта на този мръсник светът само ще спечели! — заяви сериозно Шелер.

ИЗЧЕЗНАЛАТА

Последното писмо, което Мери получи в Ню Йорк от Ирма, беше от Санта Фе. След това изгуби следите ѝ. От друга страна, тя поддържаше кореспонденция и със стария граф, бащата на Ирма, който беше потънал в дълбока скръб след новото изчезване на дъщеря му. Роджър често навестяваше младата жена, за да се осведомява за Ирма. Той беше не по-малко разтревожен от тайнственото изчезване на общата им приятелка. Един ден полковникът дойде сияещ от щастие.

— Ирма е намерена! — извика той радостно.

— Къде? — попита изненадана Мери.

— В момента се намира във форт Дефияс. Ето писмото, което потвърждава това. Изпратено е от коменданта на форта.

Мери прочете на един дъх писмото, което ѝ даде Роджър, и възкликна:

— Боже мой, кой знае какви ужаси е претърпяла клетата ми приятелка при навахите!

— Успокойте се, мисис! Зная много добре, че навахите не постъпват жестоко с жените, фактът, че са я освободили, показва, че тя е съумяла да накара и индианците да я уважават.

— Искам да чуя всичко това лично от нея. Заминавам още днес за Тусон, за да посрещна скъпата си приятелка.

— Много ми се иска да ви придружа, но съм принуден да остана в Ню Йорк, защото имам неотложна работа — каза Роджър с искрено съжаление. — Трябва веднага да съобщим на стария граф радостната новина!

Роджър пожела на младата жена приятен път и напусна жилището ѝ. Но каква беше изненадата ѝ, когато преди тръгването си го намери на гарата.

— Дойдох да ви съобщя — заговори пръв полковникът, — че току-що получих телеграма от Тусон, с която ми съобщават за залавянето на престъпника Норт.

— Най-после този мошеник падна в ръцете на полицията! — промълви тихо Мери и в очите ѝ светнаха радостни пламъчета.

— Поради това стечение на обстоятелствата — продължи полковникът, — скоро всички ще се срещнем в Тусон. Вие ще отидете да посрещнете приятелката си, а аз трябва да отведа престъпника. Поздравете графинята и храбрия Шелер. Представям си радостта му, когато види отново обичната си графиня!...

След няколко минути влакът напусна гарата и потегли към Далечния запад.

В ТУСОН

Едно отделение драгуни се връщаше от форт Дефияс в града, където беше гарнизонът им. Между конниците се виждаше каруца, оградена с плътни рогозки. Когато градът се показа пред тях, офицерът доближи до нея и каза, като се наведе:

— Това е Тусон, мисис! След около час ще пристигнем и оттам ще можете да вземете влака за Ню Йорк.

— Благодаря ви от сърце, майоре! — прозвуча гласът на Ирма. — Не зная как да ви се отблагодаря за добрината ви!

— Ние само изпълнихме дълга си — отговори усмихнат офицерът. — Навярно са узнали за вашето пристигане, защото виждам един мъж и една жена да яздят срещу нас.

Ирма не можеше да ги види, но скоро чу един глас, който накара сърцето и да трепне радостно.

— Мисис Норт с вас ли е? — запита Мери.

Преди Ирма да успее да отговори, Мери се вмъкна в каруцата и я притисна до гърдите си.

— Ирма, мила моя, не можеш да си представиш колко се тревожех за теб! Бях отчаяна от твоето изчезване, когато пристигна известието, че се намиращ във форт Дефияс.

Ирма не можеше да отговори от вълнение. Тя само се притискаше до добрата си приятелка и от очите ѝ капеха сълзи.

— Извинете, че се появявам неканен пред вас, графиньо! — отекна бодрият глас на Шелер и накара Ирма да се обърне бързо.

— Шелер? Вие ли сте, скъпи Шелер?

— Цял-целеничък, за да ви служа все така предано, както преди — отвърна весело той.

— Колко ви благодаря за тази изненада, мили хора! — промълви усмихната Ирма.

— Голяма беше радостта ми, като разбрах, че сте се спасили от червенокожите дяволи, които не са по-добри от чернокожите, мисис — каза Шелер.

— Юнона много благодари на маса за комплимента! — обади се неочаквано негърката, която досега бе мълчала.

— Какво търси тази негърка тук, мисис? Да я изхвърля ли?

— Какво говорите, Шелер! — възкликна Ирма. — Това е моята вярна Юнона, която много пъти ме е спасявала в тежки моменти.

Тези думи поуспокоиха добрия мъж, но той не преставаше да поглежда подозрително към негърката. Впрочем омразата на Шелер към негрите не беше случайна. Веднъж в Тусон той присъства на едно негърско събрание. С неуместните си закачки и обиди той настрои негрите против себе си. Накрая те не се стърпяха и го набиha. В боя дейно участие взеха жените и оттогава Шелер трудно понасяше негърките.

Мери изслуша с голям интерес опасните приключения, които беше преживяла приятелката ѝ.

— А сега ми кажи къде срещна добрия Шелер? — попита Ирма в заключение.

— Тук, в Тусон, където беше започнал да работи като бръснар. Съдбата е пожелала той да залови и предаде на полицията един опасен престъпник, когото и ти познаваш много добре.

— За кого говориш, да не би да е за Норт?

— Да! Най-после този подлец ще си получи наказанието за беззаконията, които е вършил през целия си живот.

Два дни след пристигането на Ирма в Тусон един елегантен файтон, в който бяха впрегнати два коня, се движеше из красивите околности на града. В него седяха Мери и Ирма и водеха оживен разговор. На капрата важно се кипреше Шелер и от време на време хвърляше съкрушителни погледи към Юнона.

— Не можа ли да узнаеш нещо за Милтън? — попита Мери приятелката си.

— Не, въпреки старателните ми търсения. Известието за установяването му в Ню Мексико се оказа чиста измислица. Последната ми надежда е, че Норт ще признае пред полицията къде е скрил детето ми. Ще помоля мистър Роджър да се погрижи за това.

Изведнъж някакви викове достигнаха до двете приятелки и прекъснаха разговора им. Те забелязаха пред себе си алея, оградена от клонести дървета, в дъното, на която се намираше голямо здание, заобиколено с високи зидове. Виковете идваха точно от тази посока.

— Какво е това здание, Шелер? — попита Мери.

— Затворът, мисис — отговори той.

Пред желязната врата на затвора видяха голяма тълпа хора, които крещяха:

— Изкъртете вратата! Изкарайте разбойника и го обесете на първото дърво!

— Какво става тук? — попита Шелер един брадат мъж, който гледаше гневно към затвора.

— Мръсникът, който беше заловен преди два дни тук, ще бъде откаран в Ню Йорк. Като узнаха това, нашите момчета много се ядосаха, защото не искат да се лишат от удоволствието да го обесят сами.

Шелер не се учуди много на това, защото по онова време законът на Линч беше все още разпространен по тези места. Ирма чу думите на мъжа и изтръпна. Дали съдбата не беше определила съпругът ѝ да бъде обесен пред очите ѝ?

— Моля те, Шелер, нека да си вървим! — извика уплашено тя.

— Не е възможно, графиньо! От всички страни има хора и конете не могат да мръднат.

— Вижте, вратата се отваря — чуха се викове от тълпата.

Наистина тежката врата се разтвори и едно отделение конни полицаи, придружаващи затворена кола, излязоха в галоп. Мнозинството отстъпи, но скоро се раздаде силен вик:

— Ето го! Дръжте го, момчета! Свалете полицаите от конете!

Тълпата се хвърли като бясна върху колата, в която беше Норт. Полицаите се защитаваха отчаяно, но усилията им отидоха напразно. Някои от тях бяха съборени на земята. Докато част от тълпата се бореше с конвоя, друга напираше да строши колата и скоро двете крила на вратата бяха направени на трески.

— Ето го! — викна някой от разгневената тълпа. — Обесете го! Изгорете го жив!

Но преди да успеят да го уловят, Норт с отчаян скок се намери сред морето от хора. Те се изненадаха от тази неочаквана постъпка, после отново се втурнаха към него. В това време полицаите успяха да си проправят път и да стигнат до колата, където един мъж с херкулесова сила, цял потънал в кръв, отбиваше ударите, които се сипеха върху него.

— Убийте го, убийте го! — викаха от всички страни.

— Но пуснете го бе, хора, това не е престъпникът! — извика гръмогласно един от полицаите.

Чак сега всички разбраха грешката си. Човекът, когото малтретираха, не беше Норт. Престъпникът беше изчезнал!

— Направете място на полицията, момчета! — извика един възрастен мъж от тълпата.

Въпреки че хората бързо се подчиниха, полицаите не можаха да намерят Норт. Когато мнозинството се оттегли, Шелер отново подкара конете.

— Какво стана с престъпника? — попита той един полицай, който минаваше край файтона.

— Не можахме да го намерим, отново избяга — отвърна ядосан полицаят.

— Чухте ли? — каза тихо Шелер, като се обърна към двете жени.

Ирма нищо не отговори. Очите ѝ блуждаеха някъде в далечината. Мери обаче настръхна от тази новина.

— Тези хора искаха да го съдят сами, а вместо това го освободиха, за да може отново да сее смърт и нещастия около себе си! — промълви тихо тя.

— Бъдете сигурни, мисис, че той няма да избегне правосъдието. Полицията ще претърси цялата околност и няма да се успокои, докато не го залови!

— Къде ли е Юнона? — попита Ирма изведнъж.

Шелер се обърна изненадан.

— Преди няколко минути беше при мен. Кой знае къде е отишла тази проклета негърка? Впрочем няма защо да се чудим, негрите са много любопитни и тя сигурно е отишла да види тази бъркотия отблизо.

— Ще я почакаме — каза Ирма спокойно.

Тъкмо Шелер щеше да изрази недоволството си от това, и негърката пристигна запъхтяна.

— Къде ходи, Юнона? — попита Ирма.

— Преследвах маса Норт — отговори негърката.

— Какво? — сепна се Мери. — Преследвала си престъпника?

— Когато маса Норт скочи от колата, наоколо нямаше никакви полицаи. Аз скочих от капрата и се затичах след него, като внимавах да

не ме забележи. Така го проследих до едни скали, зад които той изчезна. Не се осмелих да отида там, защото видях един друг човек, прикривайки се, да наблюдава всички действия на беглеца.

— Аз познавам това място. Неотдавна там се беше скрила една банда, от която ни отървах драгуните. Значи там се е скрил престъпникът?

— Тогава ти знаеш къде е това място? — прекъсна го Мери.

— Да, мисис, дори и децата го знаят.

— Искам да ме заведеш там! — каза Мери така неочаквано, че Шелер от изненада едва не падна от капрата.

— За бога, Мери, какво възнамеряваш да правиш? — извика Ирма изплашено.

— Сама ще предам Норт на правосъдието! Имаш ли оръжие в себе си, Шелер?

— Разбира се — отвърна той и показа дръжката на един револвер. — Тук никой не ходи без подобна играчка.

— Мила Ирма, по-добре е да ни почакаш в близкия ресторант, не искам да вземаш участие в този поход! — заяви Мери.

— Ужасната сцена, на която присъствахме, много ме развълнува. Затова най-добре ще е да се прибера в хотела.

— Добре — съгласи се Мери. — Ето един файтон, който ще те откара в града. Юнона също ще дойде с теб. Аз съм твърдо решена да хвана Норт.

Ирма се опита да разубеди приятелката си, но тя остана непоколебима. След малко двата файтона се отправиха в различни посоки.

ОБВИНЕНИЕТО

Слънцето вече залязваше, когато Шелер стигна до посоченото място. Той искаше да скочи от капрата, но на двайсетина крачки от тях се показва конник с широкопола шапка, която скриваше лицето му.

— Какво търсите тук? — попита той строго.

— Идваме да ви избавим от един престъпник — отговори Шелер спокойно. — Преди няколко часа той се изплъзна от ръцете на полицията. Искаме само да ѝ го предадем, защото немалко грехове тежат на съвестта му.

— Вървете си! Престъпникът Норт наистина се намира тук, но той никога вече няма да попадне в ръцете на полицията!

— Охо — отвърна Шелер, — да нямате намерение да му помогнете да избяга? В такъв случаи грешно сте си направили сметката. Един куршум от моя револвер сигурно ще ви попречи да направите това.

Шелер извади револвера си, но Мери бързо скочи и го улови за ръката.

— Стойте, Шелер! — извика тя, след това се обърна към непознатия: — Ще бъдете ли така любезен да ми отговорите на един въпрос?

— Разбира се — отговори мъжът, като се поклони.

— Защо искате да скриете този опасен престъпник? Познавате ли го?

— Защото трябва да искам от него едно удовлетворение, каквото може да ми даде само кръвта му — беше неочакваният отговор.

— Причинил ви е някакво зло ли?

— Нещо повече — удари ме с камшик!

— Но кой сте вие? — попита Мери.

— Хосе Карера, някогашният слуга на Норт. Няколко пъти жертвах живота си за него. За награда обаче той не само ме изгони, но и ме удари като бясно куче.

— Трябва да знаете, че ако го предадете на полицията, ще получите голямо възнаграждение — помъчи се да убеди непознатия Мери.

— Парите не могат да измият обидата! — извика той сърдито. — Само неговата кръв може да угаси жаждата ми за мъст. Той трябва да умре!

— Това ли е последната ви дума?

— Да, това е последната ми дума! — отвърна Хосе мрачно.

— Щом е така, ще ви помоля за една услуга. Оставете ме да поговоря с престъпника. Давам ви честната си дума, че няма да го освободя!

— Кажете ми името си, за да ви отговоря дали мога да изпълня желанието ви.

— Казвам се Мери Шмит. Престъпникът Норт, наричащ се преди Гулд, ме озлочести...

— Достатъчно, мисис, зная всичко — прекъсна я Хосе. — Той уби баща ви... Е, добре, ще ви заведе при него, но преди това искам да ви разкажа престъпленията, които това чудовище извърши в Мексико.

След като метисът завърши разказа си, на Мери и се стори, че сънува.

— И аз съм нарушавал законите — продължи Хосе, — но когато бившият ми господар поиска да ограби манастирското съкровище, се захлех никога вече да не посягам на чуждото, а да изкарвам хляба си с честен труд!

— Искам да знам още нещо — каза Мери. — Ирма имаше дете, което Норт открадна. Знаете ли къде се намира то?

— Не, мисис! — отвърна метисът и тя разбра, че той казва истината. — Бившият ми господар много пъти е писал на съпругата си, че детето е при него, но това беше една от неговите многобройни лъжи. По този начин искаше да я накара да се върне при него.

Това беше новина, която зарадва много Мери.

— Сега ви моля да ме последвате! — каза Хосе.

Мери направи знак на Шелер да дойде с нея. Метисът тръгна пред тях и скоро стигнаха до входа на някаква пещера. Мери влезе след Хосе и видя един мъж с вързани ръце и крака, осветен от лъчите на залязващото слънце. Тя го позна веднага. Това беше Артур Норт,

мъжът, който я беше завел пред олтара. Мери се приближи бавно към него. Дочул шумоленето на роклята ѝ, той бързо се обърна.

— Ти ли си, Мери? — извика Норт, невярващ на очите си.

— Аз съм, нещастнико! Дойдох да ти потърся сметка! Искам да се срещна още веднъж лице в лице с убиеца на баща ми! Какво ти стори добрият човек, че заби ножа си в гърдите му? Не те ли обсипа с добрини, ще откажеш ли отново това долно престъпление?

— Цяла верига от фатални обстоятелства са причината за това нещастие.

— Нещастнико, дори и пред смъртта си ли искаш да лъжеш?

Норт погледна плахо към метиса, който се беше изправил до една скала наблизо.

— Това не беше предумишлено убийство. Причината бе страстта ми към картите. Една вечер загубих всичко, стигнах до просешка тояга...

— Защо не се довери на баща ми? — прекъсна го Мери.

— Направих го — отвърна престъпникът. — Същата нощ отидох при него, намерих го в спалнята му и му разказах всичко, като искрено се разкаях. А този скъперник ми отговори, че бил решил вече да не ми дава нито цент!

— Не хули покойния ми баща! — извика гневно Мери. — Той беше добър и състрадателен. Доказвал го е много пъти с даренията, които правеше за бедните.

— Обаче на мен не ми помогна. Молих го, обещавах му, че е за последен път, защото на следващия ден трябваше да изплатя дълга си. Той ме изгони и тогава...

— Продължавай! — простена Мери.

— Тогава ме обзе онзи гняв, който помрачава разума ми и който често ми е причинявал нещастия. Хвърлих се върху него и забих ножа си в сърцето му.

Мери изпищя и закри лицето си с ръце.

— След това се разкайвах за престъплението си, но вече беше късно...

— Спести ми оправданията си! Нищо не може да оневини това гнусно дело! — извика Мери. — Черната ти душа не се е спирала и пред най-ужасното престъпление.

— Но разбери, на следващия ден трябваше да изплатя дълга си!

— А как ще обясниш това, че при такава жена с ангелска душа, каквато е Ирма, ти не се подвоуми да заведеш и мен пред олтара?

Тръпка разтърси тялото на престъпника.

— Имаш право! — промълви той. — Не трябваше да напускам Ирма. Ако тя беше при мен, много неща не биха станали.

— Кажи ми какво ти направи Ирма, че я остави, и то с болното дете? Остави я в такава страшна мизерия!

— Горчиво се разкайвам за това! — каза печално Норт. — Да, аз сгреших и съм виновен пред бедната жена. По-късно бях готов да дам всички земни богатства, само да я притежавам отново. Но когато живеех с нея, моята страст към парите ме подтикна да я напусна, за да спечеля милионите, за които мечтаех.

— А в това време нещастната ми приятелка е трябвало да проси!

— Аз не съм искал това. Но като не я виждах, образът ѝ постепенно се заличи от сърцето ми и аз рядко си спомнях за нея.

— По-добре си признай, че никога не си я обичал! — извика Мери. — Нещастната жена, както и всичките ти други жертви, е била само една прищявка за теб, средство за постигане на престъпните ти цели.

— Не, това не е истина! — извика пламенно Норт. — Истината е, че винаги съм я обичал, любовта ми към нея никога не е угасвала.

— Ако не беше я склонил да напусне бащиния си дом, тя нямаше да изтърпи тези безкрайни страдания. Това също е доказателство за подлия ти характер. Майка ѝ умряла от мъка по нея, а баща ѝ не я приел в дома си, когато в студа, с детето на ръце тя отишла да го моли за прошка и подслон.

Норт тежко въздъхна, а Шелер и Хосе го изгледаха гневно.

— Когато граф Фон Хоенщайн се разкая за строгостта си, беше много късно — продължи Мери, — защото единствената му дъщеря беше заминала да търси мъжа, който я беше напуснал. Любовта ѝ помогнала да прекоси океана и да го намери — но как? С друга жена, потънал в богатство и разкош. Можеш ли да оправдаеш тази постъпка, която и най-големият подлец не би сторил?

— Истина е, че Ирма ме обичаше, но тя не би ме последвала никога, ако не беше тайнствената сила, с която е надарено нашето семейство — отговори Норт, мъчейки се да говори спокойно. — Ирма е наследила семейната си гордост и по-скоро би умряла в мизерия, ако

не беше принудена да ме търси. Признавам! Само тайнствената ми сила кара жените да се хвърлят в обятията ми, без да се съпротивляват. Нещастieto на Ирма е в това, че тя беше първата жертва!

— Очите ѝ се отвориха, но за съжаление много късно — каза с горчивина в гласа Мери. — На всичко отгоре ти я преследваше безмилостно и я излагаше на големи опасности. Вярваш ли, че ще можеш някога да откупиш прегрешенията си спрямо тази жена?

— Млъквай, Мери! Съвестта и без това ме измъчва жестоко заради това, което съм сторил на Ирма! — изкрещя Норт.

— Съвест ли? Нима ти имаш съвест? — попита иронично Мери. — Как тогава не се пробуди тя, когато ме водеше към олтара?

Лицето на Норт, което при спомена за Ирма беше придобило печален израз, се промени веднага при тези думи.

— Нима ти си мислиш, че можеш да се сравняваш с Ирма? — изрече той презрително. — Чрез теб аз исках само да стана богат, затова просто използвах случая.

— Мръсник! — извика задъхано Мери. — Спомняш ли си клетвите и пламенните си обяснения?

— Спомням си ги — отвърна студено Норт, — но те не излизаха от сърцето ми. Никога не съм те обичал!

— Подлец! Колко пъти някакъв вътрешен глас ме предупреждаваше, но аз не му обръщах внимание, защото бях заслепена от приказките ти и се мислех за най-щастливата жена на света.

— Добре — продължи тя след кратко мълчание, — значи аз съм била само средство за задоволяване на низките ти страсти. Но защо се върна при мен в Ню Йорк, може би си се разкаял?

— Съвсем не — изсмя се Норт. — Просто полицията беше по петите ми, няхах пари, следователно нямаше нищо неестествено в това да посетя съпругата си.

— Ти си чудовище в човешки образ! — извика Мери, не можейки повече да сдържа гнева си. — Значи се върна при мен само за да ме ограбиш?

— Да не би да ме упрекваш за онази нищожна сума от няколко хиляди долара? — попита ядосано Норт. — Вярвам, че милионите ти едва ли са усетили тази загуба. За жалост...

— Какво? — попита Мери, като се приближи към него.

— За жалост бях изненадан от слугите! Ако те не бяха дошли навреме, щеше да изгубиш доста по-голяма сума. Впрочем не бяха ли мои парите, които взех?

Мери чувстваше, че всеки миг може да припадне, и потърси някаква опора. В същия миг Шелер я хвана за ръката, за да я подкрепи.

— Оставете ме, Шелер, като свърша с този мерзавец, ще дойда!

Шелер се върна при Хосе, който гледаше мрачно Норт.

— Едва сега разбрах напълно колко си подъл! — продължи Мери. — Грехът ти срещу Ирма е бил само началото на тази верига от престъпления. Не се ли притесни поне малко, когато хвърли във въздуха цял пътнически кораб само защото на него се намираще полковник Роджър?

— Напротив, яростта ми нямаше граници, когато разбрах, че полковникът, моят смъртен враг, се е избавил по един необясним за мен начин! — каза Норт с искрящи от омраза очи.

— Какво ти бяха сторили стотината невинни жертви, които погълна Мисисипи? — извика гневно Мери, защото не очакваше такъв безочлив отговор.

— Целта оправдава средствата! — отговори невъзмутимо Норт.

— Не знаеш ли, убиецо, че душите на тези нещастни жертви крещат за отмъщение?

— Млъквай, не искам да те слушам повече!

— Все някога ще дойде мигът, когато ще трябва да слушаш. Всички онези, които си погубил, ще искат правосъдие. И разплатата ще бъде ужасна, защото и жертвите ти са много. Когато човек помисли за всичко това, вижда, че ти не си човек, а звяр в човешка кожа!

ЖЕРТВИТЕ НА ПРЕСТЪПНИКА

— Остави ме на мира! — извика Норт гневно на приближаващата се отново към него Мери.

— Не ти ли стигна, че направи нещастни мен и Ирма? Защо прелъсти и дъщерята на почтения плантатор Сейнт Артай, която, като узна какъв злодей е съпругът ѝ, се самоуби, за да измие този срам? Не те ли безпокои образът на плантатора, който ти опропасти? Не излиза ли от гроба си, за да застане пред очите ти, нещастната майка и съпруга, умряла от мъка? Не звучат ли в ушите ти виковете на нещастната вдовица, която полудяла, след като си я разорил?

— Махай се оттук, не искам да ми припомняш тези стари истории! — кресна Норт.

Метисът се приближи със скръстени на гърдите ръце.

— Наистина и аз не съм бил цвете за мирисане, но в сравнение с бившия си господар съм невинно агънце.

— След това си падал все по-низко — продължи разпалено Мери — и не си се поколебал да се сдружиш с една престъпничка, с която си извършил нечувани злодейства. Не се ли пред стави тя за твоя сестра само за да разбие живота на един младеж? Знаеш ли края на Уилям Тейлър от Сан Франциско? След като мъките съкратиха живота на отчаяната му майка, той се самоуби.

Норт не отговори, само гърдите му се повдигаха тежко.

— Доколкото знам, ти не си пожалил и съдружничката си, която навярно си отстранил по най-жесток начин? Всеки друг престъпник стои по-горе от теб, защото поне остава верен на приятелите си.

— Това не е истина! — извика Норт. — Мерседес, или съдружничката ми, както ти я наричаш, ме предаде на полицията, докато спях, и аз бях арестуван. Случайността ми позволи да избягам и да я намеря. След това успях, преоблечен като лодкар, да я примамя в една лодка и да я отведа навътре в морето, за да получи наказанието си.

— Значи си я хвърлил в морето?

— О, това би било много леко наказание за един предател! — отвърна презрително Норт. — След като я оставих да изпита всички мъки, които може да причини страхът от смъртта, тя беше погълната от една акула, която следваше лодката ни. Още я виждам как ме молеше да ѝ простя!

— Господи! — изстена Мери.

— Как е възможно земята да не се разтвори досега, за да погълне такъв злодей? — процеди през стиснатите си зъби Шелер.

— В Санта Фе — продължи Мери — си поискал да обсебиш наследството на един млад човек, като си му откраднал книжата. Но благодарение на бога престъпният ти план не е успял.

Норт изруга гласно при спомена за богатството, което се беше изплъзнало от ръцете му.

— Верен на себе си, и там си оставил жертви. Застрелял си мистър Уилкис на дуел, а жена му, която си омаял с лъжи и ласкателства, сама е сложила край на живота си.

— Това не е истина, ти лъжеш! — извика Норт. — Инес е жива, аз разговарях с нея, преди да напусна Санта Фе.

— Нещастната жена е била намерена на следващата сутрин на дъното на една пропаст.

— Идиотка! — презрително каза Норт, но на лицето му се изписа леко безпокойство.

— След това си побягнал към Мексико, за да продължиш и там престъпленията си. Излъгал си една благородна жена, за да заграбиш имота ѝ. Но това не ти стигнало, затова си я захвърлил като непотребна вещ и си оплел в мрежата си дъщеря ѝ, която си завел дори пред олтара. Тя е била четвъртата жена, с която си се венчал!

— Куче! — извика Норт, гледайки към метиса. — Само ти си издал всичко това. Ако бях свободен, скъпо щеше да ми платиш!

Норт се замая като бесен по земята, мъчейки се да скъса въжетата, но опитите му бяха неуспешни и той отново се обърна към Хосе:

— Изненада ме, когато бях заспал, капнал от умора, затова успя да ме заловиш. Но ако съдбата ми помогне да се спася, кълна се, с теб е свършено!

— Много добре е направил, че е заловил престъпник като теб — заговори отново Мери. — Защото човек, който посяга на манастирски

имот, не заслужава съжаление.

— Престани най-после с твоите глупости! — извика Норт. — Не прося милост и не се разкайвам за делата си. Напротив, съжалявам, че не можах всичките да ги осъществя. Тогава щях да живея като господар и никой нямаше да може да ме залови.

Мери повече не можеше да понася безочието му и щеше да излезе от пещерата, но една мисъл я накара да се спре.

— Искам да ти задам един последен въпрос от името на моята приятелка Ирма. Къде е детето й?

— Не знай къде е, нито съм чул нещо за него! — отвърна мрачно Норт.

— Истина ли е това, което казваш?

— Да! Казах ти, че единствено към Ирма чувствам вина, и ако детето беше при мен, щях да го върна, защото никога няма да забравя, че тя спаси живота ми в болницата в Хюстън. Когато оздравях, почувствах угризения на съвестта за подлото си държане към това невинно създание. За съжаление вече бях я изгубил завинаги. Едва тогава разбрах колко голяма е била любовта ми към нея.

— Не ти ли простих и аз, когато дойде тайно в Ню Йорк? — попита Мери.

— Да, но ти не си Ирма. А и истина е, че ти ме прие, след като успях да те уверя, че съм невинен.

— Тоест като наклевети Ирма, нещастнико! Не е ли така?

— Не, вярно е, че я обвиних, но го направих, за да се избавя от арестуване. Бях уверен, че никой няма да я сметне за виновна.

— А стана точно така. Нещастната жена беше арестувана, даже щеше да бъде доведена в Ню Йорк, ако в последната минута моята намеса не предотврати това.

— Но и ти я мразеше!

— Защото ти ме накара да я мразя — извика Мери, която едва се владееше. — Когато разбрах грешката си, веднага й поисках прошка.

— Моля те, доведи я тук! Искам да я видя още веднъж! — каза Норт с треперещ от вълнение глас.

— Не, повече няма да я видиш. Тя ти прости, но не иска повече да те види. Ще й кажа, че детето е при теб. Когато тя се върне при стария си баща в отечеството си, аз ще продължа издирванията и няма да се успокоя, докато не намеря дъщеря й.

Слънцето отдавна беше залязло. Луната се издигна на хоризонта и обля върховете на скалите с тайнствена светлина. Хосе се приближи до Мери и я хвана мълчаливо за ръката.

— Вървете си, мисис! Оставете ме сам, за да си уредя сметките с този подлец.

— Какво смятате да правите? — попита Мери.

— Този човек ми принадлежи, мисис. Вие говорихте достатъчно с него, сега е мой ред.

Мери искаше да го попита още нещо, но Шелер се приближи до нея и тихо ѝ каза:

— Оставете ги сами, мисис. Не можем да попречим на метиса да изпълни решението си.

— Искам още веднъж да го помоля да предаде Норт на полицията.

— За да избяга пак и да намери нови жертви ли? — попита Хосе, който чу думите на Мери. — Повярвайте ми, мисис, дявол като него намира начин да избяга даже и от ешафода.

Като каза това, Хосе тръгна към изхода, защото отвън се чу цвилене на жребец.

— Да тръгваме, мисис — подкани я отново Шелер. — Метисът е въоръжен до зъби, не можем да попречим на намерението му.

— Нека да останем още малко! Искам да видя какво ще се случи. Да се скрием при входа на пещерата, оттам ще можем да наблюдаваме по-добре.

Шелер последва Мери. Цялото ѝ тяло трепереше.

СМЪРТТА НА НОРТ

Когато Мери и Шелер стигнаха до входа на пещерата, видяха Хосе, който водеше по скалистата пътека един кон.

— Погледнете, мисис, какъв буен кон води метисът — прошепна Шелер. — Само да се отскубне от ръцете му, и ще препусне в луд галоп.

Хосе върза жребеца за един камък и се върна в пещерата. От скривалището си Мери и Шелер можаха да чуят разговора му с Норт.

— Някога ти бях слуга, мистър — започна Хосе с тон, който издаваше жажда за отмъщение. — Живеех от кражби, но какво са те в сравнение с това, в което те обвиняват?

— Стига с тези глупости! — извика ядосан Норт. — Разбирам, че гледаш да изкопчиш повече пари от мен. Добре, ще ги имаш, защото съм скрил на едно място бижута на голяма стойност.

— Значи искаш да те освободя? — попита метисът.

— А ти какво помисли? Не можеш да ме уплашиш с твоите смешни закани за отмъщение. Като ме предадеш на властта, ще спечелиш само двадесет хиляди долара, толкова е определено за залавянето ми. Какво е тази нищожна сума в сравнение с богатството, което аз ще разделя с тебе!

— Не си хаби думите напразно! — отговори метисът. — Горчиво се лъжеш, ако мислиш, че мога да забравя ударите от камшика. Само смъртта ти може да ме удовлетвори!

— Глупак! — презрително каза Норт. — Плюя на твоите заплахи!

Метисът не отговори нищо, наведе се и вдигна като вързоп бившия си господар.

— Пусни ме, негоднико! — извика Норт, като напразно се опитваше да се развърже. — Какво смяташ да правиш?

Хосе пак не отговори, а повлече престъпника към мястото, където беше оставил коня. После върза Норт за него така, че главата му остана да виси надолу.

— Това е ужасно!

Мери не можа да издържи повече и се затича към метиса.

— За бога, какво мислите да правите? — попита тя Хосе.

— Да си отмъстя!

— Предайте го на полицията, и там го очаква смърт, но не го обричайте на такъв ужасен край! — примоли се Мери.

— Не, това няма да стане дори да ми дават милиони! — кресна Хосе и отвърза коня.

— Мери — завика Норт, — спаси ме. Мери, не ме оставяй в ръцете му!

— Предайте този човек на полицията — обади се Шелер. — Наистина той ви е обидил жестоко, но това не значи, че имате право да го съдите сам. Моля ви, изпълнете молбата на мисис Мери и го отведете в Тусон.

— Мери, прости ми! — стенеше ужасен Норт. — Мери, помогни ми... аз...

Ужасен вик прекъсна думите му, защото метисът беше ударил коня с камшика и изплашеното животно полетя като стрела в нощта.

— Какво направихте? — извика Мери. — Спасете го, не го оставяйте да умре от такава ужасна смърт!

Метисът остана неподвижен и мълчалив, сякаш тези думи не бяха отправени към него.

Видяха как конят премина, препускайки, през прохода и побягна из прерията. Чуха се далечни викове за помощ, които бавно заглъхнаха. Шелер погледна към Хосе, но метисът беше изчезнал.

— Да си вървим, мисис! Никой вече не може да помогне на този нещастник. Жалко е, че получи наказанието си от ръката на отмъстителния метис, а не от правосъдието.

— Чувате ли нещо? — прекъсна го Мери.

— Това са вълци, мисис — обясни Шелер, след като се поослуша. — Те ще изпълнят присъдата на Хосе. Да напуснем по-бързо това зловещо място!

Като се настани във файтона, Мери се обърна към Шелер:

— Искам да ви помоля за една услуга! Не разказвайте на никого за това, което се случи, защото, ако Ирма научи за страшния край на Норт, ще бъде съкрушена. Нека да пощадим тази изстрадала жена!

— Напълно съм съгласен с вас, мисис! — отговори Шелер и подкара конете.

На следващата сутрин Шелер закара двете приятелки до съда, защото бяха призовани да свидетелстват за случилото се пред затвора. Един разсилен ги заведе при следователя. Въпреки че вратата на съседната стая беше затворена, до тях достигаха възбудени мъжки гласове. Там бяха членовете на съда, вбесени от бягството на Норт. Следователят още не беше задал и първия си въпрос, когато в стаята отново влезе разсилният и каза:

— Мистър, дойде един мъж, който твърди, че има сведения за избягалия престъпник.

— Какво? — сепна се следователят. — Доведи го веднага!

От другата стая изглежда също бяха научили новината, защото няколко мъже оттам дойдоха в стаята. Вратата се отвори и влезе някакъв мъж с вид на търговец на коне. Едната половина на лицето му беше превързана. Той свали широкополата си шапка и я постави на стола, като скри под нея едно вързопче, което носеше със себе си. След това се приближи към масата на следователя.

— Имали сте някакво известие за избягалия престъпник? — нетърпеливо забеляза следователят.

— Да — отговори непознатият, като се огледа малко неспокойно. — Даже го видях.

— Къде?

— Недалече оттук — отвърна мъжът.

— Тогава кажи къде, за да изпратим полицаи да го заловят.

— Няма нужда, защото аз го донесох със себе си.

— Да не си дошъл да ни се подиграваш? — запита строго следователят.

— Не, мистър, ще се убедите, че казвам истината. Но бих желал да ми кажете каква е наградата за залавянето му?

— Двадесет хиляди долара, ако бъде предаден жив, и десет хиляди за главата му.

— Тогава погледнете! — каза непознатият бавно.

Всички погледи се отправиха към този чудак, който се отправи с бавни крачки към стола, на който беше сложил шапката си, и взе вързопчето под нея. Занесе го на масата и го развърза. Всички неволно извикаха от ужас. Пред тях лежеше човешка глава. По обезобразеното

лице личеше, че притежателят ѝ бе претърпял страшни мъки, преди да умре.

Смъртта беше изменила до неузнаваемост чертите на красивото някога лице на Норт. Изцъклените очи му придаваха ужасяващ израз, затова повечето от присъстващите извърнаха глави.

— Къде направихте това страшно откритие? — попита един от съдиите.

— В един проход, недалеч от Тусон, след като разгоних глутница вълци, насъбрали се край трупата.

— Дали това е наистина главата на престъпника? — усъмни се някой.

— В това можем да се уверим веднага — каза един от съдиите, взе вързопчето с главата и излезе в коридора, където временно бяха изведени двете жени.

След малко се чу сърцераздирателен писък. Не беше овладяла нервите си Мери, пред която съдията отвори най-напред кърпата.

— Господи — извика тя, потресена от гледката, — това е главата на съпруга ми.

Щом чу писъка ѝ, Ирма, която стоеше малко встрани, веднага отиде при нея. Когато и тя видя съдържанието на кърпата, от която сякаш я гледаха заканително две мъртви очи, тя не можа да издържи и припадна в ръцете на Мери.

— Махнете тази глава! — извика опомнилият се Шелер. — Дано този начин на идентифициране няма лоши последствия за двете жени!

С помощта на съдиите свестиха Ирма и я отведоха заедно с Мери до файтона. Юнона, която чакаше там, се разтревожи много от вида на господарката си.

— Какво се е случило с мисис? — попита тя, гледайки въпросително Мери.

— Ще разбереш по-късно, Юнона — отвърна Мери, която едва се държеше на краката си.

— Познахте ли човека, който донесе главата? — попита Шелер от капрата Мери.

— Не — отговори тя, — кой беше той?

— Това беше метисът Хосе, който през изминалата нощ помогна на Норт да умре по такъв ужасен начин.

Недалеч от гробищата на Тусон имаше място, заградено с високи зидове. Жителите на градчето го избягваха, защото там се погребваха престъпниците. На другия ден след случката в съда някаква жена беше коленичила пред един гроб и се молеше. Това беше Ирма, графиня Хоенщайн, която се молеше за душата на бившия си съпруг.

НОВИ ОПАСНОСТИ

Ирма остана в Тусон с Юнона и Шелер, защото Роджър все още беше в Санта Фе. Мери беше повикана в Ню Йорк и помоли Ирма да остане още няколко дни в Тусон, за да възстанови здравето си, преди да я последва.

Шелер продаде бръснарницата си доста изгодно, така че със сумата от продажбата и премията за залавянето на Норт можеше да си осигури спокойно бъдеще. Затова беше решил да придружи графинята до Германия, където смяташе да се установи завинаги.

Изминаха няколко дни от отпътуването на Мери. Желаетейки да напусне колкото може по-скоро града, който събуждаше в нея толкова неприятни спомени, една вечер Ирма, придружена от Шелер и Юнона, взе влака за Ню Йорк. Тя въздъхна с облекчение, когато Тусон изчезна от погледа ѝ. Сега мислеше само за скорошната среща със стария си баща.

Първите два дни изминаха, без нещо да внесе разнообразие в монотонното им пътуване. На третия ден обаче Юнона забеляза, че влакът се движи много бавно. Шелер отиде да се осведоми за причината за това забавяне. След малко се върна и съобщи, че падналите проливни дъждове са повредили трасето на линията, както и някои мостове, така че се налагало машинистът да бъде много предпазлив.

Около обяд влакът спря на гара Ринсон. Напразно пътниците чакаха сигнал за тръгване. Скоро дойде един кондуктор и съобщи, че пътуването се прекъсва, защото мостът, по който трябваше да минат, бил сериозно повреден.

— Ами сега какво ще правим? — обърна се Ирма към Шелер, който тъкмо се връщаше във вагона.

— Току-що разбрах, че поправката на моста ще трае не по-малко от седмица — обясни той. — Неприятна перспектива, но няма какво да направим, ще трябва да се примирим с положението!

— Най-добре е да вземете като мен един файтон, който ще ви закара до най-близката гара — каза един от пътниците. — Аз вече направих необходимото и тръгвам със семейството си, защото предпочитам да се люшкам два дена из планината, отколкото да чакам десетина дни тук.

— Благодаря ви за добрия съвет! — отговори весело Шелер. — Е, съгласна ли сте да наемем един файтон, графиньо?

Ирма искаше да отговори утвърдително, но един кондуктор се намеси в разговора им:

— Ако ми позволите да ви дам един съвет, бих ви препоръчал да останете тук, вместо да скитате из планините! Случвало се е пътниците да загубят пътя, а сега е още по-опасно, защото из планините върлуват разбойнически банди.

Пътникът, който ги съветваше да наемат файтон, се изсмя, като чу тези думи.

— Ако се страхувате от всеки срещнат нехранимайко, наистина е по-добре да останете тук — каза той. — Можете обаче да бъдете уверени, че ще стигнем невредими до съседната гара!

Думите на кондуктора бяха разколебали Ирма, но Шелер предпочете мнението на пътника, затова тя се съгласи да наемат файтон. Същия ден следобед те тръгнаха на път.

Изминаха няколко часа. Файтонът летеше из елховите гори по пътища, покрити с мъх. Местността ставаше все по-непроходима. Гората се простираше по склоновете на планината, чиито върхове се издигаха в облаците.

— Кажи ми, приятелю — попита Шелер файтонджията, — познаваш ли добре тези места? Не виждам и най-малка следа от път.

— Такъв не съществува, мистър. Ние винаги се ориентираме по планините, защото гарата, към която пътуваме, се намира в подножието им.

— А кога ще пристигнем там?

— Утре около обяд.

— Това значи, че ще трябва да пренощуваме в гората? — попита разтревожен Шелер.

— Не, мистър — отговори файтонджията. — Докато се стъмни, ще стигнем в полето, а там може да пътуваме и през нощта.

След няколко часа започна да се мръква, но гората все още не свършваше. Шелер с тревога забеляза, че файтонджията не познаваше местността, през която минаваха, защото често спираше и се оглеждаше недоумяващо. Шелер не можа да се стърпи и запита неспокойно:

— Какво значи това? Виждам, че ти не знаеш къде се намираме.

— Дявол да го вземе! — изруга файтонджията. — Много пъти съм минавал по този път, но сега ми се струва, че погрешно съм се водил по върховете на планините.

— Ти си говедо, и при това от най-големите! — извика ядосан Шелер.

— Шелер, какво има, загубихме ли се? — попита Ирма с уплаха в гласа.

— Не вярвам да има подобна опасност, защото планините, в чието подножие е гарата, са пред нас. Но през нощта не можем да се оправим, затова ще нощуваме в гората.

Файтонджията все още продължаваше да се оглежда, не знаейки накъде да тръгне.

— Хайде, карай, да можем поне да излезем от гората! — подкани го строго Шелер.

— По-добре да останем тук, мистър! — отговори той. — Страхувам се да не се отдалечим от гарата. През деня ще ми бъде полесно да се оправя, защото ще се кача на някое високо дърво и ще разбера къде се намираме.

— Аз смятам, че е по-добре да тръгнем! — упорстваше Шелер.

— Между нас да си остане, мистър, но местността не е много сигурна! — прошепна тихо файтонджията.

— Я престани с тези глупости! Защо не ми каза това, преди да тръгнем? Хайде, карай, за да излезем от гората!

Файтонджията неохотно се подчини, но след няколко минути отново спря конете.

— Какво има пак? — ядоса се Шелер.

— Тихо, нищо ли не чувате? — прошепна файтонджията.

Шелер се послуша и долови приближаващ се конски тропот.

— Сигурно са други пътници, от които ще можем да разберем дали сме в правилна посока — каза той, като видя група конници между дърветата.

— Не са пътници, а бандити! — отговори файтонджията.

Ирма неволно извика.

— Не се страхувайте, графиньо! — каза Шелер и извади един револвер от джоба си. — Юнона, пригответи и ти револвера си — обърнала се той към негърката, която гледаше към конниците.

— За бога, скрийте револверите си! — помоли файтонджията. — Те са най-малко десет или дванадесет, въоръжени до зъби. Ако стоим мирно, вярвам, че ще се отървем само с откуп.

— Добре, ще направим както казваш — съгласи се Шелер, защото разсъди, че файтонджията има право.

Конниците, десетина млади мъже в каубойски дрехи, наобиколиха файтона и насочиха револверите си към пътниците.

— Всяка съпротива е излишна! — извика строен младеж, впил с възхищение очите си в Ирма.

— Този е Тексасеца Джони, главатарят им! — прошепна файтонджията на Шелер. — Хубаво ще ни изцеди, но иначе е джентълмен, ще ни остави, колкото ни е необходимо за пътя.

— Не се страхувайте! — каза любезно младежът на Ирма. — Ние не сме бандити, които ограбват безмилостно пътниците. Вземаме само колкото ни е нужно, за да посрещнем нуждите си.

Думите си той придружи със сваляне на шапка. Едва сега Ирма можа да види красивото му лице, опърлено от слънцето.

— Благоволете да ми дадете портфейлите си и всички бижута, които имате! — любезно заповяда главатарят.

Файтонджията не чака втора покана. Веднага бръкна в джоба си и даде парите, които имаше в себе си. Шелер даде портфейла си, чието съдържание не беше голямо, защото той беше превел парите си чрез една банка в Ню Йорк. На Юнона не обърнаха внимание, защото никой не можеше да помисли, че една негърка може да има пари. Това беше добре за Ирма, защото значителна сума от парите ѝ съхраняваше негърката.

— Къде отивате? — попита главатарят.

— В Германия — отговори Шелер.

— Тогава навярно имате билет до Ню Йорк — усмихна се младежът. — Ще ви оставя петдесет долара за разноски по пътя. Вярвам, че ще ви стигнат.

Шелер остана учуден от тази постъпка на бандита, защото си мислеше, че няма да му оставят и един цент. На файтонджията също бяха върнати няколко долара. След това главатарят се обърна към Ирма, която се беше посъвзела от обзелия я страх.

— Ще ми позволите ли, мисис? — запита вежливо Тексасеца Джони, вземайки портмонето от ръката на младата жена. Тя посегна да свали и медальона си.

— Не, медальона задръжте! Ние знаем как да се отнасяме с дами, мисис.

Той отвори портмонето ѝ, в което имаше петстотин долара, и погледна изпитателно Ирма.

— И вие ли отивате в Германия?

— Да — отговори тя, като почувства неудобство от погледа му.

Главатарят помисли малко, след това направи знак на един от бандитите да се приближи и размени с него няколко думи. После отново се обърна към Ирма и каза:

— Съжалявам, мисис, но това място не е подходящо за нощуване. Затова пък в нашето убежище ще намерите всички удобства за една дама. Реших, че трябва да останете няколко седмици при нас!

— Моля ви, не правете това! — изплаши се Ирма. — Съжалете ме и се откажете от това решение! Вземете ми всичко, но ме оставете да продължа пътя си!

— Съжалявам, но е невъзможно! Искам само да ви уверя, че можете да бъдете спокойна. Давам ви думата си, че никой от нас няма да ви докосне дори с пръст! Трябва да останете няколко седмици при нас, докато... но това ще разберете по-късно.

Ирма отчаяно наведе глава. Неумолимата съдба отново я излагаше на опасност, когато вече си мислеше, че неприятностите са останали зад гърба ѝ. Кой знае къде щяха да я заведат бандитите? Очите ѝ се изпълниха със сълзи.

ПЛЕННИЦА

Шелер не можеше да се владее повече. Гневът му избухна с такава сила, че дори бандитите се изненадаха на смелостта му.

— Това вече е прекалено! — извика яростно той. — Ако държите да задържите непременно някой от нас, аз съм готов да ви последвам, но оставете господарката ми!

Главатарят не каза нищо, само направи знак и четирима от хората му заобиколиха Шелер. Пред дулата на насочените към него револвери той разбра, че всеки опит за съпротива е обречен на неуспех. Тексасеца Джони яхна коня си и се приближи към Ирма. На лицето му играеше любезна усмивка.

— Последвайте ме, мисис — каза той на изплашената жена. — Мястото, на което ще ви заведем, не е много далеко. Моля ви да осъзнаете, че не ви застрашава никаква опасност!

Ирма разбра, че нищо друго не ѝ оставаше, освен да изпълни заповедта му, затова заедно с Юнона слезе от файтона.

— Натоварете багажа на дамата! — заповяда главатарят и заповедта веднага беше изпълнена. — Сега можем да тръгваме.

Ирма искаше да се прости с Шелер, но той беше обграден от бандитите, така че не можа да му каже нищо. Тя тръгна бавно, последвана от Юнона.

— А ти къде си тръгнала, негърко? Връщай се веднага! — извика главатарят.

— Идвам с мисис! Предпочитам да ме убият, отколкото да се разделя с нея! — сопна се Юнона.

— Моля ви, оставете я да дойде с мен! — помоли се Ирма.

— Както желаете. Хайде, тръгваме!

Скоро групата се приближи до един проход. Главатарят извади бяла кърпа и се приближи до Ирма, която го погледна плахо.

— Позволете ми да закрия очите ви, защото оттук започва нашето владение и никой не трябва да знае пътя до скривалището ни!

Тъй като ще бъдете освободена след няколко седмици, тази предпазна мярка трябва да бъде приложена и към вас.

След като закриха и очите на Юнона, главатарят хвана Ирма за ръка и я поведе. Около час вървяха по някакви стръмни, криволичещи пътеки. Най-после спряха и младежът махна кърпата от лицето ѝ. В среднощния полумрак тя видя пред себе си голяма каменна къща, заобиколена от борова гора.

— Това е нашето жилище, мисис — проговори главатарят. — Последвайте ме, за да ви покажа стаята, определена за вас! Никой няма право да прекрачва прага ѝ, освен вашата прислужница.

— Много съм ви признателна за това уверение! — отговори Ирма. — Но няма ли да ми кажете защо ме доведохте тук?

— Утре ще научите. Имате думата ми, че никой няма да ви безпокои.

Ирма се притисна до Юнона и двете влязоха в къщата.

Главатарят, който вървеше пред тях, се изкачи по една стълба и ги въведе в добре осветена стая. На Ирма ѝ направи впечатление, че тя имаше още няколко врати, зад които сигурно се разкриваха други помещения.

— Това е стаята ви, мисис. Извинявайте, че не мога да ви предложа нещо по-хубаво! Стаята няма да бъде заключена, можете дори да се разхождате в гората край къщата. Сега негърката ще дойде с мен, за да ѝ покажа откъде ще получава храната ви. Ще си позволя да ви посетя утре и тогава ще разберете защо ви доведох тук.

Преди Ирма да отговори, главатарят направи знак на Юнона да го последва и излезе от стаята. Ирма седна на един стол. Отчаянието ѝ беше безгранично. Струваше ѝ се, че никога няма да се спаси от злата съдба, която я преследваше. Вече се виждаше в родината си и изведнъж попадна в ръцете на бандитите, от които нямаше да се отърве лесно. Така, потънала в мисли, дочака Юнона. Тя се върна с няколко блюда и бутилка вино и ги сложи на масата.

— Какви ли опасности ни чакат още? — въздъхна Ирма.

— Не се тревожи излишно, мисис! Юнона няма да позволи на никой да се приближи до мисис, докато сме тук — отговори преданата негърка.

— Поне да знаех защо ме доведоха тук? Тази мисъл не ми дава покой.

— Тези проклетници няма да направят нищо лошо на мисис. Те не искат нищо друго, освен да вземат повече пари.

— Но аз им дадох всичко, което имах.

— Това е вярно, но те веднага разбраха, че имат работа с благородна дама, и сигурно се надяват да вземат голям откуп за мисис.

Ирма погледна учудено Юнона.

— Бандитите често постъпват така — продължи негърката. — Сега мисис трябва да хапне нещо, защото не е яла от сутринта. Яденето, което ми дадох, ми се вижда вкусно. Чудно е, че в такова пусто място има така добре обзаведена къща. Значи бандитите не живеят никак бедно.

— Главатарят сам ли ти даде храната? — попита Ирма.

— Не. Той ме заведе в една стая, където беше оставено предварително сготвеното ядене. Аз трябва да отивам всеки обед и вечер в същата стая, за да вземам храната. Уверена съм, че в тази къща има и други жени, защото не мога да повярвам, че бандитите приготвят такива вкусни ястия.

Ирма похапна малко, но страхът все още не я напускаше напълно. Въпреки че беше смазана от умора, не се реши да легне. Най-накрая, след настоятелните молби на Юнона, се съгласи да си почине. Негърката заключи всички врати и остана да бди до леглото на обичната си господарка, но никой не наруши спокойствието им. В тази уединена сред гората къща се беше настанила тягостна тишина. Негърката заспа едва призори.

На следващия ден около обяд Юнона съобщи на Ирма, че главатарят на разбойниците желае да разговаря с нея. След малко той влезе в стаята, поздрави любезно и попита:

— Искате ли да разберете защо ви доведох тук?

Ирма кимна с глава. В очите ѝ можеше да се прочете тревогата, която я измъчваше.

— Преди това ще ви помоля да ми отговорите на няколко въпроса! Вчера ми казахте, че отивате в Германия. Ще ми кажете ли при кого точно?

— Връщам се при баща си — отговори Ирма.

— Как е името на баща ви?

— Граф Фон Хоенщайн — отговори спокойно Ирма.

— Значи не съм се излъгал. Прецених още в самото начало, че пред мен стои дама от висшето общество. Понеже баща ви е благородник, аз се надявам да плати приличен откуп за свободата на дъщеря си.

Ирма пребледня. Тя не се съмняваше нито за миг, че баща ѝ ще плати исканата сума, но мислеше за страданията, които тази вест щеше да му причини.

— Трябва да се обърна към баща ви, за да поискам откупа — продължи разбойникът. — А за това ще трябва повече време. Нямате ли някой роднина в Америка?

— Не, татко е единственият ми роднина, единственият ми близък човек.

— В такъв случай ще мине най-малко месец, докато ви освободя, защото толкова време ще трябва, докато пристигнат парите.

Това обяснение натъжи много Ирма, но тя не можеше да направи нищо, за да облекчи участието си.

— Ако обичате, седнете на масата, за да ви продиктувам едно кратко писмо, което ще изпратим на баща ви.

— Да пиша на баща си? — възкликна Ирма с такова огорчение, че всеки друг би се трогнал, но не и закоравелият бандит. — Трябва ли да увеличавам мъките на скъпия си баща?... Боже, нима не съм изпила докрай чашата на моите страдания!

— Успокойте се, мисис! Твърдо съм убеден, че баща ви ще плати на драго сърце искания откуп. Когато получа парите, ще ви заведе веднага до най-близката гара, откъдето ще можете спокойно да продължите пътя си. Тук са престоявали доста благородници, но никой не се е оплакал, че е бил третиран лошо. Аз не позволявам на никого да оскърбява пленниците ми!

След като разбра, че всяка съпротива е безполезна, Ирма седна зад масата и взе перото. Тексасеца Джони се приближи до нея и попита:

— Готова ли сте, мисис?

Ирма кимна.

— Добре, пишете!

„Мили татко!

На път за родината, близо до железопътната гара Ринсон, попаднах в ръцете на един човек, който няма да ме освободи, докато не получи откуп за мен. Моля те да му изпратиш веднага исканата сума, за да мога да се върна при теб! Не се тревожи, с мен се отнасят много добре. Не ми е позволено да ти пиша повече, затова остани със здраве!

Твоя обичаща те дъщеря
Ирма.“

— Така, благодаря ви, мисис! — каза главатарят. — Позволете ми да прибавя и аз няколко думи!

Ирма стана от стола, за да му даде възможност да напише това, което желае.

„Уважаеми графе,

Както разбирате от горните редове, дъщеря ви е моя пленница. Няма да ѝ се случи и най-малката неприятност, понеже ние знаем как да се държим с една беззащитна жена. Ще я освободя и ще я заведа със сигурна охрана до най-близката гара, ако след получаването на настоящото писмо ми изпратите триста хиляди долара.

За да има те достатъчно време, ще чакам да получа откупа в продължение на един месец. Изпратете сумата по свой доверен човек до гара Сонора в Ню Мексико, където ще дойдат мои хора да я получат. Давам ви думата си, че дъщеря ви ще бъде освободена веднага. Предупреждавам ви обаче да се откажете от мисълта да освободите дъщеря си чрез полицията. В такъв случай и аз ще съжалявам за печалната участ на дъщеря ви: ще бъде застреляна веднага! Същото ще се случи и ако исканата сума не пристигне навреме.

С почит: Тексасеца Джони.“

Като свърши, главатарят сложи писмото в плик и го подаде на Ирма.

— Бъдете така добра да напишете адреса!

Нещастната жена не подозираше ужасните думи, които бяха прибавени след редовете, написани от нейната ръка, и надписа плика.

— Благодаря ви, мисис! — каза бандитът и се поклони. — Надявам се след няколко седмици да ви заведе до близката гара, откъдето ще можете да продължите пътя си!

— Какво писахте на баща ми? — неволно запита Ирма.

— Някои подробности, които не ви интересуват — отговори Тексасеца Джони. — Моля до пристигането на откупа да смятате тези помещения за ваша собственост. Също така най-настойчиво ви моля да ми съобщавате и за най-малката неприятност, която имате, за да нямате след това никакъв повод за оплакване.

— Благодаря ви за тези думи! — отговори Ирма, поуспокоена от изявлението му.

— Животът е направил от нас това, което сме — продължи сериозно главатарят, — но досега не сме оскърбили нито една беззащитна жена. Вие сама ще се уверите в това. Засега останете със здраве, мисис! Ще отида лично да изпратя писмото, за да пристигне колкото може по-бързо при баща ви.

Тексасеца Джони се поклони и напусна стаята. Ирма се приближи до прозореца и погледна навън. Над върховете на борове се виждаше ясното синьо небе. Тази гледка я натъжи, но в същото време я обзе и чувство за сигурност. Тя вярваше, че този, който я беше избавил от толкова беди, нямаше да я остави и сега, и му отправи гореща молитва, която успокои измъчената ѝ душа.

ЕДИН СМЕЛ ПЛАН

Какво беше станало по това време с доблестния Шелер, който, обхванат от безсилна ярост, трябваше да гледа как бандитите отвличат обичната му графиня?

След като Ирма и Юнона се скриха от погледа му, бандитите, останали при файтона, също изчезнаха бързо в мрачната гора. Той гледа след тях, докато престана да чува тропота на конските копита. Тогава изля гнева си върху файтонджията, който според него беше единственият виновник за постигналото ги нещастие.

— Е, харесва ли ти всичко това? — извика той, почервенял от гняв. — Ако не беше ни довел в тази пустош, графинята нямаше да попадне в ръцете на бандитите. Но бъди спокоен, уверявам те, че скъпо ще ми платиш за това!

— Изслушайте ме, мистър...

— Нищо не искам да слушам! — извика Шелер. — Ако не искаш да съжаляваш още повече, карай по-бързо към гарата. Ако сутринта не сме там, ще ти се случи ново нещастие!

Изплашеният файтонджия се подчини на заповедта на разгневения пътник и конете препуснаха в непрогледния мрак. Когато изгря луната, пътуването стана по-лесно, защото файтонджията можеше да различава препятствията по неравната земя. Изведнъж гората започна да оредява и конете препуснаха из необятната прерия. Лудото препускане трая до сутринта и за радост на Шелер скоро видяха гарата. След десетина минути покритите с пяна коне спряха пред нея. Шелер скочи от файтона, затича се към помещението, където се намираше телеграфът, и заудря с всички сили по вратата.

— Да не сте полудели, че вдигате такъв шум по това време? — попита мъжът, който отвори вратата.

— Трябва да подам бърза телеграма. Бяхме нападнати от разбойници, които отвлякоха графиня Фон Хоенщайн. С нея пътувахме за Германия — изкрещя Шелер.

— Сигурно е бил Тексасеца Джони — предположи един от служителите.

— Не ме интересува кой е бил! — отговори Шелер. — Важното е, че нещастната графиня сега е в мръсното скривалище на тези негодници.

— До кого искате да изпратите телеграмата? — попита телеграфистът, след като влязоха в стаята. — Кажете ми съдържанието и след половин час ще бъде предадена.

— Виж, това вече ми харесва! — отбеляза Шелер. — Пишете:

„Санта Фе, до полицейския началник Роджър.

Графиня Фон Хоенщайн заловена от разбойници и отвлечена в планините. Очаквам незабавното ви пристигане.

Шелер“.

— Както ви казах, след половин час телеграмата ще бъде в ръцете на полицейския шеф — каза телеграфистът. — Ако тръгне веднага, довечера може да бъде тук.

„Роджър е единственият човек, който може да освободи графинята — мислеше си Шелер. — Без нея няма да се върна в Германия даже ако трябва с месеци да стоя в това проклето място!“

Привечер той се разхождаше нервно по перона на гарата, защото влакът от Санта Фе трябваше да пристигне след няколко минути. Не мина много време и свирката на локомотива отекна пронизително. Погледът Шелер се проясни, когато видя зад един от прозорците на първия вагон човека, когото очакваше. Роджър също го видя и след малко стисна ръката му.

— Кажете ми, Шелер, как графинята попадна в ръцете на бандитите?

— Елате с мен, ангажирах стая. Там ще ви разкажа всичко.

— Добре, да вървим. Елате и вие, Макнийл — обърна се Роджър към помощника си, когото беше довел със себе си от Санта Фе.

След малко тримата мъже седнаха в стаята и Шелер разказа накратко произшествията, завършили с отвлечането на Ирма.

— Няма съмнение, че графинята е попаднала в ръцете на Тексасеца Джони! — каза полковникът загрижено.

— И служителите от гарата са на същото мнение — отбеляза Шелер. — Но ние трябва да намерим този бандит, мистър! С полицаи, дори с войска, ако трябва, ще можете да организирате потеря, която да освободи графинята.

Макнийл повдигна рамене, а загриженото лице на Роджър се помрачи още повече.

— Подобно нещо е немислимо! — отсече той.

— Но защо, когато разбойникът разполага с десетина човека, които лесно могат да бъдат победени? — попита разочарован Шелер.

— Даже и сто да са, пак ще ги унищожа! Но имам основание, което не ми позволява да постъпя по този начин. Ако организираме потеря против Тексасеца Джони, наистина ще намерим графинята, но не жива, а мъртва!

— Какво? — извика уплашено Шелер. — Нима този бандит ще посмее да посегне на този ангел?

— Не, разбойникът е много любезен с дамите. Но потерята, която искате да организираме, ще го ядоса. Той се надява на голям откуп, а ние се опитваме със сила да му вземем пленницата. В този случай тя няма да бъде пощадена.

— Тогава какво ще правим? — запита отчаяно Шелер. — Споменахте за откуп. Значи ли това, че ще чакаме, докато онези мерзавци направят предложението си?

— Не! Аз съм решил твърдо да освободя графинята от ръцете им. Тъй като добре познавам местността, където те обикновено се появяват, ще отида там с Макнийл.

— Вземете и мен! — помоли Шелер. — Обещавам, че ще се подчинявам на всичките ви заповеди. А тъй като съм добър стрелец, ще бъда много полезен в случай на нужда. Без графинята няма да мръдна оттук, това е решението ми!

— Много съм ви признателен за това предложение! — отговори сърдечно Роджър. — Ще тръгнем с файтон, след това ще продължим пеш. Когато стигнем, ще чакаме благоприятен момент, за да се вмъкнем в скривалището им.

Звездите вече гаснеха една след друга, когато тримата мъже изоставиха файтона, който ги беше докарал. Сега трябваше да

продължат пеш до мястото, където Ирма беше пленена. Роджър вървеше напред, следван от Шелер и Макнийл. Когато навлязоха в гората, той се спря и каза тихо:

— Сега ще трябва да претърсим много внимателно тази местност! Тя ми е позната, защото съм бил тук и друг път. Мисля, че скривалището трябва да бъде някъде из ония обрасли с гори височини. Затова да тръгваме нататък!

Тримата мъже обикаляха няколко часа из гората, но не откриха никаква следа от разбойниците. Слънцето се беше изкачило на хоризонта, когато седнаха да починат малко.

— Започвам да мисля, че тези мръсници са се преместили на друго място — забеляза мрачно Шелер, като легна на покритата с мъх земя.

— Търпение! — отвърна Роджър. — Възможно е да са близо до нас, но ние да не можем да ги открием.

Като каза това, той стана и заоглежда наоколо.

— Чухте ли нещо? — запита го Шелер.

Роджър му даде знак да мълчи и направи няколко крачки напред.

— Чувате ли нещо, Макнийл? — отново попита Шелер.

— Мълчете! — отговори полицейският агент. — Изглежда шефът е доловил нещо.

Шелер задържа дишането си, но неопитното му ухо не чу нищо друго, освен шумоленето на листата по дърветата.

— Бързо! — извика върналият се с тихи стъпки Роджър. — Чух цвилене на кон, значи скривалището им е някъде тук.

Макнийл и Шелер го последваха. И тримата държаха оръжието си готово за стрелба, за да могат да го употребят в случай на нужда. Скоро чуха съвсем ясно и тропот от копита. По даден знак от Роджър двамата мъже изостанаха малко след него. Стори им се, че чуват човешки гласове.

— Мислите ли, че са разбойниците? — прошепна Шелер на Макнийл.

— Това ще разберем сега, защото шефът се връща — отвърна полицейският агент.

— Видях наблизко, на една полянка, четирима бандити. Вероятно охраняват скривалището. Вързали са конете си откъм нашата страна.

Главната ни задача ще бъде да хванем и четиримата, защото, ако някой от тях се спаси, планът ни да спасим графинята ще се провали.

Шелер вече предвкусваше близката борба и поиска веднага да се затича към поляната, но Роджър го задържа.

— Никой от вас да не употребява оръжие, докато не стрелям аз! — заповяда той. — Може би бандитите ще се предадат доброволно.

Тримата тръгнаха предпазливо, докато стигнаха до едно място, от което се виждаше добре полянката. Бандитите въобще не очакваха, че някой може да ги нападне тук. Те трепнаха едва когато конете изпръхтяха, подплашени от появата на непознатите мъже. Но вече беше късно, защото видяха насочени към тях три револвера.

— Предайте се, иначе сте загубени! — извика предупредително Роджър.

Двама от тях хвърлиха оръжието си, но другите двама се опитаха да го извадят от кобурите. Повече не можаха да направят, защото точните изстрели на Макнийл и Роджър ги повалиха на земята.

— Милост! — завикаха предалите се бандити, като видяха, че приятелите им са мъртви.

— Приближете се! — заповяда им Роджър.

Те веднага се подчиниха, защото смятаха, че са заобиколени от полицаи. Макнийл веднага им надяна белезниците. След това заедно с конете ги заведоха навътре в гората, понеже Роджър се страхуваше, че стрелбата може да привлече вниманието на другите бандити. След като се поотдалечиха малко от мястото на битката, Роджър им нареди да спрат.

ОСВОБОЖДЕНИЕТО

Като спряха, полковникът изгледа пленените бандити, които не смееха да вдигнат очи, и каза на Макнийл:

— Тези момчета са новаци. Вземи единия от тях и го разпитай, за да ти каже къде е скривалището им. Не забравяй да научиш паролата! И го предупреди, че ако не говори истината, ще го застреляш.

— Добре — отвърна Макнийл, хвана за ръката един от пленниците и го отведе настрана.

— А сега ти ме слушай внимателно! — обърна се Роджър към другия разбойник. — Искам да ми кажеш къде точно се намира скривалището на бандата ви. Да знаеш, че ще бъда безмилостен, ако не говориш или се опиташ да ме излъжеш!

— Простете, мистър! — примоли се изплашеният бандит. — Ще кажа всичко, но ви моля да ме защитите пред съда, защото аз съм само от няколко седмици в бандата на Тексасеца.

— Значи Тексасеца Джони е главатарят ви! Така си и мислех! Сега ми опиши мястото, където се намира дамата, която пленихте.

— По този начин няма да можете да го намерите. Но има друг сигурен начин: яхнете кобилата на убития от вас Боб. Конят знае пътя и може да ви заведе там дори и през нощта.

— Добре — съгласи се Роджър. — Колко бандити има в скривалището?

— В скривалището ли? — попита бандитът. — Не, мистър, ние не живеем в някаква дупка, а в каменна къща, доста голяма и удобна. Там има още седем човека.

— Каменна къща ли? Но как е възможно да има такава къща в това пусто място?

Разбойникът повдигна рамене.

— Това не мога да ви кажа, мистър. Чул съм, че зданието съществува от много години и отвътре е мебелирано доста луксозно.

Поне така са ми разправяли, защото не съм влизал във всички помещения.

— Пазят ли се входовете нощем? — продължи разпита Роджър.

— Да, двама души стоят на пост горе на височината.

— Така... така! Вижда се, че и вие бяхте на пост, когато ви изненадахме?

— Да. Трябваше да наблюдаваме дали не идва някой от гарата. Тексасеца Джони никога не занемарява бдителността си.

— А кога трябваше да се върнете?

— Тази нощ, мистър.

— И каква е паролата, за да ви пуснат караулите?

— Паролата е „Враната грачи“.

— Добре. Сега ще разбере дали си ми казал истината. Шелер, пазете няколко минути пленника!

Храбрият Шелер се приближи, гледайки така заплашително пленника, че изплаши до смърт и без това стреснатия младеж. Роджър отиде при Макнийл, който разпитваше другия бандит.

— Е — попита го той, — какво научи?

— Въпреки че е млад, този бандит е много твърд — отговори ядосано агентът. — Той твърди, че бандата им наброявала сто човека. И другите му показания са все такива преувеличени, така че не вярвам в нищо, което разказа досега.

— Каза ли ти паролата?

— Да, паролата била „Вълкът вие“ — отговори Макнийл. — Това е единственият удовлетворителен отговор, който можах да изтръгна от него.

— И този отговор не е верен — отвърна Роджър за голямо разочарование на своя подчинен. — Остави го на мен, аз ще го накарам да запее друга песен!

Като каза това, Роджър се приближи до бандита и допря цевта на револвера до челото му. Тръпки полазиха по тялото на младежа, като усети хладината на смъртоносното оръжие.

— Ще ти задам само два въпроса, моето момче — процеди тихо полковникът. — Само те предупреждавам, че ако излъжеш и сега, миг след това си мъртъв. Приятелят ти излезе по-умен от теб и си призна всичко. И така, кажи ми колко души има още Тексасеца Джони?

— Седем — промълви неохотно бандитът.

— А каква е паролата? — зададе втория си въпрос Роджър, като натисна дулото на револвера в челото му.

— „Враната грачи“ — побърза да отговори младежът.

— Имал си късмет, момче! — каза Роджър и прибра револвера си.

След това се обърна към Макнийл и каза:

— Сега ще завържем тези двамата за едно дърво и ще си починем няколко часа, защото заслужаваме почивка след такова напрежение. Ако ни върви, както досега, графинята ще бъде свободна още тази нощ!

Нощта се беше спуснала над гората. Извилият се вятър огъваше върховете на дърветата, които стенеха като живи същества. Скоро се изви буря, която зафуча с хиляди гласове. Те се блъскаха в скалите и ехото им отлиташе надалече. Чуваха се трясъци от пречупени дървета.

Но тази стихия не можеше да спре тримата смели мъже. В този миг те преминаваха един от най-трудните проходи. Напредваха по една тясна пътека, често препречвана от паднали дървета. Широките наметала, с които се бяха загърнали, ги правеха неузнаваеми, а шапките с широки периферии закриваха напълно лицата им. Това облекло, накитените коне и дулата на револверите целяха да покажат, че това са хора от бандата на Тексасеца Джони. С тази маскировка Роджър, Макнийл и Шелер се надяваха да проникнат в скривалището на бандитите и да освободят Ирма.

— Проклето време! — извика Шелер, който едва се крепеше на седлото.

— Напротив, идеално е за осъществяването на нашия план! — възрази Роджър.

— Учудвам се, че конят ви върви така сигурно и спокойно в такова време — каза Шелер, гледайки със завист коня, който яздеше Роджър.

Разбойникът не беше излъгал, като посъветва полицейския шеф да се довери на животното. Конят се движеше спокойно по познатата му пътека, без да се препъне нито един път. Роджър беше уверен, че с негова помощ скоро щяха да се доберат до скривалището на бандитите. Най-после стигнаха до една долина, където вятърът беше по-слаб.

— Изглежда, че скоро ще намерим гнездото на горските пиленца! — каза, смеейки се, Шелер на Макнийл.

— Тихо! Нито дума повече! — прошепна той. — Оставете полковника да ни води. А сега си дръжте устата затворена, защото ми се струва, че сме близо до леговището на звяра!

Шелер се подчини, но обзелото го настроение му помагаше да не обръща голямо внимание на неприятното време.

— Стой, кажи паролата! — извика внезапно някой с мощен глас, който надви бушуващата буря.

— „Враната грачи“ — отговори спокойно Роджър, като поизмени малко гласа си.

— Дявол да ви вземе, много късно се връщате! Главатарят беше много разгневен. В къщата всички спят, затова не вдигайте шум, за да не си изпатите!

Тримата отминаха напред, без да отговорят нищо. Орловият поглед на Роджър откри въпреки тъмнината силуета на една голяма постройка, разположена в края на голяма поляна.

— Не заминаха ли четирима по обяд? — чу Шелер гласовете на часовете.

— Да, Бил — отговори друг глас.

— Стори ми се, че сега минаха трима?

— Не си видял хубаво в този мрак.

След това Шелер престана да чува гласовете на бандитите. Надяваше се, че не са се усъмнили в нещо.

— Трябва да действаме бързо, защото иначе всичко е изгубено — прошепна Роджър. — Вържете конете до малката постройка. Това трябва да е конюшната, защото чух тропот на коне. Изведете още два коня за графинята и слугинята ѝ.

Макнийл тръгна да изпълни заповедта, без да пророни нито дума.

— Шелер, вие елате с мен! — продължи Роджър. — Започва най-трудната част от начинанието ни, защото трябва да открием къде се намира графинята. Нямаме време за губене, трябва да проникнем в къщата. Можете ли да се катерите?

— Като котка! — отговори кратко Шелер.

— Това е добре. Според мен графинята трябва да е на първия етаж, затова ще претърсим най-напред там. Стой! Ето една дълга

върлина, която ще ни послужи отлично. Ще я опрема на стената и ще можете да се изкачите по нея, а аз ще я придържам да не падне.

Въпреки че малко беше преувеличил способностите си, Шелер успя да се изкачи до прозорците на първия етаж. Роджър го следеше, доволен от успеха му.

— Панталоните ми отидоха по дяволите! — възкликна Шелер. — Но нищо, нали е за графинята.

— По-тихо! — смъмри го Роджър. — Виждате ли някъде графинята?

— Не, но виждам няколко добре осветени стаи, които сигурно ѝ служат за жилище.

В този миг една ръка дръпна завесата на прозореца, до който беше Шелер, и го отвори.

— Помощ! — изписка женски глас. — По...

Викът заглъхна под ръката на Шелер, който скочи бързо в стаята.

— Само още една дума — и си мъртва! — прошепна той гневно, но миг след това се разсмя: — Гръм да ме порази, ако това не е Юнона!

— Ах, мистър Шелер — промълви изплашената негърка.

— За малко да вдигнеш на крак цялата къща — упрекна я той. — Казвай бързо къде е графинята? Ако спи, веднага я събуди, защото трябва да тръгваме, нямаме никакво време за губене!

Юнона не беше в състояние да предприеме нищо, тъй като все още не можеше да разбере как се беше озовал Шелер тук.

— Хиляди дяволи! Не разбираш ли какво ти говоря? Хайде, доведи по-бързо графинята! — подкани я Шелер. — Мистър Роджър чака отвън, но явно графинята няма да може да мине по същия път, по който дойдох.

Юнона най-после разбра, че спасението им е близо, и бързо изхвъркна от стаята. След малко от съседното помещение се чу шепот.

„Значи графинята е там — каза си Шелер. — Я да повикам и мистър Роджър!“

Но полковникът го избави от излишни усилия. Като видя, че Шелер успя да се вмъкне в стаята, той направи опит да се изкачи и успя. В мига, в който Шелер се канеше да го извика, той отметна завесата и влезе в стаята.

— Тук ли е графинята? — попита нетърпеливо полковникът.

— Сега ще дойде. Проклетата негърка ме видя и с глупостта си за малко щеше да провали всичко. За щастие успях да ѝ затворя устата навреме, иначе сега щяхме да се стреляме с бандитите.

Полковникът не отговори, защото в този миг на вратата на съседната стая се появи озареното от радост лице на Ирма.

— Вие ли сте, мистър Роджър? — звънна гласът ѝ.

Развълнуваният мъж пристъпи няколко крачки, наведе се и целуна ръката на младата жена.

— Какво щастие, че най-после ви намерих, графиньо! Но сега трябва да тръгваме, защото ни чака дълъг и опасен път през тази нощ.

— Как ще мога да ви се отблагодаря за вашата саможертва? — попита Ирма със сълзи на очи.

— Аз само изпълних дълга си! — отговори полковникът и я наметна с една мантия. — Сега трябва да ми се доверите. Надявам се с божията помощ да се измъкнем незабелязано от тук!

Ирма подаде ръка на Роджър и всички напуснаха стаята. В коридора Роджър се послуша, но не чу нищо обезпокояващо. Явно бандитите не подозираха, че в този момент красивата пленница се изплъзваше от ръцете им. Бегълците слязоха по стълбата и стигнаха до външната врата, но тя беше заключена.

— Има още една врата, която остава отворена, докато се приберат всички — каза Юнона.

Без да дочака отговор, негърката тръгна по мрачния коридор и отвори една вратичка.

— Елате, графиньо! — прошепна Роджър.

След като излязоха от къщата, той се отправи с нея към конюшната, където го очакваше Макнийл с конете.

— Готови ли са конете, Макнийл? — запита Роджър.

— Да, пет коня. Дори смених нашите с отпочинали, като оставих само белия, който знае пътя — отговори Макнийл.

Роджър повдигна Ирма и я сложи да седне на един от конете. После повика Шелер и Юнона и им каза:

— Вземете графинята между вас. Макнийл и аз ще вървим напред, за да заставим часовите да мълчат. След това ще заведете графинята в гората.

Роджър и Макнийл тръгнаха и скоро стигнаха до часовите, които бяха чули тропота на конете и побързаха да им препречат пътя.

— Какво има? — извикаха и двамата едновременно. — Къде отивате пак?

— Приканвам ви в името на закона да предадете оръжието си! — извика полковникът.

— Проклятие! Бягай, Били, полиция! — извика единият от бандитите и извади револвера си, но изстрелите на Роджър и Макнийл ги простряха на земята.

— Бързо! — извика полковникът на Шелер. — Вървете с графинята и негърката напред! Ние ще задържим бандитите, защото те няма да закъснеят да ни нападнат.

В този миг от къщата се разнесоха гневни викове.

— Ето ги! — чу се властен глас. — Стреляйте, момчета, не оставяйте нито един да се измъкне!

Но беше твърде късно. Шелер и жените се скриха в боровата гора.

Стрелбата започна едновременно от двете страни. Куршумите на бандитите най-често попадаха в стволовете на дърветата, докато Роджър и Макнийл повалиха няколко от конете. Шелер отведе графинята и Юнона на сигурно място и се върна, за да вземе участие в битката. Тримата постоянно сменяха местата, от които стреляха, и така създаваха у бандитите впечатление, че са нападнати от повече хора.

— Дръжте ги, момчета! — извика отново главатарят и куршумът му одраска ръката на Шелер.

— Чакай, господинчо, сега е моят ред! — извика Шелер.

След неговия изстрел Тексасеца Джони се свлече от коня си. Раняването му хвърли бандитите в паника. Те спряха стрелбата и се изтеглиха назад към къщата в очакване на ново нападение.

— Обърнахме неприятеля в бягство! — извика тържествуваш Шелер. — Но от всичко най-много ме радва, че оставих на Тексасеца Джони спомен, който ще помни дълго време. Мистър Роджър, да нападнем къщата, да я запалим и да оставим тези мерзавци да изгорят вътре като мишки!

— Преди всичко трябва да отведем графинята на сигурно място! — напомни му Роджър. — Има време, полицията ще довърши тази банда. Моите поздравления, сражавахте се като герои!

— Това качество е присъщо на семейството ми — отговори важно Шелер, а на себе си добави: — Само веднъж храбростта ми

стана причина да ям бой, и то от някакви си проклети негърки.

Полковникът се отпрати към мястото, където чакаха уплашените жени.

— Не сте ли ранен? — попита го Ирма.

— Не, слава богу! — отговори той. — Най-после сте свободна, графиньо! Няма да посмеят да ни преследват.

— Дали ще мога някога да ви се отплатя за това, което направихте? — въздъхна Ирма. — И друг път сте ми давали възможност да почувствам добрината ви.

— Заплашва ли ви с нещо този бандит? — попита бързо Роджър.

— Не, той беше много любезен с мен, но аз не можех да мигна по цяла нощ. Вие ми се притекохте на помощ в момента, когато нервите ми вече не издържаха. Вашата саможертва, мистър Роджър, ме кара да се чувствам неудобно. Не мисля, че съм достойна за всичко, което правите за мен.

— Не говорете така, графиньо! Аз изпълних дълга си. Моето възнаграждение е радостта, която изпитвам от това, че отново сте свободна и не ви заплашват никакви беди. Не можете да си представите колко се упреквах, като разбрах от Шелер, че сте попаднали в ръцете на тези бандити! Отсега нататък обаче няма да ви оставя, докато не ви заведе при баща ви.

— Не, мистър Роджър, не мога да приема и тази жертва от вас! — извика Ирма и почувства, че страните ѝ пламнаха.

— А пък аз ви моля да ми позволите да ви придружа до Германия — настоя Роджър. — Само когато видя, че се намирате на сигурно място, в замъка на баща ви, ще считам мисията си за приключена.

— Горкият ми баща! Колко ли ще се изплаши, като получи писмото ми?

— Какво писмо? — учуди се Роджър.

— Писмото, което главатарят на бандата ме накара да напиша. В него става дума за откупа, който той иска за моето освобождение.

— Успокойте се, графиньо! — отвърна полковникът. — Ще пристигнем в Германия заедно с писмото. Тогава то няма да има никакво значение.

— Благодаря ти, Господи, за помощта, която ми оказа! — промълвиха устните на Ирма. — Сега вече ще видя баща си и моята

родина.

Бурята беше поутихнала, само от време на време подухваше вятър. Начело на групата беше Роджър, щастлив, че успя да спаси графинята и сега тя язди до него. Сърцето му биеше силно, защото беше забелязал на лунната светлина, че очите ѝ го гледаха с признателност. В този момент не смееше да разговаря с нея, защото се страхуваше, че може да издаде чувствата, които измъчваха сърцето му.

Малко след тях яздеха мълчаливо Шелер, Макнийл и Юнона. Ръката на Шелер беше превързана, защото Юнона беше забелязала, че той е ранен. Той неохотно се съгласи да приеме тази услуга от негърката, но после ѝ беше благодарен. Като гледаше кръшната снага на Юнона, Шелер ужасно съжаляваше, че тя не беше бяла. Но омразата му към черните надделя и на следната сутрин той намери за какво да се скара с нея. Макнийл, който водеше двамата пленени бандити, едва сдържаше смеха си, като гледаше тази интересна двойка.

КЪМ ЕВРОПА

В една мрачна декемврийска утрин на кея на пристанището в Ню Йорк спря файтон. От него слязоха две дами и един джентълмен с представителна външност. Това бяха Ирма, Мери и Роджър. На пристанището чакаше голям презокеански параход, с който Ирма и Роджър щяха да отпътуват за Европа. На него цареше оживление, свързано с предстоящото му отплаване. Тримата се качиха на парахода, където ги чакаха Шелер и Юнона.

Ирма беше почивала няколко дни във великолепия дворец на Мери. Въпреки молбите ѝ, Ирма настояваше да тръгне незабавно, макар и през студения зимен месец, защото искаше по-скоро да види баща си. В очите ѝ блестяха сълзи, защото трябваше да се сбогува с приятелката си.

— Скъпа Ирма, дали ще те видя пак някога? — въздъхна с болка Мери.

Ирма я притисна към себе си и отвърна:

— Знаеш, че не можах да намеря Лидия. Сигурно ще дойда пак. Но голямото желание на баща ми да ме види ме кара да се върна веднага в родината си.

— Пътуването ти в този бурен месец ме тревожи — каза Мери. — Няма да се успокоя, докато не получа съобщение, че сте пристигнали в Хамбург. Успокоява ме малко само това, че ще те придружава полковник Роджър. Знам, че той ще бди над теб и ще ти помогне в случай на беда.

Ирма погледна към Роджър и леко се изчерви.

— Имаш право, скъпа Мери. Мистър Роджър ще се погрижи за мен. Смущава ме само това, че не мога да му се отплатя за всичко, което направи за мен. Какво струват думите ми на благодарност пред саможертвата на Роджър, който изложи дори живота си на опасност заради мен!

По лицето на Мери се прокрадна лека усмивка, но тя не отговори нищо на Ирма. Звънна камбаната на парахода и котвата започна да се

вдига от морските дълбини.

— Трябва да се разделяме, скъпа Мери — прошепна с треперещ от вълнение глас Ирма. — Но се надявам, че ще се върна и отново ще бъдем заедно.

Мери я притисна силно до гърдите си. Мигът на сбогуването ѝ причиняваше голяма болка. След това подаде ръка на Шелер и Юнона и се обърна към Роджър, който също не беше равнодушен към тази раздяла.

— Останете със здраве, мистър Роджър, и бдете зорко над моята скъпа приятелка — едва успя да каже тя със задавен от сълзи глас.

Отново прегърна Ирма и бързо слезе от парахода. Витлото на парахода забуча и превърна вълните в бяла пяна. Мостът беше вдигнат и параходът се отдалечи бавно от кея, където стотици мъже и жени махаха с ръце за сбогом на роднини и приятели. Облегната на парапета на палубата, Ирма махаше с кърпичката си на Мери. Тя не помръдна от мястото си, докато параходът не се скри от погледа ѝ.

Въпреки студеното време първите дни от пътуването изминаха бързо, защото пасажерите имаха възможност да се разхождат по широката палуба. Ирма обаче предпочете да стои в топлата каюта, за да може да почине добре след изживените тревожни дни. За голямо съжаление на Шелер негърката стоеше постоянно при господарката си, така че той беше лишен от постоянните си препирни с нея.

В онези години тръгващите от Ню Йорк параходи към Европа плаваха обикновено в две посоки: към Англия и към Франция. В Англия три пристанища служеха за изходни пунктове за трансатлантическо плаване: Портсмут, Брайтън и Суонзи. Във Франция това бяха Хавър и Сен Назер. От Ню Йорк потеглящите параходи следваха посока южно от Нова Шотландия към Ирландия, като правеха малък завой, за да избегнат големите ледени планини, след което се спускаха откъм Гренландия и после малко на юг към Ламанша.

Тази сутрин Ирма се събуди от бученето на морето и силното клатене на парахода. Тя на драго сърце би се качила на палубата, защото самотата в каютата ѝ тежеше и увеличаваше страха ѝ от приближаващата буря. Капитанът на парахода беше забранил строго на пътниците да излизат на палубата в бурно време, защото се боеше, че ще им се случи някое нещастие.

Скоро в каютата ѝ дойде Роджър и по загриженото му лице тя разбра, че силният циклон може да причини доста неприятности. Въпреки опитите си, той не успя да успокои напълно Ирма, защото от силното клатушкане и грохота на вълните тя разбираше, че надигащата се буря може да се окаже фатална. Ураганът, без да отслаби силата си, продължи през целия ден. Дори капитанът призна, че за пръв път е изненадан от такава силна буря. По загрижените лица на старите моряци можеше да се разбере, че положението е сериозно. Капитанът и офицерите на командния мостик се вързаха с въжета, за да не бъдат отнесени от големите вълни, които заливаха парахода. Кормчията гледеше мрачно облаците и вълните, които се издигаха като планини и се разбиваха в стените на парахода. Въпреки че не продумваше нито дума, по изопнатите черти на лицето му можеше да се види безпокойството, което го беше обзело. Ако бурята продължеше още няколко часа, положението на кораба щеше да стане трагично.

В този миг бурята бушуваше и далече на изток, край замъка на Фон Хоенщайн, като свеждаше ниско клоните на дърветата и разнасяше из въздуха снега от тях като сребърна мъгла. Тук бурята бе продължила цяла нощ, едва на сутринта се беше укротила. Силният студ, който се беше спуснал, покри с фантастични ледени цветя прозорците на средновековния замък.

Но той не можеше да проникне в удобните и добре затоплени стаи на замъка, в които се намираха старият граф Адалберт Каспар Хелмут фон Хоенщайн и неговата хубава внучка Лидия, която се радваше на ледените цветя по прозорците, които блестяха чудно, озарявани от слънчевите лъчи. Графът продължи прекъснатия разговор за скорошното пристигане на Ирма, който Лидия много харесваше, защото се отнасяше за любимата ѝ майка. Момиченцето едва сдържаше нетърпението си да я види от деня, в който бе разбрало, че тя скоро ще се върне. Събудеше ли се от сън, първата му мисъл беше за нея, а вечер я споменаваше в молитвите си.

Графът беше отстъпил пред молбите на Лидия да говори за майка ѝ, за близкото ѝ завръщане и за подаръците, които щеше да ѝ донесе. В този момент влезе Йохан и предаде на графа чантата, в която получаваха пощата. Той я отвори и изведнъж трепна от радост. Не! Нямаше никакво съмнение. Адресът на едно от писмата беше написан от ръката на любимата му дъщеря.

— О, Господи! Благодаря ти, Господи! — прошепна разчувстван графът. — Най-после ще разбера кога ще притисна до сърцето си моето скъпо дете.

Той скъса плика и разгъна с треперещи от вълнение ръце писмото, но изведнъж изстена глухо, а очите му се впиха във фаталното послание. Стоя така доста време, докато дойде на себе си от неочакваното душевно сътресение. Мрачни мисли го обзеха при мисълта, че дъщеря му е в ръцете на безмилостни бандити. Бавно остави ужасното писмо, в което дръзкият разбойник се заканваше да убие графинята, ако не получи навреме откупа. Графът разбираше, че и най-малкото забавяне би могло да докара непоправимо нещастие. В отчаянието си той си спомни за полковник Роджър. Този великодушен мъж, който беше закрилял дъщеря му — само той би могъл да се притече на помощ на нещастната Ирма. Графът реши да изпрати исканите пари на него, за да може той да я освободи. След половин час Ернст препускаше към града, за да изпрати телеграфически пари на полковника. Графът молеше Роджър да изтегли парите за откупа от една банка в Ню Йорк, която имаше делови контакти с неговата банка. Дори ако бандитът беше поискал десет пъти по-голяма сума, старецът би я дал на драго сърце, за да спаси живота на дъщеря си.

Часовете, които изминаха, след като Ернст отиде да изпълни нареждането, бяха много мъчителни за графа, защото неизвестността го измъчваше ужасно и хиляди мрачни мисли минаваха през главата му. Той се разхождаше нервно из стаята, очаквайки да получи уверение, че телеграмата е изпратена по най-бързия начин. След няколко часа преданият слуга влезе в покоите на господаря си.

— Предадена ли е телеграмата на полковника? — запита нетърпеливо графът запъхтия от бързане Ернст.

— Не, господарю! — отвърна едва дишаният прислужник. — Ето отговора на американското телеграфно управление.

— Какво? Телеграмата не е предадена? Какво означава това? — извика Фон Хоенщайн, като едва не изгуби съзнание. Въпреки това намери сили да вземе листа, който му подаде Ернст, и прочете:

„Получателят отсъства от града“.

— Боже господи — въздъхна тежко графът, — единственият човек, който може да помогне на детето ми, да отсъства точно в този съдбоносен час!

Граф Фон Хоенщайн беше толкова изненадан от отсъствието на Роджър, че не се опита да узнае накъде бе заминал полковникът. В главата му тежеше само мисълта, че часовете отлитаха бързо и приближаваха Ирма към смъртта. Тогава той реши да изпрати телеграма до губернатора на Ню Йорк и да го помоли за помощ, като му заяви, че е готов да я заплати на всякаква цена. Той молеше да се отиде веднага в Сонора, откъдето е изпратено писмото, като парите за откупа бъдат изтеглени от банката от полковник Роджър. Също така настояваше да го уведомяват за хода на операцията по освобождаването на дъщеря му.

— Ти си доста уморен — обърна се той към Ернст. — Ще трябва да изпратя някой друг от слугите.

— Ще отида дори ако трябва да яздя цяла нощ! — каза слугата с трогателна готовност.

Няколко минути след това Ернст отново потъна в снежната виелица.

Съобщението, че младата графиня е попаднала в ръцете на бандитите, се разнесе светкавично из замъка. Слугите разтревожено коментираха страшната вест. Граф Фон Хоенщайн сновеше из великолепните помещения на замъка, съкрушен от изживяния кошмар. Той постоянно виждаше пред себе си Ирма, заобиколена от бандитите, заплашвана със смърт, докато той, нейният баща, е безсилен да ѝ помогне. Ернст все не се връщаше и графът започна да губи търпение. Заповяда да впрегнат шейната и скоро след това тя се плъзна по дебелия сняг. Но не можа да стигне далеко, защото срещна Ернст. Слугата веднага отиде при графа, който го гледаше с питащи очи.

— Този път телеграмата е предадена, ето потвърждението! Само че ще изминат още няколко дни, докато пристигне отговор от властите в Ню Йорк.

— Защо, какво е станало?

— Получи се съобщение, че има някаква повреда. Но в пощата ме увериха, че бързо ще бъде поправена, и след няколко дни ще получим желанния отговор.

— Пак пречки! — въздъхна измъченият граф. — Като че ли всичко се е опълчило против мен, за да ми попречи да спася детето си. Всемогъщи Боже! Запази моята Ирма, върни ми я здрава и читава, защото няма да мога да преживея загубата ѝ!

Като се върна в замъка, графът видя посърналите лица на верните слуги, които съчувстваха на обичания от тях господар. Само няколко дни преди това неговите обитатели очакваха с живо нетърпение завръщането на младата графиня, а сега се молеха на бога да запази живота ѝ.

Само Лидия не знаеше нищо за ужасната участ, която грозеше майка ѝ. Граф Фон Хоенщайн събра всичките си сили, за да може да скрие страданията си от нищо неподозиращото дете. Сърцето му се изпълни с мъка, когато детето заговори за коледното дърво, уверено, че обичната му майка ще си дойде преди започването на коледните празници. Старият граф също се беше надявал, че Ирма ще си дойде за коледните празници, защото беше получил телеграма от Тусон, в която тя му съобщаваше за завръщането си.

А каква печална Коледа го очакваше сега!

През тази нощ графът не можа да заспи. Измъчван от мрачни предчувствия, той гледаше портретите на прадедите си, които го наблюдаваха от стените и сякаш преживяваха нещастната съдба на старата благородна фамилия Хоенщайн.

ЗАВРЪЩАНЕТО

Едно необикновено оживление цареше по улиците на спокойното друг път градче М. Въпреки суровия студ мъже с нахлупени до ушите калпаци, жени, загърнати в дебели шалове, обикаляха площада, а магазините едва побираха купувачите, надошли от близките села. Наближаваше Коледа, празникът на любовта и радостта, най-щастливият ден за децата, които очакваха с нескривано нетърпение много подаръци. Радостта от близкия празник се четеше в очите на всички.

В този ден от железопътната гара пристигна шейна. От време на време някой от минувачите спираше и поглеждаше към завитото в мантия същество, седящо на капрата, от което се виждаше само едно черно лице с големи светли очи, които гледаха приятелски хората около себе си. Но те веднага извързваха глава от него, защото им се струваше, че то идва от някакъв друг свят.

Ние обаче познаваме добре негърката Юнона, както и седящия до нея Фриц Шелер, който се забавляваше от реакцията на хората, видели негърката. И другите пътници са ни познати. Красивият строен мъж в шейната е полковникът от полицията Роджър, дошъл тук от далечния Ню Йорк. А коя е прелестната млада жена, която седи до него? На устните ѝ играе щастлива усмивка като на човек, който вижда отново родните си места.

Тази жена е Ирма, връщаща се отново тук след тригодишно отсъствие. Скоро тя ще бъде в замъка на нейните прадеди и ще прегърне своя баща. Но усмивката ѝ угасна, когато си спомни как преди три години, един ден преди Коледа, тя бе напуснала бащиния си дом с болното си дете на ръце. Сега, според желанието на капризната съдба отново един ден преди Коледа, тя се връща в обятията на любимия си баща, който отдавна ѝ беше простил!

След като се спасиха от ужасната буря, която заплашваше да потопи парахода, тя продължи пътуването си веднага щом слезе на

германска земя, за да може да пристигне колко то се може по-бързо в бащиния замък.

След малко шейната отмина и последните къщи на града и конете препуснаха по шосето. До пътниците долетя звън на църковни камбани. При тези божествени тонове очите на Ирма се изпълниха със сълзи. Тя гледаше с умиление познатите места, замръзналата река, пътя, който водеше до замъка Хоенщайн. Не искаше обаче да издаде вълнението си, мислите си пред мъжа до нея. Той също разбираше нейните чувства, затова я остави да изживее радостта от завръщането си.

Шелер беше също така развълнуван от завръщането в родината си, но трябваше да утешава Юнона, неприятно изненадана от снега — нещо, което досега не беше виждала. За разлика от друг път това дете на природата не проронваше нито дума. И въпреки топлите дрехи трепереше като лист.

— Уви, мистър Шелер — оплака се най-после тя, — това тук е ужасна страна! Това ли е отечеството на мисис? Това наистина е ужасно, аз цялата съм скована от този проклет студ!

— Е, това все още нищо не е. Напротив, времето днес е много приятно. Но внимавай, може да настане такъв студ, че докато усетиш, ще ти замръзнат краката, ушите — пошегува се той с негърката.

Скоро стигнаха границите на имението на Хоенщайн. Ирма трепереше от вълнение. Пръв видя шейната Ернст и веднага съобщи на графа. Срещата на стария граф и Ирма беше трогателна. Той я притисна до гърдите си и не я пускаше, сякаш го беше страх да не я загуби отново. Три години изминаха от деня, в който той направи грешката, че прогони детето си. Години на страдания, мъки и лишения!

Но още по-вълнуваща беше срещата на Ирма с Лидия. Майка и дъщеря се хвърлиха една към друга и дълго не можаха да отронят нито дума, само плачеха от радост, че са отново заедно.

Когато избликът на изживявания попремина, графът се приближи към полковник Роджър. Той беше разбрал за неговите чувства към Ирма, защото не само заради служебните си задължения полковникът беше рискувал живота си. А явно и Ирма го харесваше, макар да не го признаваше открито.

— Полковник Роджър — каза граф Фон Хоенщайн, — аз разбирам защо сте жертвали живота си за моята дъщеря, защо сте

направили всичко, за да облекчите нейната съдба през тези три години. Вие ще имате нейната ръка!

— Татко! — извика Ирма.

— Да, дете мое — каза със сълзи на очи графът. — Моята грешка ще бъде поправена. Зная, че ти също обичаш този достоен мъж.

Ирма отиде до Роджър, прегърна го и нежно го целуна. След това каза на Лидия:

— Отсега нататък, дете мое, това е твойт татко, нашият татко.

Лидия заскача на място от радост, след това се хвърли на врата на полковника.

Графиня Ирма фон Хоенщайн и Уилям Роджър скоро се венчаха. Сватбеното тържество беше бляскаво. На него присъства дори представител на кайзера, който от негово име обяви Роджър за граф като възнаграждение за заслугите, които той имаше към старата благородническа фамилия Хоенщайн.

След около година Ирма роди момченце, което нарекоха Вилхелм Уилям Роджър.

Най-интересното обаче беше, че Фриц Шелер се сближи с Юнона дотолкова, че най-накрая се ожени за нея и всички заживяха щастливо в замъка Хоенщайн.

Издание:

Графиня просякиня. Част четвърта

ИК „Атания“ — гр. Русе, 1992 г.

Коректор: Иличка Пелова

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.